TRACY REES

TIMPUL SOARELUI

LITERA

BLUE MOON

BLUE
MOON

TRACY REES

TIMPUL SOARELUI

Traducere din limba engleză și note
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București

The Hourglass

TRACY REES

Copyright © 2017 Tracy Rees

Autoarea și-a declarat drepturile morale asupra acestei cărți.

Ediție publicată pentru prima oară în limba engleză de Quercus.

Credit foto © Miguel Sobreira / Trevillion Images

Timpul soarelui

Tracy Rees

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Dragoș Ghițulete

Corector: Raluca Chiriac

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Pentru uimitorii mei părinți și pentru familie.

Cuvinte și expresii galeze în *Timpul soarelui*

bach – micuț
cariad – drag
cwtch – îmbrățișare
Duw – Dumnezeu
hiraeth – dor de acasă
mae'n ddrwg gen i – scuze, îmi pare rău
mochyn – porc
twp – prost

PROLOG

Uneori trebuie să ceri ceea ce dorești.

Bătrâna s-a ridicat din pat în toiul nopții. Îi plăcuse întotdeauna expresia aceasta – în toiul nopții – căci sugera o stare de veghe. O făcea să se simtă ca și când cineva, undeva, ar fi vegheat și ar fi fost preocupat de trecerea orelor și a minutelor vieții ei. Și-a tras capotul pe ea. Era galben și pufos, se simțea ca un pui de găină proaspăt ieșit din ou, când, de fapt, se afla exact la capătul opus al arcului vieții. Papucii nu mai contau. Nu mai putea dormi și momentul sosise.

Și-a scos părul din guler și l-a tras peste umărul stâng, gest pe care îl făcea de mulți ani. A tras adânc aer în piept, apăsându-și palmele pe obraji. Erau moi ca o cârpă, nu mai erau de mult pietroși și durdulii. Deci, mai multe motive să formuleze cererea acum. Nu-i plăcea ideea de *a cere*, dar o rugăminte ar fi fost ceva prea blând, iar acum era vorba despre ceva important. Total neobișnuită să ceară ceva pentru ea însăși, nu știa cum se va simți, cum va fi primită această cerere. Dar se hotărâse. Stătuse trează prea multe nopți la rând. Asta este.

S-a strecurat printre umbrele violet până la fereastră și a tras perdelele, lăsând să se vadă cerul plin de sclipiri. În ciuda emoției, a zâmbit. Stelele erau presărate ca niște firimituri de pâine pe bolta neagră. Își simțea sufletul plin când le privea. Câmpurile se întindeau întunecate și pustii în toate direcțiile. Cel puțin, arătau pustii, dar știa că acolo alergau vulpi, urlau bufnițe, se furișau șoareci. A îngenuncheat – asta a durut-o – și și-a pus brațele pe pervazul ferestrei, cu mâinile împreunate. Și tăcerea era tot violet.

– Doamne, Dumnezeule, a început ea, dar vocea ei era blândă, timidă, vocea ei obișnuită.

– Doamne, a spus din nou cu vocea pe care o păstra numai pentru ocaziile rare.

O mai folosise cu mult timp în urmă, când profesorul îl acuzase pe unul dintre copii că făcuse o poznă. O folosise

când băieții ajunseseră la vârsta tulburătoare a adolescenței și trebuia să li se spună „nu" pe un ton fără echivoc. O folosea când vorbea cu doctorul.

– Îți mulțumesc, ca întotdeauna, pentru toate darurile, Stăpâne. Mi-ai dat o viață lungă plină de multe lucruri bune și am fost recunoscătoare, știi asta. Dar, Doamne, nu mai pot să suport această situație de acum și vreau să-i pun capăt.

Ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce privea în noaptea fără sfârșit, la imaginea ei slab reflectată în geam, o suprapunere familiară – totuși ciudată – a chipului bătrânei, dar și al tinerei fete.

– Mă doare prea tare, Doamne, asta este. Nu ți-am cerut niciodată nimic pentru mine, numai pentru familia mea. Dar este un început pentru orice, așa se spune, iar această rugăciune este pentru mine.

Nu pretind că este altfel. Numai pentru mine.

– Voi fi sinceră, nu văd de ce nu mi-ai da ceea ce îți cer. Știm amândoi că nu voi mai fi mult timp pe aici. Dar cred că tu ar trebui... și sunt convinsă că eu voi... că eu nu voi accepta nimic mai puțin, Doamne. Destul, acum. În nesfârșita ta milostivire și putere, poți să faci să se întâmple așa. Într-un fel oarecare.

A șovăit. Dar uneori trebuie să ceri ceea ce îți dorești.

– Te rog, Stăpâne, înainte să mă duc, adu-mi fetele acasă. Asta este tot ce doresc acum. Adu-mi fetele acasă. Amin.

Șuvoiul lacrimilor a țâșnit liber. Cuvintele ei s-au risipit în colțurile întunecate ca să se așeze acolo precum praful și au tremurat prin geam ca să plutească peste câmpiile negre ca cerneala spre cerul nopții. Nu se auzea nici un sunet și nici o mișcare. Dacă Dumnezeu auzise, nu-i dăduse nici un semn.

Cu toate acestea, în timp ce se rezema greoaie de pervazul ferestrei ridicându-se anevoie în picioare, simțea că se făcuse auzită. Simțea că se exprimase foarte clar.

NORA

Decembrie 2014

După ce fusese la terapie ceva vreme, lucrurile au început să se schimbe. Numai că nu se schimbaseră în nici unul dintre felurile în care se aşteptase ea. Înainte de prima şedinţă, într-o seară prăfuită de iunie, făcuse o listă cu toate modurile în care *spera* că i se va îmbunătăţi viaţa. Nu fusese niciodată la consiliere şi de aceea voia să fie pregătită.

Un timp, viaţa a continuat la fel ca mai înainte, cu excepţia acestor vizite o dată pe săptămână în Belsize Park ca s-o vadă pe Jennifer. Apoi, cam după trei luni, coşmarurile au devenit mai persistente, anxietatea s-a intensificat, iar relaţiile cu mama ei s-au înrăutăţit simţitor. S-a despărţit şi de partenerul ei, Simon, cu numai câteva luni înainte să împlinească 40 de ani. Nici unul dintre aceste lucruri nu fusese pe lista ei.

Acum, într-o zi geroasă de decembrie, stătea la fereastra camerei de aşteptare, crem, a lui Jennifer şi privea fix în întunericul unei străzi din nordul Londrei. Una sau două frunze ofilite au trecut purtate de vântul iernii, plutind în derivă, prin raza de lumină a unui stâlp stradal. Pe Nora nu o deranja faptul că aşteaptă. Se gândea cum să-i explice lui Jennifer ce făcuse.

– Astăzi mi-am dat demisia! a exclamat ea, patruzeci de minute mai târziu.

Jennifer a spus că făcea deseori asta – şi-a muşcat limba şi nu a spus nimic cu adevărat important, până când a fost prea târziu, aşa că nu mai era timp să discute ca lumea. De regulă, Nora nu-şi dădea seama cât de importante erau aceste omisiuni, până când Jennifer le lua şi le analiza ca un arheolog care examinează o bucată de piatră ordinară şi declară că este un vârf de săgeată. Dar acum, chiar şi Nora ştia că *asta* este important.

Ar fi vrut să amâne mărturisirea cu încă o săptămână, dar, dacă nu putea să-i spună lui Jennifer, care fusese instruită ca să asculte capriciile motivațiilor umane, cum va putea să spună aceasta personalului de la serviciu? Cum îi va spune lui Simon (care mai păstra legătura cu ea, deși se despărțiseră)? Și – o, Doamne – cum îi va spune mamei ei?

– Înțeleg. Ai vrea să vorbești ceva mai mult despre asta? a întrebat Jennifer, fără să lase să se vadă că este câtuși de puțin alarmată, așa cum Nora era sigură că ar trebui să se simtă.

Jennifer avea o mare de păr castaniu și un ten frumos, crem. Probabil că era numai cu vreo zece ani mai în vârstă decât Nora, dar parcă era cu câțiva eoni mai bătrână. Înțeleaptă? Maternă?

– Hm, da, bine. A fost după pauza de prânz, a spus Nora și s-a strâmbat.

Nu la *asta* se referea Jennifer, e clar.

– Olivia a fost foarte surprinsă, dar s-a purtat frumos. Nu știu de ce am făcut-o. Hm... am văzut o plajă.

– O plajă?

Nora a oftat. Nu avea cum să explice aceasta fără să pară nebună. Probabil că era chiar nebună. Oamenii nu-și părăsesc locul de muncă pentru că vor să meargă la plajă!

– Da. Cu ochii minții. Știu că sună nebunește. Nu... nu știu de ce am făcut asta, a repetat Nora.

Cum ar fi putut să explice vreodată? Cu siguranță că nu era nimic altceva decât un vis aiurit cu ochii deschiși, dar *dorea* să-i spună viziune. I se părea că aproape i se taie răsuflarea când se gândește cât este de important. Strălucise dintr-odată ca un diamant și nu putuse să i se împotrivească; o făcuse să simtă ceva cunoscut și clocotitor. Speranță, probabil. Dar acum, după toate celelalte, va fi și șomeră. Jennifer spusese că adesea, când cineva începe terapia, lucrurile mai întâi se înrăutățesc și abia după aceea se îmbunătățesc. Nu glumea!

– Mai avem numai câteva minute, Nora..., a început Jennifer. Din anumite motive, ora de terapie avea cincizeci de minute. Nu se uitase la ceasul de mână, iar singurul ceas din încăpere era deasupra capului ei, dar se pare că lui Jennifer timpul îi curgea prin vene. Oricum, mă bucur dacă vrei să mai stai câteva minute ca să mai discutăm puțin despre asta.

– *Serios*? Jennifer nu depășea niciodată timpul. Poate că era mai șocată decât părea. Mulțumesc.

– Atunci, ce ar fi să-mi spui exact ce s-a întâmplat astăzi, ca şi când s-ar petrece chiar acum?

Nora a încuviinţat din cap. A închis ochii aşa cum o învăţase Jennifer şi s-a dus cu gândurile înapoi, mai devreme în aceeaşi zi. Exact aşa cum fusese la serviciu în pauza de masă. Toţi ceilalţi colegi din departament plecaseră, dar ea, ca de obicei, mânca la birou. Vedea cu coada ochiului dulapul metalic cenuşiu, strălucirea ecranului alb al monitorului şi capsatorul negru aşezat frumos în spatele tastaturii.

– Este pauza de prânz, a început Nora. Sunt în birou. Îmi spun că am noroc, pentru că biroul meu are două ferestre. Numai că, atunci când mă uit pe una din ele, văd coridorul. Iar cealaltă dă spre curtea din interiorul clădirii. Ce rost are o curte în interiorul clădirii? Dar cel puţin este verdeaţă – câteva ferigi care cresc pe un bolovan... Mai ţii minte, săptămâna trecută ai spus că...

– Concentrează-te, Nora, a murmurat Jennifer. Eşti în birou...

– O, da. Aşa că decid să mă duc jos, în curte, să-mi dezmorţesc picioarele. Mă duc la ferigi şi le ating... sunt din plastic. Mă simt complet trădată. Aşa că iau un Kit-Kat de la automat şi mă întorc în biroul meu. Îmi spun că nu e de mirare că nu-mi ridic niciodată ochii de la birou – îmi văd mai departe de lucru. Dar când ridic privirile de la biroul meu, nu văd decât această *plajă*...

Şi o mai vedea şi acum. De fapt, nu o mai părăsise tot restul după-amiezii. O fâşie răcoroasă, luminoasă de plajă, în care nisipul auriu dobândea culoarea stridiilor în lumina palidă şi limpede, kilometri de mers pe jos sub un cer de argint.

– Vreau să spun că o văd – la fel de clar ca şi când ar fi vederea adevărată de la fereastra mea! Şi este frumoasă... Este iarnă, dar cerul este strălucitor şi suflă vântul, iar eu sunt plină de dor... Nu e vorba numai că este frumoasă, este vorba despre sentimentul pe care mi-l insuflă. Este sentimentul de libertate, dar şi ceva... *real*... îmi doresc atât de mult să fiu acolo. Şi nu este vorba numai despre faptul că îmi doresc să fiu undeva unde este frumos, deşi chiar îmi doresc. Mă simt...

Nora a oftat din nou şi a clătinat din cap.

– Simt că este *destinul* meu să fiu acolo, că mă cheamă. Îmi *porunceşte*, de fapt. Ca şi când acolo ar fi cheia unui mare secret – deşi nici nu ştiam că există un secret! Apoi, Nick se în-

toarce de la masă. Este asistentul meu, adaugă Nora, deschizând un ochi, în cazul în care Jennifer ar fi uitat.

Dar fireşte că nu uitase. I-a făcut semn Norei să continue.

– Năvăleşte pe uşă – apropo, uşa biroului este oribilă, este vopsită într-un verde îngrozitor. Vreau să spun, *cine* oare a văzut vopseaua asta şi a spus: *Da, hai s-o luăm pe asta?* Oricum, ziceam că Nick năvăleşte înăuntru, iar eu mă uit la el – adică *privesc* cu adevărat la el. Are părul ciufulit, aşadar îmi dau seama că afară bate vântul, dar altfel nu aş fi ştiut, pentru că stau în cădirea aceasta închisă ermetic. Nu ajung niciodată afară. Sunt fie la birou, fie la sală, fie în metrou, fie în apartament... Nick ţine în mână sacoşa lui veche. Este întotdeauna burduşită cu carneţele de însemnări Moleskin, pentru că încearcă să scrie marele roman britanic. Iar eu îmi dau seama că poşeta mea nu conţine nimic care să mă pasioneze. Apoi Nick se aşază din nou la lucru, iar eu tot mai văd plaja. Mă *cheamă*. Aşa că mă duc pe coridor, bat la uşa verde, urâtă a Oliviei şi îi spun că plec. O, îi dau un preaviz de o lună, bineînţeles, nu-i las cu ochii în soare. Dar după aceea...

Nora a deschis ochii. Jennifer dădea încet din cap.

– Îţi doreşti o viaţă numai a ta, iar chemarea ei este acum foarte puternică, a spus în cele din urmă. Se pare că nu ai cum să mai fugi de ea.

– Nu am unde să fug, unde să mă ascund. Nora a râs nervos. L-am părăsit pe Simon şi mi-am lăsat serviciul, iar acum nu mai ştiu ce să fac.

Şi numai Dumnezeu ştie ce va spune mama ei – din atât de multe motive. Dar Nora nu se putea împiedica să-şi spună că Jasmine era cumva la originea tuturor acestor lucruri, o impresie care nu avea absolut nici o logică. Era ultimul lucru pe care ar fi sfătuit-o mama ei să-l facă, iar plaja aceea ar fi fost ultimul loc în care ar fi dorit să meargă, dar sentimentul persista, iraţional şi îngrijorător.

Jennifer continua să privească gânditoare.

– Şi cum te simţi de când ai demisionat?

Au schimbat un zâmbet trist. Făcuseră o mică glumă în prima zi, atunci, în iunie, în legătură cu clişeul terapeuţilor care întreabă: „Şi asta cum te face să te simţi?" Jennifer fusese de acord că este o întrebare îngrozitoare – uneori însă inevitabilă şi folositoare.

– Nu-mi vine să cred! Adică fără slujbă... ce înseamnă asta? Mă simt ca un copil care trage chiulul. Mi-e teamă că cineva

va afla şi va striga la mine.

– Cineva?

– Cineva cu autoritate. Un profesor, sau cam aşa ceva.

– Dar nu mai ai profesori, Nora. Nu eşti copil, iar deciziile tale îţi aparţin. Singura persoană căreia trebuie să-i dai socoteală în situaţia de faţă este şefa ta, Olivia, iar ei i-ai spus deja.

– Foarte bine, atunci mama.

– Şi ce crezi că va spune?

Iar acum, Nora constata că parcă are limba legată. În ultima vreme, devenise absolut imposibil să prevadă ceva despre mama ei. În ultimele douăsprezece luni parcă se săpase o prăpastie între ele. Nora nu şi-ar fi imaginat niciodată că se poate întâmpla aşa ceva, căci fuseseră întotdeauna foarte apropiate, dar îşi amintea că remarcase foarte clar acest lucru la Crăciunul trecut. O întrebase de mai multe ori pe Jasmine ce se întâmplase, dar Jasmine spusese că este hipersensibilă şi atâta tot. Iar necazurile Norei începuseră cam tot pe atunci.

Atunci, Jennifer s-a uitat la ceas.

– Acum trebuie să ne oprim, Nora, poate te gândeşti la ceva pentru data viitoare. Dar până atunci, o întrebare rapidă: ai recunoscut plaja? Este ceva imaginar sau ceva cunoscut?

Nora a râs slab.

– O, o cunosc. Mulţumesc, Jennifer.

Şi-a luat lucrurile şi a ieşit în strada întunecată care ducea, aşa cum trebuie să ducă toate străzile, spre Starbucks. Chiar avea nevoie de un latte. O, da, ştia unde este acea plajă. Şi tocmai de aceea nu avea deloc chef să-i spună *asta* mamei ei.

CHLOE

Iulie 1953

– Bucuria are o culoare! Este albastră, strălucitoare, precum cerul acesta de vară! a strigat Chloe, răsucindu-se în loc, cu fața îndreptată în sus, spre soare, cu palmele întinse.

Noua ei fustă plisată – cu carouri verzi ca menta – se ridica pe picioare și se răsucea odată cu ea. De fapt, nu era nouă, o moștenise de la Margaret Matthews (care avea acum șaptesprezece ani și plecase la Swansea), dar era nouă pentru ea și era singura îmbrăcăminte de adult pe care o avea. Mama ei spusese că poate ar trebui s-o păstreze pentru ocazii mai bune, dar Chloe nu-și putea imagina ce ocazie mai bună putea fi decât aceasta, începutul vacanței de vară la Tenby.

Tenby! Chiar și numai numele acesta îi umplea inima de încântare. Mirosea a aventură, a zile însorite fără sfârșit pe plajă, a romantism și a comori ascunse... Îi va vedea pe încântătoarea mătușă Susan și pe unchiul Harry – cum îi spuneau acum. Îi va vedea pe verișorii ei, Megan și Richard, care aveau șaisprezece și, respectiv, optsprezece ani. Vârsta lor îi conferea lui Chloe un fel de strălucire de împrumut, pe care o purta ca pe o pereche de mănuși noi când se ducea acasă. Îi va vedea pe domnul Walters de la magazinul cu înghețată și pe doamna Isaacs de la papetărie. Se va duce la cafeneaua Fountains și la cinema, la peșteri și la chioșcul orchestrei. Și mai ales, o, mai presus de orice, îl va vedea pe Llew.

– Chloe Samuels! Încetează cu învârtitul acesta! a răsunat vocea poruncitoare a mătușii Bran printre spiralele descrise de ea. O să amețești ca o mâță ce ești! Vino încoace și stai jos aici frumos. Ce o să spună mama ta?

Chloe nu a ripostat că ea nu este *mâță*, pentru că așteptau în stația de autobuz de la Carmarthen. Simpla menționare a mamei sale fusese de ajuns ca să-i transforme fericirea în dor de casă. Și nici nu plecase din comitat! Părinții ei o urcaseră în

autobuz la Nant-Aur şi, douăzeci de kilometri mai departe, la Carmarthen, o aşteptase mătuşa Branwen, care va avea grijă să prindă autobuzul de Tenby. „O, mami, tati, cum pot să vă părăsesc eu pentru trei săptămâni întregi?", îşi spunea fata.

Chloe şi mătuşa Bran stăteau în tăcere una lângă alta. Mătuşa Bran era mulţumită că, invocând numele mamei lui Chloe, o potolise pe nepoţica de treisprezece ani. Dar adevărul este că şi Gwennan era la fel de emoţionată ca toţi ceilalţi datorită vacanţei lui Chloe. Dacă ar fi fost aici, s-ar fi învârtit şi ea la fel. Făcuse valiza fiicei sale, punând cu atâta grijă foiţă între salopetele uzate, bluze şi fuste, de parcă ar fi fost cele mai fine mătăsuri pariziene. Gwennan ar fi făcut orice pentru fericirea singurei ei fetiţe – primul ei copil – dar ea şi soţul ei, Daf, nu aveau prea multe de oferit. Aşa că se descurcau în felul acesta – se despărţeau în fiecare vară trei săptămâni de Chloe, pentru ca aceasta să-şi poată petrece vacanţa în Tenby.

Autobuzul roşu de Tenby a sosit într-un nor de praf şi scrâşnet de roţi. Mătuşa lui Chloe a urcat valiza maro ponosită (alt lucru aruncat de Margaret Matthews) sus pe trepte şi a sărutat-o repede pe un obraz. S-a dat înapoi când autobuzul s-a pus din nou în mişcare şi a plecat fără să mai fluture din mână şi chiar fără să mai privească înapoi.

Cele trei surori erau complet diferite, şi-a spus Chloe privind-o pe mătuşa ei care păşea pe drum. Branwen, cea mai mare, nu se căsătorise şi trăia singură în căsuţa ei de pe Blue Street. Această situaţie s-ar fi pretat pentru fel de fel de amuzamente şi aventuri, dacă mătuşa Bran nu ar fi fost genul de persoană care alunga amuzamentul şi aventura cu o mătură rigidă. Palidă şi deloc frumoasă, cu sprâncene care creşteau acolo unde nu ar fi avut ce să caute, mătuşa Bran, putem să spunem, era cea pe care Chloe o plăcea cel mai puţin.

Apoi era Susan, „copilul mijlociu", denumire care părea să implice fel de fel de lucruri când Chloe o auzea şoptită printre vecini. Era înaltă, frumoasă şi fusese cât pe ce să meargă la universitate! De fapt, Chloe nici nu ştiuse că are o mătuşă Susan până acum patru ani – fusese un fel de ceartă în familie în timpul războiului, când Chloe era încă foarte mică. Dar în 1950, mătuşa Susan „dresese busuiocul". Îi scrisese lui Gwennan, sora ei cu inimă mai moale, şi îi spusese că începe un deceniu nou şi că ar trebui să lase trecutul în urmă. Îi scria că se stabilise în Tenby şi că, dacă Gwennan era de acord, Chloe pu-

tea să vină la ei în vizită, fiindcă vor avea grijă de ea cu mare drag.

Gwennan, cea mai mică dintre surori, era mama lui Chloe... Dar nu. Chloe o iubea aşa de mult pe mama ei, şi apoi, vacanţa era de abia la început, prea devreme ca să se poată gândi la ea fără să-i vină să plângă. Cel mai rău va fi la noapte, ştia, când avea să doarmă prima noapte pe patul de campanie de la picioarele patului verişoarei Megan. Atunci îşi amintea expresia îngrijorată a mamei sale în timp ce verifica o dată şi încă o dată dacă Chloe avea tot ce îi trebuie. Atâta iubire...

Dar mâine se va trezi în ţipetele pescăruşilor şi cu perspectiva unor zile lungi şi însorite de libertate. Zilele vor trece, iar Chloe va fi fericită, va scrie acasă şi va pune scrisorile la poştă o dată pe săptămână; *hiraeth* se va domoli. Ştia programul zilelor, căci era a patra vacanţă de vară pe care o petrecea cu cealaltă ramură a familiei, ramura cea „distinsă".

Şi aceasta va fi *cea mai bună* vacanţă de până acum, pentru că avea treisprezece ani! Iar aceasta însemna – stomacul i se strânse numai când se gândea la faptul respectiv – că anul acesta, pentru prima oară, ea, Chloe Samuels, va putea să ia parte la Dansul de vară al adolescenţilor din Tenby! Cum poate cineva să suporte o asemenea emoţie şi să supravieţuiască? Silindu-se să stea liniştită, a scotocit în buzunar căutând un drops.

„Bucură-te, acum, *cariad*! Profită de fiecare minut!" Amintirea vocii calde, blânde a lui Gwennan o făcuse pe Chloe să-i fie şi mai tare dor de mama ei, aşa că a început să se gândească la Llew.

Chloe îl cunoscuse le Llew în prima vară petrecută la Tenby, cu trei ani lungi în urmă, şi era cel mai bun prieten al ei din toată lumea. Firește, nu-i spusese acest lucru lui Bethan Hill, care era cea mai bună prietenă a ei din Nant-Aur. Nu voia să supere pe nimeni. DAR.

Llew era deosebit. Era cu doi ani mai mic decât Chloe, de aceeaşi vârstă cu fratele ei Clark. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, Chloe l-ar fi considerat un copil. Dar el avea un „suflet de vârstnic", aşa spunea mătuşa Susan, ceea ce nu era neapărat un compliment, iar Chloe era de acord; vedea acest lucru în ochii lui verzi-căprui-gălbui, iar când vorbea, Chloe avea sentimentul că este cu cineva mai în vârstă, nicidecum mai tânăr decât ea. Era la fel de înalt ca ea, deşi toată lumea ştie că băieţii cresc mai încet decât fetele. Şi apoi, Chloe nu era

deloc înaltă – semăna cu mama ei. Se temea că va ajunge la fel de îndesată ca ea. Dar deocamdată nu se vedeau astfel de semne. Chloe era zveltă ca o trestie. Llew gândea foarte mult şi citea poezii. Chloe îl tachina pentru asta, dar în secret era impresionată. Când va creşte mare, va fi un fotograf vestit şi va face fotografii cu oamenii vestiţi ai zilei – actori şi actriţe, scriitori, dansatoare şi inventatori. Nu fusese văzut niciodată fără aparatul de fotografiat la gâtul lui subţire. Nu se sfia deloc să-i acosteze pe pescari, pe turişti, pe barcagii sau pe plasatoarele de la cinema şi îi ruga să facă ba una, ba alta, aşa cum credea el că ar fi interesant pentru o fotografie. Nici chiar atunci când Sam cel Roşu, pescarul de homari, a strigat la el şi l-a alungat, Llew nu s-a lăsat descurajat. Sam cel Roşu o speria pe Chloe cu mâinile lui roşii, cu mâinile şi picioarele ca nişte nicovale şi cu faţa de beţivan – care îi adusese şi porecla aceasta – şi cu barba aceea deasă ca o tufă de afine, dar Llew dansa pe stânci şi râdea de el.

Dar Sam cel Roşu era o excepţie dramatică. De cele mai mult ori, oamenii se simţeau măguliţi sau cel puţin amuzaţi, iar Llew obţinea fotografia. Uneori îl înjurau şi îi spuneau că va fi neisprăvit exact la fel ca tatăl lui atunci când va creşte mare. Chloe nu ar fi suportat să fie respinsă în felul acesta, dar Llew se mulţumea să ridice doar din umeri.

– O să le pară rău într-o zi, spunea el întotdeauna. O să se roage de mine să le fac o fotografie, dar nu-şi vor putea permite să mă plătească.

Spunea că îi va face fotografii lui Chloe în viitor, pentru că va fi frumoasă. Vorbise foarte indiferent, aşa cum spui că o buburuză are pete, iar fluturele are aripi, dar Chloe era încântată. Era primul om, în afară de mama ei, care îi spunea asta şi îşi dorea foarte mult să fie frumoasă pentru că, atunci când va creşte mare, bărbaţii se vor îndrăgosti de ea şi va avea o viaţă magică... Chloe era hotărâtă să aibă o viaţă magică.

În Nant-Aur era greu de imaginat cum s-ar fi putut întâmpla aşa ceva. Nu era vorba că Chloe nu-şi iubea casa natală, căci o iubea. Îşi adora părinţii, îşi tolera fraţii mai mult decât recunoştea (dar nu ar fi admis niciodată, absolut niciodată, că îi iubeşte) şi nu-şi putea imagina că ar putea supravieţui mai mult timp fără să se trezească dimineaţa în ceaţa care înconjura dealul.

Dar Nant-Aur era un sat. Îi cunoştea pe toţi cei de acolo, iar dacă era ceva deosebit în ea, nimeni nu avea să vadă acest lu-

cru, în afară de mama ei. Pentru toţi ceilalţi era numai „fata lui Samuel", cam aiurită, dar destul de drăgălaşă altfel, numai dacă s-ar mai împlini puţin.

Cât despre bărbaţi... în afară de fraţii ei, în sat nu mai erau decât doisprezece băieţi apropiaţi de ea ca vârstă. Chiar dacă şi-ar fi îmbunătăţit substanţial aspectul şi manierele când vor creşte mari, Chloe nu se vedea îndrăgostită de nici unul dintre ei. Erau nişte suflete lipsite de imaginaţie, nişte bolovani de cărbune. În timp ce Chloe dorea... ei bine, adevărul este că nu ştia ce doreşte şi tocmai asta era problema cu Nant-Aur. În afară de profesoara de pian şi de îngrijitoarea de la biserică, amândouă fete bătrâne (expresie care o făcea pe Chloe să se cutremure), toate femeile erau mame, soţii. Aveau grijă de casă, spălau rufe. Nu prezentau un evantai de opţiuni din care Chloe să poată alege.

Copiii din autobuz cântau un cântecel vesel, smulgând-o din reflecţii.

„Oneby, Towby, Threeby, Fourby, Fiveby, Sixby, Sevenby, Eightby, Nineby, TENBY!" strigau ei, ridicând vocile tot mai sus pe măsură ce cântau, după care se înecau într-o cascadă de râsete.

Unii dintre cei mai în vârstă mormăiau, alţii zâmbeau indulgent.

Chloe a ridicat din sprâncene, aşa cum ar fi făcut Megan. În anii precedenţi, ar fi cântat şi ea cu ei, dar acum era o adolescentă din Tenby! Nu mai putea să se poarte copilăreşte, ca cei mici.

Nu era vorba că nu ar fi vrut să se căsătorească şi să aibă copii, dar nu voia să facă acest lucru în stilul Nant-Aur. Nu voia să se înfăşoare şase zile pe săptămână într-un sarafan vechi şi să poarte o rochie cârpită duminica la biserică, apoi să se ducă repede acasă şi să facă o friptură mare cu toate garniturile posibile, în timp ce familia ei sforăia lângă foc. Dorea... altceva.

Numai la Tenby văzuse alte modalităţi de a aranja lucrurile. De exemplu, mătuşa Susan avea soţ şi copii, dar purta lucruri frumoase, de pe vremea când fusese la Londra. Lua adesea masa cu prietenele ei şi îşi petrecea mult timp privind marea; bătea cu ţigaretul în dinţi şi îşi vopsea unghiile cu un splendid lac roşu. Chloe simţea că, dacă ar fi avut şi ea lac de unghii şi lucruri frumoase de îmbrăcat şi timp de chicotit cu prietenele, ar fi fost şi ea fericită. Mama ei nu avea nimic din toate acestea, iar Chloe nu-şi dădea seama de ce. Singura persoană cu

care putea vorbi despre aceste lucruri era Llew, iar el îi spusese că există tot atâtea moduri de fi fericit câți oameni sunt pe lume sau câte pietricele sunt pe plajă.

– Tu de unde știi? a întrebat ea privindu-l pieziș. Nu ai decât zece ani!

Dar indiferent dacă avea sau nu dreptate, lui Chloe îi plăcea ideea să-și găsească propria fericire. Nu voia să fie ca mama ei, nici chiar ca mătușa Susan și, în mod sigur, nu dorea să fie ca mătușa Bran! Așadar, va trebui să traseze un drum nou. De un lucru era sigură: dacă exista vreun loc în care viața măruntă și oarecare a lui Chloe Samuels putea găsi o fărâmă de magie, locul acela era Tenby.

NORA

Anxietatea era la fel supărătoare ca întotdeauna. Cel puţin era sâmbătă, aşa că nu trebuia să se ducă la muncă. Deocamdată, cea mai mare realizare a Norei fusese că reuşise să se dea jos din pat, îşi făcuse o cană de ceai şi se transferase în fotoliul de la fereastra camerei ei. Nu reuşise să se îmbrace, dar datorită radiatorului fierbinte, unei pături miţoase şi şosetelor mov îi era cald. Dar chiar şi aşa, tot mai tremura. Jennifer îi spusese că, atunci când are această stare, să „stea liniştită cu ea însăşi", „să respire prin ea însăşi" şi să „privească asta cu curiozitate şi compasiune". Cu tot dinadinsul. Nora încerca. Nu neapărat pentru că avea încredere în remediu, ci pentru că se simţea atât de rău – dar *atât* de rău – încât ar fi aplicat orice tehnică, orice perspectivă care ar fi putut alunga într-o zi această paralizie rece şi cenuşie. Dacă oamenii de la ea de la serviciu ar vedea-o acum, nu le-ar veni să creadă.

Nora mai era – încă patru săptămâni de aici înainte – secretara Catedrei de Istorie din cadrul Şcolii de Ştiinţe Umaniste de la Universitatea din Londra. Avea în subordinea ei o echipă de nouă administratori (oamenii de la catedră glumeau – de ce să angajezi un om să facă o treabă, când trei oameni o pot face pe jumătate la fel de bine?) şi se ocupa de nouă cadre didactice universitare, având grijă ca viaţa lor profesională să meargă ceas. Se gândea la maldărul de proceduri din universitate, adrese şi protocoale pe care le vedea ca pe o junglă deasă în care ea, ca un mare explorator, îşi croia drum cu maceta. Datorită modului inflexibil în care parcurgea lista de sarcini care i-ar fi făcut pe alţi muritori mai slabi de inimă să leşine, Simon îi spunea *Achiev-o-meter*. Nu era chiar apelativul cel mai sexy pe care i-l adresase vreodată un bărbat.

Dar era adevărat că Nora era o profesionistă pătimaşă. Nu era văzută niciodată cu un fir de păr nelalocul lui. Nu ştiuse *niciodată* ce înseamnă să te ascunzi laş sub o pătură. Dar cu un an în urmă începuseră să o bântuie temeri vagi, nedesluşi-

te. Începuse să se trezească din somn chinuită de coşmaruri pe care nu şi le amintea şi, uneori, de vise erotice atât de intense şi de insistente, atât de contrare vieţii ei adevărate, încât le considera cele mai tulburătoare dintre toate.

De la fereastra garsonierei ei din Kingston se vedea un amestec de acoperişuri şi de colţuri de case, două burlane şi o streaşină crăpată, din care răsăriseră buruieni ca dintr-un fel de coş deconstrucţionist suspendat. Nora şedea şi privea, în timp ce cana de ceai se răcea în mâinile ei.

Ce le va spune celor de la serviciu luni dimineaţă? Fusese acolo timp de nouă ani; făcea parte „din mobilier", cum spunea adesea dr. Menna Brantham (Sexul şi naraţiunea în perioada 1765-1857). O spunea ca pe un compliment. Nu era nici pe departe gata să răspundă la întrebările care cu siguranţă că vor urma. De exemplu: „De ce?"

Poate că Simon avea dreptate. Poate că îşi pierdea minţile. Fusese un gest impulsiv, declanşat de contrastul dintre imaginea plajei şi uşile acelea vopsite în verde şi nenorocita de ferigă din plastic. O reacţie bruscă de respingere vehementă a tot ceea ce simbolizau acestea pentru viaţa ei. Dar nu le putea spune asta colegilor.

Creierul îi spunea întruna că făcuse o greşeală catastrofală; ar fi putut avea un serviciu mult mai rău. Dar o parte rebelă, necunoscută din personalitatea Norei şoptea: *da, dar ar fi putut fi şi mult mai bine.*

Şi ce va face când va termina? Îşi va petrece toate zilele ca astăzi, prefăcându-se moartă în faţa unui prădător invizibil, ascunzându-se de viaţă? Chiar va înnebuni? Posibilitatea aceasta nu apăruse până acum niciodată pe radarul Norei. Era inteligentă. Practică. Devotată. „O tânără foarte stăpână pe ea", o lăudase cândva dr. Wendham Windsor (Politica şi Sociologia în secolul al XX-lea).

Cana ei de ceai era rece ca un bolovan. Nora a pus-o pe pervazul ferestrei, iar peisajul acoperişurilor din faţa ei s-a reconfigurat, devenind o plajă. Lungă şi curată, scânteietoare ca şampania, mărginită de spumă şi luminată de soarele iernii. Nora a gemut. Ştia cum să adauge şi halucinaţiile pe lista ei de dificultăţi? Era un loc din Ţara Galilor, pe care îl vizitase pe când era copil.

Nora şi Jasmine stăteau cu Buni, care le-a propus să meargă o zi la Tenby. Jasmine nu a vrut să meargă, bineînţeles, aşa că Buni a dus-o pe Nora. Probabil că Nora nu se mai gândise la

acea zi de douăzeci de ani – până în momentul când plaja îi răsărise pe neașteptate în minte ieri, la serviciu.

Și de ce tocmai acea plajă? Tenby avea două sau trei plaje frumoase dacă își amintea corect. Se duseseră numai la sfârșitul zilei, într-o plimbare scurtă, până la plaja din sud. Când Buni o întrebase dacă vrea să facă o plimbare, Nora scuturase din cap; era obosită. Așa că se întorseseră la mașină. Era un loc drăgălaș, din vremuri mai fericite, dar nu se întâmplase nimic remarcabil acolo. Nu prezenta nici o importanță specială pentru ea. Era ridicol. Nu poți fi bântuit de o plajă. Dar cu cât Nora încerca mai mult să dea imaginea la o parte, cu atât devenea aceasta mai puternică. Și ciudat era că, ori de câte ori vedea plaja, anxietatea dispărea.

Cel mai rău lucru atunci când avea o criză nervoasă, sau indiferent ce avea ea acum, era modul în care se simțea deconectată de tot. Seara trecută, când venea acasă, îl văzuse pe Glen, omul fără adăpost, în fața gării. Ținea în mână o lesă de care nu era legat nici un câine. Când o văzuse pe Nora, o apucase de mână.

– L-ai văzut? o întrebase, cu ochi mari, rugători.

– Pe cine să văd? întrebase Nora. Pe câinele dumitale?

Omul se încruntase spre ea.

– Nu, nu am câine. *Sinele* meu. Nu mi-l găsesc. L-ai văzut?

Nora îi cumpărase o cafea și o prăjitură de la cafeneaua de alături și stătuse un timp cu el. Se simțea și ea la fel, ca și când toate componentele din care fusese alcătuită cândva „Nora" s-ar fi împrăștiat și ar fi plutit în derivă. Era înfricoșător și se simțea foarte singură.

Acum, cele mai neînsemnate lucruri o tulburau. Ca perspectiva acestei seri, când trebuia să se ducă la masă la mama ei. Ei bine, nu „trebuia" – Jennifer o mustra întotdeauna când vorbea așa. Mama ei o invitase pur și simplu, iar Nora fusese liberă să accepte sau să refuze invitația. Așadar, Nora alesese să accepte invitația – forțat numită astfel – sperând că de data aceasta va fi așa cum era cândva.

Fusese un efort pentru ea să se ducă la duș, să se îmbrace și să-și usuce părul. Dar mama ei ar fi făcut o criză dacă ar fi văzut-o pe Nora cum arăta cu pătura pe ea și cu șosetele, așa că nu avea încotro.

– OK, OK, i-a murmurat Nora lui Jennifer din mintea ei. Nu *trebuia* s-o facă. Dar *alesese* să se facă prezentabilă, ca să nu devină tristă. Probabil că fusese un lucru bun: stând nespă-

lată toată ziua într-un fotoliu nu prea avea şanse să-şi ridice moralul.

Când a ieşit din garsonieră, Nora era palidă, dar arăta aproape normal în blugii negri, cu o bluză mov şi pantofi fără toc. Şi-a pus cerceii de cristal şi o brăţară. Părul ei castaniu strălucea în jurul chipului ei în formă de inimă, pieptănat cu grijă în stilul „Rachel", care fusese foarte la modă cu câţiva ani în urmă. Norei îi plăcuse foarte mult serialul *Prietenii tăi*. Şi-a subliniat ochii mari, verzi cu puţin rimel şi s-a dat cu un puf de *La vie est belle*. A pus sticluţa de parfum înapoi, alături de vechea clepsidră a mamei sale. Era frumoasă, cu un suport de mahon şi nisip de culoarea oului de raţă. Îi plăcea enorm să se joace cu ea când era copil. Acum stătea părăsită în grămada de lucruri în dezordine, cu sticla acoperită de un strat gros de praf. Simţindu-se vinovată într-un mod ciudat, Nora a şters-o rapid cu mâneca.

Când s-a oprit să cumpere trandafiri roz – preferaţii mamei ei – şi a luat apoi autobuzul se simţea deja ceva mai bine. Simţea nevoia să rămână în autobuz până la capătul liniei, la Richmond, dar aceasta nu avea nici un sens, nu-i aşa? Doar nu poţi avea întotdeauna chef să te duci în vizită la mama, nu-i aşa? Dar cândva Nora avusese întotdeauna chef.

Tatăl ei, Steve, plecase de acasă când Nora era foarte mică – mai exact în chiar ziua în care Nora împlinea un an. Jasmine nu se recăsătorise niciodată. Erau doar ele două şi nu mai aveau nevoie de nimeni. Fuseseră cât se poate de apropiate; aşa spunea Jasmine întotdeauna când oamenii îşi exprimau admiraţia că se înţelegeau atât de bine.

– Suntem cât se poate de apropiate, zâmbea ea dând din cap.

– Ne înţelegem foarte bine, nu-i aşa, Nora?

Şi aşa era. Rămăseseră cele mai bune prietene chiar şi când Nora se dusese la universitate, apoi când se mutase cu primul ei prieten. Până anul trecut, fuseseră în continuare una pentru alta persoana preferată cu care îşi petreceau timpul şi erau cât se poate de apropiate.

Nora nu ştia ce se schimbase. Nu se petrecuse nimic dramatic. Era vina Norei? Vina Jasminei? Sau ceva absolut firesc şi inevitabil? Poate că nimeni nu mai fusese aşa de apropiat de mama sa niciodată. Lucrurile erau în continuare în ordine, nu era ca şi când nu ar mai fi vorbit una cu alta sau aşa ceva, *dar...* Dar între ele părea să persiste mereu o tensiune, o apăsare.

Cele mai simple conversaţii se transformau într-un câmp minat de neînţelegere. Poate că erau *prea* apropiate.

Stând la etajul de sus al autobuzului de Petersham, murmura încet propoziţii afirmative. Nu era sugestia lui Jennifer; Norei îi venise această idee citind una dintre cărţile de autoeducaţie pe care la adunase în ultimele câteva luni. Acestea au calmat-o puţin.

Toate relaţiile mele sunt armonioase şi satisfăcătoare. Sunt o persoană adultă, sigură de mine şi capabilă. Sunt liberă să-mi fac propriile alegeri.

Casa lui Jasmine era o vilă mică din secolul al XVIII-lea, de la capătul unei alei care acum dădea spre un cartier modern de locuinţe. Ajunsă în prag, Nora simţea că ezită. Cu siguranţă că îi va împărtăşi mamei sale veştile. Aşa făceau întotdeauna Nora şi Jasmine. Nora venea de la şcoală şi îi spunea mamei ei toate amănuntele întâmplărilor din ziua aceea, la o ceaşcă de cacao fierbinte şi cu câteva fursecuri crocante. Jasmine venea de la serviciu şi îi povestea Norei cum fusese ziua ei la birou, în timp ce sorbea un pahar de vin. Nora ar fi vrut ca acum să fie la fel ca atunci. Deci, îşi dăduse demisia fără nici un motiv vizibil, iar acum nu mai avea un loc de muncă unde să se ducă. Ar trebui să fie în stare să-i povestească mamei sale, nu-i aşa?

Toate relaţiile mele sunt sincere şi deschise. Sunt o persoană adultă puternică, independentă.

Uşa s-a deschis, iar Nora a tresărit.

– Ai de gând să stai toată seara acolo şi să vorbeşti de una singură? a întrebat mama ei. Te-am urmărit de la fereastra de sus. S-ar zice că nu vrei să intri!

– Bineînţeles că vreau să intru!

Nora a roşit şi i-a dat florile mamei ei, ai cărei ochi au strălucit de plăcere.

Jasmine avea părul lung, aşa cum îşi amintea Nora dintotdeauna. Bineînţeles, acum, când Jasmine trecuse de 70 de ani, culoarea era ajutată de tubuleţ, dar era aranjat frumos, iar nuanţa îi venea foarte bine, asortându-se cu ochii ei albaştri şi cu structura ei osoasă delicată. Avea pielea moale şi mătăsoasă şi era enervant de minionă – o făcea pe Nora, care avea 1,70 şi

forme curbe, să se simtă gigantică pe lângă ea. Se pare că seamănă cu tatăl ei.

– Mulţumesc, draga mea, sunt foarte frumoşi. Eşti drăguţă. Acum intră, haide odată. Ce e mizeria asta de pe bluza ta?

I-a şters braţul Norei fără prea multă gingăşie.

Nora s-a uitat în jos la dâra de praf lăsată de clepsidră.

– E numai puţin praf.

– Zău aşa, draga mea, n-ar fi rău să plăteşti o femeie să-ţi facă curat din când în când. Oh! Mi se pare că supa a început să fiarbă. Nu trebuie să fiarbă!

A plecat repede din loc, iar Nora a urmat-o pe mama ei în bucătăria mică şi prietenoasă, cu bufete din stejar şi cu pardoseală din teracotă. Mirosul dulceag de păstârnac le învăluia ca un nor. Nora s-a rezemat de pervaz, privind la Jasmine care potrivea flacăra şi amesteca în supă. Era îmbrăcată elegant, ca de obicei, cu pantaloni albi din mătase şi cu o bluză crem, din şifon. Jasmine nu folosea şorţuri de bucătărie. Pentru o clipă, a arătat aşa cum arătase întotdeauna. Numai când se mişca îi vedeai vârsta – încheieturile rigide, felul stângaci în care se apleca sau se întindea după lucruri.

Nora savura iluzia că este copil, că mama ei are în jur de patruzeci de ani şi că îşi deschid inima una celeilalte în faţa supei de păstârnac.

– Vine şi Sandy la masă, a spus Jasmine, în timp ce Nora umplea o cană cu apă şi tăia tulpinile trandafirilor.

Norei i s-a strâns inima. Era destul de dificil să vorbeşti cu Jasmine chiar şi în cele mai potrivite momente. Când mai erau şi alţii de faţă, era imposibil.

– Oh!

– Ce este? Îţi place Sandy.

Chiar îi plăcea. Altă septuagenară, Sandy stătea întotdeauna în vilă atunci când Jasmine era plecată din ţară într-una dintre excursiile ei tot mai frecvente în Thailanda, în Canada sau în Malawi. Asta însemna cumva că mama ei avea intenţia să plece din nou?

– Ai să fii aici de Crăciun, mami? a întrebat brusc.

Sigur că nu va dispărea de Crăciun tocmai acum, când Nora se despărţise de Simon.

Jasmine s-a întors de la aragaz şi s-a încruntat spre ea.

– Fireşte că voi fi! a spus ea, pe un ton aproape impacientat. Nu te prosti, Nora.

– Doar am *întrebat*.

– Păi, nu mai pune întrebări fără rost! O, uite-o pe Sandy. Du-te şi deschide-i, te rog!

Jasmine s-a aplecat, cu oarecare efort, să deschidă uşa cuptorului, lăsând să iasă o aromă de pâine cu usturoi care îţi zgândărea stomacul. Cu mănuşile uriaşe pentru cuptor, arăta ca un copil în pantofii tatălui său. Nora şi-a muşcat buza, sfâşiată între iubire şi frustrare, apoi, auzind zgomotul bastonului lui Sandy pe pietriş, s-a dus să deschidă uşa.

Nora a constatat că era din ce în ce mai relaxată, pe măsură ce trecea timpul. Poate era bine că este şi Sandy aici. Nu era nevoie să-i împărtăşească mamei ei ultimele veşti chiar în seara aceasta. Putea să mai aştepte.

– Nora încă se mai duce la consiliere, a spus Jasmine în timp ce mâncau plăcinta cu îngheţată de lămâie. Mă deranjează. Tot scormonitul acesta în trecut sunt bani aruncaţi. Pe vremea mea nu făceam asta, nu-i aşa?

– Nu trebuie să uiţi, Jasmine, că acum vremurile s-au schimbat, a spus Sandy. În zilele noastre, tinerii sunt foarte tensionaţi. Îmi pare rău, Nora, nu vreau să ţin predici. Ştiu că eşti femeie în toată firea. Numai că, pentru mine, toţi cei care sunt sub şaizeci de ani mi se par foarte tineri.

Nora a izbucnit în râs. Sandy era zveltă şi puternică. Părul cărunt era strâns la spate într-o coadă de cal şi purta, ca de obicei, blugi şi un tricou. Era foarte vioaie şi o interesau oamenii din jur. Era o reclamă foarte reuşită pentru oamenii de peste şaptezeci de ani.

– Aşa spune toată lumea, a pufnit Jasmine. Ar trebui să-i asculţi dimineaţa la televizor cum se mai plâng de zgomot şi de poluare, de presiunea timpului şi de hărţuiala de pe reţelele de socializare... Totul trebuie să fie o mare problemă.

Nevrând să înceapă o dispută de faţă cu Sandy, Nora şi-a cerut scuze şi s-a dus sus. Jasmine fusese cândva aşa de mândră de gândirea ei progresistă. Cum de se schimbase atât de mult? În baie, pe pervaz, pâlpâiau luminiţe, iar boilerul zumzăia. Nora se simţea nostalgică. Îi era dor de timpul când locuise aici, tânără şi optimistă, când lua autobuzul spre şcoală de pe malul râului. Îi era dor de *mama*, pentru Dumnezeu! Dar cum putea să-i fie dor de cineva care stătea la parter chiar în acel moment – asta nu putea înţelege! Mai ales când acel cine-

va o scosese din sărite în ultimele două ore. Îi era dor de felul cum fusese mama ei. De ceea ce fusese între ele cândva.

Ajunsă pe palier, a văzut că scara de la pod era coborâtă. Jasmine îi spusese că exhumarea anuală a ornamentelor de Crăciun era în plină desfăşurare. Nora a simţit brusc nevoia să răsfoiască vechile albume de fotografii ale mamei sale. Când era tânără şi plină de admiraţie pentru mama ei frumoasă şi aventuroasă, Nora petrecuse ore în şir cu ele în faţă. Jasmine stătuse de multe ori în serile de iarnă împreună cu Nora, întorseseră paginile şi îi relatase poveştile din spatele fotografiilor.

Nora stătea ca hipnotizată, convinsă că mama ei era o femeie aşa cum oricine şi-ar fi dorit să fie. Dar acum, când mama ei se schimbase aşa de mult, Nora îşi dădea seama că se întreabă cum fusese, de fapt, viaţa pentru Jasmine, dincolo de aceste imagini strălucitoare.

– Mami, a strigat ea, vin imediat, vreau să mă uit la cărţile mele vechi.

– OK, i-a răspuns mama. Vrei să-ţi pun deoparte o felie de plăcintă pentru mai târziu?

– Da, mulţumesc.

– Serios? Şi eu care credeam că vrei să slăbeşti.

– Păi, atunci de ce mi-ai oferit-o? a murmurat Nora, rostogolind ochii în cap şi refuzând să răspundă.

A urcat repede în pod şi a aprins lumina. Cutiile cu ornamentele de Crăciun erau stivuite în mijlocul pardoselii, iar din ele atârnau fâşii de beteală. Nora a luat lanterna care stătea lângă uşa de la pod şi a proiectat lumina pe diversele obiecte – temele şi proiectele ei de şcoală, valize, chitara la care nimeni nu învăţase să cânte niciodată...

A văzut lădiţa ornamentală în care stăteau albumele şi a deschis-o. Nu era nici un mister de descoperit acolo; ştia că nu va găsi nici o scrisoare secretă sau însemnare neobservată până acum pe spatele uneia dintre fotografii, pentru că ştia pe dinafară toate albumele din lădiţă, pe faţă şi pe dos, din scoarţă în scoarţă. Pur şi simplu, dorea să se mai uite încă o dată la ele. A luat albumul din vârful teancului şi l-a deschis la întâmplare. A zâmbit. Nu mai văzuse fotografiile de ani buni... Mai întâi era Jasmine, în anii ei de tânără fată. Fusese model la Londra în anii 1960, iar fotografiile o arătau cu gene negre ca funinginea, în fuste mini şi cu cizme strâmte, lungi până la genunchi, cu părul lung tapat şi pieptănat pe spate.

Urma faza *hippy* din anii 1970 – fuste largi plutitoare şi *poncho*-uri croşetate, părul lăsat liber şi mai lung ca oricând. Aceasta era faza din care rezultase Nora. Apoi fusese ceea ce considerase Nora întotdeauna că fusese faza ei de Melanie Griffith din anii 1980, după ce plecase Steve. Cu facturi de achitat şi cu un copil de crescut, făcuse cursuri de drept şi apoi devenise juristă, reuşind să se afirme într-un domeniu dur, în care femeile erau încă o minoritate relativă pe atunci. Dar dacă îi displăcuse sau nu această schimbare de stil din viaţa ei, oricum nu arătase niciodată. Fotografiile de atunci o arătau cu un păr minunat, ca în serialul *Dynasty*, cu fard de pleoape albastru şi bijuterii de aur.

Nora nu o cunoscuse pe Jasmine în perioada de tânără adolescentă, dar avea amintiri angelice despre Jasmine cea hipiotă – atingerea ţesăturilor moi, mirosul de tămâie. Nora şi-o amintea pe Jasmine ca „mama care lucrează", cea care o influenţase pe ea. Dar Jasmine făcuse ca femeile care lucrau să arate sexy, fascinante, dinamice; Nora nu putea să nu se compare cu ea la aceeaşi vârstă. O tânără foarte stăpână pe ea. *Achiev-o-meter*. Parte din mobilier. Nu era genul de compliment care să o facă să radieze pe o tânără fată. Nora îi spusese o dată lui Jennifer că se simţea ca şi când viaţa mamei ei ar fi fost alcătuită din blocuri mari colorate de construcţie, iar pentru Nora nu mai rămăseseră decât spaţiile înghesuite şi prăfuite dintre acestea. Se simţea ca negativul unei fotografii, capetele fără culoare, estompate, rămase în urma vieţii remarcabile a lui Jasmine Banquist.

A mai răsfoit un timp paginile, apoi a închis albumele şi a pus totul la loc. Şi-a făcut curaj ca să se întoarcă la masa din sufragerie. Şi, la naiba, o să mai mănânce încă o bucată de plăcintă.

CHLOE

Iulie 1953

Când autobuzul a trecut pe lângă şatra de lângă Kilgetty, Chloe a simţit cu adevărat că este pe drumul cel bun; acesta era reperul ei special. Un grup de rulote ale romilor stătea pe o porţiune de teren comunitar. Focurile în aer liber licăreau cu ceaune şi oale atârnate deasupra lor. Caii păşteau liniştiţi, iar câinii hoinăreau prin mica comunitate; femeile atârnau rufele pe frânghii, copiii se jucau în grupuri zgomotoase, strigătele şi râsetele lor ajungeau până la Chloe pe deasupra zgomotului făcut de motorul autobuzului. În fiecare vară, Chloe le făcea cu mâna, fascinată. Nu o vedeau niciodată. Însă, din acel punct, drumul şerpuit şi gardurile vii înalte şopteau aceeaşi promisiune: Tenby. Când şatra a dispărut în spatele lor, copiii au început să cânte din nou: „Oneby, Twoby..."

Chloe stătea demnă, cu un sentiment de superioritate, până când emoţia a cuprins-o şi pe ea.

– Eightby, Nineby, TENBY! a strigat.

Aproape ajunseseră! În sfârşit, drumul a virat spre dreapta şi s-a văzut licărirea mării turcoaz, după care autobuzul a început să coboare şi a trecut podul cenuşiu peste calea ferată. Apoi a urcat, gâfâind şi scârţâind, până la Cinci Arcade, unde călătoria ei magică se încheia. Între timp, Chloe se foia pe scaun.

– Nu te mai foi atât, a mormăit o femeie în vârstă de pe scaunul din faţă, aruncându-i o privire sumbră.

Iar acolo, lângă balustradă, era mătuşa Susan, care arăta ca o poză colorată dintr-una din revistele ei. Chloe i-a făcut, agitată, semn cu mâna, lovindu-i pălăria domnului din faţa ei. Aceasta i-a căzut peste ochi.

– Oh, îmi cer scuze! *Mae'n ddrwg gen i*, a şoptit ea, ignorând ţâţâitul bătrânei din faţă. În timp ce se ridica de pe scaunul ei, Chloe şi-a zărit juliturile de pe genunchi – căzuse săptămâna

trecută în timp ce jucau leapşa. Dorea să arate întotdeauna elegantă când venea la Tenby, dar genunchii juliţi nu erau un accesoriu obligatoriu al verii.

A coborât din autobuz într-un aer de mare sărat atât de limpede, că parcă răsuna ca nişte clopoţei. Pescăruşii ţipau, sufla o briză călduţă, iar Chloe era încântată din nou.

– Am sosit! a strigat Chloe, lăsând jos valiza şi deschizând larg braţele.

Mătuşa Susan a zâmbit şi a păşit cu grijă spre ea pe tocurile înalte, care îi scoteau în evidenţă silueta minunată, de clepsidră, şi talia subţire. Purta o rochie bleu-deschis cu guler rotund, o curea de piele albă în talie şi o fustă atât de strâmtă, încât era perfect mulată pe ea. La Nant-Aur nimeni nu şi-ar fi arătat silueta în felul acesta. Lucrul cel mai minunat erau pantofii şi pălăria mică asortată, aşezată pe cununa de păr castaniu ondulat. Pantofii erau albi cu floricele roz peste tot. Chloe şi-a dorit imediat să aibă şi ea pantofi exact la fel ca aceştia. (Avea pantofi maro de şcoală, deloc frumoşi, dar lustruiţi de tatăl ei, care le dăduse o strălucire mândră.)

– Chloe, draga mea, bine ai venit din nou, a spus mătuşa Susan, aplecându-se să-şi sărute nepoata în creştetul capului. Ce fustă frumoasă!

Învăluită în parfum, Chloe a fost nevoită să-şi recapete o clipă respiraţia înainte să poată răspunde.

– Mulţumesc! E nouă. Adică, nouă pentru mine, nu e din magazin. Îmi plac pantofii tăi. Aş da orice să am şi eu pantofi ca aceştia.

– Când o să mai creşti puţin, un toc frumos va face minuni pentru tine. Ai nevoie să fii mai înaltă. Dar eşti o fetiţă foarte frumoasă! Şi ce mai face mama ta?

– Mama e bine, mulţumesc, mătuşă Susan, şi a spus să-ţi transmit ţie şi unchiului Heinrich toată dragostea ei.

– O, acum este Harry, draga mea, mai ţii minte? Şi ce mai face Branwen?

Chloe a ezitat. Era stânjenitor, căci Branwen refuza să accepte încetarea ostilităţilor cu Susan. Războiul se terminase, dar Branwen ţinea supărarea.

– Mmm, păi e bine. Este... aşa cum este ea, a conchis Chloe, împrumutând o expresie folosită adesea de vecinii ei şi dând din cap cu înţelepciune, aşa cum văzuse că fac adulţii. Ce mai fac Megan şi Richard?

– O, Megan este o domnişoară deja, creşte foarte repede. A plecat cu prietenele ei, dar o vei vedea la ceai. Richard este ocupat cu studiile. Contabilitate, ştii. Speră să-şi găsească de lucru la unul dintre hoteluri.

Chloe s-a strâmbat la gândul contabilităţii în timpul unei veri petrecute la Tenby. Şi era urât din partea lui Megan că nu o aşteptase; cu siguranţă ştia că lui Chloe i-ar fi plăcut la nebunie să meargă cu ea. Prietenele lui Megan erau nostime şi amuzante ca şerbetul.

Au pornit la drum, iar Chloe îşi sucea gâtul ca să absoarbă priveliştea de la Cinci Arcade. Vechile ziduri ale oraşului arătau ca un castel crenelat pe fundalul albastru strălucitor al cerului, iar din crăpături se iţeau flori roz. O făceau întotdeauna să se simtă ca şi când ar fi aterizat într-o carte cu poveşti: Prinţesa Chloe din Pârâul de Aur... se pare că încă nu crescuse mare.

Nu vedea marea, dar o simţea; o şi auzea, în strigătele pescăruşilor care treceau în zbor, cu aripile alb-argintii întinse ca nişte săbii. Chloe zâmbea în timp ce îşi spuneau poveştile despre jafuri şi aventuri pe dealuri – piraţi aerieni, aşa le spunea Llew.

Au trecut prin faţa grădinilor verzi ale caselor de pe stradă până au ajuns la numărul doisprezece pe Kite Hill. Era o casă frumoasă, de mărime mijlocie, cu o verandă ascuţită, împrejmuită cu un gard dantelat de lemn.

Poate că Megan uitase de ea, dar Llew nu. Stătea pe trepte şi o aştepta. Deci, va avea parte de escapade în această după-amiază!

Chloe îl cunoscuse pe Llew în prima vacanţă pe care o petrecuse la mătuşa Susan – aşa că Tenby şi Llew erau inseparabili în mintea ei. Se împiedicase pur şi simplu de el într-o seară. Fusese să se uite le Dansul de vară pentru adolescenţii din Tenby; Megan era şi ea acolo, firește, cu Alma, Evie şi Christine. Chloe se gândea că ar fi putut să o strecoare şi pe ea pe furiş înăuntru, dar ele nu se oferiseră.

Era numai cu trei ani prea mică – a dat cu piciorul în zidul de la cafeneaua Fountains de frustrare. Megan şi prietenele ei vorbiseră tot timpul despre dans, până când Chloe simţise că viaţa era complet şi absolut fără rost şi cenuşie pentru oricine nu putea merge acolo. Se uitase la ei cum veneau, băieţii cu părul lins şi dat pe spate, fetele cu fuste cloş, evazate, coborând pe esplanadă ca un curcubeu. După ce au intrat toţi înăuntru

şi ea a rămas afară, Chloe a pornit peste dune, urmată de vocea lui Nat King Cole şi de Surorile Andrews, care o urmăreau ca nişte baloane de săpun. Şi s-a împiedicat de ceva ce părea o creangă, dar care s-a dovedit că era o gleznă întinsă. Chloe a căzut cu faţa în nisip.

– Fii atentă pe unde calci, a murmurat o voce visătoare.

– Mi-ai pus piedică, a spus fata indignată, aşezându-se pe jos şi scuipând nisip.

A constatat că glezna era ataşată de un băieţel foarte slab, care stătea întins pe burtă şi ţinea în mână ceva care părea un binoclu.

– Ah, a plecat, a spus băiatul. Nu contează. Apropo, ai păţit ceva?

S-a întors şi a privit-o.

– O, eşti drăguţă! a adăugat. Te superi dacă îţi fac o fotografie?

Chloe a văzut că ţinea în mână un aparat de fotografiat, nu un binoclu.

– Ei, păi nu aşa! a spus ea supărată şi a început să-şi scuture nisipul de pe faţă şi să-şi aranjeze părul.

– Nu, nu! Aşa vreau să fii – o să iasă o fotografie minunată, crede-mă, a spus el, iar declanşatorul a făcut clic!

– Ajunge, probabil că arăt groaznic! a spus Chloe. Şi, de fapt, ce făceai aici? Şi cine a plecat?

Băiatul purta un şort şi o cămaşă cu dungi albe şi bleu, a observat Chloe. Manşetele erau destrămate şi nu i-ar fi stricat o baie bună, a observat Chloe. Nu degeaba era fiica mamei ei. Avea păr lung, castaniu şi ochi strălucitori, ceva între sepia şi verde, precum câmpul de acasă în februarie.

– Cine a plecat?

– Da. Ai spus acum o clipă: „A plecat".

– O, era un pescăruş pe bucata aceea de lemn care plutea.

Chloe nu era impresionată.

– Sunt pescăruşi peste tot! Nu e o imagine prea interesantă.

– O, ba da! Vino să vezi.

A întins mâna şi a tras-o lângă el. Întinsă pe burtă, Chloe vedea până departe. Câteva ierburi înalte încadrau un orizont scund şi o bucată frumoasă de lemn care plutea în derivă. Nu era o priveliştе pe care o puteai vedea în mod normal. Era frumos.

– Exact în spaţiul acesta era un pescăruş mare, i-a explicat băiatul. Îl umplea în întregime. Arăta ca o pasăre uriaşă. Era

un unghi foarte bun.

Chloe putea să-şi imagineze. Şi totuşi...

– Îmi pare rău că te-am speriat şi am căzut aşa. Ce nepoliticos din partea mea!

I-a zâmbit.

– Nu face nimic. Îmi pare rău că ţi-am pus piedică. Apropo, eu sunt Leonard Jones.

– Chloe Samuels. O! Stai aici. Să nu pleci!

– Unde te duci?

– Mă întorc într-o clipă!

Chloe avea un pachet de chipsuri pe jumătate mâncat în buzunarul de la jachetă. Vărul ei, Richard, era întotdeauna sătul de mâncare şi de delicatese şi, după ce le mânca pe jumătate, i le dădea lui Chloe, căreia îi era tot timpul foame.

A fugit spre lemnul plutitor şi a aruncat câteva firimituri pe el, apoi a venit în fugă înapoi. Şi-a reluat locul lângă Leonard, care se uita cu binoclul spre plută.

– Vrei? a spus Chloe şi i-a oferit punga.

În timp ce Leonard scotocea în pungă, doi pescăruşi lacomi au aterizat ca să se înfrupte din chipsuri.

– Ah, ce deşteaptă eşti!

A dat la o parte punga cu chipsuri şi a luat aparatul de fotografiat.

– Mişcaţi, leneşilor, a murmurat el, iar Chloe era uimită şi încântată de limba lui. Întoarceţi-vă un pic! Ei, era mai bine când era numai unul. Mişcă, nebunule...

Chloe avea impresia că este un naturalist în safari, aşa cum stătea culcată în nisip şi ronţăia chipsuri şi se uita la Leonard care se încrunta şi se agita cu aparatul de fotografiat. Închisese ochii pe jumătate, prefăcându-se că firele de iarbă erau ierburile înalte ale junglei, iar ea aştepta un leu să treacă prin faţa aparatului de fotografiat...

Un leu. Asta îi sugera Leonard, cu coama lui de păr castaniu şi cu ochii aceia pătrunzători, cu luminiţe aurii. Ţinând seama de felul în care îi ieşeau coastele prin cămaşă, amintea de un leu care nu mai prinsese o zebră de foarte mult timp. Chloe a zâmbit. Numele de Leonard nu însemna şi leu? Ca Llewlyn în galeză.

– Am să-ţi spun Llew, a spus Chloe. Ţi se potriveşte mai bine.

Pescăruşul mai mic a zburat, în timp ce celălalt s-a întors direct spre ei.

– Te-am prins! a spus el cu satisfacție și s-a întors zâmbind către Chloe. Mulțumesc, Chloe Samuels. Cred că o să fie foarte bună. Ce spuneai?

– Am să-ți spun Llew. E mai bine decât Leonard. Și arăți exact ca un leu.

– Llew, a repetat băiatul. Îmi place. Ai făcut pescărușul să se întoarcă, așa că îți rămân dator. Poți să-mi spui cum îți place.

Chloe a chicotit.

– Pot să-ți spun Față-de-Toaletă?

– Nu!

– Pot să-ți spun... *Mochyn*-Cotlete?

– Nu!

– Pot să-ți spun...?

Și au ținut-o tot așa până au început să râdă atât de tare, încât pe Chloe o durea burta. După aceea au hoinărit împreună până s-a lăsat întunericul. Când a venit fluxul, au plecat de pe țărm în oraș, iar Llew i-a arătat lui Chloe tot felul de colțuri interesante pe care nu le văzuse cu Megan.

I-a arătat zidurile orașului, nișele unde fuseseră cândva statui, ferestrele înguste pentru arcași și vizoarele.

– Vizoare? Ce Dumnezeu mai sunt și astea? a întrebat Chloe, uluită de câte cuvinte știa băiatul acesta.

– Niște ferestruici rotunde prin care trăgeau cu tunul, i-a explicat Llew, iar ochii îi străluceau când se gândea la ele. Îți imaginezi? Bum!

Apoi a dus-o să-i arate baia veche din Piața Castelului și inscripția ciudată de deasupra ușii.

– Ce sunt semnele acelea? a întrebat Chloe.

– Tata spune că sunt în greaca veche. Nu mă întreba ce înseamnă, am uitat.

– De ce ai vrut să te duci la dans? a întrebat-o Llew când treceau prin fața hotelurilor elegante de pe The Croft. Prin perdelele de tul, vedeau umbrele care dansau. Dansul e ceva stupid!

– Ba nu este! Chloe s-a oprit brusc în loc, indignată. Poate că nu puteau totuși să fie prieteni. Dansul este lucrul cel mai minunat din toată lumea, iar când o să cresc mare, o să fiu o dansatoare vestită.

– Serios?

Llew părea interesat. Nu a pufnit disprețuitor și nu a spus: „Da, și eu sunt regele Angliei" sau „Ei, ți se pare că ești cineva, nu-i așa, Chloe Samuels!?", așa cum îi spuneau cei de acasă.

– Ce fel de dansatoare? Dintr-acelea care ţopăie la balet?

Chloe s-a aşezat pe zidul care dădea spre ţărmul de nord, lăsând vântul să-i bată în faţă.

– Trebuie să exersezi ani şi ani buni ca să devii balerină, iar noi nu ne putem permite să plătim lecţiile. La Nant-Aur nu este nici măcar o şcoală de balet, ca să mă uit pe furiş.

Pentru o clipă, Chloe s-a simţit tristă, deşi luna se oglindea în apă şi palmierii şuşoteau.

– Dar m-am gândit că aş putea să fiu dansatoare cu o orchestră undeva. Nimic ciudat, înţelegi, nimic nedemn de o doamnă.

– Şi nu trebuie să te antrenezi şi pentru asta?

– Probabil că da. Dar nu aşa de mult ca pentru balet, aşa cred. Înţelegi, acum am zece ani, este deja prea târziu pentru balet. Dar s-ar putea să nu fie prea târziu pentru celălalt gen de dans. Nici nu ştiu cine ar putea să-mi spună.

Leonard a privit în jos la picioarele lui şi a lovit în zid cu pantofii şi aşa gata să se destrame.

– Eu am opt, a spus Leonard.

– Serios? Chloe era uimită. Credeam că eşti mai mare.

– Toată lumea spune aşa. Asta pentru că stau singur foarte mult timp. Şi tata vorbeşte cu mine ca şi când aş fi un om mare. Cred că vrea să aibă cu cine să stea de vorbă. Ştii, mama mea a plecat.

Chloe şi-a împreunat mâinile.

– O, Llew, îmi pare aşa de rău! Când a murit?

– O, nu a murit. A plecat. Părinţii mei sunt divorţaţi.

– Divorţaţi?

Nu auzise niciodată cuvântul acesta.

– Da. Înseamnă că nu mai sunt căsătoriţi.

Chloe s-a încruntat.

– Dar eu credeam că o căsătorie este pentru totdeauna.

– Da. Păi, aşa ar trebui să fie. Dar mama s-a răzgândit. Când aveam cinci ani. Acum stă la Londra.

– O! Dar... cum... o mai vezi?

– O dată pe an, uneori. Da, puţin.

– Dar... de ce s-a răzgândit?

Llew a privit-o cu ochii plini de nedumerire şi durere.

– Nu ştiu. Mă întreb mereu... dacă nu cumva am făcut eu ceva rău.

– Nu.

Chloe era fermă, foarte decisă.

– Nu se poate să fi făcut ceva. Nu ai făcut nimic. Te asigur.

Llew a ridicat din sprâncene spre ea. Chiar dacă răspunsul firesc i se învârtea prin minte – nu o cunoscuse pe mama lui, nu îl cunoştea de fapt nici pe el – oricum, nu a spus nimic. A dat numai uşor din cap şi a privit spre mare.

– Ştii, ai fi putut să priveşti dansul, a spus Llew după o clipă. Între cafenea şi sala de dans este un gard, pentru ca oamenii să poată sta acolo şi să privească dansul.

– O, nu am ştiut. Megan nu m-a dus niciodată acolo. Aş fi putut să învăţ şi eu câţiva paşi dacă m-aş fi uitat. Dar dacă aş fi rămas acolo nu te-aş fi cunoscut pe tine.

– Este adevărat.

Băiatul a zâmbit şi a privit din nou spre mare, în timp ce vântul îi ciufulea coama de leu şi cămaşa ponosită. Lui Chloe îi plăcea liniştea. Fraţii ei trăncăneau fără încetare, nu se opreau nici un minut. Când ceasul oraşului a bătut ora zece, Chloe şi-a adus brusc aminte de promisiunea ei că va fi acasă până la ora nouă. Nu voia s-o necăjească pe mătuşa Susan şi să nu mai fie invitată niciodată la Tenby. Aşadar, la fel cum făcuse şi Cenuşăreasa înaintea ei, a luat-o la fugă. Dar avea să-l mai vadă pe Llew.

A căutat-o în dimineaţa următoare, arătând mai mult ca o vrăbiuţă decât ca un leu, cu picioarele lui subţirele şi părul castaniu ciufulit. Mătuşa Susan, cu manierele ei impecabile, l-a invitat să-şi petreacă timpul împreună cu Megan şi cu prietena acesteia, Alma. De fapt, aceasta stătea pe trepte şi citea cele *Cinci Cărţi Vestite* ale lui Megan. Celelalte două îşi ondulau părul una alteia şi discutau despre chestiuni ale fetelor mai mari. Lui Chloe nu i-ar fi plăcut, i-au spus ele, să i se închidă uşa în faţă.

A alergat jos şi i-a văzut pe unchiul Heinrich şi pe mătuşa Susan care se uitau la musafirul ei cu un amestec de dezaprobare, curiozitate şi milă. Llew stătea cu bărbia în sus şi cu mâinile în buzunare, cu picioarele depărtate şi părul îndreptat în toate direcţiile. Chloe şi-a spus că arăta splendid. Când au plecat, după ce Chloe a promis solemn că va fi înapoi până la ora trei, Llew i-a spus că avea ceva să-i arate.

– Excelent, a răspuns radioasă Chloe.

– Mai vrei să fii prietenă cu mine?

Llew o privea pieziş.

– Sigur că da! De ce nu?

– După ceea ce ţi-am spus aseară.

Chloe a înțeles imediat la ce se referea. La chestia cu divorțul. Asta însemna că alți oameni nu voiau să fie prieteni cu el din acest motiv? Trebuie s-o întrebe pe mama ce înseamnă divorțul imediat ce se întoarce acasă. Nu prea înțelegea. Tot ce știa era că ardea de dorința de a-l lua pe Llew la Nant-Aur cu ea când va pleca. Mama ei îl va copleși cu sărutări și mâncare. S-ar agita în jurul lui și i-ar citi povești până ar adormi cu capul pe genunchii ei, la fel cum făcea Chloe. Mama lui trebuie să fi fost o femeie rea din moment ce îl părăsise. Asta dacă nu cumva tatăl lui era un om îngrozitor. Dar, atunci, de ce nu îl luase cu ea și pe Llew?

Llew a dus-o la el acasă, care era aproape de podul de cale ferată. Au coborât strada îngustă dintre case – ecourile pașilor lor se auzeau de jur-împrejur – și au intrat pe o poartă laterală care se cojea. Într-o grădină lungă și plină de buruieni, un șopron vechi scârțâia din încheieturi lângă o seră dărăpănată, năpădită de buruieni în interior. Mirosul astringent, proaspăt de tomate era purtat de curenții de aer în aerul însorit.

– Aceasta este camera mea obscură, i-a explicat Llew în timp ce descuia lacătul de pe ușa șopronului cu o cheie pe care o purta atârnată de o sfoară la gât, pe sub cămașă.

– Am developat fotografiile pe care le-am făcut ieri-seară.

Au pășit înăuntru, iar șopronul s-a clătinat puțin. Chloe a strâmbat din nas văzând păianjenii și pânzele acestora și simțind mirosul pătrunzător de chimicale care plutea în aerul cu iz de mucegai. Într-un colț erau mai multe tăvi dreptunghiulare, iar o sfoară era fixată în perete cu cuie. De ea atârnau bucăți de hârtie, prinse cu cârlige de rufe. Llew i-a făcut semn să se apropie mai mult, iar Chloe a zâmbit încântată, deoarece acolo, atârnată cu cârlige de sfoară, era din nou toată seara trecută.

Era marea, care își trimitea la nesfârșit valurile spre ei, era și perechea pe care o văzuseră sărutându-se afară, lângă sala de dans. Era și o barcă de salvare cu fundul în sus și era și pescărușul de pe scândură, un pescăruș mândru ca un rege pe un soclu, încadrat de ierburi înalte.

– Este o poză minunată! a exclamat Chloe. Are ceva, nu știu ce – de fapt, nu e decât un pescăruș –, dar mă face să mă uit mereu la ea.

Băiatul și-a permis numai să schițeze un zâmbet, dar Chloe își dădea seama că îi făcuse plăcere.

– Aceasta este cea mai bună, a spus Llew şi i-a dat ultima fotografie, ţinând-o delicat cu degetele de margine.

Chloe a apucat-o la fel şi şi-a privit propria imagine. Şedea pe dunele de nisip cu fusta şifonată, plină de nisip. Cristale de nisip îi sclipeau pe faţă şi avea nisip şi în părul lung, răvăşit în toate părţile. Avea ochii limpezi şi strălucitori, iar părul ei avea şi el tot culoarea nisipului – a nisipului uscat, palid de pe plajă. Avusese dreptate, era o fotografie mult mai aparte decât dacă şi-ar fi aranjat hainele şi ar fi zâmbit în mod special, ca fetele din revistele mătuşii Susan.

Şi-a amintit că băiatul avea numai opt ani. Uimitor. La Nant-Aur nu era nici un băiat, de nici o vârstă, la fel cu el. Nici chiar Bethan nu era nici pe jumătate atât de interesantă, deşi câştigase un premiu pentru recitări la Eisteddfod.

– Tu ai făcut singur toate acestea? a întrebat Chloe, arătând cu mâna spre tăvile de plastic, spre perdelele vechi de camuflaj de la fereastră, spre raftul care se clătina.

Llew a încuviinţat din cap.

– M-a ajutat şi tata. El a pus etajera. Şi tot el mi-a cumpărat aparatul de fotografiat anul trecut, de ziua mea.

Chloe a sesizat căldura din vocea lui când vorbea despre tatăl său.

– A fost frumos din partea lui, a spus fata, neştiind cum să întrebe ceea ce voia de fapt să ştie: ce fel de om este. Oare din cauza lui plecase mama lui?

Sigur, aceasta fusese cu mult timp în urmă, când Chloe avea zece ani. Acum, că era mai mare şi îl cunoştea pe Llew mai bine decât oricine altcineva, puteau vorbi despre orice. Ştia că tatăl lui era un om blând, foarte educat, care îşi iubea copilul şi îi ducea dorul soţiei lui. Nu-şi revenise niciodată cu adevărat după pierderea ei şi, curând după acea, îşi pierduse şi locul de muncă. Llew spunea că nu se putea abţine să nu se gândească la ea şi că începuse să facă o mulţime de greşeli. Casa lor era marcată de regrete, şi de aceea Llew arăta ca un adult în miniatură. Mama lui nu era un om rău, a asigurat-o Llew pe Chloe, dar nu-i plăcea să trăiască într-un oraş îndepărtat, de la malul mării, cu un savant ciudat care ofta mereu şi cu un băieţel mic şi îngrozitor.

– Trebuie să-ţi cauţi propria fericire.

Era pentru prima dată când ea îl auzea spunând aşa ceva.

– Este fericită la Londra. Aş fi vrut să o fac fericită, a adăugat el ridicând puţin din umeri, ca şi când l-ar fi gâdilat o su-

flare de vânt.

Iar acum Llew era din nou aici, cu aparatul de fotografiat atârnat de gât şi cu un zâmbet larg de leu pe chip când a văzut-o pe Chloe.

– Leonard Jones, ce faci pe treptele din faţa uşii mele, ca un vagabond? a întrebat mătuşa Susan. Eşti cel mai ciudat băieţel pe care l-am văzut.

– Îmi cer scuze, doamnă Schultz, o aştept pe Chloe.

– Păi, nu poţi să baţi la uşă şi să aştepţi înăuntru, ca un om normal? Richard este acasă. Ţi-ar fi dat drumul înăuntru.

– Nu-mi place înăuntru, doamnă Schultz, a explicat Llew.

Acum avea unsprezece ani, era mai înalt şi mai slab ca oricând. Era ceva mai curat decât atunci când Chloe îl întâlnise prima dată, dar niciodată cu adevărat îngrijit şi niciodată cu cravată! Era ceva la Llew care o făcea întotdeauna să-şi dea ochii peste cap. I-a zâmbit şi şi-a lăsat jos poşeta. Au făcut un schimb rapid de priviri, s-au îmbrăţişat călduros, iar Chloe s-a uitat plină de speranţă la mătuşa ei.

– Ei, foarte bine, a spus mătuşa Susan. Presupun că vrei şi tu să stai afară. Presupun că nu vrei sendvişurile cu ou fiert şi prăjitura cu ciocolată pe care le-am pregătit pentru prânz...?

Chloe a şovăit, muşcându-şi buza. Adora sendvişurile cu ou fiert şi prăjitura cu ciocolată. Dar era o problemă de loialitate. Llew sau mâncarea? Llew sau mâncarea...?

Dar mătuşa Susan a râs.

– O, foarte bine, am să vă fac un pachet de picnic pentru amândoi. Arăţi pe jumătate mort de foame, Leonard. Tatăl tău nu-ţi dă de mâncare?

Llew avea o privire fioroasă.

– Face tot ce poate. Dar nu se pricepe la gătit... şi nici eu, a recunoscut el.

Chipul lui Susan s-a înmuiat.

– Categoric, nu poate fi uşor pentru el, un bărbat singur. Puteţi să aşteptaţi în bucătărie cât fac sendvişurile?

Llew nu putea, aşa că s-a dus s-o aştepte pe Chloe pe banca din colţ şi se amuza făcând instantanee trecătorilor. Intrând în casa de la numărul doisprezece, Chloe a fost întâmpinată de trandafirii roz proaspeţi din hol şi de aroma cuptorului.

– Ce bine că m-am întors aici, a oftat Chloe. Mulţumesc că m-ai primit din nou, mătuşă Susan.

– Eşti bine venită, Chloe, ne face plăcere să te ştim aici. Dar aş vrea să te întorci cel mai târziu până la ora cinci. Megan o

aduce la ceai pe Alma, iar Richard are şi el un prieten, aşa că vrem să ne aşezăm cu toţii la masă la o oră rezonabilă.

Chloe simţea cum i se strânge puţin inima. Alma. Cea mai rea dintre prietenele lui Megan.

După ce şi-a pus un şort şi o bluză veche, Chloe s-a dus să-i spună bună ziua lui Richard, care a clipit spre ea distrat, apoi a coborât în fugă scările şi a luat punga de hârtie impermeabilă la grăsime pregătită de mătuşa ei. Părea suficient pentru zece copii. Indiferent care erau diferenţele dintre cele trei surori, aveau şi o trăsătură comună: nu puteau fi acuzate niciodată că îşi ţin oaspeţii nemâncaţi.

– Mulţumesc, mătuşă Susan!

Încântată că era din nou aici, şi-a aruncat braţele în jurul gâtului elegantei sale mătuşi. Susan a bătut-o uşurel pe Chloe pe spinare şi apoi s-a tras înapoi, aranjându-şi părul perfect pieptănat. În această privinţă, Susan şi Gwennan erau foarte diferite: îmbrăţişările şi sărutările erau o trăsătură distinctivă în familia Samuels, dar la Tenby lucrurile erau mai formale.

Mătuşa Susan putea să arate perfect, cu hainele ei frumoase şi cu unghiile vopsite, dar Gwennan simţea aşa cum trebuie să simtă o mamă, şi nimic nu putea schimba acest lucru.

– Aşadar, în sfârşit eşti şi tu o adolescentă din Tenby! a tachinat-o Llew când a ajuns lângă el.

Şi-a pus sacoşa pentru picnic pe umăr şi au pornit fără să scoată o vorbă spre plaja din sud. Acolo începeau fiecare vacanţă. Cafeneaua Fountains era instalată direct pe nisip, iar Chloe a simţit un nod în stomac când au trecut pe lângă ea. Într-o seară, foarte curând, va dansa acolo cu Megan şi Alma, cu Evie şi Christine şi Pam... Deşi, ca să fie sinceră, nu făcea parte din grupul lor acum mai mult decât atunci când fusese aici în prima vacanţă.

– Da! Şi aşteaptă să mă vezi dansând, Llew Jones! O să oboseşti numai uitându-te la mine! Am să dansez pe toate cântecele. Am să dansez cu oricine mă invită, chiar dacă este gras şi transpirat, numai ca să mă antrenez.

– Dar dacă nu te invită nimeni? a întrebat Llew, privind-o fix în ochi cu ochii lui de chihlimbar cu reflexe verzui.

– Pfui. Chloe şi-a aruncat părul blond-argintiu peste umeri. Sigur că o să mă invite. Iar dacă nu mă invită, am să dansez singură şi o să-i fac să dorească să mă fi invitat.

– *Duw*, ce încrezută eşti, Chloe Samuels, a tachinat-o el cu o voce tremurătoare, ca de femeie bătrână.

Chloe l-a bătut pe braţ şi s-a aruncat pe nisip.

– O, la naiba, am uitat crema Astral!

În graba ei să ajungă în acest loc, la care visa în celelalte patruzeci şi nouă de săptămâni ale anului, uitase crema în valiză.

– Nu pot să mă ard tocmai acum, când o să merg la dans!

– O, da, tenul tău, o chestiune de viaţă şi de moarte, a comentat Llew.

Şi-a descheiat cămaşa şi i-a aruncat-o în cap.

– Poftim, acum nu o să te mai arzi.

– Pfui, puţi, Llew Jones. Ia-ţi cămaşa asta scârboasă de băiat de pe mine, a strigat Chloe, eliberându-se din cămaşă şi aruncându-i-o înapoi.

– M-am înşelat, nu eşti deloc mai bun decât fraţii mei. Dă-mi prăjitura!

Evident, trecuse mult de cinci când Chloe şi-a amintit cât este ceasul. Dar mătuşa Susan ştia cum este atunci când Chloe pleacă cu Llew. Chloe a plecat fără chef de pe plajă, era totuşi o reticenţă mulţumită, căci ştia că se poate întoarce şi mâine, şi poimâine, şi răspoimâine...

Aceasta era magia vacanţei: numai trei săptămâni scurte, dar avea impresia de fiecare dată că nu se vor sfârşi niciodată.

NORA

Ianuarie 2015

Iată aşadar sfârşitul unei ere, un moment de referinţă, uşa către Marele Necunoscut. Petrecerea de adio a Norei.

Deci, asta îţi aduceau nouă ani de serviciu: rulouri cu cârnaţi şi falafel, bucăţele de brânză şi ananas înfipte în beţişoare şi un vin ieftin, într-o încăpere care dădea spre o piaţă de beton cu câteva bănci de beton pe ea. Era şi un tort de ciocolată de la mini-marketul campusului, plus mai multe discursuri din partea diverselor cadre didactice universitare.

Era atât de copleşitor, încât Nora nu era foarte sigură că se întâmpla cu adevărat. Poate numai îşi imaginase că dăduse nouă ani din viaţa ei acestui loc pe care se pregătea să-l părăsească pentru totdeauna. Poate că totul nu fusese decât un vis ciudat, neinteresant. Dr. Elsie Fletcher de la Facultatea de Economie, care era ceva mai jos pe coridor, a trecut pe aici şi a fost ademenită de aroma gustărilor gratuite.

– Bună, Nora, a dat ea din cap, şi şi-a îndesat un rulou întreg în gură. E ziua de naştere a cuiva?

Firimituri de foitaj au aterizat pe bluza ei din material plastic neşifonabil.

– Este o petrecere de adio, de fapt.

– O, a făcut o pauză cu gura deschisă, lăsând să se vadă tot ruloul cu cârnat.

Norei îi sugera un şarpe boa care îşi disloca maxilarele ca să înghită animale mari.

– Nu ştiam că pleacă cineva. Cine?

– Păi, de fapt, chiar eu.

A făcut ochii mari şi a înghiţit ruloul, apoi a râs.

– Tu! Ha, ha! E bună, Nora, bună! Tu să pleci! Ce mai poveste!

Şi s-a îndepărtat chicotind.

Cele patru săptămâni ale preavizului ei trecuseră fără prea multă vâlvă. Şi, bineînţeles, Crăciunul înghiţise o parte din el. Acum începea un an nou şi o viaţă nouă. Nu avea nici cea mai vagă idee ce vor conţine acestea.

Crăciunul. Nora a oftat. Începuse foarte bine. Fusese atât de plăcut să nu fie la birou, încât Nora sperase pentru o clipă că, la urma urmelor, faptul că îşi părăsea locul de muncă poate că nu va fi un act de autodistrugere. Totuşi încă nu avusese curaj să-i spună lui Jasmine ce făcuse.

Sandy venise la masă de Crăciun; mai multe grupuri de vecini veniseră să bea câte un pahar; totul era festiv şi nostim. Şi dimineaţa erau din nou numai ele două, pierdeau timpul în mod plăcut împreună, se plimbau pe câmp şi se întorceau cu braţele încărcate de ienupăr şi de iederă. Seara se uitau la filme. Cu bradul de Crăciun împodobit cu ornamentele adunate de-a lungul anilor şi cu mirosul de vin fiert şi de plăcintă cu carne răspândit în casă, totul părea aşa cum fusese întotdeauna.

Asta până când Nora, în cele din urmă, îi spusese mamei ei că îşi dăduse demisia. Iar Jasmine îi spusese Norei că pleacă în Italia pentru şase luni... Atunci nu mai fusese la fel de bine.

Jasmine îi spusese că este proastă şi iresponsabilă – cele mai mari temeri ale Norei verbalizate. Cu litere cursive!

– În *această* situaţie economică! a strigat Jasmine. Ce a fost în capul tău? De ce? Criza vârstei mijlocii, sau orice te-a apucat, nu mai este nostimă deloc, Nora. Trebuie să-ţi vii în fire!

Nora parcă primise un şut în stomac.

– Nu a fost niciodată nimic nostim, mamă, a ripostat Nora. Oricum, nu pentru mine. Mă bucur că ţi-am oferit ţie un prilej de amuzament, dar pentru mine a fost un infern şi nu m-am bucurat de prea multă înţelegere din partea ta.

– Dar de ce înţelegere? a întrebat Jasmine, privind la fiica ei fără să înţeleagă. Nu s-a întâmplat nimic rău! O, ştiu, ştiu, ai coşmaruri, o anxietate cumplită. Ştiu că acum este la modă să găseşti un consilier şi să te scalzi în autocompătimire. Dar pe vremea mea trebuia să ne împăcăm cu situaţia. Pe vremea mea, aveam probleme *reale*.

Nora deschisese gura, nevenindu-i să creadă. Nu ar fi crezut niciodată că va auzi ceva atât de lipsit de înţelegere în toată viaţa ei. Şi tocmai de la mama ei! Desigur, în lume existau oameni insensibili, care ar fi putut foarte bine să gândească în felul acesta. Numai că Jasmine nu fusese niciodată unul dintre

aceştia. Toată viaţa fusese pentru Nora o sursă constantă de sprijin şi alinare. Poate că tocmai i se terminase stocul?

Nora ieşise afară ca o furtună şi străbătuse câmpurile îngheţate până când îi fusese aşa de frig, că nu mai rezistase. Apoi se întorsese tristă acasă, pe jumătate hotărâtă să-şi facă bagajele şi să plece înapoi la Kingston. Dar Jasmine o aştepta cu două pahare de gin tonic pe o tavă de argint. Două feliuţe de lămâie perfect răsucite stăteau atârnate de marginea paharelor, iar pe faţa frumoasă a lui Jasmine tremura un zâmbet hotărât. Dar Nora îşi dorea înţelegere şi sprijin necondiţionat, nu gin.

„Nu poţi rezolva lucrurile cu un cocktail şi cu un zâmbet luminos, mamă. Nu mai sunt în nenorociţii de ani 1950!", asta ar fi dorit Nora să-i spună mamei ei. Dar îşi dădea seama că este o ofertă de pace. Aşa că îi spusese de fapt:

– Mulţumesc, mami, e drăguţ.

Cel puţin îşi dădea seama că vorbele dure pot răni oamenii.

Dar Jasmine îi spusese că în februarie pleacă în Italia. Pentru şase luni. Se pare că avea acolo o veche prietenă.

– O să fie minunat, draga mea, spusese Jasmine. Faith are o vilă în Toscana. Încântător de izolată şi de luxoasă. Sunt sigură că Faith nu şi-a refuzat niciodată cele mai bune lucruri din viaţă, ştii şi tu.

Dar Nora nu ştia.

– Am văzut-o vreodată pe Faith? s-a răstit ea şi a regretat imediat, căci mamei ei îi căzuse faţa.

– Sunt sigură că da, draga mea. Ei, poate că n-ai cunoscut-o, nu-mi mai amintesc. Oricum, i-a murit soţul şi se simte singură, dar nu vrea să se întoarcă în Anglia şi să facă pe bona în familie. Iar eu chiar simt nevoia să mă distanţez de... de unele lucruri... aşa că va fi minunat pentru amândouă.

– Dar, mamă, împlinesc patruzeci de ani în martie! N-o să fii aici de ziua mea!

– Păi, mă gândeam că ai putea veni tu acolo, să-ţi iei o mică vacanţă! Iar după aceea va trebui să-ţi cauţi o slujbă adevărată, ştii! Faith va fi încântată. Ai putea să-ţi sărbătoreşti ziua de naştere în Italia! Imaginează-ţi! Şi parcă ai avea şi tu nevoie de o pauză!

Probabil că avea. În orice alt moment al vieţii ei, ar fi acceptat imediat oferta mamei sale. Dar când închidea ochii şi îşi imagina un refugiu, nu vedea câmpurile portocalii şi mov de sub soarele Toscanei...

– Speram să putem merge câteva zile în Tenby, a spus.

Jasmine a făcut o mutră comic de inexpresivă, de parcă nu ar fi auzit niciodată de locul acela.

– Tenby? a repetat cu o voce înfundată, încruntându-se.

– Da, Tenby! Vocea Norei suna nerăbdătoare din nou. Ştii, lângă bunica? Ţara Galilor de vest!

– Ştiu unde este Tenby, Nora! s-a răstit Jasmine, iar Nora a făcut ochii mari.

Aşa era acum mereu: conversaţii ciudate, dezlânate, care nu curgeau. A urmat o pauză.

– Ei? a insistat.

– Ce?

– Tenby! Ai vrea să mergi cu mine? Şi de ce arăţi aşa de şocată?

– Ei bine, nu mă aşteptam deloc la asta, chiar deloc. Ce Dumnezeu îţi mai trece prin cap?

– Nu ştiu.

– Dar Italia, Nora! De ce Ţara Galilor, când poate fi Italia? De ce să alegi oi şi ploaie, când poţi avea un soare minunat şi operă? De ce să preferi berea şi chipsurile în locul unei salate sănătoase, delicioase şi al unui pahar perfect de vin? De ce să fii înconjurată de bărbaţi scunzi, graşi şi bătrâni, când poţi întâlni cu italian? O, nu, Tenby nu e deloc pentru mine!

– Dar, mamă... Şi mai vorbeşti despre stereotipuri. Avem vinuri bune şi în Anglia, ştii prea bine. Iar majoritatea bărbaţilor sunt înalţi, aşa cum văd. Nu putem face şi una, şi alta? Tenby, câteva zile, iar apoi mergem împreună în Italia pentru câtva timp?

– Nu.

– De ce?

– Tu ştii ce părere am eu despre Ţara Galilor, Nora. Nu am plecat de acolo când aveam nouăsprezece ani pentru că era minunat, nu-i aşa? Pur şi simplu, nu-mi place Tenby.

– Dar nu vrei să faci asta pentru mine?

– Îmi ceri prea mult, Nora. Nu vreau să merg acolo.

„Mama mea. Şaptezeci şi cinci de ani, merge pe şaptezeci şi şase", îşi spunea Nora. Drumurile lor s-au despărţit în noul an scrâşnind de dezamăgire.

„Aşadar, asta a fost tot", şi-a spus Nora din nou, mutându-şi gândurile de la grupul din sala de şedinţe şi privind la piaţeta betonată de jos. „Toate acele nopţi petrecute până târziu la birou, tot programul flexibil cu ore suplimentare pentru care nu am luat niciodată zile libere, toate lucrările pe care le-am luat

acasă...", un interval de două ore în sala de şedinţe cu gustări scoase din pachete şi foarte mult aer încins. Sigur, mai fusese şi siguranţa locului de muncă, dar i s-a părut îngrozitor de ciudat să dorească să ducă un astfel de stil de viaţă şi să-l protejeze.

– Aşa! a tunat o voce în urechea ei, făcând-o să sară în sus. Încă nu ai nici o idee ce vei face în continuare, nu-i aşa, Nora?

Era dr. Barry Brannigan (Miturile şi istoria celţilor, Britania şi Bretania). Ţinuse un discurs amuzant – după părerea lui – comparând-o pe Nora cu o lebădă de pe lacul de la castelul Closeburn.

– În vremurile de demult, acestea veneau şi plecau nu se ştie unde. Ori de câte ori apărea una dintre aceste lebede misterioase, murea cineva din familia de la castel.

Chicote universitare misterioase au făcut înconjurul mesei.

– Ei bine, noi ştim de unde vine Nora – din Kingston, a glumit el, să sperăm că aceasta ne va feri de blestem! Căci plecarea ei este în întregime un mister – fără scop, fără destinaţie şi, probabil, fără nici un fel de logică!

Chicotelile au continuat. Ce băiat mai era şi Barry!

– De fapt, Barry, cercetarea ta este deficitară, i-a spus Nora acum, întorcându-se de la fereastră. Ar fi trebuit să verifici sursele, ştii şi tu. Am o destinaţie.

– Nu am auzit. Ai primit un post nou? Îmi imaginez că este uşor de găsit un loc în administraţie.

Nora a ignorat înţepătura neintenţionată.

– Nu, am să plec pentru un timp, am un proiect al meu, personal. În Tenby.

– Tenby, nu mai spune!

Nu ştia ce o făcuse să spună asta. Simţea că parcă vorbeşte ceva dinlăuntrul ei. În clipa în care cuvintele îi ieşiseră pe gură, s-a pregătit să audă un citat. Barry era mândru că poate să facă o referire istorică în orice conversaţie. Era o realizare inutilă, dar enervant de impresionantă.

– „Dacă Tenby nu ar fi regina locurilor de adăpare din Ţara Galilor, *ar trebui* să fie încoronată împărătească!", a recitat Barry, cu ochi strălucitori. Ascot R. Hope. Sublinierea mea.

– Serios? Nora a zâmbit vag. Nu pot să cred că ai un citat şi despre Tenby, Barry.

– „Astfel de atracţii variate pentru un amator de asociaţii din lumea veche şi arhitectură cu patina timpului"; Henry

Thornhill Timmins, a adăugat Barry şi i-a dat un ghiont, destul de tare, în coaste, apoi i-a făcut cu ochiul.

– Excelent, foarte impresionant.

– „Cel mai plăcut oraş de pe toată costa de sud a Ţării Galilor – în afară de Pembroke"; Daniel Defoe, dacă îmi amintesc bine. Vezi, Nora, poate că ar trebui să te duci la Pembroke!

– Poate că ar trebui, a fost ea vag de acord.

Când Barry a plecat să caute brânză cu ananas, Nora a oftat uşurată. Oare cât timp trebuie să stai la propria petrecere de adio?

CHLOE

1953

Chloe simţea cum i se umflă muşchii picioarelor în timp ce urca pe Kite Hill spre numărul doisprezece. Grăuncioare de nisip îi zgâriau pielea pe sub şort şi simţea deja fierbinţeala arsurii solare.

S-a oprit în holul răcoros să miroasă trandafirii. Din camera din faţă se auzeau voci. A oftat. Acasă băieţii o tachinau întotdeauna că face pe prinţesa şi este aşa de mofturoasă, îi ciufuleau părul şi aruncau fel de fel de lucruri pe fustele ei curate. Dar aici toţi erau atât de imaculaţi, încât prin comparaţie cu ei părea şleampătă. Dar nu vedea de ce ar fi trebuit să-i pese cum arată toată ziua, din moment ce era în vacanţă şi nu avea rujuri sau parfum.

– Uite că a venit! a strigat Megan imediat ce Chloe a băgat nasul pe uşă în camera din faţă, ca şi când ar fi fost o pisică dispărută de mai multe zile.

– Haide, intră, Chloe, mă bucur atât de mult să te văd!

S-a repezit într-un vârtej de fuste portocalii, care se asortau perfect cu părul ei negru. A îmbrăţişat-o pe Chloe mult mai prietenește decât se aşteptase, apoi a privit consternată în jos şi şi-a scuturat nisipul de pe rochia frumoasă.

– Bună, Megan.

Chloe se simţea întotdeauna intimidată când o vedea pe verişoara ei. Megan era înaltă, avea forme pline şi păr lung de culoarea mahonului, care îi venea până la umeri. Chloe se gândea că arată ca o Marilyn Monroe brunetă. Se dădea întotdeauna cu ruj, cu creionul pentru sprâncene şi avea rochii minunate. Alma a salutat-o şi ea pe Chloe, purtându-se foarte frumos de faţă cu domnul şi doamna Schultz, deşi Chloe nu uitase niciodată vremurile când spusese despre ea că este „o fetiţă şleampătă de la ţară, un copil mic şi plicticos". Şi Alma era foarte frumoasă (toate prietenele lui Megan erau frumoa-

se), avea părul roşu ca arama, ochi cenuşii şi pielea albă. Astăzi avea părul legat sus, într-o coadă de cal care flutura când a sărutat-o pe Chloe, şi purta o rochie de culoare închisă cu buline albe. Culorile erau proaspete şi se asortau cu părul ei strălucitor. Alma a pufnit spre Chloe şi a făcut o expresie de dezgust pe care nu o văzuse nimeni altcineva. Chloe era mai conştientă decât oricând de şortul ei care purta urmele plajei şi de părul plin de sare şi ar fi vrut să se fi dus mai întâi să se spele.

– Bună, din nou, verişoară, a strigat Richard de pe locul de lângă fereastră, ridicând alene un braţ, iar unchiul Heinrich – Harry – a venit să-i strângă mâna.

Era foarte înalt, purta ochelari şi avea o mustaţă gri ondulată. Chloe îl plăcea. Se purta frumos şi uneori îi povestea despre vedetele de cinema.

– Iar acesta este prietenul lui Richard, Iestyn, din Cardiff, a intervenit Megan. Spune bună ziua, Iestyn, aceasta este micuţa noastră verişoară Chloe, din Nant-Aur.

L-a tras în faţă pe un tânăr zvelt, cu părul roşcat ca o vulpe, aproape la fel ca rochia lui Megan. Chloe se întreba chiar dacă o alesese special pentru această ocazie. Avea un chip frumos, ochi căprui şi zâmbea mereu.

– Bună, micuţă verişoară din Nant-Aur.

– Nu mai sunt chiar aşa de mică, a spus ea strângându-i mâna. Am treisprezece ani, iar săptămâna viitoare mă duc la Dansul adolescenţilor din Tenby.

– Primul ei dans! a spus repede Megan, cu mâna încă pe umărul lui. E aşa de dulce! Este foarte emoţionant când ai această vârstă, nu-i aşa? Trebuie să-i scuzi înfăţişarea, Iestyn. A fost la plajă. Adoră plaja. Aleargă fără astâmpăr toată vara, împreună cu prietenul ei, Leonard Jones, un băiat de pe aici. E ceva cumplit, părinţii lui sunt divorţaţi, mama i-a părăsit... sărmanul micuţ.

– Llew nu este copil mic! a spus Chloe indignată. Are... unsprezece ani!

S-a oprit brusc. Unsprezece ani nu însemna foarte mult. Llew era un băieţel, aşa se pare, numai că ea uita mereu acest lucru. Timp de o clipă a fost de-a dreptul furioasă pe Llew pentru că nu era mai mare şi, deci, mai impresionant.

– Unsprezece? Iestyn a râs blând. Sunt sigur că este un băiat de toată isprava. Poate că am să-l cunosc cât mai stau în oraş.

– O, fără îndoială că ai să-l cunoşti, a spus Megan. Este aici în fiecare zi, în vizită la Chloe. Uneori mă simt ca şi când aş avea doi fraţi. Dar, te rog să mă crezi, unul este suficient. Richard este destul de morocănos de când s-a apucat de contabilitate. Dar eu am spus întotdeauna...

– Chloe, du-te să te schimbi, a spus mătuşa Susan. E timpul să ne aşezăm la masă.

– Da, mătuşă Susan.

Chloe se simţea uşurată să plece de lângă chipeşul Iestyn, căruia probabil că nu-i făcuse nici o impresie aşa cum arăta acum, şifonată şi venită direct de la plajă, şi de lângă vorbăreaţa Megan, care insista să vorbească în numele ei şi o trata ca pe un copil. S-a uitat în oglinda din baie şi a încremenit. Era mai rău decât se aşteptase. Părul îi atârna în smocuri şi era roşie la faţă. Avea nisip în sprâncene şi o dâră de ciocolată în colţul gurii. Llew de ce nu-i spusese nimic? Dar lui nu-i păsa cum arată. Probabil că nici măcar nu observase.

– Ei bine, arăţi jalnic, Chloe Samuels, nu e nici o greşeală, şi-a şoptit în timp ce se spăla pe faţă şi îşi dădea cu peria prin părul încâlcit de vânt şi de valuri.

Cu un sentiment de vinovăţie, s-a dus în dormitor şi a folosit peria lui Megan, Mason Pearson. Era mult mai moale decât a ei.

Mama ei nu i-ar fi permis niciodată să-şi pună hainele cele mai bune după ce fusese la plajă fără să facă o baie înainte. Dar probabil că făcuse o impresie foarte proastă... Şi-a pus fusta nouă în carouri şi bluza crem cu guler Peter Pan. Totuşi, de ce îşi bătea capul? Iestyn oricum nu-i va da nici o atenţie atât timp cât Megan şi Alma gângureau în jurul lui ca două porumbiţe frumoase. Dar el arăta aşa de bine şi era atât de drăguţ, încât îi crea o senzaţie de dor în suflet. Uneori avea sentimentul că nu va exista niciodată vreun băiat drăguţ pentru ea. Murea de dorinţă să fie mare şi frumoasă. Dar Megan nu o va considera niciodată egală cu ea şi, în preajma ei, Chloe se va simţi întotdeauna ca un copil.

NORA

În cele din urmă, Nora a înțeles de ce se resemnase cu pacea ca o pedeapsă și cu cerințele excesive ale serviciului ei: fără ele, nu prea știa cine este. Chiar și când a încercat ceva, a simțit că pornește în derivă. Era atât de obișnuită cu evenimentele neîntrerupte, încât uitase ce înseamnă timpul liber. Așa că, atunci când Simon a sunat ca să întrebe dacă poate să o invite la pizzeria ei preferată, a spus da, deși știa că este o idee proastă.

Simon a comandat pentru amândoi, a băut două pahare de vin foarte repede, iar după aceea, când pizza, parmezanul, piperul, chiflele și untul cu rozmarin erau pe masă, a trecut la subiect.

– Îmi fac griji pentru tine, Nora, a spus el, împingându-și ochelarii în sus pe nas, apoi s-a întins peste masă să-i ia mâna. Te porți ciudat de câteva luni. Și numai pentru că ne-am despărțit, asta nu înseamnă că nu îmi mai pasă de tine. Cred cu toată sinceritatea că ar trebui să te întâlnești cu cineva. Știi, vreau să zic cu un consilier.

– Merg la un consilier.

– Oh! Nu acela la care te duceai când m-ai părăsit pe mine?

– Ba da.

– Bine, nu e bună de nimic, căci altfel te-ar fi făcut să te răzgândești.

Nora era cât pe-aici să se înece cu chifla. Primul ei impuls fusese să râdă, așa cum nu mai râsese de ani buni. După patru luni uitase în ce măsură Simon este... este Simon.

– Nu cred că treaba ei este să mă convingă să fac sau să nu fac ceva, a spus ea plină de tact. Nu cu asta se ocupă consilierii.

– Asta știu și eu. Dar când cineva începe să ia decizii atât de proaste, care în mod clar nu sunt în interesul lui, nu au datoria să facă ceva, să-l oprească înainte să deraieze?

Nora a pufnit.

– Hotărârea de a nu mai fi prietena ta se numește deraiere?

– Să-ţi părăseşti partenerul, apoi să-ţi părăseşti slujba, apoi să te duci să faci aceeaşi muncă pentru jumătate din bani s-ar putea numi aşa.

Nora a examinat salata de roşii; era un argument corect. Dar...

– De unde ştii ce am de gând să fac? a întrebat ea, retrăgându-şi mâna.

– Nu contează, Nora. Important este că sunt îngrijorat. Mă interesează ce faci.

– Nu, nu asta contează. Mă urmăreşti? La patru luni după ce ne-am despărţit? Mi se pare cam ciudat, Simon.

– Nu este vorba despre asta. Am sunat-o pe mama ta săptămâna trecută, asta e tot. Nu înseamnă că ţi-am urmărit progresul zilnic sau aşa ceva.

– O, asta mă face să mă simt mult mai bine! Şi de ce naiba ai sunat-o pe mama?

– Pentru că voiam să ştiu ce mai faci şi nu eram sigur că o să-mi spui.

– Şi nu ţi-a trecut prin minte că ar putea fi aşa pentru că prefer să nu ştii tu tot ce fac?

– Ba da, tocmai de aceea am sunat-o pe Jasmine.

Incredibil.

– Şi ţi-a spus? Nu pot să cred că ţi-a spus. De fapt, nu este adevărat. Pot să cred.

– Este şi ea îngrijorată din cauza ta, Nora! Ştiu că aţi avut anumite neînţelegeri în ultima vreme, dar este o femeie drăguţă şi se străduie să facă cum e mai bine.

– Cu alte cuvinte, eşti sub farmecul ei, ca toţi bărbaţii.

Jasmine putea fi nespus de încântătoare când dorea să fie aşa, iar aceasta, combinată cu frumuseţea ei fragilă şi cu purtarea sincer călduroasă, îi făcea pe bărbaţi să cadă la picioarele ei. Peste tot, bărbaţii cădeau seceraţi. Nu că prin viaţa ei ar fi trecut o mulţime de bărbaţi. Fusese Raymond, un timp, Oliver – două luni, o mică aventură cu Tony şi o alta cu Jonathan, care prefera să i se spună „Jonath". Nici unul dintre ei nu fusese luat chiar în serios. Patru prieteni în patruzeci de ani. Nu era un palmares foarte bogat pentru o femeie aşa de frumoasă ca Jasmine.

Dar Jasmine nu pusese prea mare preţ pe iubirea romantică şi o îndemnase pe Nora să-i urmeze exemplul.

Să nu ai niciodată încredere în iubire, Nora. Indiferent cât de ispititoare poate părea această idee, este numai o idee, nu o rea-

litate. Indiferent cât de bune intenții ar avea o persoană, indiferent cât de mult te-ar iubi, te poate oricând dezamăgi.

Nora auzise aceste cuvinte toată viața. Orice înclinații romantice ar fi avut ca adolescentă, acestea fuseseră stoarse afară din ea. Și fuseseră anihilate total atunci când Seth, partenerul ei încă din universitate, o părăsise zece ani mai târziu.

– Am fost de acord că vei deveni o forță ceva mai târziu, a continuat Simon. Nu este în firea ta, Nora, să fii atât de moale. Și ai aproape patruzeci de ani!

Nora a oftat.

– Nu cred că asta mă califică pentru a avea Alzheimer.

– Sigur că nu, dar...

– Dacă spui „criza vârstei de mijloc", Simon, jur că îți torn oțetul balsamic pe tot puloverul tău gri, din cașmir. Și în cap.

Simon i-a aruncat o privire neliniștită.

– Vezi, exact despre asta vorbesc.

A mutat sticla de oțet mai departe de Nora.

– Tot ceea ce spun este că femeilor li se întâmplă astfel de lucruri. Nu ești tu singura. Angus de la birou mi-a spus deunăzi că și Clare era complet aiurită când a ajuns la menopauză. Este cu câțiva ani mai în vârstă decât tine, bineînțeles, dar ideea este că viața poate fi dură pentru femei când încep să-și piardă frumusețea și...

– Stop!

Nora a împins farfuria din fața ei cu un gest destul de brutal. Aceasta a alunecat pe masă și s-a lovit de farfuria lui Simon, care la rândul ei a alunecat spre Simon și s-a oprit cu marginea în burta lui moale – apropo de pierderea frumuseții! Simon a pus-o la loc corect pe masă, fără să observe dunga de pastă de roșii pe care o lăsase pe puloverul lui imaculat. Nora a zâmbit.

– Nu prea văd cum o să mă convingi dacă îmi vorbești despre hormoni și despre faptul că îmi pierd frumusețea, a subliniat Nora, fixându-l cu privirea pe care o avea când vorbea în sala de ședințe. Și, în plus, nu îmi place să fiu analizată de mama și de fostul meu prieten, a spus ea ceva mai calmă. Așa cum ai subliniat foarte corect, am aproape patruzeci de ani, așadar sunt femeie în toată firea. Mama ar trebui să aibă mai mult respect pentru fiica ei și să nu discute despre mine ca și când aș fi un copil cu probleme. Cât despre tine, tu ești fostul meu prieten. Viața mea nu te mai privește. Nu m-am despărțit de tine ca să fiu nevoită să ascult în continuare cum mă bați la

cap cu ce este bine pentru mine şi cu ce fac greşit şi de ce tu eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat mie vreodată. Pentru că nu eşti!

Nora a inspirat adânc. Simon arăta şocat. Pentru o clipă, în ciuda eforturilor designerilor, a părului care se retrăsese de pe frunte şi a pulovărului de caşmir, arăta ca un băieţel necăjit.

– Scuze, Simon, a murmurat Nora. Am fost cam dură. Ştiu că ai intenţii bune. Dar nu este treaba ta, nu mai este.

Simon a şovăit; a observat în sfârşit pata de pe pulover. A muiat şervetul în apa din pahar şi a atacat-o cu precizie. Oamenii de la masa de alături îi urmăreau cu interes. În cele din urmă, Simon şi-a ridicat privirea.

– Cred că asta şi spun, a zis el. Chiar dacă te-ai despărţit de mine, văd în mod clar că se întâmplă ceva cu tine. Nu o iau ca pe ceva personal. Chiar dacă nu eşti foarte drăguţă în momentul de faţă, ar putea fi din nou treaba mea. Sunt gata să te iau înapoi, Nora.

– Să mă iei înapoi?

Dar ce era ea, un cal de curse accidentat?

– Ştii tu. Să te iau înapoi. Să încercăm din nou. Te iubesc, Nora, şi mi se pare că eşti nefericită acum. Nu este ca şi când m-ai fi părăsit pe mine şi acum ai fi mai fericită. Cred sincer că, dacă mai încercăm o dată, va fi bine pentru tine. Şi pentru mine, firește. Ce părere ai?

– Nu, mulţumesc.

– Ei bine, nu-mi răspunde aşa! Cel puţin, gândeşte-te!

– Simon, nu am la ce să mă gândesc! Am luat această decizie cu câteva luni în urmă. Simt şi acum la fel. Ai dreptate, nu sunt deosebit de fericită în acest moment şi doresc să se schimbe ceva, dar nu asta.

A mormăit ceva în timp ce punea mai multă sare pe salată.

– Ce a fost asta?

– Am spus că nu întinereşti deloc, a rostit Simon privind-o drept în faţă. Ce te aştepţi să găseşti mult mai bun decât mine?

Nora şi-a frecat faţa cu mâinile. Apoi a mai mâncat încă o chiflă. Şi dintr-odată s-a simţit fericită aşa cum nu se mai simţise de luni întregi. Când îl părăsise pe Simon, i se păruse că face un gest impulsiv, dar acum vedea clar ca lumina zilei că fusese corect. Răzbunarea o mângâia ca razele soarelui. Poate că, cu timpul, faptul că plecase de la universitate i se va părea la fel. Poate că ar trebui să aibă încredere în impulsurile ei. Şi dacă era adevărat, atunci nu ar trebui să aibă încredere şi în

imaginea plajei care apăruse brusc în mintea ei? Nu ar trebui să se ducă acolo şi să vadă ce anume o chema atât de misterios? O, va trebui să termine jobul temporar – nu putea să-i lase pe oameni de izbelişte, dar după aceea va pleca, a decis Nora, radiind spre Simon care o privea nedumerit, va pleca la Tenby.

CHLOE

Chloe s-a trezit cu sentimentul acela minunat al primei zile de vacanță. Dormea întotdeauna foarte adânc în aerul sărat de mare. S-a așezat pe pat și și-a îmbrățișat umerii; adora aceste câteva momente când era singură și nu se putea întâmpla nimic. Megan încă dormea, cu părul ei frumos, negru și des, răsfirat pe pernă, cu gura plină ca un boboc de trandafir ușor deschisă.

Chloe și-a tras pe ea un pulover peste cămașa de noapte și s-a dus la fereastră. De acolo se vedea curticica din spatele casei, unde Susan cultiva plante în ghivece și atârna rufele la uscat pe o frânghie care traversa toată lungimea curții. De-a lungul zidului din fund erau aracii pentru fasolea cățărătoare, iar în colț se vedea o tufă de coacăze. O poartă de lemn vopsită dădea spre o alee mică pavată, iar dincolo de aceasta erau porțile și curțile din spate ale altor case de pe străzile din apropiere. Nu era o privelişte deosebit de frumoasă din Tenby, dar era interesantă, așa îi spunea Chloe întotdeauna mamei sale. La Nant-Aur nu se vedeau alte case. Când priveau de la ferestrele lor, membrii familiei Samuels puteau crede că sunt singuri pe lume – ultimii oameni rămași.

Pisica alb cu gri a vecinilor a apărut deasupra zidului și l-a străbătut în vârful labelor; dintr-odată a încremenit, cu ochii verzi ațintiți spre fasolea cățărătoare. Frumoasă, dar mortală, lui Chloe îi amintea de Alma. Ochii pisicii s-au îngustat, iar coada dungată îi tremura. Ca în transă, a ridicat o labă grațioasă spre frunziș, apoi a tras-o înapoi. Trupul i-a alunecat într-o parte, deși toate cele patru labe rămăseseră înfipte în același loc. Un pui de iepure s-a strecurat afară din desiș, neștiind că moartea îl pândea de deasupra căpșorului cafeniu.

– Să nu îndrăznești! a șoptit Chloe.

Pisica s-a strâns și s-a încordat. Iepurașul a făcut câteva salturi prin soare, mișcând din botic.

Pisica a făcut un salt.

– Să nu îndrăznești! a strigat Chloe, bătând în geam.

Iepurele a sărit înapoi în frunze înspăimântat; pisica a aterizat în curte și a privit furioasă în sus. Și-a ascuns capul și umerii în frunze, turtindu-și complet trupul și pregătindu-se să se strecoare ca un șarpe în desiș.

– Nu! a strigat Chloe, izbind din nou în geam. Lasă-l în pace! Pleacă! Pleacă!

Pisica și-a retras capul și s-a uitat din nou în sus, privind la Chloe cu o furie reală. *N-am să te iert pentru asta, Chloe Samuels*, spuneau ochii acesteia, la fel de elocvent ca și când ar fi vorbit.

– N-am să te iert pentru asta, Chloe Samuels, a spus o voce capricioasă în spatele ei. Megan, cu ochii cârpiți de somn, încerca să-și ridice capul de pe pernă și cădea din nou, epuizată. Ce naiba te-a apucat să urli și să bați în geam la ora opt dimineața într-o zi de vacanță?

– O, iartă-mă, Megan! N-am vrut să te trezesc. Îmi pare tare rău. Pisica vecinilor fugărea un pui de iepure.

Megan a scos un geamăt teatral.

– Pleacă din camera mea sau stai liniștită! a mormăit ea, trăgându-și perna peste cap.

Avea dreptate. Chloe a rămas într-un picior, scărpinându-se cu celălalt picior pe gambă, acolo unde o arsese soarele. Să se întoarcă în pat și să le scrie părinților? Sau să se îmbrace și să se ducă să caute ceva de mâncare? Nu. Știa ce vrea să facă.

A ieșit în vârful picioarelor din camera lui Megan, închizând încet ușa în urma ei, și a urcat scara până în pod. Chloe adora podul din Kite Hill. Sau, mai exact, adora biblioteca de pe palierul din fața lui. Soarele dimineții timpurii se revărsa pe scândurile de lemn, iar în bibliotecă străluceau șirurile colorate de cărți ale lui Richard și Megan. Chloe avea voie să ia orice carte în timpul vizitei, cu condiția să nu o ducă pe plajă. Dar acesta era locul ei preferat pentru citit. Chloe s-a cufundat în marea de aur. Firicelele de praf pluteau în cercuri fără sfârșit. O pace adevărată. Ceva de care Chloe nu avea parte acasă, cu doi frați mici.

– Liniște! a șoptit ea încântată, trecând degetele prin aer, ca și când liniștea ar fi fost o substanță tangibilă, ca mierea. Apoi și-a îndreptat atenția spre cărți. Da! Altă carte din seria *Cei cinci vestiți*! Anul trecut erau unsprezece, iar acum sunt douăsprezece. O, vacanța era magică – magică! A luat o carte de pe raft. *Cei cinci merg la mare.*

Cu spatele rezemat de perete, Chloe a început să citească.

Câteva minute mai târziu, ușa de la pod s-a deschis larg, iar Chloe, smulsă brutal din momentul sosirii celor cinci la ferma Tremannon, a scos un strigăt scurt. A sărit în picioare, iar cartea i-a zburat din mână. Era Iestyn. Acesta și-a revenit înaintea ei.

– Scuză-mă, a spus. Te-am speriat? Ai pățit ceva?

– Sunt bine, a spus Chloe, punându-și o mână la inima care îi bătea nebunește. Îmi cer și eu scuze. Nu știam că ești aici. Altfel, nu m-aș fi așezat.

Îi trecuse spaima, iar acum se simțea stânjenită. Ce neplăcut să dai peste o fată dincolo de ușă. Stânjeneala ei a crescut și mai mult când și-a dat seama că Iestyn avea pe el pantalonii de pijama. Firește, îi văzuse pe Clark și pe Colin așa de multe ori, dar ei erau băieți, Iestyn era bărbat. Chloe a întors privirea roșind ușor.

– Nu contează absolut deloc. Te rog să continui ceea ce făceai.

– Citeam. Chloe a luat cartea de jos și a examinat-o să vadă dacă se deteriorase. Din fericire, nu pățise nimic. Este un loc foarte plăcut, vezi, cu soarele și cărțile.

– Chiar foarte brun, a spus Iestyn. Te rog să nu te întrerupi din cauza mea.

Iestyn a coborât scara, iar Chloe a privit în urma lui, nesigură. O clipă mai târziu, a auzit cum trage apa la closet și pașii lui când se întorcea. S-a așezat repede jos, ca să nu-l facă să creadă că o stinghерește prezența lui.

– Este o zi frumoasă, a murmurat el. Lectură plăcută!

– Știam că stai aici, i-a explicat Chloe grăbită, când ușa era pe cale să se închidă.

Iestyn a scos capul politicos.

– Dar nu știam că locuiești chiar *aici*. În casă. Credeam că locuiești în Tenby.

– Sunt în vizită pentru o săptămână, a spus el dând din cap. Abia aștept să explorez locurile. Dar mai întâi să mai închid un ochi.

A căscat și a zâmbit, apoi ușa s-a închis din nou. Chloe privea la ea. O săptămână? Asta era o treime din vacanța ei. Nu va putea să vină aici dimineața și să citească în locul ei preferat. O să creadă că se ține după el. Ce stânjenitor! O văzuse plină toată de nisip și sare ieri, iar acum în cămașa de noapte și cu un pulovăr vechi pe ea. Chloe a oftat. Știa că nu poate concura cu Megan și cu prietenele ei, dar nici nu voia ca acest

tânăr plăcut, chipeş să creadă că este chiar oribilă. Ce Dumnezeu, avea deja treisprezece ani! Era domnişoară!

Eforturile lui Chloe de a fi curată şi îngrijită ca să-l impresioneze pe Iestyn au durat două zile. În prima dimineaţă, şi-a pus la micul dejun cea mai bună rochie. Era singurul lucru pe care îl avea şi care se apropia cât de cât de rochiile frumoase ale lui Megan şi Alma şi pe care o adusese pentru dans. Dar avea treisprezece ani! Nu mai putea să meargă doar în şort şi cu tricouri vechi tot timpul. Şi-a periat părul până când acesta i s-a revărsat pe spate ca o cascadă de păr blond-argintiu şi şi-a pus o panglică frumoasă albastră, care să se potrivească cu rochia. Ba chiar, atunci când Megan nu se uita, a luat puţin ruj roz de la ea. Apoi a coborât la micul dejun, dar băieţii plecaseră deja.

– Au plecat? a întrebat Chloe.

– Da, au plecat la Pembroke să-l viziteze pe un alt prieten, i-a explicat unchiul Harry, cu accentul lui îngrijit. Se întorc la masă, firește. Toţi băieţii se întorc la timp la masă. Aşa eram şi eu. Fraţii mei erau la fel, a chicotit el.

Chloe era furioasă. Presupusese că „va mai închide un ochi" ceva mai mult timp decât îi trebuia ei să se gătească. Sperase că, atunci când va coborî la micul dejun, acesta va fi uimit văzând-o pe Chloe cum arată în rochia ei albastră, în care – aşa îi plăcea ei să creadă – semăna cu Alice în Ţara Minunilor. Acum va trebui să aibă grijă toată ziua să nu se murdărească. Asta însemna să nu înoate. Era foarte tentată să anuleze Operaţiunea Impresionat Iestyn, dar când a venit ora mesei, era din nou în rochia albastră, aproape fără să decidă să facă asta. Ba şi-a făcut chiar curaj şi a rugat-o pe Megan să-i dea voie să ia puţin ruj de la ea.

– Nu, a spus Megan. Eşti prea mică.

Aşadar, Chloe s-a dus la masă nerujată, dar tot foarte emoţionată, întrebându-se cum va comenta Iestyn rochia ei. Nu a comentat în nici un fel.

În ziua următoare, spre dezamăgirea lui Llew, a refuzat din nou să meargă la înot. L-a pus să cutreiere prin tot oraşul, căutând monede căzute în rigolele de pe străzi. Făceau asta destul de des, aşa încât Chloe nu înţelegea de ce protestează el atât de tare. Era chiar nostim! La fiecare câţiva metri, era un suport metalic transversal pe toată lăţimea trotuarului, cu o fantă îngustă în centru. Pe metal erau gravate cuvintele *David and Co, Saundersfoot*. Pe ici, pe colo creşteau buruieni. Şi din când în

când zăreau şi câte o monedă pe care o scăpase cineva. Apoi, problema era cum să o scoată. Odată petrecuseră aproape douăzeci de minute încercând să recupereze un şiling de lângă teatru. Împărţeau întotdeauna banii exact în două. Uneori se duceau cu ei la *slot machines*, iar când câştigau mai multe monede (ceea ce se întâmplase numai o singură dată, demult), atunci era Ziua Bună a Banilor. Chloe şi Llew trăiau cu speranţa Zilelor Bune ale Banilor. În străfundul sufletului ei, Chloe se gândea la posibilitatea de a găsi suficienţi bani ca să-şi cumpere un ruj.

Dar când s-a întors şi a aflat că Richard şi Iestyn nu luau masa în seara aceea la Kite Hill, s-a retras dezamăgită. Megan avea dreptate. Era prea mică pentru a atrage atenţia unui băiat chipeş mai mare şi prea mică pentru ca să-i pese cuiva cu ce se îmbracă. A doua zi dimineaţă, s-a dus cu Llew să înoate.

NORA

Oricât de lipsită de perspectivă păruse la început masa cu Simon, se dovedise un moment de cotitură pentru Nora. Câteva nopți după aceea s-a frământat cu întrebarea: „Ce te aștepți să găsești mult mai bun decât mine?"

La început se înfuriase când Simon pusese această întrebare, firește. Dar după aceea, în intimitatea gândurilor ei, și-a dat seama că era o întrebare cât se poate de interesantă. Făcuse recent câteva schimbări majore. Acum credea că ar fi fost bine să meargă mai departe. Altfel însemna că Simon are dreptate: ar fi putut foarte bine să rămână cu el, să rămână la universitate. Ce se aștepta să găsească mai bun decât un loc de muncă sigur, bine plătit, la birou, și un prieten decent, loial, chiar dacă era enervant de pedant? Ce Dumnezeu dorea? Era o întrebare la care încă mai reflecta în timp ce mergea spre Belsize, la ultima ședință cu Jennifer.

Acum i se învălmășeau prin minte nenumărate gânduri, izbindu-se unul de altul ca niște pescărușI. Încă nu le înțelegea, dar avea din ce în ce mai mult convingerea că preocupările aparent întâmplătoare, fără legătură între ele, din ultimele luni, erau totuși interconectate: de ce se schimbase mama ei, cine era mama ei, dincolo de înfățișarea colorată din albumele de fotografii, de ce își demonta Nora în mod sistematic viața pe care o construise cu atâta sârguință, părerea mamei ei despre iubire...

În timp ce aștepta metroul în stația Waterloo, Nora constată că se gândise la reacția mamei ei atunci când aflase că Nora și Seth se despărțiseră. Se cunoscuseră în universitate, iar Nora nu se îndoise nici o clipă că erau meniți să rămână împreună. Câțiva ani mai târziu, când se despărțise de ea, crezuse că era sfârșitul lumii.

Mama ei fusese minunată, bineînțeles. Nora se mutase la ea, iar Jasmine o ascultase ore în șir, o lăsase să plângă, priviseră împreună filme siropoase și stupide, îi adusese cantități nesfâr-

şite de tăiţei şi de îngheţată de ciocolată. Aşa spusese Nora la toată lumea:

– Mama a fost minunată.

Şi chiar fusese. Numai că, după primele două săptămâni cumplite, Jasmine a început să o atenţioneze să nu mai iubească niciodată atât de mult. În timp ce Norei încă i se învârtea capul, Jasmine a început să-i ţină predici în sensul că se pune prea mult preţ pe iubire, că nu există suflete-pereche, că iubirea este întotdeauna o dezamăgire.

Fusese destul de copleşitor, îşi spunea Nora acum, sorbind dintr-un latte pe care îl luase la pachet. Ceea ce şi-ar fi dorit cu adevărat ar fi fost ca mama ei să-i spună că totul este în ordine şi într-o zi va găsi pe altcineva.

Câţiva ani mai târziu fusese Andy, pentru şase luni, apoi Mac, un an, apoi Simon. Bărbaţi drăguţi cu toţii, dar fiecare relaţie mai puţin satisfăcătoare decât precedenta. Până când, în cele din urmă, se trezise alături de Simon din visurile obscene pe care nu ar fi putut să i le împărtăşească niciodată şi care o lăsau tânjind după... ceva. Era o dorinţă carnală nesatisfăcută? Schimbări hormonale? Era prea stânjenită ca să discute cu cineva despre asta, nici chiar cu Jennifer. Dar acum, în timp ce se înghesuia în metroul supraaglomerat, avea o bănuială ciudată că era mai rău decât atât – că lucrul după care tânjea atunci când se trezea din vis era iubirea.

De fapt, ce era iubirea? Suntem în anul 2015; iubirea putea fi explicată într-un milion de feluri. Revistele publicau ghiduri pas cu pas spre orgasmul perfect, ca şi când sexul nu ar fi fost diferit de montarea unei mese de la Ikea. Terapia sublinia că nici o persoană nu-ţi poate satisface toate nevoile şi te avertiza că există o linie foarte subţire de demarcaţie între interacţiunea sănătoasă şi codependenţă. Ştiinţa afirma că nu este vorba decât despre substanţe chimice. Era deprimant, a decis Nora, atârnată de bară, în timp ce uşile metroului se închideau şi trenul începea se zăngăne.

Se pare că mama ei se simţise foarte bine tot timpul fără un partener. Dar de ce era aşa de vehementă în privinţa iubirii? Nora presupunea că este din cauză că fusese părăsită de tatăl Norei.

Cum fusese oare pentru Jasmine? – se întreba Nora. Cel puţin Seth fusese politicos şi îi oferise o explicaţie completă şi îşi ceruse sincer iertare – cunoscuse pe altcineva, nu visase niciodată la aşa ceva, nu putea să sufere faptul că îi făcea rău Norei.

Nu-i micşorase durerea, dar măcar ştia ce se întâmplase. În schimb, Steve se ridicase şi plecase într-o bună zi. Se pare că îi scrisese un bilet în care spunea că este o caserolă cu linte în frigider. Când o părăsise Seth, Nora avusese un sentiment dureros de inevitabilitate.

Nora nu-şi cunoscuse tatăl. Ei bine, nici nu avusese nevoie de el; ea şi Jasmine erau cât se poate de apropiate. Nora şi Steve şi-au scris câteva scrisori pe când era adolescentă; scrisorile lui erau amuzante, dar nu-şi cerea scuze. Nora ar fi putut avea sentimente foarte calde faţă de el dacă propria mamă nu ar fi fost victima spiritului lui liber.

Privind albumele de fotografii, Nora putea spune că Jasmine fusese fericită în anii 1970. Locuiau într-o comunitate, într-o rulotă decorată în stil romanes. Adoptase numele Jasmine, deoarece, spunea ea, plantele au cel mai frumos spirit. De aceea al doilea nume al Norei era Sage. Nora îşi mai amintea vag mirosul de mâncare ce se pregătea la un foc în aer liber, trilurile ciocârliilor în înaltul cerului. Poate tocmai de aceea sufletul ei se revoltase în cele din urmă împotriva lumii artificiale, a uşilor verzi şi a ferigilor din plastic din curtea betonată.

Nu-şi dorea să trăiască într-o rulotă sau într-o comunitate, asta ştia. Şi nu-şi putea imagina ce însemna iubirea la acea vârstă. Cu toate acestea, când a ajuns în cabinetul lui Jennifer, a fost în stare să exprime în cuvinte gândul care creştea încet dar sigur, înlăuntrul ei de când îşi dăduse demisia. Şi nu a aşteptat până la sfârşitul şedinţei ca să-l exprime.

– Nu mai vreau aşa ceva, a spus. Nu mai vreau o viaţă comandată de ceas, o viaţă în care trebuie să port colanţi şi pantofi eleganţi, neconfortabili. Nu mai vreau să văd doar lucruri făcute de mâna omului oriunde privesc şi nu vreau ca valoarea să fie stabilită de oferte de trei la preţ de două şi de creşterile salariale. Sunt o mulţime de lucruri pe care nu le vreau. Dar dacă mă întrebi ce anume doresc, sinceră să fiu, nu ştiu. Dar ceva îmi spune că trebuie să mă duc la Tenby ca să aflu.

La încheierea şedinţei, i-a dăruit lui Jennifer o orhidee albă în semn de mulţumire. Venise aici în fiecare săptămână timp de... de nouă luni! Fusese o perioadă de ceaţă şi teamă, de disconfort şi de acţiuni ieşite din comun, în care aceste şedinţe pluteau ca nişte frunze mari de nuferi în mijlocul tuturor; era un loc în care venea şi îşi trăgea sufletul. Acum se terminase, dar şi ceaţa se risipise. Totul era proaspăt, strălucitor şi atrăgător.

CHLOE

După ce renunțase la orice încercare de a-i face impresie lui Iestyn, Chloe și Llew își reluaseră activitățile obișnuite: explorau împrejurimile, înotau, visau, beau milkshake dimineața și lapte cu malț seara. Zilele lungi și fierbinți de vară reveniseră la normal, cu o mică excepție: acum Iestyn era dintr-odată peste tot. Și o vedea în cele mai ridicole situații.

Chloe și Llew aveau două proiecte permanente la care reveneau în fiecare vară. Primul era încercarea lui Llew de a-i face o fotografie reușită lui Sam cel Roșu, care, jura Llew, era chipul cel mai interesant din Tenby. Chloe spunea că, de fapt, nu poți să-i vezi chipul, deoarece era în cea mai mare parte acoperit de o barbă neagră, dar Llew era de neclintit. În fiecare an se cățărau pe stâncile din apropierea cabinei bărcilor ca să ajungă la locul lui Sam cel Roșu; acesta stătea acolo toată ziua cu undița și cu oala pentru homari, deși nu pescuia niciodată și nu prinsese niciodată nici un homar. Indiferent de vreme, purta o bluză groasă de marinar, șort și o pereche de ghete maro greoaie. În fiecare an, Chloe stătea neliniștită în apropiere, în timp ce Llew îl ruga pe tonul cel mai rezonabil:

– Sam, te rog, lasă-mă să-ți fac o fotografie!

– Nu!

– Dar te rog, insista Llew. Doar știi că sunt fotograf. Dacă nu mă lași, îmi distrugi proiectul.

– Puțin îmi pasă mie de proiectul tău!

– Dar, Sam, nu-l arăt la nimeni. Și nu durează decât un minut. Ți-aș fi atât de recunoscător!

– Întinde-o de aici, băiete, până nu te arunc în mare.

– Dar, Sam, lasă-mă numai să...

– Ar trebui să știi că zvonurile despre mine sunt adevărate.

– Care zvonuri?

Llew nu se putea abține să nu ridice aparatul de fotografiat în sus.

– Că mănânc copii! urla el, pierzându-și răbdarea.

Apoi sărea spre ei, aşa că o luau la fugă peste stâncile ascuţite şi alunecoase. Picioarele lui mari şi păroase în ghetele grele străbăteau distanţa dintre ei înainte ca Chloe să apuce să ţipe. Era ca şi când ar fi fost fugăriţi de un trol înfometat, îi spunea ea lui Llew.

Bineînţeles că, într-o astfel de zi, ajunseseră în siguranţă la Castle Hill exact atunci când Iestyn şi Richard se plimbau pe acolo, adânciţi în conversaţie. Şi atunci au apărut Chloe şi Llew ţopăind ca nişte capre, roşii la faţă şi gâfâind. Chloe striga ca o fetiţă. Văzând faţa frumoasă şi mirată a lui Iestyn, s-a simţit lovită de un val de umilinţă. De ce nu o vedea niciodată când arăta drăgălaş şi avea o atitudine inteligentă?

Al doilea proiect care îi preocupa din când în când era operaţiunea Diana Castain. După cum susţineau legendele locale, Diana Castain era o femeie frumoasă de la Londra, care cu o sută de ani în urmă îşi petrecea vara la Tenby. Tatăl lui Llew, care fusese istoric înainte să-şi piardă locul de muncă, avea o fotografie-portret a Dianei. Chloe era fascinată de inelele ei negre şi de rochia albă, frumoasă.

Se pare că se îndrăgostise de un bărbat din partea locului, Owen Lloyd-Arthur, dar părinţii îi aranjaseră o căsătorie minunată la Londra – cu un bărbat pe care sărmana Diana nu îl iubea deloc. Dar după cum susţinea legenda, Owen şi Diana descoperiseră un tunel secret din casa veche în care locuia familia Castain până la o peşteră din stânci. Se întâlneau în secret şi foloseau tunelul ca să-şi lase mesaje şi dovezi de afecţiune unul altuia pe policioarele mici din stâncă.

Într-o zi, tatăl Dianei a descoperit secretul şi a urmărit-o. A găsit-o pe fiica lui în braţele viteazului galez, iar în furia lui, i-a despărţit cu un răcnet. Owen s-a împiedicat şi era gata să cadă de pe stâncă şi să moară, dar şi-a revenit la timp. Însă Diana, care s-a repezit să-şi salveze iubitul, a căzut şi s-a prăbuşit în abisul negru de dedesubt. Owen şi tatăl ei au văzut silueta ei îmbrăcată în alb dispărând sub apa furioasă.

Owen a rămas cu inima frântă. Familia Castain a jurat că nu va mai veni niciodată la Tenby. Iar frumoasa, nefericita Diana s-a dus pentru totdeauna, însă se spunea că încă mai bântuie în tunel, căutând un ultim semn care să-i amintească de iubirea ei.

Chloe adora această poveste. Deşi toată lumea – şi în mod special Alma – îi spunea mereu că nu este adevărată, Chloe

era convinsă că într-o zi va găsi şi ea acel tunel şi comoara din el.

Aşadar, Chloe şi Llew căutau tuneluri, băteau în panourile de lemn ori de câte ori nimereau într-o clădire veche şi scotoceau stâncile în căutarea unor peşteri. Se ştia că mai există încă un tunel secret sub strada Crackwell, iar Chloe ştia din *Cei cinci vestiţi* că un tunel secret făcea adesea parte dintr-o reţea de tuneluri. Spera că, dacă vor găsi acel tunel, îi va putea conduce la tunelul Dianei. Aşa că, în fiecare an, petrecea o oră sau două sărind sârguincios pe pietre şi ascultând diversele variaţii de sunet. Şi aşa i-a găsit într-o dimineaţă Iestyn, când se întorcea după ce înotase în port; avea părul roşcat aproape negru şi dat pe spate, iar pe umăr îi atârna un prosop.

– Ce faceţi aici, copii? a întrebat el, făcându-le semn prietenos cu mâna.

Chloe a încremenit! Copii! Le spusese copii! Şi erau copii, nu-i aşa, din moment ce ţopăiau ca nebunii, căutând comori. În timp ce îşi storcea creierii să găsească o explicaţie neadevărată, Llew i-a spus lui Iestyn toată povestea.

– Şi aşa, Chloe crede că putem găsi tunelul, a conchis el.

Chloe s-a uitat la el. Încerca s-o facă să pară ridicolă în faţa lui Iestyn? Dar firește că nu. Era pur şi simplu sincer şi deschis şi avea numai unsprezece ani!

– Ei, este de fapt numai o prostie copilărească, a pufnit ea. Nu cred cu adevărat, dar e amuzant să căutăm.

– Sunt sigur, a spus Iestyn şi a ridicat braţul ca să-şi şteargă cu prosopul câteva picături care îi alunecau din păr pe gât. Purta o vestă fără mâneci şi avea păr la subsuoară, exact ca tatăl ei. Chloe a constatat că avea limba legată. Păi, noroc, copii. Şi să-mi spuneţi şi mie dacă găsiţi ceva.

A pornind săltând şi fluierând, iar Chloe s-a rezemat de zid.

– Ce ai păţit, Chloe? Nu vrei să mai căutăm?

– Nu, nu acum. Cred că mi-ar trebui o ciocolată caldă.

NORA

Pe 1 martie, de Sfântul David, Nora s-a urcat în maşină şi a plecat spre Ţara Galilor – o zi cât se poate de potrivită. Rezervase pentru şase zile o cameră de hotel cu vedere spre mare şi urma să îşi petreacă ziua de naştere acolo. Mama ei glumea întotdeauna că se străduise din răsputeri să nască de Sfântul David, dar Nora îi zdrobise planurile patriotice venind mai târziu. Nu că mama ei ar fi fost foarte patrioată acum.

Jasmine se cutremura numai la gândul să meargă la Tenby, deşi Nora încercase încă o dată să o convingă să meargă cu ea, câteva zile, înainte să plece în Italia.

– Haide, mamă. Aş fi încântată să vii şi tu. Vreau să spun că, practic, acesta este căminul tău.

– Chestia asta cu căminul este un concept exagerat, dragă.

– Dar putem să-i facem o vizită lui Buni. Nu vrei să o vezi? E mama ta!

– Vorbesc cu ea tot timpul. Şi cu mamele se exagerează, de asemenea. Ar trebui să ştii asta, că doar mergi la terapie.

Rămăsese neclintită, frustrantă, uimitoare... Jasmine cea clasică.

Cel puţin se despărţiseră în termeni buni. Nora o dusese cu maşina la Stansted şi băuseră o cafea împreună, înainte ca Jasmine să dispară pe poarta de securitate a aeroportului, o siluetă micuţă îmbrăcată în albastru-turcoaz şi cu tocuri înalte. Lui Jasmine nici nu i-ar fi trecut prin minte să se îmbrace confortabil pe drum. Pantofii aceştia nu sunt deloc buni pentru artrita de la genunchi, îşi spunea Nora, făcându-i cu ochiul în timp ce se uita la ea. Dar înţelegea că mama ei dorea să arate cât se poate de bine când se întâlnea cu o prietenă pe care nu o văzuse de ani buni. Va da tonul unei vacanţe splendide cu o mulţime de prânzuri, cu vin bun şi cumpărături.

Nora a oftat şi a plecat de la aeroport. Poate că ar fi trebuit să se ducă cu ea. Poate că Jasmine avea dreptate, iar mersul în Ţara Galilor, de una singură, când primăvara încă nici nu ve-

nise bine, era un plan nereuşit. Aşa era întotdeauna, orice făcea Nora, Jasmine făcea mai mult, mai frumos, mai bine.

Dar acum şi-o scosese din minte pe Jasmine. Nu avea ce să facă, se simţea emoţionată la gândul acestei călătorii. Chiar dacă era modestă, era ceva numai al ei.

Nici nu-şi mai amintea când fusese ultima dată într-un loc nou (aproape nou) de una singură. Simon era mare amator de escapade de weekend; era un mod de a-şi petrece timpul împreună care îi plăcea şi Norei. El conducea întotdeauna, iar Nora şedea comod şi privea peisajul – în contrast plăcut cu săptămânile agitate petrecute la serviciu, când ea trebuia să controleze totul. Dar acum, cu muzică şi cu o cafea în suportul pentru cafea, se simţea ciudat de... relaxată. Sistemul de navigaţie prin satelit îi dădea informaţii liniştitoare cu privire la drum, iar când a pus monedele pentru taxa de drum în cutia de la Seven Bridge nu s-a putut abţine să nu zâmbească. Stâlpii înalţi ai podului se înălţau deasupra ei, iar râul lat marca intrarea în Ţara Galilor, acelaşi cer cenuşiu, aceleaşi câmpii întinse ca în Anglia... dar era ceva emoţionant şi diferit, indiferent ce ar fi spus Jasmine.

S-a oprit lângă Cardiff să ia un burger şi o coca-cola. Şi-a rezemat coatele de masa crem din plastic şi şi-a verificat telefonul. De obicei, duminica până la prânz avea cam douăzeci de mesaje şi 60 de e-mailuri, toate legate de serviciu. Nu demult, Simon ar fi stat în faţa ei plângându-se:

– Nora, eşti cu mine acum sau cu Olivia? Îţi dai seama că nu eşti la birou acum? Ai şi tu o viaţă, ştii...

Iar după aceea îşi scotea propriul telefon şi trimitea un mesaj lui Ant şi Nate, îşi verifica pagina de Facebook, râzând de fotografiile nostime pe care ea nu le vedea. Nora ştia, de fapt, cum te simţi când nu ai probleme. Poate că era un sentiment de pace, îşi spunea, sau poate de teroare. Era greu de spus care era diferenţa. Se uita la jucăriile de pluş, la dulciurile şi recipientele cu lichid de răcire pentru motor înghesuite în vitrina magazinului de vizavi. Simţea miros de grăsime prăjită, de cafea şi de deodorant de la toaletă. Copiii plini de energie din cauza zahărului zburdau în jur ca nişte mingi pe pinball. Tineri şi tinere serveau la tejghea, cu şepcuţe de carton pe cap şi cu mutre destul de posomorâte din acest motiv. Nu era decât un service: ieftin, utilitar, banal. Dar nu era apartamentul ei din vilă. Şi, în mod sigur, nu era camera 407A de la Facultatea de Istorie. Dar o făcuse. Era liberă.

A mers şi a mers până s-a terminat autostrada, iar apoi a continuat să meargă pe drumuri naţionale prin Carmarthenshire. Zona rurală era largă şi deschisă, iar Nora a ridicat automat piciorul puţin de pe acceleraţie, savurând ultima etapă a călătoriei. Se vede că plouase zdravăn pe aici în ultima vreme; în unele locuri râul ieşise din matcă, iar apa rămăsese pe câmp sub forma unor bălţi de mătase albastră.

Într-un loc numit Kilgetty a virat la stânga şi a trecut pe lângă o parcelă de pământ plină de buruieni, unde păşteau doi cai murgi slăbănogi. A zâmbit. Când văzuse pentru ultima dată un cal? Şi i s-a părut dintr-odată ceva nemaipomenit de caraghios că nu mai văzuse un cal de ani buni.

Când la marginea drumului au apărut primele panouri care anunţau localitatea Tenby, a oprit muzica. Chiar dacă nu va face nimic altceva decât să stea în hotel şi să se ducă la plajă următoarele şase zile, şi tot va fi cea mai frumoasă vacanţă pe care o avusese de multă vreme. Ar putea să cumpere un roman! Când citise ultima dată un roman? Cine avea timp? Caii şi cărţile nu ar fi trebuit să devină lucruri atât de neobişnuite.

Când s-a trezit a doua zi de dimineaţă, era întuneric beznă şi cald ca în uterul matern. Patul era moale şi plapuma pufoasă, iar în jur domnea o linişte deplină. Fusese îngrijorată că ar putea să se simtă stingheră sau chiar plictisită când va ajunge aici, dar deocamdată nu simţea decât o senzaţie de uşurare, un sentiment încântător şi subapreciat, a decis ea. „Este luni dimineaţă", şi-a amintit Nora.

S-a aşezat pe marginea patului şi a căutat pe pipăite lampa de pe noptieră. Era şase şi jumătate. Nu-i venea să creadă! Se culcase la ora zece. Nora nu mai dormise opt ore şi jumătate de... ani întregi.

Un strigăt ascuţit, subţire a sfâşiat tăcerea şi a fost reluat apoi de ecouri. Un pescăruş. Când va trage perdelele, va vedea marea.

După o oră de lâncezeală fericită, s-a dat jos din pat pe covorul gros şi moale şi s-a dus la fereastră. A tras draperiile grele şi i s-a tăiat răsuflarea. Fluxul adusese marea sus. Soarele care răsărea arunca o pârtie de aur peste apa translucidă şi calmă. Palmierii se clătinau alene, iar un pescăruş a trecut în zbor prin faţa ferestrei, mişcând fără zgomot din aripi. Perna de pe pervazul ferestrei te invita să te aşezi. Nora a început să plângă.

La început, Nora s-a simțit neliniștită fiindcă nu trebuia să facă nimic pentru a preveni cine știe ce dezastru ridicol. Dar s-a adaptat uimitor de repede, alunecând în noua ei existență ca un crocodil în râu.

A adoptat o mică rutină: când se scula își trăgea un pulover peste pijama și punea la fiert apă în ceainicul mic de plastic din camera ei. Fidelă promisiunii făcute, când sosise ieșise să cumpere un roman bun, gros și petrecea o oră sau două în fiecare dimineață pe perna de lângă fereastră, bând ceai și delectându-se cu aventurile unei eroine la Paris, în anii 1930. Apoi făcea un duș, încântată că nu trebuie să-și aranjeze părul.

După aceea se plimba pe malul lung și abrupt care o obsedase luni la rând. Cobora repede pe o cărare șerpuitoare de pe stânci, pe lângă un restaurant drăguț, situat direct pe țărm, străbătea plaja cu nisip uscat, auriu, până la linia fermă, ciocolatie a țărmului, presărată cu scoici și pietricele, unde putea păși vioi.

Fără ședințe, fără agendă, fără rapoarte, fără întâlniri, fără strategii, fără politici și fără beton. Numai atingerea valurilor, scrâșnetul scoicilor și formele ca de nori ale câmpurilor din depărtare.

În fiecare după-amiază se plimba prin oraș, un loc încântător, care parcă oferea o nouă privelişte la fiecare pas: o străduță întortocheată între case înalte; un port cu zidurile lui vechi de piatră și o capelă a pescarilor; balustrade de fier cu portițe ca în *Alice în Țara Minunilor*, care duceau spre grădini de pe vârful stâncilor; peșteri, un castel, un tun...

Ar fi trebuit să-i facă o vizită bunicii ei, care locuia la numai patruzeci de minute de acolo. Și chiar dorea să o vadă. Dar trecuse atât de mult de când Nora lăsase timpul să zboare în ritmul lui, în felul lui. Însă o va vizita în mod sigur pe Buni vineri, a promis. S-ar fi simțit îngrozitor să se întoarcă la Kingston fără să treacă pe la ea, după ce fusese atât de aproape.

CHLOE

Dansul adolescenților din Tenby a căzut în mijlocul ultimei săptămâni a lui Chloe în Tenby. Prin urmare, nu se putea bucura de ceea ce aşteptase cu nerăbdare fără să-şi dorească să-şi prelungească şi vacanța.

– Nu pot să mă întorc duminică! i s-a plâns lui Llew. Încă nu am descoperit tunelul Dianei şi nici nu am avut parte de o Zi Bună a Banilor anul acesta.

Llew era posomorât.

– Nici eu nu vreau să pleci, a spus. Totul pare plicticos după ce pleci. Dar vacanța ta încă nu s-a terminat. Mai avem patru zile şi jumătate.

– Iar joi este dansul! şi-a amintit Chloe, înviorându-se. Vii să priveşti şi tu, Llew? Vrei să te bag pe furiş înăuntru? Eşti numai cu doi ani mai mic.

– Să mă apuc de dans! a pufnit Llew. Nici o şansă. Nu, mulțumesc, Chloe Samuels. Dar am să vin să privesc puțin, oricum, să fac nişte fotografii.

Joi de dimineață, Chloe s-a dus să se uite la băieții care săreau de pe stânca Goscar, apoi s-a întors la Kite Hill la ora două. Dorea să se bucure de fiecare minut al primului ei dans – în sfârşit, avea să participe la mult râvnitul ritual al coafatului şi machiatului; voia să-şi savureze intrarea în acest club exclusivist. Şi era puțin îngrijorată că Megan se va pregăti şi ea pentru dans, aşa că dorea să-şi revendice spațiul în dormitor.

Dar în afară de Megan şi Chloe, acolo nu mai erau decât Evie şi Christine, iar acestea erau în mod cert cele mai drăguțe prietene ale lui Megan. Iar mătuşa Susan era şi ea acasă şi venea la intervale regulate de timp să vadă ce fac fetele, astfel că Megan a decis să accepte prezența lui Chloe, devenind astfel protectoarea ei; i-a împrumutat lui Chloe un jupon apretat, rigid, ca să-i umfle fusta, o panglică pentru păr şi chiar şi un ruj.

– Nu poți să folosești acest jupon, a spus Evie, mijind din ochi, prin fumul care se ridica din țigara ei, atârnată între două degete.

Se apleca pe fereastra dormitorului și scutura scrumul jos, în curte.

– De unde ai luat Bachelors? a întrebat Christine, uitându-se la pachetul de țigări din mâna lui Evie.

– Am împrumutat de la mama.

Megan a pufnit.

– Prin „împrumutat" vrei să spui „furat", așa cred. Și ce are juponul?

– Este prea mare pentru fustă. Rochia nu este croită ca să stea pe jupon. Este mai mult o rochie de zi, nu-i așa, Chloe?

Chloe era stânjenită din cauza garderobei ei deficitare.

– Da. Dar este cea mai bună pe care o am.

– O, e în regulă, nu-ți face probleme. E o rochie frumoasă. Dar nu cu juponul ăsta pe dedesubt. Megan, nu ai unul mai mic?

Megan avea. Jupoanele au fost schimbate, iar toată lumea a fost de acord că Evie avusese dreptate.

– Mult mai bine, a fost de acord Christine, dar ce facem cu părul ei?

Chloe era emoționată. Se ocupau de ea!

– Ce putem face? a întrebat Megan dezgustată. Este drept ca paiul, alunecos ca un țipar și lung! Nu are absolut nici o formă, Chloe. Presupun că nu vrei să încerci să-l tai?

– Nu, a exclamat Chloe alarmată.

Nu numai că, după părerea ei, părul era gloria ei, dar i-ar frânge inima mamei ei, iar tata ar omorî-o pe loc.

– Nu, a fost de acord Evie. Să nu faci asta, este un păr frumos, Chloe, ești o norocoasă. Îmi place această culoare, sclipește. Părul meu strălucește, dar nu sclipește.

Și-a mângâiat buclele negre, strălucitoare, ca ale lui Elizabeth Taylor.

– E lung, a spus Christine, strâmbând din nas.

– Îi ajunge până la jumătatea spatelui. O, foarte frumos, desigur, dar nu este modern, așa este? Nu ți-ai făcut niciodată un permanent, ca să-i dai puțină formă? Dar cred că oricum s-ar lăsa imediat cu toată lungimea aceasta.

Chloe nu putea să-și permită un permanent sau bigudiuri. Acasă, când era câte o ocazie specială, de pildă Eisteddfod, mama îi punea cu o seară înainte moațe de cârpă. După aceea

urma o noapte nedormită, căci cârpele o trăgeau de pielea capului, nu se aşezau confortabil pe pernă. Dar lui Chloe îi plăceau foarte mult buclele moi care îi încadrau faţa în ziua următoare.

– Aceeaşi problemă este şi cu bigudiurile, a mormăit Megan.

– Fierul de ondulat, Megan! a decretat Evie, venind din nou în ajutor. O să-i facem o coadă de cal şi apoi o ondulăm cu fierul. O să vrea mama ta să-l încălzească pentru noi?

A vrut. Cu o oră înainte să înceapă dansul, Chloe şedea pe o ladă cu părul ridicat într-o coadă de cal, iar Megan mânuia fierul de ondulat gros uşor înnegrit. În acest timp, Evie îi vopsea unghiile lui Chloe în nuanţa Passionate Plum, iar Christine superviza cu un ochi critic eforturile lor, servindu-se din pachetul de ţigări Bachelors al mamei sale. Mirosul de ţigări începea să-i facă rău lui Chloe.

– Mă doare! se plângea Chloe. E prea strâns!

– Dacă un coafat nu doare, nu are nici o valoare, a spus Megan.

În sfârşit, au decretat că este gata. Au aşezat-o în faţa oglinzii înalte a lui Megan. Evie a bătut încântată din palme, iar Megan a încuviinţat mormăind.

– Arăţi mai mare, Chloe, a spus Christine. Cel puţin de paisprezece ani.

– Păcat de pantofi, a spus Megan. Nu e nimic de făcut. Ai noştri sunt toţi prea mari. Este aşa de micuţă.

– Nu contează, a spus Evie, e mult mai bine decât înainte. Eu aşa cred.

Chloe îşi schimbase încălţările ponosite obişnuite cu pantofii ei cei mai buni, cu baretă. E adevărat că, în comparaţie cu pantofii pastel cu tocuri ai altor fete, păreau lipsiţi de imaginaţie şi butucănoşi.

– Cum merge, fetelor?

Mătuşa Susan a apărut în uşă, iar Christine a sărit repede de la fereastră, aruncând ţigara.

– Suntem gata, mamă! Uite cum am aranjat-o pe Chloe.

– Foarte drăguţ, Chloe, eşti chiar foarte frumoasă. O să frângi inimile când mai creşti, aşa să ştii.

– Mulţumesc, mătuşă, a murmurat Chloe. Se simţea puţin stânjenită. Da, dorea ca bărbaţii să se îndrăgostească de ea, dar pentru că voia să plutească pe aripile iubirii şi să aibă aventuri... Nu voia să rănească pe nimeni.

– Apropo de asta, a continuat mătuşa Susan, micul tău prieten Leonard este jos.

– O, nu! a protestat Megan. Nu se poate să vină! Este prea mic!

– Vine numai ca să facă fotografii cu voi toate, a întrerupt-o mama ei. Nu mai fi aşa de ţâfnoasă, Megan. Cred că este foarte frumos din partea lui.

Llew arăta mai jerpelit ca oricând, aşa cum stătea între Richard şi Iestyn, care purtau costume elegante şi aveau părul dat cu briantină strălucitoare Brylcreem.

– Este în ordine, nu am de gând să rămân, a spus el când au intrat în camera din faţă. Mă gândeam că poate o să vreţi o fotografie, a adăugat el, fluturând aparatul de fotografiat ca pe un steag alb.

– Da, desigur, a spus Iestyn, strigându-i mâna lui Llew. Ai avut o idee foarte bună, domnule.

– Doamne, Chloe, arăţi splendid! a exclamat Llew. Ca o adevărată dansatoare.

– Ei, nu aş spune chiar aşa, a spus Megan, intervenind brusc şi punându-şi un braţ pe braţul lui Iestyn, iar celălalt pe braţul fratelui ei, dar am făcut tot ce am putut pentru ea.

S-au adunat cu toţii în faţa şemineului. După puţină agitaţie, timp în care Llew a aşteptat cu răbdare, s-au aşezat într-o configuraţie care o mulţumea pe Megan.

– Foarte drăguţ, a spus mătuşa Susan. Arătaţi foarte bine cu toţii.

– Foarte bine, a fost de acord şi Llew. Acum zâmbiţi!

Clic! Un alt aspect al verilor petrecute de Chloe la Tenby fusese imortalizat.

– Mulţumesc că te-ai gândit să faci o fotografie, Llew, a fost o idee aşa de bună! a spus Chloe.

NORA

De ziua ei, Nora s-a trezit auzind un şuierat straniu care a speriat-o, până şi-a dat seama că este vântul. Obloanele zdrăngăneau, geamurile zbârnâiau în cadrul ferestrelor.

– La mulţi ani, mie! a murmurat Nora, ridicându-se din pat şi punându-şi puloverul.

În ciuda vântului, vederea de la fereastră era tot hipnotizantă, poate chiar şi mai tare. Privea ca vrăjită valurile care încărcau orizontul şi soarele care răsărea ca un disc argintiu de gheaţă. Vântul a început să urle mai tare. Pescăruşii ţipau şi plonjau în mare ca să demonstreze că nu se lasă speriaţi. Nora s-a cufundat în lectură şi a devorat cartea până la punctul culminant.

A fost un mic dejun solitar, fără escapadele fictive ale lui *Mademoiselle* Clémence Aubadine de Vincent care s-o amuze. Noutatea lenevitului din ultimele câteva zile începuse probabil să se învechească. Şi avea patruzeci de ani. A înfipt furculiţa într-o roşie prăjită şi a privit pielita ei încreţită, după care a băgat-o în gură. Aşa va arăta şi ea.

Jasmine organizase întotdeauna zilele de naştere foarte frumos. Nora nu se aşezase niciodată la masă de ziua ei fără un teanc de felicitări şi câteva pachete mici, frumos ambalate. Întotdeauna erau flori şi un tort. Vântul încă mai gemea afară. Dacă Jasmine ar fi fost aici, s-ar fi supus în faţa vremii şi ar fi rămas în casă, ar fi jucat Monopoly, ar fi băut cocktailuri cu gin... Dar era greu să simţi că este sărbătoare fiind de unul singur.

Nora nu mai avusese nici un atac de anxietate de când venise aici, dar nu avea de gând să stea şi să zacă în casă. A alergat sus să-şi ia pardesiul, pălăria şi mănuşile. Apoi a păşit afară, iar o rafală de vânt a lovit-o brutal în piept. Şi-a ţinut respiraţia. Al patruzecilea an de viaţă nu o întâmpina prea binevoitor.

A pornit în direcţia obişnuită, înfruntând vântul, şi s-a îndreptat spre plajă. Valurile se rostogoleau, iar vântul le sufla

vârfurile de spumă împrăştiind-o în toate părţile, de parcă ar fi fost floricele de porumb. După câţiva metri a renunţat şi s-a întors, pornind spre oraş. S-a îndreptat spre librărie, de unde şi-a cumpărat încă trei cărţi. Una dintre ele era continuarea aventurilor lui Clémence. Mama ei a sunat-o ca să-i ureze „la mulţi ani" şi, în şuieratul vântului şi cu semnalul slab, Nora a fost nevoită să admită că este în Tenby. Mama ei părea surprinzător de calmă.

– Foarte bine, draga mea, aveai nevoie de o pauză. Deşi nu înţeleg de ce trebuia să alegi Ţara Galilor în acest anotimp! Ei, poate că ai să mai ieşi acum puţin din rutina ta. Nu pot să sufăr gândul că eşti acolo singură de ziua ta. Îmi pare rău, Nora, ar fi trebuit să vin şi eu. Oh! Şi ţi-am trimis cadoul la apartament.

Nora a închis telefonul cu oarecare neplăcere. Va trebui să-şi petreacă ziua de naştere în holul hotelului, bând ceai şi citind, a decis. Perspectiva nu era la fel de tentantă cum fusese ceva mai înainte: singurătatea îşi spunea cuvântul. A cotit cu drumul şi a fost întâmpinată de o strălucire de argint, clătinându-se în bătaia vântului care o încătuşa, dar încântată de strălucirea soarelui de iarnă deasupra mării. Era oricum o mângâiere.

O oră mai târziu, savura a doua cană de ceai Earl Grey, pierdută în continuarea aventurilor lui Clémence, când o tânără cu părul roşu, creţ a intrat în hol. S-a aşezat la masă la o distanţă politicoasă şi a zâmbit.

– O zi minunată, a spus Nora.

– Barbară, a adăugat femeia, răsfoind ziarele şi împingându-le pe toate la o parte.

Şi-a scos telefonul şi a început să scrie, ceea ce a îndemnat-o pe Nora să şi-l verifice şi ea pe al ei. Cândva, cinci minute fără el ar fi fost ca şi când i s-ar fi retezat o arteră, dar aici trecuseră zile întregi şi nu se uitase deloc la el. Dar astăzi era ziua ei.

Avea şapte e-mailuri. Şapte! Înainte, numai dacă universitatea ar fi fost lovită de un dezastru nuclear ar fi avut atât de puţine. Şi probabil că toate i-ar fi spus să rezolve probleme.

A parcurs numele din Inbox. Mesaje de „la mulţi ani"! de la mama ei, de la Simon şi de la prietenele ei, Stacie şi Michelle. Unul de la Virgin, care îi oferea o tabletă nouă. Unul de la LinkedIn, în care se spunea că Thomas Astor încă aşteaptă răspunsul la invitaţia lui. Thomas Astor lucrase la universitate şi murise de un an. Şi era şi unul de la Olivia. Interesant că fosta

ei şefă îşi amintise ziua ei de naştere, ce drăguţ! L-a deschis mai întâi pe acesta.

Dragă Nora,

Sper că eşti bine pe câmpiile tale verzi. Succesorul tău, Max, a încercat două zile să acceseze baza de date Starfire, dar fără succes. Foloseşte însemnările pe care i le-ai lăsat şi spune că probabil a bătut greşit parola sau numele de cont. Dacă este aşa, ai putea te rog să i le trimiţi pe mail la adresa centrală de mail a administraţiei şi să confirmi datele corecte de acces? Dacă nu, atunci trebuie să fie altă problemă; ai putea să-ţi faci timp să treci pe aici mâine sau poimâine s-o rezolvi? Nu are nimeni pregătire pentru Starfire şi depinde de el ca să facem rezervările pentru cazare pentru conferinţa HistoryNow! care începe sâmbătă, după cum ştii. Fără baza de date, suntem în impas.

Olivia Jeffries PhD FRHist (Decanul Facultăţii de Istorie)

Sunetul care i-a scăpat Norei nu putea fi numit altfel decât un orăcăit. Fata roşcată de alături a ridicat capul curioasă.

– Scuze, a spus Nora.

A citit din nou.

– Ei bine, să mă ia naiba, a murmurat.

Fata a zâmbit.

– Îmi cer scuze din nou. A ieşit mai tare decât intenţionasem.

– Nu-i nici o problemă, a murmurat fata, întorcându-se la corespondenţa proprie.

Inima Norei începuse să o ia la galop.

– Rahat, a murmurat ea, răsucindu-se în scaun ca să caute fişierele, dosarele, bibliorafturile... Bineînţeles că nu erau aici. Cererile imperative ale Oliviei îi accelerau întotdeauna pulsul, fiindcă îşi storcea disperată creierii ca să-şi aducă aminte ce amănunt uitase.

A scris adresa administraţiei, ca şi când nici nu ar fi plecat de acolo, pentru că avea o listă întreagă de adrese e-mail ale universităţii înscrise în memorie.

Max, sunt Nora. Olivia îmi spune că ai dificultăţi cu accesarea bazei Starfire. Sunt sigură că detaliile pe care ţi le-am lăsat sunt corecte. Sunt în Ţara Galilor în momentul de faţă şi poate că am să plec mai devreme, eventual joi...

S-a oprit. Plănuise să se ducă la Buni vineri. Trecuseră aproape doi ani, Buni era bătrână. Şi intenţionase să mai facă a doua vizită mai lungă la muzeul din Tenby – nu avea chef să-şi scurteze vacanţa. O, Doamne, dar HistoryNow! era ceva enorm, şase sute de istorici care veneau din toată ţara, plus cei trei care veneau întotdeauna din Germania. Imaginaţi-vă dacă aceeaşi cameră era rezervată de două ori! Universitatea se va face de râs! Cartea i-a alunecat din poală, iar Nora a început să scotocească în poşetă după alt USB. Dar firește că acesta era acasă, pentru că...

A încremenit. Ce făcea? Nu mai lucra acolo! Inima îi bătea nebuneşte şi şi-a pus mâna la piept, într-un elan de simpatie pentru sărmanul organ. Aşa îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimilor nouă ani. În această stare.

A ridicat cartea şi a pus-o pe masă, netezindu-i un colţ. A şters e-mailul pentru Max. Şi-a dat seama că nu avea nevoie de USB şi s-a calmat. Trimisese documentul de transfer de date şi lui Nick, şi Oliviei atunci când plecase. Oricare dintre ei putea să verifice. Atunci, pentru propria ei satisfacţie...

„Sunt calmă şi respir adânc. Deţin controlul asupra timpului şi a vieţii mele. Sunt calmă. Sunt calmă. O, Doamne, sunt calmă..."

S-a conectat la e-mailul ei de lucru. Trecuseră deja două luni, dar serviciul IT încă nu-i blocase accesul. Ineficient, dar folositor. A rulat documentul până la codurile de acces, apoi a căutat alte subdiviziuni. Aceasta era regula fundamentală pentru orice sistem universitar: orice diviziune putea avea subdiviziuni. Iar la fel şi subdiviziunile.

A constatat că toate informaţiile erau corecte. Bineînţeles. S-a lăsat pe spătarul scaunului. Afară, vântul nu mai era chiar apocaliptic, ci doar cumplit. Marea era tot furioasă şi argintie.

Fata cu buclele ca nişte tirbuşoane o privea cu interes. Chiar atunci, chelneriţa a venit cu o cană de cafea şi cu un sendviş cu brânză brie şi merişoare.

– Uite, Kait, a spus chelneriţa. Ţi le-a trimis Greg. Îşi cere scuze că este ocupat.

– O, prea mult deranj pentru mine. Dar nu am să refuz o mâncare gratuită. Îmbrăţişează-l din partea mea.

Chelneriţa i-a aruncat o privire alarmată.

– Nici vorbă! Ţine mine că pentru oricine altcineva în afară de tine, Kaitlin, este absolut înfricoşător.

– Un ursuleţ de pluş, a pufnit Kaitlin, muşcând din sendviş.

– Mulţumesc, Jamila, ne vedem duminică, da?

Şi-a turnat puţină cafea şi a adulmecat-o apreciativ.

– Vrei şi tu puţină? a întrebat-o pe Nora. Dacă beau toată cafeaua asta nu mai dorm o săptămână.

Ceaşca Norei era goală.

– Dacă eşti sigură, da, mulţumesc.

Kaitlin a reuşit cumva să ia cana, ceaşca, farfuria, telefonul şi sacoşa şi să le transporte pe toate la masa Norei, unde s-a lăsat să cadă pe scaunul din faţa Norei.

A turnat o ceaşcă aburindă.

– Aşadar, ce te-a înnebunit aşa de tare, dacă îmi dai voie să te întreb? Când am venit, arătai împăcată şi fericită, apoi ai citit ceva pe telefon aproape că ai înnebunit. Te simţi bine?

Nora a râs.

– Nu sunt sigură. Sunt cam înnebunită, aşa cum ai spus. Am primit un e-mail de la şefa mea în care îmi spune că trebuie să mă duc să fac ceva la baza de date, pentru că nu am lăsat codurile corect, dar tocmai am verificat şi bineînţeles că le-am lăsat corect.

Ochii cenuşii ai lui Katlin s-au făcut mari.

– Adică, ţi-a trimis un e-mail când eşti în vacanţă şi ţi-a spus să te duci acolo?

– O, e chiar mai rău. De fapt, nu sunt în vacanţă. Nu mai lucrez acolo. Am plecat în ianuarie. Nu mai am nimic de-a face cu ei.

– Atunci, de ce eşti aşa de supărată? Adică... sigur, e neplăcut, dar este şi nostim! Oricum, de ce îţi mai baţi capul?

Nora a zâmbit.

– Pentru că am uitat pentru o clipă, dacă poţi să crezi! Sunt atât de obişnuită să sar în sus imediat când trebuie să rezolv ceva, încât am uitat.

– Precum câinele lui Pavlov.

– Exact.

Kaitlin a fluierat.

– Atunci, este cât se poate de bine că ai plecat. Ce făceai? Jumătate de sendviş?

Nora i-a povestit despre universitate, în timp ce Kaitlin tăia sendvişul în două şi îi dădea Norei partea din care nu muşcase.

– Dar tu? a întrebat Nora. Greg e prietenul tău?

Kaitlin a râs.

– Nu! a pufnit ea. E tatăl meu. Este bucătar aici. Trebuia să mergem să cumpărăm ceva pentru ziua de naştere a mamei. Este mare, musculos, plin de tatuaje şi are unsprezece cicatrice, dar, dacă îl duci într-un magazin, se pierde ca un copil mic. Trebuie să mă duc să-l ajut. Dar unul dintre ajutoarele de bucătari s-a îmbolnăvit şi nu poate să plece încă o oră... Nu mă deranjează să aştept. Am fost şi eu chelneriţă aici cândva. Nu-i aşa că e un hotel grozav?

– Un adevărat rai. Nici nu aş vrea să plec, ca să fiu sinceră cu tine. Dar am venit aici numai pentru şase zile.

– Ai venit cu prietenii? Cu soţul? Cu părinţii?

– Nu, sunt singură.

– O, şi cum e? Cred că foarte paşnic, aşa îmi imaginez. Scuză-mă, îmi bag nasul unde nu trebuie. Spune-mi să tac. Mama spune că sunt o curioasă incurabilă şi că într-o zi cineva o să mă pună la locul meu. Dar mie îmi plac oamenii, asta e tot.

– Nu, este în ordine. A fost foarte bine să stau aici singură, dar astăzi... ei bine, astăzi este de fapt ziua mea de naştere. Dumnezeule, nu mi-am dat seama de câte ori am spus până acum „de fapt"!

– Ziua ta de naştere? Câţi ani împlineşti?

Nora a zâmbit. Mama lui Kaitlin avea dreptate.

– Patruzeci.

– Patruzeci?

– Da.

– Patruzeci?

– Da! Ce este? Nu ştiai că există şi numere atât de mari?

– Nu, nu este vorba despre asta. Numai că... de ce eşti singură de ziua ta? Patruzeci de ani înseamnă ceva! Ar trebui să sărbătoreşti cu prietenii... O, iartă-mă. O să tac. Nu e treaba mea.

– E în ordine. Doar că... ei bine, este un moment de cotitură în viaţa mea. O oarecare reevaluare. Mama mea este în Italia, acum câteva luni m-am despărţit de prietenul meu. Prietena mea cea mai bună este mamă cu normă întreagă şi nu poate pleca, iar ceilalţi...

A oftat.

– Ei bine, nu sunt sigură că gustă cineva ceea ce fac eu acum. Aşa că mi-am spus să-mi fac cadou câteva zile minunate undeva şi să fac numai ceea ce îmi doresc.

Kaitlin părea impresionată.

– Asta e mişto.

– Așa crezi?

– Așa cred. Este destul de ușor, nu-i așa, să faci ceea ce ai făcut întotdeauna, aceleași lucruri vechi. Dar să te dai un pas înapoi, să regândești totul, să-ți alegi cu adevărat modul de viață... îmi place!

– Ei bine, mulțumesc! În afară de prietena mea Stacie, toată lumea crede că m-am țicnit.

A ridicat din umeri.

– Țicneala poate fi un lucru bun. În doza corectă. Și ce planuri ai? Ce ai de gând să mănânci diseară?

– Nu am nici un plan. Probabil că am să iau ceva de la bar. Mulțumesc, oricum, pentru jumătatea de sendviș. A fost chiar foarte bun.

– Dă-mi voie să fiu sinceră cu tine. Chiar vrei să fii singură în seara asta?

– Păi, în general, nu, dar e OK și am cartea aceasta minunată. Și mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, așa că îți mulțumesc încă o dată.

– Pot să vin mai târziu și să mergem împreună la cină, dacă vrei. Putem să mergem oriunde dorești – adică e ziua ta de naștere. Numai că, dacă vin aici, nu mai trebuie să ieși acolo.

A făcut semn cu mâna spre palmierii care se clătinau în furtună și s-a cutremurat.

– Oribil. Și primim o reducere pentru personal. Dar nu mă voi simți jignită dacă preferi să rămâi singură.

– Ca să fiu sinceră, nu mă pot gândi la nimic mai plăcut, dar nu vreau să-ți confisc seara pentru că ți-e milă de mine. Știu că par puțin cam tulburată, dar în realitate sunt foarte bine.

– Să-mi fie milă de tine? Glumești? Începi o aventură. Mă simt inspirată! Ne vedem aici la șapte.

CHLOE

Dansul era exact aşa cum sperase Chloe. O seară de-a dreptul glorioasă! Au invitat-o la dans şase băieţi şi i-au spus că este cea mai frumoasă fată din sală. Muzica era minunată – lui Llew nu i-ar fi plăcut; îi plăceau numai scârţâielile acelea oribile – dar Chloe era în extaz. Al Martino, Perry Como, Jo Stafford, toţi preferaţii ei. Romantici şi plini de suflet, o transportau în lumea viselor. I se părea că totul este posibil, Perry însuşi ar fi putut să intre în sală şi să o invite la dans. Sau poate un căutător de talente de la Hollywood ar putea s-o remarce. Sau Iestyn ar putea să-i spună că o iubeşte... Nici măcar Alma cea acră la faţă nu ar fi putut să-i strice dispoziţia.

Alma şi Pam le aşteptaseră la intrare, Pam şi Christina s-au indispus pentru că erau îmbrăcate amândouă în verde. Alma era în roşu, o alegere îndrăzneaţă, cu părul ei roşu şi pielea albă, dar Chloe trebuia să admită că îi stă bine. Avea nasturi negri, pantofi şi mănuşi negre, iar părul ondulat era lăsat liber şi îi ajungea până la umeri. Creionul dermatograf negru făcea ca ochii ei mari, cenuşii să arate dramatic. Chloe a rămas pierdută în admiraţie pentru o clipă.

– Eşti aşa de frumoasă, Alma! a exclamat ea fără să se gândească.

– Ştiu, a spus Alma.

A urmat o scurtă pauză în care ochii de vedetă de cinema au examinat-o pe Chloe şi ar fi putut să spună „şi tu arăţi bine", dar a rămas tăcută.

Dar pe măsură ce seara a înaintat, nu a mai văzut-o pe Alma, iar Evie era palidă. Şi Pam i-a acordat multă atenţie şi o tot întreba mereu dacă verdele îi stă mai bine ei sau lui Christine.

– Dar sunt nuanţe atât de diferite, a răspuns Chloe plină de tact. Aproape că sunt culori diferite. Arăţi atât de distinsă în acest verde-închis.

Şi Pamela s-a mai înmuiat.

Megan şi Richard erau cu ochii pe Chloe. Chloe bănuia că

mătușa Susan stătuse de vorbă cu ei. Richard a și dansat cu ea și i-a spus lui Iestyn:

– Este o mică dansatoare încântătoare, Iest. Nu vrei să faci un tur cu verișoara mea?

Iestyn a fost politicos și a făcut un tur cu ea. O, nu era la fel ca și când ar fi invitat-o la dans pentru că așa dorea el, dar, oricum, să dansezi cu cineva atât de înalt, atât de chipeș era de-a dreptul magic. Chloe a închis ochii și s-a înclinat puțin în timp ce se rotea, știind că brațele lui o vor ține sus. Era în al nouălea cer.

Prinsă în vâltoarea dansului, era ușor să uite că de partea cealaltă a gardului era o cafenea. Dar Chloe făcea pauze mereu ca să se uite la Llew, care bea un milkshake cu ciocolată și părea hotărât să reziste toată noaptea.

– Ei, Samuels, e bine acolo, înăuntru? E așa cum sperai?

– Mai bine! șoptea Chloe fluturând din brațe, mai-mai să lovească o pereche care trecea pe aproape valsând. O, Llew, îmi pare rău că nu ești aici, împreună cu noi. Ești supărat?

– Nu mă deranjează deloc! Am venit aici numai ca să te văd pe tine. Acum, am văzut că te simți bine și ți-am făcut și câteva fotografii, așa că o să plec.

– Mulțumesc, Llew.

Chloe a întins brațul prin gard și i-a strâns mâna.

– Oh, Llew, ador să dansez. Mă face să mă simt așa de... mare, pe dinăuntru, ca și când s-ar putea întâmpla orice.

Era sigură că i se va frânge inima dacă nu va găsi o modalitate să devină dansatoare. Dar nu voia să-și facă griji pentru asta acum. Acum era aici. A dat drumul mâinii lui și i-a luat milkshake-ul. L-a apropiat de gard și a supt din pai, înainte ca băiatul să-l ia înapoi.

– Hoțomancă obraznică ce ești, Samuels! Du-te și dansează și nu-mi mai fura lucrurile!

Data următoare când a trecut pe acolo, Chloe i-a văzut din nou silueta în spatele gardului și i-a trimis cel mai frumos zâmbet, în caz că îi făcea o fotografie. După aceea, băiatul a plecat.

NORA

Dacă ziua ei de naştere începuse fără cine ştie ce perspectivă, de încheiat s-a încheiat în cel mai uimitor mod. Era bine să aibă un motiv ca să se pregătească şi să se ducă undeva seara. Nora nu-şi adusese haine elegante, dar îşi pusese cei mai frumoşi blugi şi un tricou negru cu un colier nou de argint pe care îl cumpărase cu o zi înainte. Şi cerceii noi de argint, şi brăţara nouă de argint... Şi era bine.

Kaitlin şi-a ţinut promisiunea şi s-a întâlnit cu Nora în hol la ora şapte, să bea un cocktail înainte de masă. Noua ei prietenă îşi prinsese buclele rebele în ambele părţi cu margarete din mătase şi purta pantaloni strâmţi negri, de firmă, cu o bluză cu dungi albe şi roz. Kaitlin se dădea în vânt după zilele de naştere.

– Ador zilele de naştere! a explicat ea, ridicând paharul de mojito. Trebuie să sărbătoreşti momentele importante, nu-i aşa? Viaţa este atât de scurtă şi de preţioasă. Noroc!

Kaitlin avea treizeci şi doi de ani, a aflat Nora, aşa că era ciudat să o audă spunând că viaţa este scurtă, dar sigur că avea perfectă dreptate. Au luat o cină compusă din trei feluri, în restaurantul în care o sticlă de şampanie le aştepta ca prin farmec pe masă. Nora încerca să nu se gândească la cât de mult vor costa toate acestea, dat fiind statutul ei de şomer. I-a venit în schimb în minte petrecerea de adio, cu acele sendvişuri anoste, lipsite de caracter sărbătoresc. Merita ceea ce se întâmpla acum.

Când erau cam pe la jumătate mesei, tatăl lui Kaitlin, care revenise la lucru pentru a doua jumătate a normei împărţite în două, a venit să le vadă. Aşa cum era de aşteptat, arăta înfricoşător, dar i-a urat bun-venit Norei la Tenby şi i-a spus „la mulţi ani". Nora a întrebat dacă a avut timp să găsească un cadou pentru soţia sa, iar faţa lui aspră s-a înmuiat.

– Da, mulţumesc. M-a ajutat cea mică. Am luat un parfum care îi place Annei de la Marc nu ştiu cum...

– Jacobs, a completat Kaitlin.

– ...și un inel de la magazinul acela...

– Grădina Secretă.

– Da. De lângă Pânza de Corabie și Paraua.

– Par niște cadouri foarte reușite, a zâmbit Nora.

Părea complet pierdut când vorbea despre parfumuri și magazine, dar o cârciumă era în mod clar un reper de nădejde. Și era nostim să-l auzi spunându-i lui Kaitlin „cea mică". Pe de altă parte, oricine era mic în comparație cu Greg. În timp ce se îndrepta greoi spre bucătărie, Nora a remarcat că gâtul lui avea aceeași circumferință ca a unui stejar mai mic.

Nora și Kaitlin au continuat să-și povestească istorioare. Nora a aflat că exista un prieten, Milo, care se despărțise de Kaitlin de Crăciun, după ce locuiseră împreună la câțiva kilometri de Tenby.

– Așa că m-am decis să mă mut în oraș, a spus Kaitlin. Am numai treizeci și doi de ani. Nu este prea târziu să-mi trăiesc puțin viața, înțelegi, să profit cât mai mult de ea și de faptul că toți prietenii mei sunt chelneri sau barmani, iar tata este bucătar... Nu-mi plăcea să stau înțepenită acolo unde, ca să fac cumpărături, trebuia să merg până la Spar, dar era mai ieftin și să fac ceea ce fac cuplurile de obicei, adică să cumpărăm mobilă și altele asemenea... Nu era foarte departe de Tenby și neam zis că putem să venim aici oricând vrem, dar n-am venit aproape niciodată, înțelegi?

– E foarte ușor să intri într-o rutină, nu-i așa? M-am despărțit de prietenul meu, Simon, anul trecut. Nu am făcut niciodată nici unul dintre lucrurile captivante despre care vorbeam atunci când ne-am cunoscut. De fapt, nu eram un cuplu foarte captivant, punct. Nu că viața ar trebui să fie mereu captivantă. Cred că, dacă ești cu persoana potrivită, chiar și lucrurile plictisitoare pot să pară nostime, pentru că le faceți împreună. Dar cu noi nu a fost așa.

– Ai dreptate, a murmurat Kaitlin. Trebuie să țin minte asta, când îmi este dor de Milo.

– Dar este ceva atât de recent pentru tine. L-ai iubit?

Kaitlin a strâmbat din nas.

– Așa am crezut. Dar se pare că nu sunt prea întristată. De fapt, cinci ani împreună înseamnă destul de mult, nu-i așa? Ar trebui să fiu distrusă. M-a înșelat cu colega lui, Jenna. A spus că nu înseamnă nimic și părea atât de sincer dornic să aibă o a doua șansă, încât i-am acordat-o. Însă, două luni mai târziu, totul se termina. Dar acum nu pot să mă gândesc decât cum să

am un nou început înainte să fie prea târziu. Asta înseamnă că nu l-am iubit cu adevărat, nu-i așa?

– Poate că nu, a murmurat Nora, amintindu-și săptămânile lungi petrecute în lacrimi după ce plecase Seth. Nu, nu era prea târziu pentru Kaitlin. Dar cum rămâne cu Nora, la patruzeci de ani?

– Ar fi atât de minunat să fiu din nou mai aproape de mama și am găsit deja o casă incredibilă de închiriat lângă port. Mă gândesc să mă mai distrez un timp. Să-mi iau un serviciu la un bar sau cam așa ceva. Să încerc să nu-mi fac griji pentru un timp.

Kaitlin să-și facă griji? Norei nu i se părea că este genul acesta. Dar, pe de altă parte, știa mai bine ca oricine că un chip strălucitor poate ascunde o mulțime de demoni interiori.

– Sună minunat, a spus ea, ridicând paharul în cinstea noii aventuri a lui Kaitlin. Chiar te invidiez. Îmi place nespus aici. Aș vrea să încep o viață nouă la Tenby.

– Dar... asta se poate, nu-i așa? Vreau să spun, ce te oprește?

– Păi...

Nora a deschis gura ca să înșire motivele, dar au căzut toate imediat, unul după altul, ca mușteIe. Relația – terminată. Mama ei – în Italia. Serviciul ei – terminat. Prietenii – dispăruți în marea diaspora londoneză, pierduți în viața de cuplu sau de familie. Evident, Londra era considerată în general un loc decent pentru perspectivele profesionale, dar, pe de altă parte, ea nu avea nici un plan... Sau poate că era numai o fantezie a evadării provocată de vârsta de patruzeci de ani și de puțin alcool?

– Nu știu, a îngăimat ea. Ar fi un pas mare. Nu cunosc pe nimeni aici. Ce aș face aici? De unde să știu dacă chiar îmi place să trăiesc aici, nu numai să-mi petrec o vacanță?

– Nu poți să știi, a fost de acord Kaitlin, dar o să știi dacă o să încerci, a adăugat ea zâmbind. Ce-ar fi să vii și să stai aici trei luni sau șase luni și să vezi cum merge? Un peisaj nou poate să-ți limpezească gândurile.

Partea nebunească era că i se părea absolut corect. Dintr-odată, Nora dorea să facă exact asta. Conștientiza acest lucru la fel de clar și de complet ca și decizia de a-și da demisia. Când primise astăzi e-mailul de la Olivia se gândise o clipă să alerge înapoi, să plece din Țara Galilor... Gândul să se întoarcă acolo o făcea acum să se cutremure. Ce era acolo se dusese. Era trecutul. A mai sorbit din șampanie.

– Aş vrea, a spus Nora. Serios, chiar că vreau.

– Serios? Chiar vrei? E aşa de emoţionant! Aşa să faci, Nora!

– Dar am să pot? Adică, voi fi în stare?

– E lucrul cel mai simplu din lume. Am observat că sunt aici câteva locuinţe de închiriat pe termen scurt. Pot să-ţi recomand un agent imobiliar dacă te decizi.

– Da, poate. Dar e oricum un pas important. Trebuie să-mi închiriez locuinţa din Kingston, căci altfel voi da faliment foarte curând...

– Ei, nu te gândi la asta chiar în seara aceasta. Este ziua ta. Îmi cer scuze, nu sunt numai curioasă, ci şi băgăcioasă. Oribil de băgăcioasă. Este viaţa ta, depinde numai de tine. Dar poate te gândeşti la asta mâine.

Nora a zâmbit.

– Admir reţinerea ta! Ştii ce aş putea face, nu-i aşa? Să vorbesc la hotel să mai stau câteva zile. O să am mai mult timp să mă gândesc şi chiar nu-mi doresc să-mi închei vacanţa.

Era adevărat, nu-şi dorea. Atracţia emoţională pe care o exercita acest loc asupra ei o uimea în fiecare zi. Încă o zi sau două nu aveau ce să-i strice...

– Bine, a spus Kaitlin părând mulţumită. Foarte bine.

Au aflat că şampania era din partea casei. Reducerea pentru personal era de 50%, iar Kaitlin a insistat să plătească jumătate, astfel că Nora avusese parte de cea mai bună masă pe care o mâncase de ani buni, pentru mai puţin decât plătea de obicei împreună cu Simon la pizzeria lor locală.

Au mai zăbovit mulţumite încă o oră la cafea, sporovăind despre tot, de la bărbaţi la prieteni, la aventuri din trecut şi la mamele lor. Nora nu credea în dragoste la prima vedere, dar din această seară trebuia să creadă în prietenie la prima vedere. În final, a venit şi Greg de la bucătărie ca să le dea afară din restaurant.

– Şi ai grijă când te întorci acasă, a avertizat-o pe Kaitlin. Să n-o trezeşti pe mama ta când intri.

Kaitlin şi-a rotit ochii.

– De asta o să fiu fericită când o să mă mut în casa mea săptămâna viitoare, i-a spus Kaitlin Norei, ridicându-se fără chef în picioare. Să nu mă înţelegi greşit, îmi iubesc foarte mult părinţii, dar este greu să locuiesc împreună cu ei la vârsta mea.

– Îmi imaginez, a spus Nora înţelegătoare. Ei, cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare. Şi am să mai stau câteva zile,

așa că, dacă mai ai chef de o cafea sau de orice altceva, știi unde mă găsești.

Kaitlin șovăia, mușcându-și buza. Nora o cunoștea deja suficient de bine ca să-și dea seama că ar fi vrut să spună ceva.

– Uite ce este, a spus Kaitlin, pierzând în mod clar bătălia cu ea însăși. A început să-și mute absentă tacâmurile și farfuriile. Voiam să-ți spun asta de la început, dar mama spune că sunt prea repezită și că mă bag peste tot.

– Așa că ai așteptat două ore încheiate, a zâmbit Nora. Foarte precaută.

– Da, păi m-am tot întrebat, dacă te gândești să mai rămâi, adică dacă vrei să locuiești aici un timp... ai putea să stai cu mine. Dacă vrei.

– Serios?

Nora era uluită. Kaitlin era cu trei pași înaintea ei în viață!

– Păi, eu...

– Sunt două dormitoare mari – de fapt, trei, dar unul este încuiat – și aș avea nevoie de cineva să închirieze celălalt dormitor, chiar dacă este un chilipir incredibil. Este numai pentru șase luni și mă gândeam că, dacă voi constata că nu fac față, renunț și mă duc să stau cu mama și cu tata. Haide, Nora, nu mă face să stau cu părinții. Sau cu cine știe ce ciudat.

– De unde știi că nu sunt și eu o ciudată?

– Mă pricep uimitor de bine la oameni.

– Sigur. Foarte bine. Nu pot să spun că nu mă tentează. Adică, dacă decid să mai stau aici un timp... Cred că e logic. Numai că nu mă cunoști, de fapt, Kait.

– Știu. Dar dacă pun un anunț și vine cineva să vadă camera, tot n-o să știu, nu-i așa? O să-i arăt camera, stăm de vorbă și îmi fac o părere. Dar pe tine te examinez de câteva ore și nici măcar nu ți-ai dat seama. Vino mâine s-o vezi!

Trecuse bine de miezul nopții când Nora a urcat scările și s-a prăbușit pe pat, cu capul vâjâind, dar nu din cauza șampaniei. Ochii i-au căzut pe cartea nouă și groasă de pe noptieră. Și pe vasul de ceramică pe care îl cumpărase din Grădina Secretă și pe care îl pusese pe măsuța de toaletă, ca și când ar fi vrut să-și facă din această cameră care era a ei numai pentru câteva zile un cămin. Cărți, obiecte de artă și un nou început... putea avea toate aceste lucruri și la Londra. Dar nu și o căsuță lângă port împreună cu Kaitlin. Și nu și plaja.

S-a așezat pe marginea patului și și-a scos telefonul din poșetă. Aici nu avea semnal, așa că a fugit din nou jos. S-a dus

lângă fereastră și i-a scris un mesaj lui Kaitlin.

Da. Doresc să iau a doua cameră. Sau măcar să arunc o privire. Ești sigură?

Răspunsul a venit imediat.

Sigur că da. Îți arăt casa mâine, la ora unsprezece. Ne întâlnim la tine?

Nora i-a trimis drept răspuns un emoticon și a închis telefonul. Apoi s-a dus sus și a căzut într-un somn adânc, tămăduitor, așa cum se obișnuise de când venise la Tenby.

CHLOE

Momentul plecării din Tenby a venit ca de obicei prea curând. Chloe şi-a luat rămas-bun la micul dejun, iar mătuşa Susan a condus-o la autobuz.

Llew nu era acolo. Îşi luaseră rămas-bun cu o seară mai înainte. Făcuseră un mic foc pe dune şi copseseră bezele pe beţe, apoi se aşezaseră jos şi priviseră scânteile care se răspândeau în aer, până când tăciunii s-au stins de tot. Llew îi dăduse trei fotografii, două făcute la dans şi una pe care o făcuse înainte de dans, acasă cu toţi ceilalţi. Chloe i-a dat lui Llew o banderolă a prieteniei pe care o împletise acasă astă-iarnă, din fire răzleţe de lână şi mătase de brodat de la diversele lucrări ale mamei sale. I-o legase în jurul încheieturii mâinii, iar el păruse încântat – atât cât puteau să pară de încântaţi băieţii.

– Dragă Chloe, a spus mătuşa Susan când a venit autobuzul, a fost, ca întotdeauna, o plăcere să stai cu noi. Te rog să le transmiţi toată dragostea mea mamei tale şi tatălui tău şi să le spui că au o fetiţă de care pot fi mândri – aşa de frumoasă şi cu o fire atât de bună. O să-mi fie dor de tine.

Chloe se simţea copleşită. Mătuşa Susan, pe care o admira atât de mult, să spună că îi va fi dor de ea! Va fi bine venită şi anul viitor, şi peste doi ani, iar zilele ei de la Tenby vor continua aşa pentru totdeauna. Chiar şi când va creşte mare şi va locui departe, poate la Londra sau la Hollywood, tot va veni la Tenby vara, în vacanţă, iar atunci va putea să-şi permită nu numai Horlicks, ci şi stridii şi şampanie.

Călătoria înapoi acasă nu era niciodată emoţionantă. Peisajul verde şerpuitor, romii, schimbarea autobuzului la Carmarthen, supravegheată de mătuşa Branwen cea bombănitoare, nu făceau decât să-i amintească în mod trist că totul se terminase din nou şi anul acesta. A stat cufundată în scaunul ei, retrăind fiecare moment însorit.

Dar când autobuzul s-a apropiat de casă, Chloe s-a scuturat. Era trist că plecase de la Tenby, dar era minunat să se întoarcă

acasă! Și pe drumul acesta nostalgic, în această călătorie anostă, un sentiment luase locul celuilalt! Când autobuzul a oprit, erau toți acolo s-o întâmpine: mama și tata, Clark și Colin.

Tatăl ei, îndesat și întunecat, ținea protector un braț pe umerii soției sale. Nu numai că Dafydd supraviețuise războiului, dar era unul dintre norocoșii care fuseseră salvați de pescari la Dunquerque și scăpase și fără invaliditate. Nu vorbea prea mult despre aceasta, acum era paznic la căile ferate, dar spunea că, atunci când stătea întins pe fundul bărcii pescărești, cu sângele curgând din rana de la picior, sub cerul care parcă luase foc, numai gândul la Gwennan și la bebelușul nounăscut, Chloe, pe care încă nu-l văzuse, îl ajutase să facă față.

Mama, cu părul la fel de blond ca al lui Chloe, zâmbea cât se poate de dulce. Clark era cârn, pistruiat și cât se poate de diferit de tizul lui romantic, Clark Gable – mama trebuie să fie foarte dezamăgită din cauza asta, se gândea adesea Chloe. Colin, negricios și micuț, ca un copil din basme, trăgea de brațul tatălui său de parcă ar fi fost decis să-l smulgă din încheietură. Lui Chloe i s-a strâns inima. Era acasă.

A sărit jos din autobuz, târând valiza în jos pe trepte și spunându-i la revedere șoferului, apoi s-a aruncat în norul de sărutări și îmbrățișări și tras de păr. Au mers apoi zece minute pe drumul de țară până acasă, între gardurile vii printre care creștea coada șoricelului. Casa lor, mică și îngrijită, era cuibărită la poalele unei pante line acoperite cu iarbă și încununată de o pădure întunecoasă, plină de poteci secrete și de vizuini în care copiii se jucau cu orele.

O jumătate de oră mai târziu, când Clark fugărea găinile, ceea ce se pare că trebuia să facă de trei ori pe zi ca să-și asigure respectul de sine, iar Colin îi arăta pisoiașii nou-născuți, familia s-a strâns în salon la un ceai fierbinte și brioșe cu fructe, în care Chloe s-a repezit ca și când Susan nu ar fi hrănit-o cu nimic deosebit în toate cele trei săptămâni cât fusese plecată. În cameră era umbră și o atmosferă intimă, liniștitoare. O cană de porțelan din perioada victoriană stătea pe șemineu, iar o pendulă veche marca lugubru secundele care treceau. Chloe s-a așezat în cel mai bun scaun, lângă foc, deși grătarul era acum rece și gol, căci era iulie, iar vătraiul și cleștele atârnau nefolosite în rastelul lor de lângă șemineu.

– Ei, cum a fost, *cariad*? a întrebat Gwennan.

– S-au purtat bine cu fetița mea fandosiții ăia de acolo? a întrebat Dafydd.

– Te-ai sărutat cu Llew? a întrebat Clark.

– Oooh! Llew! a exclamat Colin cu o voce așa de stupidă și enervantă cum numai el putea scoate.

– Aș arunca cu ceva în amândoi, dar suntem în camera cea mai bună, a spus Chloe. Copii proști. Ce știți voi? Da, tati, au fost foarte drăguți cu mine. O, a fost minunat, mami, ca întotdeauna. Aș vrea să vii și tu într-o vară, chiar numai pentru un sfârșit de săptămână. Și ai putea să vii și tu, tati. Nici nu-ți poți imagina cât este de frumos.

– Noi am fost la Tenby, fetiță *bach*! a spus Dafydd, pe un ton amuzat.

– Chloe, știi că nu pot să las băieții singuri. Tatăl tău este la lucru șase zile pe săptămână, iar Colin are de abia opt ani. Poate peste vreo doi ani o să putem merge cu toții.

Chloe s-a întunecat la gândul ca frații ei să meargă la Tenby.

– O, lasă-i cu o vecină. Lasă-i în *coteț*! Să fim numai noi, mami. Am putea să mergem pe plajă și să bem milkshake la cafenea și ai putea să-l cunoști pe Llew.

– Ooooh! Llew! a scheunat din nou Colin.

Chloe i-a aruncat o privire fioroasă.

– O să-ți placă, mami. Zău că o să-ți placă. Nu e bine pentru tine să stai toată ziua și în fiecare zi numai aici cu băieții și cu animalele – bine, numai cu animalele drept companie.

Chloe tânjea după mai mult timp în care să fie singură cu mama ei. Nu putea suferi s-o vadă pe mama ei dulce și frumoasă atât de chinuită de muncă. Și ceea ce o înfuria cel mai mult era că aceasta nu părea să-și dea seama că este chinuită de muncă.

– Dar eu sunt mulțumită aici, *bach*, spunea ea întotdeauna. Cu căsuța aceasta, cu viața pe care ne-am făcut-o. Aici e locul meu, înțelegi?

Era frustrant.

– Cum a fost la dans? a întrebat-o.

– O, mami! A fost... minunat. O, stai aici, să nu pleci.

A alergat sus. Dafydd îi dusese deja valiza acolo. A scotocit prin ea, căutând fotografiile și cadoul pe care îl cumpărase pentru părinții ei, apoi a coborât în fugă înapoi.

– E greu de crezut că un lucrușor atât de micuț ca ea poate face atâta zgomot, a observat tatăl ei.

– Asta este pentru tine, a strigat Chloe și i-a întins o pungă de hârtie cu dungi albe și albastre.

Ea şi Llew avuseseră parte de o Zi Bună cu Bani chiar în ultima ei zi de vacanţă. Se dusese direct la magazinul cu cadouri, ştiind exact ce vrea să cumpere. Voia să cumpere lucrul acela încă din prima ei vară de la Tenby. Dafydd a deschis punga şi a scos de acolo o clepsidră mică de mahon, cu nisip de culoarea piersicii.

– E foarte drăguţă, mulţumesc, *bach*, a spus el încurcat şi i-a dat-o soţiei.

– Oh, Chloe! Nu trebuie să-ţi cheltuieşti banii de buzunar pentru noi! Noi nu aşteptăm cadouri, *cariad*.

– Ştiu, mami, dar am avut o Zi Bună a Banilor. Am vrut în fiecare an să vă cumpăr una. Nu e frumoasă?

– E foarte frumoasă.

– La magazin au în toate culorile. Îmi place să le văd aliniate. Mătuşa Susan are una cu nisip verde. O foloseşte ca să fiarbă ouăle.

– O să o punem în bucătărie şi o să avem mare grijă de ea, nu-i aşa, Daf?

– O, da.

– Şi ce mai ai acolo, Chloe?

– Priviţi!

I-a dat fotografiile mamei ei şi s-a cuibărit din nou pe scaunul pe care stătuse.

– O! Chipul lui Gwennan s-a înmuiat. O, Chloe! Eşti aşa de frumoasă şi de fericită! Uite, Daf, uite ce mare şi frumoasă este Chloe.

– Întotdeauna este frumoasă, a mormăit tatăl ei. Nu e nevoie să fie aşa de împopoţonată. Şi are doar treisprezece ani, nu uita. Să nu uiţi, Chloe. Nu vreau s-o iei razna cum fac alte fete.

Chloe a oftat. Îşi iubea tatăl, dar, ca toţi bărbaţii galezi, acesta se simţea obligat să fie morocănos şi supărăcios când era vorba despre ceva emoţionant, drăgălaş sau nostim. Iar femeile galeze puteau să fie la fel – mătuşa Bran era un exemplu în acest sens – dar din fericire mai erau şi altele, ca mama şi ca mătuşa Susan, care te făceau să simţi că merită să trăieşti pe lumea asta.

– Încetează, Daf! a sâsâit Gwennan. Chloe este o fată cuminte. Aceasta a fost seara ei specială.

– Ei bine, bine. Ziceam şi eu.

Dar a mormăit ca pentru sine şi i-a dat fotografiile înapoi lui Chloe.

– Arăţi foarte bine, *bach*.

Clark și Colin au venit și ei să vadă fotografiile. Colin s-a cățărat la ea pe genunchi ca să primească o îmbrățișare, în timp ce Clark scotea tot felul de sunete dezaprobatoare la adresa rochiilor de petrecere, a dansului și a fandosiților din Tenby.

NORA

Să adoarmă fusese uşor. Să se trezească însă, după Dumnezeu ştie câtă şampanie, era altceva. Nora se lupta să iasă la suprafaţă dintr-un somn profund, întunecos, presărat cu vise confuze, dar a deschis în cele din urmă ochii şi a văzut că e ora zece. A scos un geamăt şi a traversat covorul moale ca să vadă cum arată lumea. Vântul se domolise, lăsând în urma lui o lume calmă, dar mohorâtă; valuri plumburii încreţeau faţa mării sub un cer cenuşiu, în timp ce palmierii tăcuţi arătau ca nişte statui muzicale. Nora nu ştiuse niciodată că cenuşiul poate fi atât de intens şi de insistent.

Nora examina peisajul cu o plăcere neclară. Dintr-un anumit motiv, era din nou binedispusă. Şi apoi şi-a amintit.

– La naiba! a exclamat.

Trebuia să se întâlnească cu Kaitlin la unsprezece.

S-a aruncat sub duş şi, în timp ce apa fierbinte îi punea creierul în stare de alertă, a fost cuprinsă de un amestec de bucurie şi spaimă. Ce spusese mai exact Kaitlin despre casă? Se străduia să-şi amintească, pe măsură ce spuma parfumată o readucea la viaţă.

O casă incredibilă chiar lângă port... Suna divin. Dar nu spusese chiar ea că este prea frumos ca să fie adevărat? Şi... parcă spusese ceva despre o cameră încuiată? O, Doamne! O să fie un cadavru în beci sau cineva care cultivă marijuana în sufragerie şi o să vină poliţia, iar ea avea patruzeci de ani şi nu era la vârsta la care să se încurce în asemenea situaţii. Trebuia să anuleze.

Apoi şi-a amintit să respire. Fusese atât de entuziasmată seara trecută. Cel puţin aici era o mică perspectivă care îi surâdea. Sau îi surâsese până intervenise logica. Nu era rău să arunce o privire. Apoi, dacă nu-i convenea, putea să-i spună lui Kaitlin că se răzgândise. O frază aruncată cu o seară înainte nu era un contract. Şi-a pus ceva pe ea şi s-a dus repede afară.

Kaitlin stătea rezemată de balustrada din afara hotelului. Avea blugi strâmţi, o geacă bleumarin cu glugă, o căciuliţă îm-

pletită bleumarin și părul roșu strălucitor care sărea de sub căciuliță ca o flacără într-o zi monocromă.

– Durere de cap, alte gânduri, o mahmureală pe cinste? a întrebat când Nora a ajuns în dreptul ei.

– Cam așa. Mulțumesc din nou pentru seara trecută. A fost fantastic. Exact ce îmi trebuia.

– Mă bucur. Și mie mi-a făcut plăcere. Ești gata să-ți vezi noua locuință?

– Uite ce este, Kait, mă gândeam la asta acum de dimineață...

– O, Doamne, nu te grăbi să-ți vii în fire. Cel puțin vino să vezi. Îți garantez că o să fii încântată. *Garantez!*

Nora a zâmbit.

– Este o afirmație cam hazardată. Bineînțeles că am să arunc o privire. Numai că... nu vreau să te simți dezamăgită dacă voi decide că nu este ceea ce îmi trebuie deocamdată. Trebuie să-mi organizez viața și nu sunt sigură că... că e bine s-o iau la nimereală.

– Înțeleg, zău că înțeleg. Dacă nu simți că e bine așa, nu face așa! Dar o să-ți placă. Adică, o să te simți bine.

– OK, spune mai mult despre ea. Cum arată? Cum ai găsit-o?

Au pornit la drum, trecând pe sub Cele Cinci Arcade din orașul vechi într-o stradă numită The Paragon.

– Stai puțin, a spus Kaitlin și i-a dat telefonul ei, apoi s-a așezat pozând lângă tăblița cu numele străzii.

– Fă-mi, te rog, o fotografie.

Nora a fotografiat-o în timp ce arăta spre ea însăși.

– Mulțumesc, am să i-o trimit mamei. Avem noi o glumă a noastră. Am să o fac să zâmbească, iar asta valorează cât toată lumea.

Nora a zâmbit și i-a dat telefonul înapoi.

– Casa? a insistat ea.

– O, da, am văzut un anunț în ziarul local. Era o adresă de e-mail, am dat un e-mail, am obținut locul. Totul a fost foarte neoficial. Proprietarul se numește Jones, așa se pare. Nici domnul Jones, nici doctorul Jones, nici altfel. Este una dintre casele mari care dau spre port și este frumoasă – vorbesc serios – chiar frumoasă. Dar cere numai jumătate din cât ar putea să ceară pentru ea. În mod normal, nu mi-aș putea permite niciodată să locuiesc acolo. Chiar nu înțeleg. Dar calul de dar nu se caută la dinți.

Nora simțea cum i se strânge inima. Suna tot mai prost.

– Atunci, ce nu este în regulă cu ea?

– Asta m-am întrebat și eu, dar nu am găsit nimic, Nora. Vezi dacă găsești tu. Vreau să spun, e bine să o vadă încă o pereche de ochi.

– Părinții tăi au văzut-o? Sau un prieten?

– Nu. Tata lucrează întotdeauna și dimineața, și seara, iar cei mai mulți dintre prietenii mei lucrează în aceeași branșă, sunt disponibili numai la ore incomode. Iar mama... mama încă nu a ajuns să o vadă.

– Dar ce face?

– O, acum nu lucrează. Dar este... are treabă, înțelegi? Oricum, trebuie să facem un ocol pe aici. Încă nu am cheia. Agentul a lăsat-o la fiica lui, care locuiește acolo. Este puțin cam... ei bine, să n-o lași să te influențeze în nici un fel.

Norei i s-a strâns și mai mult inima.

Kaitlin a bătut ușor la ușa unei case mari cu terasă. Ușa s-a deschis brusc și a apărut o femeie pentru care fusese inventată expresia „de vârstă mijlocie".

– O, tu ești, s-a răstit ea la Kaitlin. Ce dorești? Miercuri credeam că ai spus că te muți. Nu poți să te răzgândești așa cum ți se năzare, să știi.

Avea părul negru și aspru ca o perie de toaletă, fața palidă presărată cu puncte negre și purta un trening călcat cu grijă și un tricou suvenir supradimensionat de la Lake District, la fel de bine spălat și proaspăt. Ținea în mână un pămătuf de pene pentru șters praful; holul era întunecos și fără pic de praf.

– Bună ziua, doamnă Watkins, a zâmbit Kaitlin, ca și când ar fi avut parte de cea mai călduroasă primire. Mă bucur să vă revăd. Îmi cer scuze că vă deranjez când sunteți ocupată, mă întrebam însă dacă ați putea să ne mai dați puțin cheia. Am adus-o pe prietena mea Nora să vadă casa. Se gândește să închirieze celălalt dormitor. Tatăl dumneavoastră a spus că ar fi foarte bine dacă aș mai găsi pe cineva.

– Bună ziua, eu sunt Nora.

Nora a urmat exemplul lui Kaitlin și a ridicat mâna zâmbind larg.

– Sper că nu este un moment nepotrivit. Dar mă întorc la Londra peste câteva zile, așa că este singura șansă să o văd.

– La Londra?

Doamna Watkins a mijit din ochi și a ignorat mâna întinsă a Norei, strângând pămătuful cu pene ca pe o sabie.

– Și pentru ce îți trebuie o casă aici? Ca să ai unde să vii plictisită la sfârșitul săptămânii, așa presupun?

Nora fusese luată prin surprindere.

– Ei, nu, de fapt, mă gândesc să rămân aici câteva luni. Dacă locuința este potrivită.

Doamna Watkins s-a întunecat la față.

– O, și încă cum, în privința asta să nu-ți faci griji! Mai mult decât potrivită, dacă mă întrebi pe mine! Casa tatălui meu este una dintre cele mai frumoase din Tenby! Proprietate imobiliară de rangul întâi, cum spun americanii. Ar trebui să locuiască chiar el în ea, nu să se ocupe de tot felul de proiecte nebunești. Iar dacă trebuie să plece în grabă, ar putea să facă o avere din chirie. Ar putea s-o închirieze unor directori executivi. În schimb, chiria pe care o cere este o adevărată pomană. O pomană! a subliniat femeia, scuipând sunetele care scrâșneau ca roțile unui automobil pe pietriș. Ca să primească tot felul de pripășiți care nu au nici un fel de scrupule să locuiască acolo! Pentru că îi este milă de ea, probabil, din câte îl cunosc. Pfui, ăsta este el, pfui! E slab de inimă! Și pe mine mă lasă singură cu tot stresul pe cap!

În liniștea grea care se lăsase, femeia tremura vizibil de indignare. Nora a aruncat o privire spre Kaitlin. Dacă s-ar fi spus despre ea că este o pripășită și ar fi fost mai mult sau mai puțin acuzată că profită de un bătrân senil, Nora probabil că nu ar mai fi vrut să aibă de-a face cu ea. Probabil că ar fi rostit câteva cuvinte bine alese cu vocea ei specială pentru ședințele de consiliu și ar fi ieșit din încăpere ca o furtună. Dar Kaitlin rămăsese imperturbabilă.

– O, mulțumesc, a spus Kaitlin. Îmi cer scuze, doamnă Watkins, înțeleg că este foarte neplăcut pentru dumneavoastră când sunteți ocupată. Dar dacă ne dați cheia acum, plecăm și nu vă mai deranjăm.

Pe fața ei se așternuse un zâmbet larg. Nora ar fi putut să jure că doamnei Watkins îi tremura falca.

– Așteptați aici, le-a spus ea în cele din urmă și a dispărut în interiorul întunecos al casei.

Nora a deschis gura, dar Kaitlin a scuturat din cap.

– Aude totul! a șoptit ea.

Așa că au așteptat una lângă alta în ușă, fără să îndrăznească să pășească înăuntru și să închidă ușa. După un timp care li s-a părut extraordinar de lung, cotoroanța s-a întors cu o cheie atârnată pe un inel bărbătesc pentru chei. A întins-o fără chef

spre Kaitlin, care a luat-o și a spus pe un ton cât se poate de firesc:

– Mulțumesc foarte mult, doamnă Watkins. Vă urez o zi frumoasă.

– Presupun că ai un serviciu? a întrebat-o doamna Watkins pe Nora înainte să apuce să plece. Nu am de gând să țin două șomere acolo, indiferent ce spune tata.

– Oh, Nora are un serviciu minunat! a spus Kaitlin radiind, înainte să poată răspunde Nora. Este istoric. Cercetătoare la Universitatea Mare din Londra. De aceea își petrece vara în Tenby, studiază istoria galeză.

Doamna Watkins nu era deloc impresionată.

– Istorie, zici? a spus ea strâmbând din gură.

– Exact, a continuat Kaitlin. Probabil că ai văzut cărțile ei la librărie. Are o reputație serioasă.

Doamna Watkins părea din ce în ce mai îngrijorată.

– Cărți, zici? a spus ea dezgustată. Măi, măi!

– Oricum, vă mulțumim încă o dată! a strigat Kaitlin și a tras-o pe Nora mai departe.

– La revedere!

Ușa s-a trântit în spatele lor.

– Ce femeie *oribilă*! a spus Nora în timp ce străbăteau grăbite orașul. Jos pălăria, Kait, ai fost atât de... *fermecătoare*. Îmi venea să o strâng de gât. Nu știu cum ai putut să rămâi atât de prietenoasă.

– Ei, a spus Kaitlin, n-ai cunoscut-o pe bunica mea!

– Aici este, a spus Kaitlin cinci minute mai târziu. Casă, iubită casă.

După ce o cunoscuse pe doamna Watkins era mai sigură ca oricând că nu va lua camera, dar, oricum, ardea de curiozitate să o vadă.

Era o casă elegantă de oraș, vopsită în albastru, într-un șir de case asemănătoare vopsite în culori pastelate, ceea ce crea una dintre multele trăsături distinctive ale orașului Tenby. Era și o ușă de garaj lângă ușa de la intrarea principală, din lemn negru lustruit, cu un ciocănel de alamă în forma unei sirene care parcă flirta. Într-o parte atârna un felinar cu plumb. Deasupra lor era o fereastră largă care parcă le invita înăuntru.

– Mai spune-mi o dată, cât plătești pentru asta?

Kaitlin i-a spus din nou, răbdătoare.

– Este ridicol, a spus Nora, încruntând din sprâncene.

Nora avea obiceiul să se uite în vitrinele agenţiilor imobiliare când ajungea undeva, aşa că avea deja o idee cam cât ar fi trebuit să plătească pentru o casă ca aceasta. Doamna Watkins avea dreptate: tatăl ei o închiria la un preţ de nimic. Probabil că era pe punctul să se dărâme. Sau poate se dărâma el însuşi.

Kaitlin a descuiat uşa şi au intrat, iar Nora a fost cucerită pe loc. Instantaneu, îndrăgostită sălbatic.

În holul lung era un covor lung roşu-închis pe pardoseala de gresie, iar pereţii erau zugrăviţi în alb. Bun-gust. Gust bărbătesc. Se simţea un miros slab de lemn de santal. Era răcoare, pentru că aceste case vechi erau greu de încălzit, dar primitoare. Nora se simţea emoţionată ca un copil care este întâmpinat de un profesor înţelept şi blând în prima zi de şcoală.

În spatele scărilor era bucătăria pătrată şi albă, cu mobilă de stejar, o insulă mare de granit în mijloc şi garnituri de alamă. Un oblon roşu acoperea fereastra, iar în ghivecele de pe pervazuri înfloreau ierburi aromate, într-un contrast de verde strălucitor şi roşu. Ce altceva putea spune mai bine „acasă" decât ierburile aromate? se întreba Nora. Îi venise în minte o amintire vagă din copilărie: Nora era mică, în grădină, iar Jasmine, cu mâinile ei delicate pline de pământ, îi arăta plantele verzi, pufoase şi îi spunea cum se numesc. Ce ciudat era că venirea aici, în casa unui străin, îi evocase o amintire de mult uitată despre mama ei.

„Acesta este rozmarin, iar acesta este cimbru. Aici e mentă şi aici busuioc", parcă o auzea pe mama ei spunând blând peste ani.

Pentru prima dată, nici Nora, nici Kaitlin nu vorbeau prea mult. Kaitlin a condus-o sus. Mai întâi au stat în salonul mare care dădea spre port, cu un loc pe pervazul ferestrei şi două fotolii mari în dreptul bovindoului. Restul încăperii era ocupat de o canapea de dimensiunea unui vas de croazieră, un şemineu masiv, mai multe biblioteci şi un pian. Pereţii erau zugrăviţi într-un verde blând, palid. Un motiv ornamental înconjura tot tavanul ca glazura de pe un tort de nuntă, iar pe pereţi atârnau cinci tablouri în rame grele, demodate, aurite din belşug. Erau două peisaje marine, o pictură abstracţionistă cu doi oameni care se sărutau, un fel de peisaj stelar *new-age* cu constelaţii şi mai multe comete şi, în sfârşit, portretul unui câine, un Saint Bernard negru cu cafeniu cu fălci impresionante şi cu un pieptar alb de blană pufoasă.

Nora a scos o exclamaţie de uimire.

– Știu! este incredibil, nu-i așa? a spus Kaitlin zâmbind. Mă simt de parcă voi locui într-un conac.

I-a arătat Norei baia – imaculată și elegantă – și dormitoarele, în spatele celor trei uși aliniate pe un coridor inundat de lumină naturală, chiar și în zilele cele mai cenușii.

– Ce lumină este aici! a exclamat Nora.

Era strălucitoare, dar pașnică. A avut pentru o clipă viziunea apartamentului ei din Kingston, strâmt și înghesuit. Asta însemna să trăiești cât se poate de bine, și-a spus Nora.

Ambele dormitoare aveau vedere spre mare. Cea de-a treia ușă era încuiată.

– Droguri, a spus Nora.

– Poftim?

– Probabil că este dealer de droguri sau cam așa ceva. Probabil că încăperea este plină de droguri. Sau poate că e un cadavru acolo. Trebuie să fie ceva în neregulă cu camera asta.

– Sau poate că este încăperea unde și-a înghesuit toate lucrurile personale pe care nu vrea să le vadă altcineva, sau nu vrea să ne împiedicăm de ele. Adică, haine și chestii dintr-astea.

Nora a fost de acord că asta trebuie să fie.

– Și acolo sus ce este? a întrebat Nora, arătând spre o altă scară.

– Alte cadavre. Păi, este podul. Dar și acela este încuiat.

– Corect.

Nora se lupta să accepte ideea că ceva atât de frumos putea fi și cinstit.

– Kaitlin, casa *asta*! Este uluitoare! Este uriașă! Cum de poate fi la un asemenea preț? Are probleme de igrasie sau fundația se prăbușește, sau altceva de genul ăsta? O să cadă în mare? Bântuie pe aici vreo *fantomă*?

– M-am gândit și eu la toate astea, dar am făcut turul casei de trei ori și nu am găsit nimic. Cred că, în esență, este de-a dreptul perfect, o șansă, un noroc neobișnuit. La început, nici eu nu am putut înțelege, dar închiriază direct – ceea ce îl scutește de bătaia de cap cu agenții imobiliari – și a spus că trebuie să plece undeva foarte repede și nu voia să lase casa goală. Cred că nu este un om care se gândește în mod deosebit la bani! Nu toți oamenii se gândesc la bani. Citește e-mailurile de la el.

Le-a găsit pe telefonul ei și i l-a dat Norei. Nora s-a lăsat condusă înapoi în salon, unde s-a așezat într-un fotoliu de lân-

gă fereastră. Era foarte uşor să-şi imagineze serile lungi când va sta aici şi se va uita afară, indiferent de vreme.

A început să parcurgă corespondenţa dintre Kaitlin şi misteriosul ei proprietar.

Dragă Jones (doamnă? domnule? domnişoară?), începea căutarea ei. Oferise o prezentare lungă şi detaliată a propriei persoane şi ataşase câteva referinţe foarte bune. Se interesase şi de chirie. Proprietarul îi scrisese un e-mail lung şi se semnase *Jones (Domnul, dar nu-ţi bate capul cu asta. Nimeni nu o face).*

Nu părea deloc senil. Părea inteligent, generos şi plin de umor. Trebuia să plece pe neaşteptate, explica el. Îşi iubea casa şi nu dorea să o lase goală câteva luni la rând:

Nu numai că ar fi rău pentru casă, căreia îi place să fie îngrijită cu afecţiune, dar ar fi strigător la cer. Se apropie vara, ar trebui să profite cineva de ea.

Au glumit pe seama faptului că au acelaşi nume de familie.

Evident, pentru că suntem în Ţara Galilor, jumătate din oameni se numesc Jones, scrisese Kaitlin. *Dar te asigur că nu sunt fiica dumitale pierdută demult.*

Slavă Domnului pentru asta, cea pe care o am este mai mult decât de ajuns, răspunsese el. *Şi apropo de asta, am lăsat cheile la ea, ca persoană de contact în Tenby. E femeie de treabă, dar uneori are o spontaneitate cam ciudată, deşi nu ne dăm seama de asta când o privim. Dar, indiferent ce spune, sunt sănătos la cap şi să nu o laşi să-ţi strice bucuria de a locui în casă.*

– Ei bine? a întrebat Kaitlin când Nora i-a dat înapoi telefonul.

Nora şi-a muşcat buza, încercând să-şi stăpânească zâmbetul.

– Ei bine, cred că ar trebui să-i scriu şi să-l întreb dacă este de acord să iau eu cealaltă cameră.

Kaitlin a scos un ţipăt şi şi-a aruncat braţele în jurul Norei.

– Nu este nevoie, a exclamat ea. I-am scris eu aseară. A spus da!

CHLOE

Iulie 1954

În vara când împlinise paisprezece ani, Chloe era sigură că toate visele ei se vor îndeplini pentru totdeauna şi permanent. În Tenby se mutase o profesoară de dans!

În timp ce unchiul Harry îi ducea valiza sus, Megan a ieşit ca o furtună din cameră şi a dat peste ei.

– O, Chloe! a strigat Megan. Îmi pare rău că iar trebuie să plec când tocmai soseşti tu. Mă duc la lecţia de dans! Şi a trecut pe lângă ea într-un foşnet de bumbac de culoarea piersicii. Pe Chloe a luat-o cu ameţeală privind în urma ei. Lecţie de dans?

Chloe o considerase întotdeauna pe Megan cea mai fericită fată. Nu ştia exact cât de înstărit este unchiul Harry, dar se pare că nu strâmba niciodată din nas când era vorba să le facă pe plac copiilor lui vitregi şi să le facă toate capriciile. Şi erau capricii, pentru că nu durau niciodată mai mult de un an. În primul an când venise Chloe în vizită, Megan era înnebunită după pictură. În al doilea an, era la călărie, în al treilea făcea canto, iar anul trecut fusese pasionată de coafuri şi de machiaje.

În familia lui Chloe devenise un prilej permanent de glumă.

– Şi ce face Megan anul acesta? întreba Gwennan. Gastronomie? Pian? Aranjamente florale?

– Tir cu pistolul, mormăia Daf din spatele ziarului.

– Zbor cu aeroplanul! Dans la trapez! Curse de automobile! strigau băieţii, pe care realismul nu-i stingherea niciodată.

– Llew a sunat azi-dimineaţă, a spus mătuşa Susan, venind în camera lui Megan. A avut ocazia să se ducă să-şi vadă mama, aşa că este la Londra. Dar este în ordine, a adăugat ea când Chloe a scos un ţipăt deznădăjduit. Se întoarce poimâine. Nu o să piardă prea mult din vacanţa ta.

– Oh, a făcut Chloe uşurată. Atunci e în ordine. Mă bucur.

Nu o vede prea des.

– Cred că de data aceasta a trecut un an. Se pare că tatăl lui avea ceva de făcut la Londra, așa că l-a luat și pe Llew și a aranjat să se vadă cu mama.

Mătușa Susan spusese „cu mama", și nu cu „mama lui", ca și când ar fi vrut să-l țină pe Llew la o distanță de siguranță de femeia care plecase de lângă propriul copil.

– Copiii tăi sunt copiii tăi! o auzise ea spunând odată unei prietene, care mișcase din țigaret în semn de aprobare. Trebuie să rămâi alături de ei, indiferent ce se întâmplă.

Părea foarte hotărâtă.

Încă două zile până când o să-l vadă pe Llew. Ce neplăcut! Pe parcursul anului nu corespondau prea mult; nici unul dintre ei nu era mare amator de scris. Chloe mâzgălea de regulă un paragraf pe cea mai bună hârtie de scris a mamei ei în preajma Crăciunului și primea câteodată o vedere, de regulă cu Goscar Rock; pentru un fotograf, nu prea se pricepea să aleagă vederile. Își păstrau cele mai multe noutăți pentru a și le împărtăși când erau împreună. Fără Llew care s-o îndemne să iasă afară, în vremea posomorâtă și umedă, Chloe și-a desfăcut valiza, apoi s-a dus în camera din față și a stat împreună cu mătușa Susan ca s-o aștepte pe Megan. Pe masă era o farfurie cu plăcinte galeze care abureau, tocmai scoase din cuptor și presărate cu zahăr strălucitor.

– Megan a spus că ia lecții de dans? a întrebat Chloe, mușcând dintr-o plăcintă galeză.

Gura i s-a umplut de aromă, iar aluatul moale i se lipea în cel mai minunat mod de dinți.

– Da. Avem o doamnă nouă în oraș, Chloe, domnișoara Blossom Jenkins. Nu știu sigur din ce fel de familie este, a sosit recent de la Cardiff, dar pare o doamnă foarte distinsă. Alma a fost prima care a început să meargă la ea, după aceea Pam, dar știi cum este cu fetele... se iau una după alta.

– Blossom, a șoptit Chloe. Ce nume romantic! Ar fi dorit să o cheme și pe ea Blossom, sau Flower, sau Petal... o doamnă foarte distinsă... Dorea foarte mult să o cunoască.

Megan s-a întors curând, mergând în pași de rock, în pas de bază Lindy, dublu Lindy și triplu Lindy.

– Uite, Chloe, am să-ți arăt.

Megan a început să danseze plină de energie, ceea ca surprins-o puțin pe Chloe. Megan era întotdeauna lentă, dar acum era îmbujorată la față, părul negru i se lăsase în jos, iar

pieptul ei impresionant sălta plin de entuziasm. Chloe ar fi dat orice să aibă și ea pieptul lui Megan.

Încerca să se concentreze la pașii lui Megan, dar Megan se oprea mereu și spunea:

– Nu, nu e așa. O, nu e bine! Stai puțin! Asta este. Ba nu! O, nu e deloc așa!

Așa că era greu să-și dea seama care sunt pașii. În cele din urmă, mătușa Susan s-a ridicat și a început să danseze împreună cu Megan. Dansa un Lindy vioi, grațios, care le lăsase pe ambele fete cu gura căscată de uimire.

– Mătușă Susan, ești *minunată*! a exclamat Chloe.

– Unde Dumnezeu ai învățat să dansezi așa, mamă? a întrebat Megan, pe jumătate admirativ, pe jumătate înciudată.

Mătușa Susan s-a așezat la loc pe scaunul ei râzând și și-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

– Lindy nu e un dans nou, draga mea. Știți, a apărut în timpul războiului. Era foarte la modă cu ani în urmă când... ei bine, pe când dansam cu tatăl tău, draga mea. Ne plăcea așa de mult!

Megan privea uimită, iar Chloe înțelegea de ce. Susan nu vorbea niciodată despre primul ei soț; era o persoană foarte discretă. Așa spunea Gwennan: „Este o persoană foarte retrasă."

Chloe aflase povestea ei de la Gwennan. Plecase la Cardiff când era încă foarte tânără.

– Avea șaptesprezece ani și era frumoasă ca o cadră. I-a frânt inima tatei.

Și-a găsit de lucru ca femeie de serviciu la un ziar, unde șefului i-a plăcut de ea și a pus-o să facă un curs de dactilografie. Susan a atras atenția unui reporter venit în vizită de la Londra, iar de aici s-a născut o poveste de dragoste amețitoare. A luat-o la Londra, iar acolo s-au căsătorit la primărie. În familie s-a produs mare zarvă, căci Susan se căsătorise fără să ceară permisiunea tatălui ei și fără ca familia ei să-l cunoască pe mire. Iar ce era încă și mai rău, nu avea de gând să se întoarcă. Vecinii au considerat că este o comportare de om îngâmfat, că Susan Williams era o înfumurată „care se iubea numai pe sine". Branwen era mai pornită decât toți împotriva ei, iar când Susan a venit în vizită împreună cu soțul ei londonez, au schimbat cuvinte dure. Cele două surori s-au dus la ea în vizită, la Londra, dar vizita nu fusese un succes. Soțul ei o iubea, dar nu avea răbdare cu cele două surori provinciale ale ei, mai ales cu

Branwen, care dezaproba totul şi pufnea mereu înţepată din cauza lipsei de respect, reală sau imaginară. Venise acasă furioasă şi refuzase să se mai ducă vreodată pe acolo. Bineînţeles, Gwennan nu putea să se ducă de una singură, aşa că nimeni nu o mai văzuse pe Susan până în 1943, când Roger fusese ucis. Atunci, Susan venise acasă cu cei doi copii. Gwennan îi primise la ea şi îi îngrijise cu afecţiune şi cu înţelegere luni întregi.

În 1946, când Susan a scris şi le-a spus că se măritase cu un neamţ, nimeni nu a fost mai surprins decât Gwennan, care fusese martoră la lacrimile şi la blestemele ei împotriva poporului care îi ucisese soţul. Şi nimeni nu fusese mai indignată decât Branwen. A refuzat să-i vadă pe Susan şi pe Heinrich şi i-a scris surorii ei o scrisoare lungă şi caustică.

Ai făcut un lucru oribil, oribil şi sunt dezgustată, scrisese ea.

Susan şi Heinrich le făcuseră o vizită lui Gwennan şi Dafydd, iar atmosfera fusese cam tristă şi stânjenitoare. Heinrich nu vorbea suficient de bine englezeşte ca să înţeleagă accentul lor galez, iar intonaţia lui germană era străină pentru urechile lor – străină şi tulburătoare. Daf pierduse şi el un frate în război şi, deşi recunoştea că Heinrich nu are nici o vină, era prea devreme ca să-l primească în casa lui pe un om care îi amintea de anii cei mai nefericiţi din viaţă.

Înţelegeau foarte bine de ce se căsătorise Susan cu Heinrich: era un om manierat şi inteligent. Nu crezuse în politica lui Hitler, războiul fusese un chin pentru el, rămăsese la Londra în final pentru că nu mai avea ce să facă acasă – casa şi familia lui pieriseră. Cu timpul, familiile ar fi putut să se împrietenească, dar mulţi dintre săteni nu erau aşa de deschişi la minte ca Gwennan şi Dafydd. Când mergea la plimbare, Susan era ţinta unei ploi de insulte. Apoi, într-o seară apăruse Branwen, cu intenţia de a repeta şi personal ceea ce spusese în scrisoare. Dafydd o dăduse afară pe Branwen şi îi spusese să nu mai facă niciodată astfel de scene în casa lui. Susan a jurat că vor pleca chiar în dimineaţa următoare. Gwennan plânsese, dar Dafydd fusese de acord.

– Aşa e cel mai bine, Susan, a spus el cu blândeţe. Ştii că noi nu gândim ca ea. Dar este greu şi nu este plăcut pentru soţul tău să rămână aici. Ştii cum sunt oamenii. Aici nu e Londra. Poate că e puţin prea devreme.

– Ştiam că aşa va fi, iubita mea. Am vorbit despre asta, a fost de acord Heinrich. David are dreptate. Plecăm mâine-dimi-

neață și o să ne gândim întotdeauna cu drag la ei.

Ruptura cu Branwen fusese completă. Lipsa de comunicare cu Gwennan fusese mai mult resemnată. Apoi, în 1949, Susan le scrisese de Crăciun și îi întrebase dacă nu ar putea să repare punțile la trecerea spre alt deceniu, dacă Chloe ar vrea să vină la vară în Tenby.

Iar restul este de domeniul istoriei, se gândea acum Chloe, strângând-o de mână pe Megan când a venit vorba despre tatăl ei. Timp de un moment, Megan a avut o privire tristă și pierdută.

NORA

La o săptămână după ce văzuse pentru prima dată casa albastră, Nora s-a întors la Tenby într-o seară liniştită şi întunecoasă. Kaitlin o avertizase că în oraş erau adesea petreceri ale burlacilor sau ale burlăciţelor, dar probabil că zeul căsniciei dormise în acel weekend. A redus viteza automobilului şi a virat pe străduţa îngustă care ducea spre port. Frumoasele case în culori pastelate erau mute şi cufundate în întuneric. A parcat în garaj şi s-a dus să se reazeme de zidul care dădea spre port.

– Sunt aici cu adevărat, a murmurat Nora, trăgând adânc în piept aerul de mare.

Încercase să fie raţională, mai stătuse încă trei zile la hotel ca să se gândească – atât ea, cât şi Kaitlin – dacă totul fusese o nebunie de moment şi să bată în retragere. Dar nu făcea decât să viseze la apartamentul ei: un dormitor inundat de lumina aspră a reflectorului de securitate al vecinului; de zgomotele de motor care zbârnâiau afară şi de paşii care bocăneau deasupra ei; de uşa de la dulap care stătea mereu deschisă, pentru că balamaua se stricase şi nu avusese niciodată timp să o repare. Acasă. Şi şi-a dat seama că acolo nu era acasă.

A încetat să mai încerce să oprească inevitabilul. S-a dus înapoi în Kingston şi a petrecut trei zile într-un vârtej de activitate, în timp ce Kaitlin, la Tenby, şi-a găsit un serviciu la un restaurant local – chelneriţă şi puţin de lucru la bucătărie. Nora a anunţat că apartamentul este de închiriat, a făcut curăţenie în el până când totul a început să strălucească, apoi a împachetat două cutii pentru Tenby. Trimisese e-mailuri la agenţiile de angajare temporară şi explicase că nu va fi disponibilă în următoarele trei luni.

Şi apoi plecase. În ultimul moment, s-a repezit în dormitor şi a luat clepsidra de mahon cu nisipul de culoarea oului de raţă. Amintire a copilăriei ei, singurul lucru pe care dorea să-l ia cu ea în viitor. Se dusese apoi la Petersham ca să-şi ia ră-

mas-bun de la Sandy şi luase albumul cu fotografii al lui Jasmine din pod. Îşi închipuia că este un fel de a o lua cu ea şi pe mama ei.

Descărcase maşina şi scotocea în poşetă după cheia pe care i-o dăduse Kaitlin săptămâna trecută. Tocmai o introducea în broască, în timp ce uşa s-a deschis larg.

– Te aşteptam! a exclamat Kaitlin, îmbrăţişând-o strâns. O să fie aşa de nostim. Ţi-e foame? Este vin în frigider şi am făcut paste.

A luat una dintre cutiile Norei şi a băgat-o în casă.

Nora a zâmbit. Paste şi vin – limbajul universal de bun-venit!

Peste aroma de lemn de santal din hol se suprapunea mirosul cald al cinei. Kaitlin purta blugii ei obişnuiţi, un tricou şi o geacă verde cu glugă. Îşi lăsase părul liber şi purta ochelari. A pornit dansând spre bucătărie şi a umplut cu vârf două farfurii, a pus sticla de vin sub braţ, şi-a băgat un tirbuşon în buzunar şi i-a dat Norei paharele de vin şi un castronaş cu parmezan proaspăt ras. A arătat cu capul spre scări.

– Hai să mergem sus, în salon. Am aprins focul în şemineu şi putem să stăm la fereastră.

Salonul arăta încă şi mai opulent cu focul aprins care licărea în şemineu şi cu cerul nopţii dincolo de fereastră. Era ciudat că avea un sentiment atât de puternic că se întorsese acasă. Kaitlin trăsese o măsuţă între cele două fotolii, iar Nora a pus jos paharele de vin.

– Parcă tot nu-mi vine să cred, a spus ea. Scuză-mă, Kaitlin, cred că am să spun aşa de vreo cinci sute de ori pe zi. Dar vreau să spun că...

– Înţeleg perfect. Sunt aici numai de două zile şi tot mi se pare că visez. Ştiu că nu poate dura pentru totdeauna, nu-i aşa? Dar cât timp durează, să profităm!

– Am să beau pentru asta!

Au mâncat, au băut şi au stat de vorbă. Kaitlin gătea surprinzător de bine. De fapt, Nora era întotdeauna uimită când vedea că cineva ştie să gătească – nu era punctul ei forte. Au făcut planuri cum să-şi petreacă timpul aici, în casa din port. Au băut în sănătatea lui Jones. Pentru Nora, era uşor să povestească despre relaţia ei cu Jasmine, despre cât de bune prietene fuseseră cândva şi despre dificultăţile recente. Apoi a întrebat despre Kaitlin.

– Tatăl tău este aşa de simpatic. Aş vrea s-o cunosc pe mama ta.

Era curioasă să vadă ce fel de femeie era aceea care reuşise să vadă dincolo de înfăţişarea exterioară aspră diamantul care era de fapt Greg. Dar, deşi era clar că îşi adoră mama, Kaitlin era reticentă dacă trebuia să vorbească despre ea, aşa încât conversaţia s-a mutat la bărbaţi. Au vorbit mai mult despre Milo şi despre Simon, apoi Nora i-a făcut confidenţe despre Seth şi i-a mărturisit că, după aceea, i se spulberaseră toate speranţele de a mai găsi iubirea adevărată.

– Şi acum? a întrebat Kaitlin părând îngrijorată.

– Acum... a spus Nora. Nu ştiu. Acum mi se pare că am renunţat total la aşa ceva – şi nu ştiu dacă se mai poate face ceva. Am patruzeci de ani. Poate că este prea târziu.

– Cred că nu vorbeşti serios. Nu este niciodată prea târziu. În mod sigur, în orice zi se poate întâmpla ceva uimitor!

– Poate că da. Dar cred că este greu să mai începi o relaţie la vârsta asta, să-ţi mai deschizi cu adevărat inima. Toţi am fost răniţi, toţi am devenit cinici. Nu cred că sunt singura care a renunţat la speranţă. Şi apoi este bagajul personal. La vârsta aceasta, mulţi au foste sau foşti şi copii de coşmar. Ne-am obişnuit atât de mult să avem grijă de noi înşine, să ne gestionăm propriile vieţi, încât parcă nu merită să schimbăm nimic.

Kaitlin i-a aruncat o privire piezişă.

– Îmi place cât de pozitiv priveşti lucrurile, Nora. Ei bine, eu cred că aici este vorba despre autoprotecţie. Data viitoare când te mai simţi tentată să joci la sigur, aminteşte-ţi de universitate, aminteşte-ţi de Simon! Şi cât de bine ţi-a fost.

Nora a zâmbit.

– Eşti foarte perspicace, Jones, dar sunt prea obosită ca să mă gândesc acum la toate acestea. Vreau să mă bucur de o viaţă tihnită.

– Foarte corect, şi aşa şi trebuie, nu e nici o grabă, a fost de acord Kaitlin, luând cu furculiţa ultima înghiţitură de paste. A dat viguros din cap, a mestecat şi a înghiţit.

– Dar, ştii, când vei fi gata... a adăugat ea după o pauză.

Norei nu-i venea să se clintească din fotoliul de lângă fereastră. Privea afară, în întuneric, la luminiţele care licăreau din când în când pe mare şi nu voia să pună capăt acestei prime seri perfecte, dar în cele din urmă oboseala a învins-o.

– Nu vreau să mă mişc, a murmurat ea căscând. Dar trebuie să mă mişc. Patul... mai trebuie să-mi fac şi patul.

– Îți dau și eu o mână de ajutor. O, dar mai întâi trebuie să-ți arăt ceva. Nu durează decât un minut. Nora s-a ridicat în picioare fără chef. Când și-a luat poșeta, și-a amintit de clepsidră. A scos-o și a pus-o deasupra șemineului. Se potrivea perfect printre sfeșnicele și ornamentele frumoase, mult mai bine decât pe pervazul din apartamentul ei.

– E frumoasă, a exclamat Kaitlin.

– A fost a mamei mele, i-am luat-o când m-am mutat prima dată de la ea. Este de la Tenby, e destul de ciudată. Cred că mama a fost aici pe când era copil.

A tresărit ușor când a rostit aceste cuvinte. Când o aruncase într-un gest impulsiv în poșetă, nu făcuse această legătură.

– Foarte bine, a spus Kaitlin. Înseamnă că acum este acasă. S-a dus la ea și a întors-o. Nisipul bleu-verzui a început să curgă.

– Începe o nouă eră, a spus ea radioasă. Haide.

A condus-o pe Nora pe a doua scară până în pod. Din moment ce ușa era încuiată, Nora nu-și putea imagina ce avea de văzut. Spre uimirea ei, Kaitlin a deschis ușa.

– Ai dat o spargere și ai intrat înăuntru cât am fost eu plecată?

– Fiica lui a venit miercuri să ia ceva din pod. Când am trecut pe scări mai târziu, am observat că lăsase ușa întredeschisă, așa că m-am dus sus s-o închid. Firește, nu am rezistat să nu arunc o privire...

– Bineînțeles. Ce vrei să-mi arăți?

Kaitlin a deschis larg ușa și a aprins lumina. Nora a pășit înăuntru.

– Uau!

A privit în jur. Podul era un studio de pictor. Era mare, aerisit și își imagina cât de luminos putea să fie ziua, inundat de razele soarelui și de reflexia apei din port. Era răcoare și liniște – un loc foarte bun, se simțea imediat. Tablouri finisate erau rezemate de pereți. În mijlocul încăperii era un șevalet, iar pe el era o pânză pe jumătate terminată.

Nora nu se pricepea foarte mult la artă. Își imagina că mulți pictori părăsesc pentru un timp lucrările pe jumătate terminate, dar era ciudat că pe masă, chiar în dreapta șevaletului, era o paletă încă plină cu grămăjoare de vopsea. Mai multe pensule cu vopseaua uscată pe ele zăceau tot acolo și era și un pahar cu apă murdară, amestecată cu vopsele.

S-a întors, ridicând din sprâncene, întrebătoare, spre Kaitlin.

Kaitlin a ridicat din umeri?

– Ţi se pare straniu? Adică, este clar că e pictor în toată regula. Ai crede că îşi curăţă pensulele! Nu arată aşa, de parcă şi-ar fi adus brusc aminte că are nevoie de lapte şi s-a repezit până la colţ? Dar în loc să cumpere lapte, a dat anunţ pentru închirierea casei şi a plecat din oraş!

Nora a încuviinţat încet din cap.

– Ai dreptate. Ce ciudat! Poate că fiica lui are dreptate şi este niţel... ţicnit. Este artist – foarte bine, asta explică această casă minunată, gustul deosebit.

– Şi uite!

Kaitlin i-a făcut semn Norei să se apropie de pânza de pe şevalet. Deocamdată pictase numai fundalul, în linii mari: ierburi lungi, bej-verzui, şi cerul. Dar când stăteai aproape vedeai schiţa în creion, foarte palidă, a unei siluete din planul apropiat, o figură feminină care, judecând după contururile alungite în creion, avea părul lung, desfăcut, şi o silueţă zveltă. Când s-a uitat mai bine, Nora a simţit cum o străbate un fior ciudat.

– Cine este? a întrebat în şoaptă.

Nu era nici o fotografie care să-i dea un indiciu. Poate că era un model, sau poate că Jones picta din memorie. Probabil că nu va şti niciodată.

– Am putea s-o întrebăm pe doamna Watkins, a mustăcit Kaitlin, dar nu sunt sigură că sunt dispusă să recunosc că am fost aici. Nu că aş fi atins ceva, dar ştii cum e ea.

– O, Doamne, nu! Să o evităm cât mai mult. Poate că o să găsim alte indicii prin casă sau poate o să-l cunoaştem pe Jones când se întoarce.

– Poate, a spus Kaitlin nemulţumită.

CHLOE

Iestyn era şi el acolo în acea vară, dar de astă dată Chloe era decisă să stea departe de el. Respectul ei de sine îi cerea acest lucru. Şi apoi, avea o nouă preocupare – mult mai incitantă decât orice băiat.

Chloe era convinsă că Blossom Jenkins deţinea cheia pentru a-i schimba pentru totdeauna viaţa aşa cum o ştia ea. Megan avea din nou lecţie peste două zile – pasiunile ei erau întotdeauna pe cât de intense, pe atât de scurte – iar Chloe a implorat-o să-i dea voie să vină şi ea să se uite. Megan nu arăta încântată de această perspectivă, dar de faţă cu mama ei nu putea spune nu.

Blossom avea în jur de treizeci de ani, era mai în vârstă decât îşi imaginase Chloe. Era îmbrăcată toată în negru – pantaloni trei sferturi negri, un pulover cu guler răsfrânt şi o bandă elastică tip Alice în Ţara Minunilor, care îi ţinea părul negru. La început, Chloe a fost puţin dezamăgită – îşi închipuise că Blossom este foarte feminină, că arată ca în cartea de poveşti, cu eşarfe de şifon sclipitoare. Dar şi-a reconsiderat rapid ideile; Blossom era sofisticată, a decis Chloe. Şi, lucrul cel mai important, a fost mai mult decât încântată s-o vadă pe Chloe acolo.

– O, ce frumuşică eşti! a exclamat ea. Vrei să participi şi tu la lecţie?

– Nu poate, a răspuns Megan în locul ei. Nu poate să vă plătească.

– Ei bine, poate că de data aceasta am să trec cu vederea. Mi se pare neplăcut să stai aşa acolo, Chloe. Evident, dacă asta doreşti.

După aceea, când se înghesuiau la ieşire, Blossom a apucat-o uşor pe Chloe de braţ.

– Ai mai dansat până acum, Chloe? a întrebat ea.

– Nu, nu am dansat niciodată, a răspuns Chloe mirată. Adică, am dansat acasă şi am fost anul trecut la Dansul adolescenţilor din Tenby, dar nu am luat niciodată lecţii. Niciodată.

Acolo unde locuiesc eu nu este nimic de felul acesta, însă oricum nu ne putem permite. Aşa că vă mulţumesc din nou, domnişoară Jenkins, ziua de astăzi a însemnat foarte mult pentru mine.

– Ei bine, este absolut remarcabil, a spus Blossom. A aruncat o privire după fete, din care se vedea că înţelesese deja cum stau lucrurile între Megan şi Chloe. Dar fetele se îndepărtau încet, grupate, ascultând o bârfă. Promiţi foarte mult, Chloe. Ai putea fi o dansatoare foarte bună dacă exersezi.

Chloe s-a luminat la faţă, devenind radioasă fără să vrea. Era ceea ce visase să audă toată viaţa.

– Oh, domnişoară Jenkins, vă mulţumesc. Cât costă lecţiile dumneavoastră, domnişoară Jenkins? Am şase *pence* pentru vacanţă. Dacă este suficient măcar pentru o lecţie, îi ţin numai pentru asta şi nu mai beau nici un milkshake.

– Spune-mi Blossom, te rog, şi nu am de gând să-ţi iau aceşti şase *pence*. Stai aici numai trei săptămâni. Eşti bine-venită să vii la lecţie oricând doreşti.

Când Chloe a povestit despre oferta lui Blossom în seara aceea, în faţa familiei, Megan nu a fost deloc încântată. Chloe nu era o fată calculată, dar avusese destulă minte ca să le spună atunci când erau toţi adunaţi la ceai, nu numai separat, lui Megan, când erau singure. Un instinct îi spunea că, dacă ar fi procedat aşa, ora lecţiilor s-ar fi modificat în mod misterios, în aşa fel încât Chloe să le rateze.

– Oh, Megan, ce rău poate să facă? Mătuşa Susan s-a încruntat văzând mutra acră a fiicei ei. Cred că este foarte drăguţ din partea domnişoarei Jenkins. Chloe n-o să deranjeze.

– Este vorba despre o chestiune de principiu! a spus Megan dezgustată. Nu mi se pare corect ca anumiţi oameni să primească favoruri în felul acesta, în timp ce noi, ceilalţi, trebuie să plătim.

– Să fii mulţumită că poţi să plăteşti, i-a spus mama ei pe un ton sever. Cred că uneori uiţi cât de privilegiaţi sunteţi şi tu, şi fratele tău, Megan. Dacă vrei să vorbim despre ce este „corect", aminteşte-ţi că nu toată lumea poate să-şi permită lecţii de dans, rochii frumoase şi cărţi. Eu nu am crescut aşa.

Chloe se foia pe scaun, dorindu-şi cu jumătate de suflet ca Blossom să nu-i fi făcut deloc această ofertă. Megan arăta mai ameninţătoare ca oricând.

– Dragă Megan, a spus unchiul Harry, care acum vorbea excelent engleză şi aproape fără accent. Îţi place să dansezi, nu-i

așa?

Megan a dat din cap fără să se uite la el.

– Ei bine, continuă să dansezi. În viață este întotdeauna mai bine să te concentrezi pe ceea ce faci tu, nu să te preocupi de ceea ce au sau nu au alții. Nimic nu-ți poate lua dansul. Și, cine știe, poate că dacă o să fii acolo împreună cu verișoara ta o să fie și mai plăcut.

Megan a zâmbit silit.

– Poate că da, tată, mulțumesc.

– Asta e fetița mea dragă!

– Pot să plec, mamă? Am promis că îi fac o vizită lui Christine în seara aceasta.

– Poți.

După ce a plecat Megan, Susan s-a întors spre Heinrich.

– Este prea răsfățată, Heinrich, și foarte capricioasă. Nu-mi place această trăsătură a ei.

– O, draga mea!

I-a acoperit mâna cu mâna lui pentru o clipă.

– Vom continua să o îndrumăm, iar poate cu timpul va dispărea această trăsătură. Este la o vârstă fragedă, urmează multe schimbări. Să continuăm să vedem ce este bun în ea, pentru că sunt multe lucruri de care puteam fi mândri.

– Poate că nu ar trebui să mă duc... a spus neliniștită Chloe. Nu vreau să o supăr pe Megan.

Mătușa Susan a sărit în sus, ca și când ar fi uitat că este și Chloe de față.

– Nici vorbă! Strălucești toată de când ai fost la lecție, Chloe. Megan este pur și simplu egoistă. Du-te și bucură-te; este o șansă rară pentru tine. Megan o să se obișnuiască, iar unchiul tău are dreptate, o să-i facă plăcere că ești și tu acolo.

Chloe nu era foarte sigură, dar îi părea bine că mătușa și unchiul ei o înțelegeau. A cerut și ea voie să plece de la masă. Probabil că Llew se întorsese deja și voia să-l vadă. Când era încă în hol, înainte ca ușa să se închidă bine, a auzit-o pe mătușa ei spunând:

– Sunt dezamăgită de Megan. Foarte dezamăgită.

– Știi despre ce este vorba, mami, a spus Richard în stilul lui nonșalant. Este invidioasă.

Chloe a lăsat ușa să facă puțin zgomot. Nu era corect să tragă cu urechea. Dar chiar și așa, în timp ce se ducea sus ca să-și ia puloverul, își dorea să fi auzit mai mult. Invidioasă? Megan, care avea totul? Pe ce? Pe cine?

– Of, ce prostuță ești! a spus Llew a doua zi când stăteau pe plajă, așa cum cerea tradiția. Mâncaseră mai multe plăcințele cu pui, tarte cu lămâie și bucăți mari de brânză cheddar, totul împins pe gât în jos cu bere de ghimbir.

Chloe râdea atât de tare, încât s-a înecat, iar Llew a trebuit s-o bată pe spinare.

– Uh! a gemut ea când și-a recăpătat suflul. A fost oribil.

S-a așezat în capul oaselor și a respirat adânc, simțind că îi curge un firicel de salivă pe bărbie. L-a șters delicat.

– Păi, ori așa, ori mori, a ridicat Llew din umeri. Este alegerea ta. Dar ce este așa de nostim?

– Tu ești! Megan, invidioasă pe mine... Nu fi caraghios, Llew Jones. Fata asta are tot! Este frumoasă, are rochii perfecte, are un milion de prieteni, locuiește la Tenby. Băieții o plac și nu e de mirare. Are tot ce și-ar putea dori. Eu sunt săracă, sunt prea mică, iar băieții nu mă bagă în seamă și nu pot să-mi permit toate lucrurile frumoase pe care le are ea. Așa că să nu-mi spui mie că este invidioasă pe mine. Mai bine povestește-mi despre Londra.

Llew a ridicat din nou din umeri. Parcă devenea tot mai criptic cu fiecare an care trecea.

– Greșești, iar eu am dreptate, a spus, dar nu pot să-ți explic, așa că va trebui să așteptăm și să vedem. La Londra a fost super. Am sentimentul că acolo se poate întâmpla orice. Tata m-a dus la o expoziție de fotografie. O galerie întreagă, mare și plină de fotografii minunate. Poți să-ți imaginezi, Chloe? Acolo va trebui să fiu și eu într-o zi. Dacă o să-mi împlinesc visul. Și o să mi-l împlinesc. Simt asta în aer, în scârțâitul pantofilor mei.

– Sigur că o să ți-l împlinești, Llew, așa simt și eu. Și nu am nevoie de nici un scârțâit. Vei fi cel mai bun.

– Mulțumesc, Chloe.

I-a dăruit unul din rarele lui zâmbete.

– Vorbește-mi despre mama ta. A fost ciudat când ai văzut-o? A fost bine?

Llew s-a retras ca de obicei în tăcerea lui reflexivă.

– Cel mai ciudat a fost să o văd împreună cu tati, a spus în cele din urmă. Adică, au fost căsătoriți. Iar acum, sunt numai... doi oameni. Au fost foarte politicoși unul cu altul, apoi tata s-a dus la întâlnirea lui, iar mama m-a dus în Hyde Park. Ne-am plimbat în jurul lacului și am mâncat înghețată și am stat pe o

bancă. M-a întrebat cum merge şcoala şi treburi dintr-astea. M-a pus pe gânduri.

– Pe tine totul te pune pe gânduri, l-a tachinat Chloe cu blândeţe, ca să-i mai îmbunătăţească dispoziţia.

I-a zâmbit distrat.

– Ştiu. Dar sunt atâtea lucruri la care să mă gândesc! Asta m-a făcut să mă gândesc cum este să fii părinte. Nu trebuie să-i explic aceste lucruri lui tati, pentru că el este aici în fiecare zi şi le ştie. Când îi spun „Chloe şi cu mine am avut astăzi Ziua Bună a Banilor", nu trebuie să-i explic ce vreau să spun. Mă face să simt...

S-a întrerupt, iar Chloe ştia că acum Llew nu era gânditor. Parcă regreta că spusese atât de mult şi nu voia să meargă mai departe.

– Ce este? a şoptit ea şi l-a luat de mână.

Ochii lui erau plini de nedumerire.

– M-a făcut să simt că nu mai este mama mea, a spus Llew. Nu înţeleg, Chloe. Întotdeauna m-am gândit la ea ca la mama mea, pentru că este mama mea, nu-i aşa? Dar o mamă adevărată ar şti. Ar şti cât de mult detest şcoala şi cum mă tachinează copiii. Ar şti că totul arată mai bine printr-o lentilă, aşa că încadrez lumea în pătrate mici, ca să pot privi pe rând câte o imagine. Aşa le pot înţelege. Mama ar şti că cea mai bună prietenă a mea locuieşte la ţară şi că o văd numai trei săptămâni pe an... mamele ştiu aceste lucruri.

Chloe nu ştia ce să spună, aşa că a dat din cap aprobator şi l-a îmbrăţişat, apoi au rămas amândoi tăcuţi mai multă vreme, privind spre mare. Şi Chloe îşi spunea în timp ce stătea acolo că Llew are dreptate, că să fii mamă înseamnă să-ţi iubeşti şi să-ţi înţelegi copilul în fiecare zi, toată viaţa. Şi dintr-odată a simţit că asta nu era ceea ce îşi dorea. Imaginează-ţi că ai un copil ca Llew – sensibil şi inteligent – şi atunci îl dezamăgeşti. Sau imaginează-ţi un copil ca Megan şi rămâi cu ea pe cap! Familiile pot fi complicate, cu neînţelegerile şi discordiile lor. De un lucru era sigură – nu îl va răni niciodată, dar niciodată pe Llew.

NORA

În prima zi din casa albastră, Nora s-a trezit în răpăitul ploii. Tenby! A sărit din pat şi s-a uitat pe fereastră. Portul era cenuşiu, bărcile erau cenuşii, Castle Hill şi străzile şi maşinile erau cenuşii. S-a zis cu planurile ei de a se plimba pe ţărm înainte de micul dejun...

Şi-a tras pe ea un pulover şi a coborât la parter cu picioarele goale. Găsirea periuţei de dinţi marcase finalul despachetării noaptea trecută, iar papucii erau în continuare daţi dispăruţi. Pe insula din bucătărie era un bilet de la Kaitlin.

Lucrez două schimburi, dar mă întorc la nouă. Serveşte-te cu orice din frigider. Îţi urez o zi frumoasă. Avertisment: cred că ploaia galeză îi poate topi pe englezi!

„A, dar eu sunt pe jumătate galeză!", şi-a spus Nora zâmbind. S-a uitat în frigider şi a constatat că Kaitlin era remarcabil de bine aprovizionată după numai trei zile. Poate se explica şi prin faptul că tatăl ei era bucătar. Frigiderul de acasă al Norei ar fi fost considerat plin atunci când avea o cutie de lapte, puţină brânză şi câteva roşii.

În casă era linişte, nu se auzea decât răpăitul îndepărtat al ploii. Dar ploaia îi convenea Norei în acea zi. Şi-a despachetat şi şi-a aranjat lucrurile. S-a plimbat prin casă până când a învăţat unde erau toate obiectele. Şi-a făcut o listă cu ceea ce trebuia să cumpere şi o alta cu ceea ce trebuia să facă. Iar după aceea, redescoperind bucuria de a face liste, a început-o pe a treia: lucruri pe care *dorea* să le facă.

Să brodeze cu acul, a scris. Şi-a amintit că îi plăcuse în şcoală, apoi a început să roadă creionul. Ce făceau oamenii când nu mergeau la lucru? Ce făceau când îşi trăiau viaţa, când se regăseau?

Să exploreze. Asta era greu. Nu ar trebui să se gândească la visurile neîmplinite, care îi reclamau atenţia acum, când avea

timp pentru ele? Poate că nu era genul de persoană inspirată.

Să meargă cu caiacul.

Ei bine, trei lucruri reprezentau un început.

După ce s-a organizat cum a putut mai bine, i-a dat telefon bunicii ei. Nu o vizitase săptămâna trecută, deoarece evenimentele cu casele se precipitaseră. Dar, deşi îi telefonase bunicii, de la Kingston, ca să-i mulţumească pentru cadoul de ziua ei, un şal superb cu culorile preferate ale Norei, nu-i spusese nimic de Tenby. Nu voia să-i spună până nu era deja acolo.

Vocea bătrânei s-a umplut de încântare când Nora şi-a spus numele. Întotdeauna era aşa.

– O, Nora! Ce mă bucur să te aud din nou! Ce mai faci, *cariad*?

– Chiar foarte bine, mulţumesc, Buni. Tu ce mai faci?

– O, nu pot să mă plâng, ştii. O să mă bucur dacă se opreşte ploaia şi am să mă pot duce din nou în grădină. Asta dacă nu o ia apa până atunci!

Nora îşi amintea vag, dintr-o vizită făcută cu mult timp în urmă, lavanda şi panseluţele din jurul casei şi straturile demodate cu legume de lângă casă.

– Este cumplit, zău aşa! Mă uit afară pe fereastră şi nu-mi vine să cred că se mai opreşte vreodată. E la fel de rău şi la tine, la Londra, nu-i aşa? a spus compătimitoare bunica.

– De fapt, Buni, nu sunt la Londra. Am câteva noutăţi.

– O, despre ce este vorba, *bach*?

Nora îşi amintea termenul galez de alint. *Micuţa*. Şi la patruzeci de ani, pentru bunica ei era tot micuţa. Îi plăcea. Bunica părea vioaie şi interesată; o interesa întotdeauna Nora. Nora s-a simţit dintr-odată foarte stânjenită că nu ţinuse mai mult legătura cu ea. Pe de altă parte, în vechea ei viaţă nu avusese niciodată timp. Şi, oricum, ce i-ar fi spus?

„Tot mai lucrez. Lucrez mai mult." Nu era chiar o corespondenţă edificatoare.

– Sunt la Tenby, Buni!

A urmat o pauză.

– La Tenby? Păi... nu m-am aşteptat! Ce te-a adus aici, *bach*? Vreo conferinţă, nu-i aşa? Sau ai o mică vacanţă? O să te văd cât eşti aici? Sigur, numai dacă ai timp. Ştiu cât eşti de ocupată şi că timpul tău este foarte preţios.

Nora s-a încruntat, căci simţea un fel de tremur interior. Ce cumplit! Bunica ei era atât de modestă, nu pretindea nimic,

niciodată nu ceruse nimic. Şi primea atât de puţin din această cauză. Nora s-a decis să schimbe situaţia atunci şi acolo.

– Nu, nu este nici conferinţă, nici vacanţă. Locuiesc în Tenby, adică voi locui cel puţin trei luni.

A urmat o pauză lungă. Apoi, o izbucnire de bucurie.

– O, Nora, ce minunat! M-ai făcut fericită! Dar ce te-a făcut să vii aici? N-aş fi crezut că poate exista un serviciu pentru o persoană atât de pretenţioasă ca tine! Oh, ai cunoscut un bărbat frumos, aşa este?

Nora a râs.

– Nu, nimic de felul acesta. A fost oarecum o întâmplare, dar am să vin să te văd şi atunci îţi povestesc totul, bine?

– Bineînţeles, vino oricând vrei, eşti bine-venită, eu nu prea plec de acasă!

*

Luni, ploaia s-a oprit în sfârşit, iar Nora a plecat la Nant-Aur. Peisajul era strălucitor, aşa cum nu putea fi decât după o ploaie zdravănă. Şoseaua se întindea nesfârşită, gardurile vii sclipeau, iar cerul era luminos şi limpede. Nora conducea prin bălţile mari, albastre, râdea când o creangă care să lăsase mai jos îi biciuia acoperişul maşinii, aruncând picături mici pe parbriz, şi cânta în timp ce şofa. Nora nu mai cântase de foarte mult timp. Drumul nu era aglomerat şi a ajuns acolo la ora unsprezece.

S-a oprit o clipă în curte, privind la casa frumoasă ca într-o ilustrată. Venise aici împreună cu mama ei de mai multe ori când era mai tânără, dar avea numai amintiri vagi. Bunicii îi vizitau des la Londra, dar Nora nu-şi mai amintea de nici o călătorie după ce împlinise paisprezece ani. Mama ei petrecuse destul de mult timp aici acum şapte ani, când murise tatăl ei, dar Nora era la lucru şi venise numai la înmormântare, iar amintirea era înceţoşată. Fusese distrusă că îşi pierduse bunicul sever şi harnic.

Aici crescuse mama ei. Era greu de crezut, îi era imposibil să şi-o imagineze pe Jasmine fără agitaţia Londrei în apropiere, fără concerte, restaurante şi galerii – ca să nu mai vorbim despre aeroporturile de la care putea să-şi ia zborul în orice moment.

O pisică vărgată a intrat în curte şi s-a oprit, nedumerită de prezenţa unui străin. Era foarte frumoasă şi ştia şi ea; cenuşie, cu alb şi negru, cu ochi verzi-albaştri şi mustăţi foarte albe. Nora s-a simţit brusc invadată de o stare de bine.

A coborât și a luat din spate cadoul pe care îl adusese pentru Buni. O cutie mare cu ciocolată de lux, o cutie de lichior Baileys, niște pâine artizanală de la o brutărie bună. O vază de la magazinul ei preferat – foarte frumoasă, cu un luciu delicat, bleu și roz. Avea mâinile prea pline ca să mai încuie mașina, dar aici nu conta. Pisica și-a schimbat brusc părerea despre ea și s-a frecat de gleznele ei, într-o revărsare sinuoasă și suplă de iubire.

Ușa casei s-a deschis larg.

– Nora! Ai sosit!

Bunica ei era încântarea întruchipată, de la ochii scânteietori la vocea fericită.

– Oh, o să-ți pună piedică cum te văd și cum mă vezi! Rhiannon, pleacă de acolo! Lasă-mă să iau și eu ceva, *bach*.

Gwennan era scundă și rotofeie, cu părul alb, lung, strâns la spate într-un coc și cu ochi albaștri la fel de scânteietori ca ai lui Jasmine. Avea pielea ridată, dar moale, și purta o rochie, ciorapi lungi, papuci și un șorț, după moda veche. În aer plutea miros de aluat copt. Era ca și când ar fi pășit înapoi în timp.

– O, trage curentul, deși este însorit, a protestat Gwennan împotriva vremii de afară și a închis ușa în fața brizei de primăvară.

– Intră, *cariad*, haide înăuntru!

Douăzeci de minute mai târziu, ședeau așezate la masa din bucătărie cu căni de ceai fierbinte în față și cu prăjitura cu ciocolată proaspăt scoasă din cuptor.

– Ai nimerit cum nu se poate mai bine, a spus Buni încântată. M-am gândit să o fac astăzi, dar și dacă veneai mâine ar fi fost tot proaspătă. Însă caldă, scoasă din cuptor, este cea mai bună, nu-i așa, *bach*?

Cu gura plină și anticipând deja a doua felie, Nora nu putea nega. Să aduci o pâine cuiva care știa să coacă aluaturi așa de bine, era destul de ciudat, și-a spus ea, dar Buni părea încântată de cadourile primite.

– Mă răsfețiți, *bach*, nu trebuia! a exclamat ea. Mai ales că nu lucrezi, iar fiecare *penny* contează. Dar, oh, îmi place o picătură de lichior Baileys, mai ales cu cafea, când mai vine Winnifred pe aici.

Și vaza a avut mare succes. A pus-o pe pervazul din bucătărie, exact acolo unde prindea cel mai bine lumina tremurătoare a primăverii.

– Peste o lună o să fie clopoţei albaştri. Îţi poţi imagina ce culoare va fi acolo?

Nora putea. Bucătăria era aerisită şi plină de soare. Avea un rând negru demodat de rafturi, pe care stăteau frumos aliniate cărţi de bucate, obiecte de bucătărie şi borcane cu orez şi nuci. A mai văzut şi o clepsidră de mahon, exact ca a ei, dar cu nisip de culoarea piersicii, în loc de bleu-verzui. A zâmbit legăturii cu timpurile de odinioară.

Buni a văzut la ce se uita.

– Ne-a adus-o Chloe, de la Tenby. Se vindeau acolo într-un magazin de suveniruri. O, îmi închipui că pentru tine este ciudat să auzi că-i spun aşa. Numai că eu nu pot să mă obişnuiesc să-i spun Jasmine, nici chiar după atâţia ani. Îi plăceau foarte mult clepsidrele acestea.

– Îmi imaginez. Avem şi noi una, cu nisip de culoarea oului de raţă. Ţi-ar plăcea să o ai aici, Buni, nu-i aşa? a spus Nora, văzând o femeie în armonie cu locul în care trăia.

Spre nedumerirea ei, bunica s-a întristat.

– Da, *bach*, da, dar nu ştiu cât timp am să mai fiu pe aici.

– Ce vrei să spui? Nu te simţi bine, Buni? Este ceva ce nu mi-ai spus?

– Nimic de felul acesta, nu, dar nu ştiu cât am să mă mai pot descurca. Acum am nouăzeci şi trei de ani. Am dus-o bine şi am fost mai sănătoasă decât mulţi alţii, dar este foarte greu de ţinut o casă ca asta, iar băieţii îmi tot spun că ar fi mai bine să mă mut într-un mic apartament din Carmarthen.

– Un mic...? Nu, nici vorbă! a spus Nora indignată. N-o să-ţi placă deloc! Iartă-mă, Buni, sunt cam arogantă. Nu te-am văzut de atâta timp şi presupun tot felul de lucruri. Dar... ţi-ar plăcea un apartament în oraş?

– Nu, *bach*, ai perfectă dreptate, nu e pentru mine. Dar presupun că va veni timpul. Totuşi, sper că nu. Sper să mor aici. O, nu vreau să fiu morbidă, a spus Buni văzând expresia Norei. Nici nu ai mai veni pe aici dacă ai crede că sunt unul dintre oamenii aceia care vorbesc numai despre moarte. Numai că la o anumită vârstă, vezi tu, trebuie să te gândeşti şi la asta. Nu mă plâng, am avut o viaţă bună. Dar sper să rămân aici până mă duc de tot. Toată viaţa mea este în casa aceasta.

– Da, o ador, a spus Nora, şi cred că ţi se potriveşte. Iar dacă ai nevoie de ajutor cât sunt pe aici, să-mi spui. Vorbesc serios.

– Mulţumesc, eşti o fată amabilă. Mă descurc mai bine decât îşi închipuie băieţii, zău aşa. Rick Evans, din sat, vine o dată la

două săptămâni să vadă de grădini – îl plătesc în chifle! Îmi pot permite să-l plătesc așa cum trebuie, desigur, dar el spune nu. Este înnebunit după chifle! Și Sally Farrell vine și face curat o dată pe săptămână. Winnifred îmi aduce tocănițe și altele asemenea, ca să nu trebuiască să gătesc tot timpul. Așa că mă descurc. Dar încearcă să le spui lor asta!

Nora a încuviințat din cap. Știa că „ei" erau unchii ei, pe care abia dacă îi cunoștea. Unul locuia în Swansea, iar celălalt la Manchester. Ar fi vrut să-i ofere mai mult, să-i spună că poate să vină o dată pe săptămână și să facă tot ce este nevoie. Dar ce va face peste trei luni? Unde va fi?

– Buni, nici eu nu știu ce mă așteaptă. Dacă nu închiriez apartamentul, în câtva luni nu voi mai avea bani.

– Dar tu ai timp, a spus bunica ei. Asta înseamnă mai mult decât orice, Nora, îți vei da seama când vei ajunge la vârsta mea, cu ajutorul lui Dumnezeu. Atâția ani ai fost atât de ocupată. Oh, știu, așa este acum... de fapt, întotdeauna a fost așa. Tinerii pleacă și își croiesc propriul drum în lume. Dar timpul este prețios, Nora. Bucură-te de el cât îl mai ai.

– Asta și intenționez, a spus Nora, tăindu-și încă o felie de prăjitură.

– Oh, ești exact ca mama ta. Întotdeauna i-a plăcut prăjitura asta. Încercam în zadar să o fac să mănânce pâine Hovis cu fibre. Și era așa de slabă, că nu trebuia să-și facă griji cu silueta, ca mine.

– Sau ca mine. Dacă m-ar vedea mama acum, ar fi de-a dreptul furioasă. Dar știi ceva ciudat? În ultimele două săptămâni, am mâncat ca un cal și nu m-am îngrășat deloc. Cred că se întâmplă așa fiindcă m-am plimbat atât de mult și am mâncat mâncare sănătoasă, în loc de sendvișuri sau de la fast-food.

– Păi, ai o siluetă frumoasă, *bach*, nu mi-aș face griji. Și ai și o față frumoasă, dar e drept că tatăl tău a fost un bărbat frumos. Poți să rămâi la masă, *cariad*?

Nora s-a oferit să o ajute, dar bineînțeles că a fost refuzată ferm. Așa că s-a așezat la masă, exact așa cum făcea atunci când era copil, și a sporovăit, în timp ce bunica punea fel de fel de lucruri în farfurii. I-a povestit despre Kaitlin și despre casa fabuloasă la o chirie de tot râsul, despre proprietarul lor enigmatic absent și despre reprezentanta lui glorioasă, doamna Watkins. I-a povestit despre tabloul din pod, neterminat și părăsit apoi brusc, după cum arăta. Și în cele din urmă a ajuns și

la propriile planuri și a recunoscut că deocamdată acestea erau inexistente, în afară de plimbarea pe plajă și mersul la cafea, care nu constituiau chiar un plan. Gwennan părea să creadă că și acesta este un plan.

La friptura de pui cu salată și cartofi noi, i-a povestit lui Buni despre Londra, despre atacurile ei de panică și despre anxietate. I-a povestit cum o terminase cu Simon și cum își părăsise brusc serviciul dintr-un impuls neașteptat, pentru că văzuse în minte marea.

– Logica îmi spune că sunt într-o situație riscantă, a încheiat Nora. Dar nu pot nega că mă simt mai bine. Iar după un an în care m-am simțit îngrozitor, nu voi mai discuta pe această temă. Mama nu înțelege. Știu că poate sună excentric...

– Ești o fată cu simțul răspunderii, Nora, întotdeauna ai fost. Nu știu cum înțeleg astăzi oamenii ritmul vieții. Pe vremea noastră, ni se părea că o ducem greu, cu minele și căile ferate, și fermele – ne speteam muncind –, dar cred că și acum este la fel de rău, numai că acum presiunea este asupra creierului, știi? Nu mai este asupra trupului. Toată lumea are contracte și nu ai nici o siguranță. Nu este corect să fii mereu grăbit, să te temi în permanență că o să-ți pierzi sursa de existență, să încerci mereu să faci imposibilul ca să dovedești că ești în stare de ceva.

Bunica arăta obosită.

– Lasă-mă pe mine să spăl vasele, Buni. Ce ar fi să te duci și să tragi un pui de somn?

– Nu! Nu vreau să pierd nici un minut din timpul petrecut cu tine! Am să dorm după ce pleci tu.

Dar era palidă, iar Nora vedea că vorbește cu efort.

– Nu trebuie să plec până diseară, Buni, serios. Nu mă grăbesc. De ce nu te duci să atipești puțin, cât spăl eu vasele, și după aceea te trezesc și îți fac o ceașcă de ceai.

– Serios? O, ce zi minunată, zău! Bine, așa să fie. M-am obișnuit să atipesc puțin după prânz în salon. Îl țineam drept camera cea bună, știi, cât a trăit Daf, dar acum îmi pare rău să nu-l folosesc.

Așa că Nora a spălat vasele de la prânz, iar după aceea, ca să-i lase bunicii mai mult timp de odihnă, a ieșit afară și s-a plimbat prin grădină. Rick Evans valora în mod clar greutatea proprie în chifle. Straturile de legume erau separate cu grijă, iar vederea pământului gol, negru, era ceva emoționant pentru Nora. Potențialul, firește! Și independența! Când te gândești că

aici, în acest loc, peste câteva luni, vor fi lucruri pe care chiar vei putea să le mănânci! Fără intermediarul de la Starbucks sau de la Pret a Manger. Era o lume foarte diferită de lumea Norei. Aracii înalți aveau înfășurate pe ei vrejuri verzi, iar Nora știa că este fasole și că la un moment dat, în timpul anului, aceasta va face flori. Când era mică, Buni îi arătase totul, îi spusese unde crește varza și unde cresc cartofii, dar nu-și mai amintea după atâția ani.

Straturile mici de flori din jurul casei erau deja pline de culoare: campanule albastru-închis, anemone de un roz-strălucitor, violet și roșu-închis, ca niște petice de catifea. Dar Norei îi plăcea cel mai mult panta lină care cobora din pădure spre casă. Era plină de narcise galbene, care se legănau în bătaia brizei. Acolo era o mică bancă de grădină din fier forjat, udă și plină de pânze de păianjen. A șters-o superficial cu mâneca și s-a așezat pe ea cu toate că era rece, numai ca să privească, să respire și să simtă că trăiește. Jennifer ar fi fost de acord!

Atunci și-a făcut apariția și Rhiannon, a mieunat scurt și i-a sărit Norei în brațe. A descris un cerc, încă unul, al treilea, iar apoi s-a instalat ca un Buddha binevoitor.

– Frumoaso, a șoptit Nora. Fetiță frumoasă, frumoasă...

Rhiannon a început să toarcă la ea în brațe ca un mic tractoraș. Mierlele cântau duios și vesel. În casa din spatele ei, bunica dormea. Nora și-a mușcat buzele și a evocat imaginea apartamentului ei cu vedere spre țevile de scurgere, cu holul îngust, cu strada aglomerată de jos și nu reușea să vadă nici un lucru care s-o tenteze. Asta a speriat-o. Oare întotdeauna fusese nepotrivit pentru ea? Sau devenise așa într-un anumit moment? Și chiar era greșit pentru ea sau se lăsa purtată de un capriciu nevrotic?

Doamne, își imagina că îi va spune mamei ei că se mută pentru totdeauna în Țara Galilor! Jasmine avea foarte puține lucruri bune de spus despre Țara Galilor. După părerea ei, nu vedea altceva decât ploaie și noroi și oameni înguști la minte, care erau gata să te înjunghie pe la spate de cum te vedeau. Nora s-a încruntat. De ce trebuia să fie atât de extremă în tot? De fapt, era ușor să uiți că Jasmine – sau Chloe, cum i se spunea în familie, desigur – era originară din Țara Galilor. Orice urmă de accent se dusese de mult, iar după părerea ei, Londra era centrul universului. Nora își frământa întotdeauna creierul ca să înțeleagă cum crescuse mama ei aici, fiindcă părea atât de nepotrivită – Jasmine cea citadină, îi plăcea să socializeze –

aici, la kilometri depărtare de orice. Dar acum, când stătea în soarele timid de martie, înconjurată de păsări și de flori, se întreba cum de putuse să plece.

CHLOE

Blossom, din motive pe care le știa numai ea – motive imposibil de înțeles, declarase Megan – o simpatiza pe Chloe. Nu numai că i-a dat voie să danseze în fundul sălii unde lucra cu fetele, dar a invitat-o și la ceai, la ea acasă!

Chloe era complet îndrăgostită. Blossom era o ființă rară și minunată, o dansatoare! Și era o femeie în toată firea, fără povara unei familii. Nu avea un soț morocănos pentru care să fie nevoită să gătească, nici frați nesuferiți precum Clark și Colin, de care să aibă grijă, nici o fiică răsfățată ca Megan, cu care trebuia să se poarte cu mănuși. Chloe nu mai cunoscuse nici o persoană ca ea. Acasă la Nant-Aur ar fi fost numită fată bătrână, iar oamenii ar fi dat din cap în spatele ei, murmurând „săraca de ea" pe diverse tonuri triste. Dar Chloe considera că Blossom este minunată.

Apartamentul ei micuț de pe Station Road era un haos vesel. Pantofi de balet, tăvi cu mâncare consumată pe jumătate, reviste, cărți și bibelouri de porțelan acopereau fiecare centimetru pătrat. Erau câteva lucruri remarcabile care lipseau cu desăvârșire, ca de pildă un fotoliu adevărat, dar când Chloe a căutat ceva pe care să se așeze, Blossom i-a făcut semn spre o saltea de pe podea. Au stat acolo una lângă alta, cu ceștile de ceai în mână și cu o cutie de biscuiți între ele; mama ei ar fi fost îngrozită.

Pe perete erau fotografii ale unor oameni frumoși, iar Chloe bănuia că sunt dansatori și vedete de cinema. Singura pe care a recunoscut-o a fost Audrey Hepburn.

– O, semeni cu ea, a exclamat Chloe, dar ești mai frumoasă!

– Ești adorabilă! Ce drăguț din partea ta să spui așa ceva!

Blossom i-a povestit despre cum dansase pentru soldați în cabarete în timpul războiului și despre escapadele ei nebunești de la New York, când avea aproape douăzeci de ani.

– Nu am stat mult timp acolo, a recunoscut. Eram bună, dar nu suficient de bună ca să mă descurc la New York. Ce oraș

extraordinar... ca să supraviețuiești însă acolo, trebuie să fii cel mai bun.

– Nu-mi imaginez că poate să danseze cineva mai bine decât tine, a spus Chloe.

Blossom a râs.

– Mulțumesc, iubito, ești foarte drăguță. Zău așa, nici nu-ți poți imagina ce dură e viața acolo. Dar nu am regretat niciodată. Să nu regreți niciodată nimic, Chloe, mergi mai departe. M-am cunoscut cu Cyd Charisse, știi, într-un bar din Manhattan. De fapt, am *dansat* cu Cyd Charisse!

– Cine este acesta? a întrebat Chloe, amețită la gândul unui bar.

La Nant-Aur era numai o cârciumă, The Black Lion. Femeile nu se duceau niciodată acolo. Era întunecos și arăta foarte serios, iar când trecea prin fața lui, de acolo venea un miros de bere și un colac de fum de pipă, ca atunci când un fermier gonește un intrus din ferma lui.

– Nu acesta, a râs Blossom din nou, ci aceasta! Este o mare vedetă la Hollywood acum. Nu ai văzut *Cântând în ploaie?*

Chloe a scuturat din cap. Mergea la cinema o dată pe an, când era la Tenby. Văzuse numai cinci filme în toată viața ei.

– Când am cunoscut-o eu, încă nu fusese descoperită, dar puteam să spun de pe atunci că va fi mare. Unii oameni au această calitate. Și știi ce e deosebit la Cyd? Când era mică a avut poliomielită. A început să ia lecții de dans numai ca să-și întărească mușchii după aceea. Asta înseamnă să transformi o slăbiciune într-un punct forte! Să ții minte întotdeauna, Chloe, când se întâmplă ceva rău, acest rău poate să te conducă într-o direcție nouă, minunată. Imaginează-ți că nu ar fi avut poliomielită, nu ar fi luat lecții de dans și nimeni nu și-ar fi dat seama cât de bine poate să danseze.

Era o întâmplare pe care Chloe intenționa să i-o povestească lui Llew. Era genul de lucruri care îi plăceau. Ceaiurile cu Blossom au devenit ceva obișnuit, iar faptul că îi relata după aceea lui Llew despre ele era partea lor cea mai bună. Nu-i spunea și lui Megan, bineînțeles.

Deși anul acesta dansa mult mai bine, Chloe nu se bucurase nici pe jumătate de Dansul adolescenților din Tenby de anul acesta. Când a venit momentul să înceapă să se pregătească, spre disperarea ei, Chloe a aflat că Evie și Christine urmau să le aștepte acolo. Singura prietenă care venise să se pregătească pentru dans împreună cu Megan era Alma.

Chloe era disperată, deoarece contase pe firea bună a lui Evie ca să dezamorseze orice situaţie stânjenitoare legată de rochia ei nouă. Lui Megan nu-i va plăcea în mod sigur.

Chloe venise la Tenby, aşa cum credea că va veni în toate verile din viaţa ei, numai cu rochia ei albastră „cea bună". Se pregătise pentru dispreţ sau milă, fiindcă era nevoită să poarte aceleaşi lucruri vechi din nou. Dar acum avea exact problema inversă.

A scos sacul cu rochia de unde îl ascunsese, sub patul ei de campanie, şi a deschis fermoarul aproape fără chef, deşi acolo era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Era una dintre rochiile de cabaret în care dansase Blossom şi nu mai fusese purtată deloc de când dansase în săptămâna aceea pe scenă.

– Cred că meriţi să porţi ceva special, spusese Blossom când pusese sacul cu rochia în braţele lui Chloe. Şi nu numai pentru acest dans, poţi s-o păstrezi.

Lui Chloe nu-i venise să-şi creadă ochilor când o văzuse prima dată şi nu-i venea să creadă nici acum, când o scotea din sac. Nu avea cum să ascundă adevărul. Chloe nu ar fi avut de unde să capete ceva atât de minunat.

În spatele ei, Megan şi Alma sporovăiau de zor. Alma adusese pe furiş o sticlă de vin – ceea ce nu i-ar fi plăcut mătuşii Susan. Vorbeau din ce în ce mai tare despre băieţii pe care puseseră ochii. O ignorau pe Chloe. Aceasta stătea cu spatele spre ele în timp ce se dezbrăca în chiloţi şi îşi trăgea apoi rochia peste cap. A dus mâinile la spate şi se străduia să închidă fermoarul până sus. Preocupată de efortul ei, nici nu a observat când cele două tăcuseră. Învinsă de fermoar, s-a întors ca să o roage pe una din ele să o ajute şi a văzut că amândouă se uitau fix la ea.

Propriii ochi erau atraşi inexorabil de imaginea care se reflecta în oglinda mare din colţ şi trebuia să admită că era uluitoare. Rochia era din satin roz-strălucitor, palid ca soarele la răsărit. Pe deasupra avea o dantelă fină ca o pânză de păianjen, brodată cu fir de argint. Avea un decolteu în formă de inimă şi mânecuţe mici, bufante. Cu părul ei blond-argintiu şi ochii albaştri, rochia evoca un trandafir sălbatic, povestea cu Cenuşăreasa...

– Ce... ce este asta? a întrebat Alma pe un ton periculos.

– Rochia mea nouă.

– De unde o ai? s-a răstit Megan.

Chloe a tras adânc aer în piept.

– Mi-a dat-o Blossom. Adică domnişoara Jenkins.

– Ţi-a dat ţie o rochie?

– Da.

– De ce?

Chloe a ridicat din umeri.

– Când?

– Marţi.

– Da, dar de ce? De ce a făcut asta? a întrebat Alma, aproape ţipând.

– Ţi-am spus eu! a spus Megan. Mi se părea mie că se duce pe furiş acolo. L-am văzut pe Leonard Jones pe plajă singur săptămâna trecută şi din nou ieri. I-a intrat cumva pe sub piele, a făcut-o pe domnişoara Jenkins să-i fie milă de ea şi acum i-a şterpelit o rochie. Dezgustător, eu aşa consider. Neruşinare!

– Neruşinare! a repetat şi Alma, ca un diacon conştiincios la biserică, ţinând între degete un pahar de vin şi cu buzele roşii de ruj.

– Dezgustător, a confirmat încă o dată Megan, căci rămăsese fără cuvinte.

– Nu am şterpelit nimic, a spus Chloe abia auzit. Mi-a făcut-o cadou, pentru că suntem prietene.

Era cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut spune.

– O, prietene! a strigat Megan. Măi, măi, măi! Este prietenă cu profesoara, nu-i aşa? Ei bine, e clar că este prea importantă ca să meargă cu noi la dans, Alma!

– O, chiar aşa, a spus Alma turnându-şi mai mult vin. Nu are nevoie de noi, dacă acum profesoara de dans este prietena ei intimă. Îi dă rochii şi cine ştie ce altceva!

– Pantofii! a arătat Megan oripilată.

Este adevărat că Blossom nu reuşise să asorteze la rochia cea frumoasă pantofii ei negri cu baretă, oricât de mult îi lustruise. Şi pentru că avea piciorul mai mare decât al lui Chloe, îi dăduse o pereche de pantofi vechi de balet. Erau mai mici decât cei obişnuiţi, aşa că diferenţa nu era chiar aşa de mare şi, cum spunea ea, panglicile îi vor ţine pe picior.

– Pantofii! a repetat Alma ca un ecou.

Erau ca două babe răutăcioase, care bombăneau şi se holbau şi repetau una după alta, şi-a spus Chloe, cuprinsă de un val de fierbinţeală. Simţea cum îi dau lacrimile. Nu, erau ca surorile vitrege din *Cenuşăreasa* lui Walt Disney. Era unul dintre filmele pe care le văzuse Chloe. Şi-a amintit dintr-odată scena

în care surorile vitrege cele rele sfâșiau mânecile rochiei roz frumoase pe care Cenușăreasa o făcuse cu ajutorul șoriceilor. A făcut un pas înapoi.

– Rochiile ei obișnuite nu mai sunt bune pentru ea acum, a continuat Megan.

– Încearcă să le pună pe toate celelalte în umbră, a fost de acord și Alma.

– Dar nu merge, nu-i așa? Arată ridicol! Arăți ridicol, Chloe! Pantofi de balet? Ce Dumnezeu! Rochia este destul de drăguță, așa cred, deși este cam țipătoare, dacă vrei să știi părerea mea! Și e păcat că nu ai o siluetă mai decentă cu care s-o umpli!

– Și ești prea palidă pentru ea, a spus Alma. Ar arăta foarte frumos pe tine, Megan, cu culorile tale frumoase. Ar străluci pe tine, nu ar părea așa de decolorată cum este pe Chloe. E ca un vrej de fasole, asta este. Nu are nici o formă, e ca o cârpă fără culoare.

Chloe a ieșit plângând din cameră. Nu suporta să le mai asculte. Nici nu mai voia să poarte rochia. Dar acum nu se mai putea schimba cu cea albastră și să admită că fusese învinsă. Nu se va mai duce deloc la dans. O să se ascundă în pod până pleacă ele.

– Chloe?

A încremenit pe scară; mătușa ei era în hol.

– Chloe, ce frumoasă ești! Ce rochie minunată! Unde te duci?

Chloe a coborât încet scara. Nu putea să-i spună mătușii ei că vrea să se ascundă.

– Am vrut să iau o carte.

– Înainte de dans? Ce nostimă ești, micuțo! O, se desface fermoarul. Dă-mi voie să te ajut.

Mătușa Susan i-a ridicat fermoarul închis numai parțial, i-a netezit corsajul și a împins-o pe Chloe la un pas de ea.

– Chloe, arăți uluitor, a spus mătușa Susan. O rochie nouă?

– Mi-a dat-o Blossom. A purtat-o o dată într-un spectacol. Dar nu vreau s-o port.

– Cum? De ce? Îți stă perfect. Ai plâns?

Chloe și-a șters obrajii pătați de lacrimi.

– Nu.

– Ba da. Și bănuiesc de ce. Presupun că Megan este invidioasă.

Chloe nu voia s-o pârască pe verișoara ei.

– Alma a spus că este ţipătoare şi culoarea este prea palidă pentru mine. M-am gândit că poate e mai bine... să nu mă duc deloc. Nu mă simt bine.

Mătuşa Susan s-a întunecat la faţă.

– Fetele acestea au depăşit orice măsură. De ce trebuie să fie atât de răutăcioase? Vino cu mine.

A dus-o pe Chloe sus chiar în camera ei şi a aşezat-o în faţa oglinzii.

– Acum uită-te bine şi spune-mi cum crezi că arăţi. Sincer.

Chloe s-a uitat la imaginea ei nefericită din oglindă. Arăta foarte frumos. Culoarea îi venea bine. Iar rochia nu era ţipătoare. Era foarte, foarte frumoasă.

– Drăguţ, a spus ea.

– Da, drăguţă. Du-te şi spală-te pe faţă şi apoi vii înapoi aici ca să facem ceva cu părul.

Chloe a ascultat-o. Mătuşa Susan i-a periat părul până când acesta a început să strălucească, apoi l-a legat la spate într-un coc lejer cu o panglică roz pe care a găsit-o în coşuleţul ei de cusut. I-a dat voie să-şi dea cu puţin ruj roz şi cu rimel negru.

– Nu ai nevoie de mai mult, a spus mătuşa Susan. Rochia aceasta minunată şi chipul tău frumos sunt absolut suficiente. O să fii frumoasa balului. Vreau să-ţi scoţi din minte comentariile lor şi să te simţi bine, ai auzit?

Chloe a încuviinţat din cap.

– Dar de ce...

– De ce fac aşa? Mătuşa Susan s-a încruntat o clipă, apoi a zâmbit. Poate că le trebuie puţin timp să se obişnuiască cu ideea că micuţa lor verişoară nu mai este aşa de mică şi că a devenit o frumoasă domnişoară. Nu te necăji, se vor obişnui.

– Fetelor! a strigat mătuşa în timp ce o conducea pe Chloe afară din încăpere. Sunteţi gata? Haideţi să văd cum v-aţi gătit!

Din camera lui Megan se auzeau foşnete şi pocnete – fără îndoială, ascundeau vinul – apoi Megan şi Alma au ieşit afară, Megan în roşu-aprins, Alma în verde ca smaraldul. Părul lui Megan se revărsa ca de obicei în onduleuri mari, Alma îşi tăiase părul până la umăr, îl făcuse permanent şi îl legase cu o panglică verde. „Arată împreună ca ornamentele de Crăciun", a gândit Chloe, ascunzându-se în spatele mătuşii ei.

– Sunteţi amândouă foarte frumoase, a spus calmă mătuşa Susan. Îmi place lungimea asta de păr, Alma. Megan, culoarea îţi vine splendid. Sunteţi două fete foarte frumoase. Şi ce ziceţi de Chloe? Nu-i aşa că a crescut foarte repede? A împins-o

ușor pe Chloe. Și ce drăguță a fost domnișoara Jenkins! Cred că voi două vă puteți imagina mai bine decât oricine cum se simte Chloe, fiindcă amândouă ați avut în fiecare an rochii la fel de frumoase. Mai ții minte rochia ta galbenă de anul trecut, Megan? Sau pe cea bleumarin și pe cea mov de acum doi ani?

– Mmm, a mormăit Megan.

– Ei bine, cred că sunteți gata.

Mătușa Susan le-a împins în jos pe scări, iar apoi afară pe ușă.

– Mergeți și distracție plăcută! Iar când vă întoarceți, vreau să aud că ați petrecut o seară minunată, fiecare dintre voi. Vreau să aud totul.

Era felul ei de a le avertiza că nu va accepta nici un fel de mofturi și meschinării. Dar tot se simțea stingherită. Au mers în tăcere, însă nici măcar magia plajei nu a reușit să o scape de sentimentul că este nedorită.

Dar Llew era la intrare, cu un trandafir roz în mână.

– Tata spune că fetele au nevoie de chestii dintr-astea pentru rochiile lor, a spus Llew și i-a dat trandafirul lui Chloe ca și când ar fi fost o batistă veche.

Chloe și l-a pus în banda din păr.

– Mulțumesc, a spus încet.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu s-a întâmplat nimic. Dar... aș vrea să pot să fiu numai cu tine în seara asta, în loc să merg la dans. Hai să mergem undeva, Llew.

– Vrei să te plimbi prin Tenby îmbrăcată așa? E din cauza lor, nu-i așa? S-au luat iarăși de tine. E din cauza rochiei, nu-i așa? Știam eu că așa se va întâmpla.

– O, nu mai pot să suport, Llew! a izbucnit Chloe. Tot ce mi-am dorit întotdeauna a fost ca Megan și prietenele ei să mă placă și pe mine. Dar au spus lucruri oribile. Mătușa Susan a spus că arăt frumos, dar... Acum nu mă mai simt la fel. Sunt proastă? Pentru că vreau...

– Pentru că vrei să te placă fetele astea? Da.

Chloe a izbit cu pantofii roz de balet în prag.

– Scuzați, domnișoară.

Un bărbat spătos cu mustăți ca de morsă a trecut pe lângă ei, iar Llew a tras-o la o parte. Au chicotit.

– Nu este adolescent din Tenby! a șoptit Chloe.

– În nici un caz! Uite ce este, Chloe, nu înțeleg de ce îți pasă ție de fetele astea! Ai prietene acasă, mă ai pe mine și pe

domnişoara Jenkins. Ştiu că nici unul dintre noi nu poate fi cu tine în seara aceasta, dar anul viitor am să fiu şi eu adolescent, iar atunci să te ţii! Aşa că mai bine intră şi începe să exersezi, pentru că va trebui să ţii pasul cu mine!

– O, da, Llew Jones! Că doar eşti chiar Fred Astaire!

Llew dansa întotdeauna numai ca să o facă pe Chloe să râdă. Arăta ca o insectă înţepenită mânuită de un păpuşar cu o singură mână.

– Ei, păi... dar oricum, Chloe. Ai luat atâtea lecţii, ai o rochie specială. Asta este ce ţi-ai dorit toată vacanţa. Nu le lăsa să-ţi strice plăcerea.

Dar se ţinuse după Megan mult timp, iar obişnuinţele, mai ales cele rele, sunt greu de schimbat.

– Vreau numai... să mă dorească şi pe mine. Megan este atât de frumoasă...

– Megan nu este frumoasă!

– Oh, tu eşti de abia un băieţel, ai numai doisprezece ani, nu ştii nimic despre fete.

– Ba ştiu. Eşti frumoasă, iar ea este invidioasă pentru că, oricâte rochii frumoase ar avea, nu se poate compara cu tine. Are ochii prea mici şi buzele prea subţiri.

– Llew! Sunt şocată! Arată ca Marilyn Monroe!

– Eşti singura care crede asta!

– Cred aşa pentru că este adevărat.

– Chloe! Este o prostie să ne certăm pentru asta. Te duci înăuntru sau nu? Uite, am să vin şi am să stau din nou în cafenea. Anul acesta nu aveam de gând să mă torturez – voiam numai să-ţi fac o fotografie şi să plec. Dar dacă vrei, iau un milkshake şi te aştept în timp ce tu o să petreci.

Chole a privit la el înduioşată?

– Faci tu asta, Llew? O, serios?

Llew şi-a dat ochii peste cap şi a luat-o de mână.

– Du-te odată!

NORA

Vizita la Nant-Aur a pus-o pe Nora pe gânduri – era foarte nedumerită. A oprit muzica pe drumul de întoarcere. Trecuse mult timp de când nu mai suportase să-şi audă gândurile, dar acum se simţea din nou în siguranţă. Motorul torcea ca o pisică, banal şi liniştitor.

Acasă, Kaitlin gătea de zor. Un fel de tocăniţă vegetariană cu vreo şaptesprezece ingrediente sfârâia pe aragaz, iar pe blat era o tonă de coriandru proaspăt şi un munte de coji. O grămadă întreagă de compost, şi-a spus Nora, lăsându-şi sacoşa într-un colţ.

– Aşteptăm o familie numeroasă la masă sau găteşti pentru toată săptămâna? a întrebat.

Întrucât, până nu de mult, mâncase doar mâncare luată la pachet, era plină de admiraţie în faţa mâncării gătite în casă şi chiar puţin intimidată. Puţinele mese pe care şi le gătise de când era la Tenby fuseseră modeste: pâine prăjită cu brânză, pâine prăjită cu piure de banane, pâine prăjită cu avocado. Kaitlin a întors capul cu zâmbetul ei obişnuit. Dacă era distrusă din cauza despărţirii de Milo, ei bine, acest lucru nu se vedea.

– O să mâncăm o săptămână. Ai venit chiar la timp. Sau ai mâncat deja?

– Am mâncat numai prânzul. Şi o tonă de prăjituri. Dar, Kaitlin, nu trebuie să mă hrăneşti tot timpul, pot să mănânc nişte...

– Pâine prăjită cu fasole? Nu fi caraghioasă! Ador să gătesc şi e plăcut să am cu cine să mănânc. Pe Milo nu prea îl interesa mâncarea – era câte se poate de fericit cu o pizza congelată în fiecare zi – iar acasă nimeni nu se poate apropia de plită în afară de tata. Ai putea crede că m-am săturat de asta de la serviciu! Este tocăniţa mea rece preferată. O mulţime de chili. Vin? Fereastră? Spovedanie?

Nora nu putea să reziste.

S-au instalat în fotoliile care deveniseră deja ale lor, Kaitlin cu fața mai mult spre plaja de nord, Nora cu fața spre Castle Hill. Au vorbit despre felul cum își petreceau zilele; Kaitlin avusese o tură aglomerată, dacă ne gândim că era în extrasezon, dar îi plăcea tura de dimineață, deoarece însemna că mai are timp și pentru ea. Terminase pe la patru, se dusese să o vadă pe mama ei, băuse ceva cu câțiva prieteni și venise acasă să facă tocănița.

– Ador să fac tocăniță, este așa de reconfortant, a spus Kaitlin.

Nora se întreba de ce are nevoie de relaxare. Poate că era mai supărată din cauza despărțirii de Milo decât lăsa să se vadă. Căuta o modalitate delicată pentru a aborda acest subiect, când Kaitlin a întrebat-o cum fusese călătoria la Nant-Aur și, după ce a început să vorbească, Nora nu s-a mai putut opri; i-a povestit toată ziua și toate misterele ei.

După ce stătuse în grădină până când se făcuse atât de frig că abia se mai putea mișca, intrase în casă și aranjase o tavă de ceai după moda veche. Făcuse ceai în ceainic, pusese două cești și lapte într-o cană. Apoi mai tăiase două felii de prăjitură – ca și când ar mai fi simțit vreuna din ele nevoia să mănânce – și a găsit și niște șervete într-un sertar. Apoi a dus totul în salonul în care nu credea că mai fusese vreodată. Dar așa cum spusese Buni, pe vremea când trăia bunicul, acesta era ținut drept camera cea bună.

Acolo era foarte cald, mai ales după timpul rece de afară, dar bunica ei ședea întinsă pe canapeaua mică cu o pătură croșetată pe ea și arăta mulțumită în somnul ei. Când Nora a pus jos tava cu ceai, s-a trezit și a zâmbit.

– A fost plăcut să stau cu ea, i-a spusa Nora lui Kaitlin. Mi-a fost milă de ea că este atât de singură, încât este clar că îi place să răsfețe oamenii. Apropo, în sacoșa mea este o bucată mare de prăjitură cu ciocolată pentru tine.

– Parcă ar fi o păpușă. Dar ești chiar îngândurată acum. Ești îngrijorată din cauza ei?

– Numai puțin. Acum e bine, știi. Mă gândesc la mama. Dar nu am de gând să te plictisesc cu asta din nou.

– Ba poți să mă plictisești dacă vrei. Poate că într-o zi o să-ți povestesc și eu despre mama mea.

– Credeam că tu și mama ta sunteți foarte apropiate.

– Suntem. Și eu am crezut că ești apropiată de mama ta!

Nora a râs.

– Suntem! Presupun că povestea e ceva mai lungă!

Kaitlin şi-a dat ochii peste cap.

– Întotdeauna povestea cu mamele este ceva mai lungă!

Era un gând reconfortant. Poate că între mame şi fiice era întotdeauna *ceva*. Aşa cum spunea Jennifer, era o relaţie complexă, profundă. Cum ar fi putut fi simplă?

– Numai că acum, când am fost acolo unde a crescut mama, a fost ceva ciudat. Şi am aflat ceva. Sau poate că ştiam deja, dar am uitat. Din câte îmi amintesc, mama avea părul negru. Un păr lung, negru, foarte frumos. Îmi amintesc că odată m-am întors de la facultate într-un weekend şi am surprins-o când se vopsea. Dar pe atunci avea deja cincizeci de ani şi nu m-am gândit prea mult la asta. Şi a spus – sunt sigură că a spus – ceva în genul că ajută natura. Ceea ce m-a făcut să cred că se vopseşte ca să acopere firele albe.

– OK, şi?

– Ei bine, era blondă! Nici nu sunt sigură dacă am ştiut asta vreodată! Vreau să spun, ar fi trebuit să ştiu, nu-i aşa? Sau poate că nu am ştiut. Am fost în vizită de câteva ori la bunici când eram mică, dar pe atunci salonul nu era folosit niciodată – nici nu ştiu dacă am intrat vreodată acolo. Astăzi după-amiază am stat acolo. Este un salon de modă veche, cu un raft deasupra şemineului plin de fotografii înrămate, şi era şi fotografia mamei pe când era fetiţă. Şi era blondă! Am fost atât de uluită!

Când i-am spus bunicii, aceasta a spus: „Da, sigur, ştiai asta, nu-i aşa, *bach*?", ca şi când ar fi fost ceva de la sine înţeles, aşa că am spus doar da, iar asta a fost tot.

– Un accent galez cumplit, apropo, a comentat Kaitlin.

– Chiar foarte puternic. Dar, OK, mama ta a fost blondă şi după aceea s-a vopsit. Ce este aşa de ciudat? Adică sunt mulţi oameni care îşi vopsesc părul. Mătuşa mea Bea devine tot mai blondă cu fiecare deceniu.

– Ştiu. Numai că şi-a schimbat şi numele...

– Stai, cum aşa? Şi-a schimbat numele?

– O, ştii, asta nu e deloc ciudat. Am ştiut tot timpul. Numele ei la naştere era Chloe. Bunicii îi plăcea acest nume. Iar unchii mei sunt Clark – după Clark Gable – şi Colin.

– Chloe, Clark şi Colin, a murmurat Kaitlin. Drăguţ. Toate surorile mele mai mari se numesc Phyllis, Doris sau în genul acesta. De ce Dumnezeu a renunţat la Chloe? Este un nume frumos.

– Păi, a fost hippy în anii '70. O, nu așa cum spui despre cineva că „este cam hippy" numai pentru că are o sacoșă de fetru și fiindcă îi plac cristalele. A fost o hippy adevărată. A stat într-o rulotă, într-o comunitate, s-a spălat în râu, avea o fustă cu clopoței. Mulți dintre ei și-au schimbat atunci numele, știi, ca să simbolizeze noua identitate, renunțarea la tot ceea ce fuseseră mai înainte, respingerea societății și toate chestiile alea. Mama mea a avut o viață foarte interesantă, a făcut foarte multe lucruri diferite. Oricum, prietena ei cea mai bună, Bethan, a devenit Beryl, așa cum se numește cristalul, pentru că ea era cu cristalele, iar mama a devenit Jasmine. Este înnebunită după flori și plante. Al doilea meu nume este Sage[1].

– Uau! Asta e așa mișto! Și ciudat. Adică înțeleg de ce au făcut astfel, dar imaginează-ți că decizi că de mâine te cheamă Liz. Îmi va fi greu să mă obișnuiesc să-ți spun așa. Și nu ne cunoaștem decât de două săptămâni. Și ce a spus bunica ta?

– Nu știu. Este unul dintre lucrurile care m-au izbit ciudat astăzi. Nu ar trebui să știu și eu ce părere a avut bunica atunci când unica ei fiică și-a schimbat numele? Dar dacă mama mi-o fi spus vreodată, oricum am uitat. Mi-a spus fel de fel de povești, le știu pe toate pe dinafară, dar nici una nu este despre familia sau despre copilăria ei. Așa că m-am obișnuit și cu faptul că mama nu-și folosește numele de botez... Dar să-mi dau seama că nici măcar nu arată așa cum arăta... Adică, sigur că arată la fel, este atât de frumoasă, încât este inconfundabilă, totuși, să-ți schimbi părul din foarte blond în foarte negru este ceva radical, nu-i așa? Și asta de peste cincizeci de ani!

– Ai dreptate, nu este un capriciu, a reflectat Kaitlin. Mi-ar face plăcere s-o cunosc pe mama ta. Există vreo șansă să vină la Tenby când se întoarce din Italia?

– Exact asta a întrebat și Buni. Dar nu știu nici dacă eu voi mai fi aici când se întoarce ea. A plecat pentru șase luni. Iar eu am venit aici numai pentru trei luni – așa cum se prezintă lucrurile.

– Oh, a zâmbit Kaitlin și s-a uitat pe fereastră.

– Ce înseamnă asta?

– Nimic.

– Nu, ce înseamnă?

– Ei bine, am sentimentul că vei sta aici mai mult, într-un fel sau altul.

Îngrijorător era că Norei i-a tresărit inima când a auzit asta. Tresărirea inimii însemna că spera că este adevărat și că nu

voia să spere că s-ar putea întâmpla aşa. Nu voia să recunoască nici faţă de Kaitlin, nici faţă de Buni şi nici chiar faţă de ea însăşi cât de mult începea să dorească să-şi construiască o viaţă complet nouă în Tenby. Era puţin probabil să fie o idee viabilă, îşi spunea ea severă. Era mult mai realist să se întoarcă la Londra şi la tot ceea ce cunoştea.

– Ce este? a întrebat Kaitlin la rândul ei. Haide, recunoaşte, ştii şi tu că ai să rămâi!

– Nu, nu rămân! a pufnit Nora. Bineînţeles că nu. Salariile sunt mai mici aici şi nu pot să locuiesc într-o casă de lux cu vedere la mare la acest preţ de nimic pentru totdeauna. Este mult mai bine să îmi închipui că sunt într-un concediu sabatic de trei luni şi să-mi limpezesc gândurile, iar după aceea să mă întorc la realitate.

– Mmm, a mormăit Kaitlin, eşti în faza de negare!

– Parcă eşti Jennifer!

– Ai mai vorbit cu ea în ultima vreme?

– De fapt, da! Am discutat la telefon în dimineaţa aceasta, înainte să plec.

– Şi ce părere are despre ultimele tale aventuri?

Nora a zâmbit. Kaitlin era sâcâitoare.

– Că par sincer mulţumită. Că îmi prieşte aici.

CHLOE

Până să ajungă acasă la Nant-Aur, Chloe dăduse uitării în mod deliberat toate amintirile urâte din vacanță.

Dansul se terminase cu victoria lui Megan – ceea ce însemnase că după aceea fusese mult mai amabilă cu toată lumea în restul săptămânii. Victoria lui Megan fusese că dansase, flirtase și în cele din urmă fusese sărutată de Michael Everley, care avea optsprezece ani. Toate fetele de la școala lui Megan îi spuneau Divinul Everley, Frumosul Teddy cu tunsoarea *quiff* perfectă și cu ochi visători. Chloe era de acord că arăta ca un cântăreț perfect de rock 'n' roll, dar nici nu-și permitea să viseze la el. Consensul fusese toată vara că nu este nici măcar de nasul lui Megan, așa că Chloe nu ar fi avut oricum nici o șansă. Dar iată că visurile cele mai îndrăznețe ale lui Megan se împliniseră.

Chloe, împreună cu Evie, Pam, Christine și chiar Alma, privise cum Megan și Michael – chiar și numele lor sunau foarte bine împreună – se învârteau îmbrățișați pe melodia „Blue Moon". Chloe se simțea răzbunată. Avusese dreptate, iar Llew se înșelase. Megan era frumoasă; aceasta era dovada.

Acum, Megan era cea care voia să stea de vorbă cu Chloe; acum, ea o căuta. Cel puțin părea că este verișoara pe care și-o dorise Chloe întotdeauna. Dar Chloe se săturase să fie la dispoziția moșturilor lui Megan. A petrecut ultimele câteva zile cu Llew, bucurându-se de distracțiile lor obișnuite și regăsind sentimentul de vacanță fără griji, care dispăruse în seara aceea, în camera lui Megan. Dar viața era oricum mai ușoară când Megan era mulțumită.

Așa că, în momentul în care se bucura de primirea tradițională în salonul familiei ei, își amintea numai părțile bune. A fost încântată să le arate părinților rochia și pantofii de balet și, desigur, bentița pentru păr pe care mătușa Susan îi spusese că poate să o păstreze.

– Crede cineva că fiica noastră are nevoie de pomană? a pufnit Daf cu vocea lui morocănoasă. Aș vrea să știu: ce cusur au

rochiile pe care i le-am dat noi?

Dar Gewnnan l-a potolit imediat cu un „Liniște, *cariad*!", murmurat ferm. S-a luminat la față văzând rochia splendidă, strălucitoare.

– *Duw*, ce toaletă! a murmurat ea mângâind țesătura.

– Cred că ai arătat ca un înger în ea, Chloe, *bach*. Pune-o pe tine ca să te văd și eu.

Până și nătărăii de Clark și Colin erau foarte impresionați.

Chloe adora întotdeauna prima săptămână după ce se întorcea acasă; era chiar mai plăcută decât ultima săptămână înainte de plecare. Anticiparea era emoționantă, dar când se apropia momentul despărțirii, Gwennan și Chloe aveau ochii plini de lacrimi, Dafydd devenea tăcut, iar Colin și Clark țopăiau sărbătorește în jur și cântau „La revedere, Chloe Samuels, adio pe trei săptămâni!" pe melodia „It's a Long Way to Tipperary". Când pleca, radarul emoțional al lui Chloe era foarte derutat. Dar îi făcea o plăcere nespusă să-și amintească și să povestească întâmplările.

Îi plăcea sentimentul de contact cu lumea pe care i-l dădeau călătoriile la Tenby. Nu contează că atunci când era în Tenby se simțea în mod clar simpluță. Când venea acasă, lucrurile pe care le văzuse și pe care le făcuse, oamenii pe care îi cunoscuse o făceau să fie deosebită. Era o experiență numai a ei. Până și tatăl ei o asculta cu interes, iar pe el nu-i interesa absolut nimic altceva în afară de Nant-Aur, dincolo de calea ferată, de sindicat și de stat.

Clătina din cap uimit când Chloe vorbea despre New York, despre fotografii și vedete de cinema care avuseseră poliomielită. Iar lui Chloe îi plăcea să se simtă importantă în ochii lui. Era un om dintr-o bucată, un bărbat aspru și, după cum îi era firea, se înțelegea mai ușor cu fiii lui. Astfel că, în cea mai mare parte a anului, Chloe simțea că ocupă un loc secundar în preocupările lui. De aceea avea grijă întotdeauna ca serile petrecute vara împreună la ceai să fie cât mai ispititoare cu putință. Era și acesta unul dintre motivele pentru care îi plăcea să uite tot ce nu fusese perfect.

Chiar și așa, un an mai târziu, într-o seară când și-a ridicat privirile de pe revista ei, Chloe a constatat că tata și mama o priveau încruntați.

– Ce este, mami?

– Săptămâna viitoare pleci la Tenby, Chloe.

– Știu.

– Nu te bucuri?

– Ba da, bineînțeles. De ce?

– Pentru că de obicei, în acest stadiu al pregătirilor, țopăi peste tot ca un greier. Nu vorbești decât despre Llew și Megan, și Dansul adolescenților din Tenby. Dar acum stai și citești *Prietenul de școală*, ca o tânără domnișoară, așa cum știu că nu ești. Noutatea s-a învechit, nu-i așa?

– Nu, ador să merg la Tenby!

– Dar te necăjește ceva, nu-i așa, *bach*? Îmi dau seama. E vorba de Llew? Ați avut o neînțelegere?

Chloe a pufnit pe nas. Chiar și gândul la așa ceva era imposibil.

– Sigur că nu, mami. Nu este Llew!

– Atunci, este totuși ceva! a murmurat Gwennan. Știam eu. Dacă nu este Llew, atunci cine este?

Chloe a oftat. Mama ei era prea deșteaptă, spre propria ei nefericire. A lăsat revista *Prietenul de școală* deschisă la povestirea pe care o citea – „Cei trei tăcuți". Era serialul preferat al lui Chloe din toată revista.

– Este Megan, a recunoscut ea în cele din urmă. Nu cred că mă place foarte mult. Ultima dată când am fost acolo mi-a spus niște lucruri neplăcute. Când am plecat, eram în termeni buni, dar acum, că se apropie timpul să plec, mi-a revenit în minte.

– O, *bach*, îmi pare rău. Îmi dau seama că asta te necăjește. Dar cum se poate să nu te placă cineva? Ești atât de blândă, de dulce și de veselă. Păi, casa asta parcă este acoperită de un nor când ești plecată.

Chloe s-a încruntat. Se gândise la asta mai mult decât dorea să recunoască și avea anumite idei încâlcite și confuze.

– Am admirat-o întotdeauna așa de mult, mami, întotdeauna am vrut să mă placă și ea pe mine. Mă gândeam că, dacă o să fiu drăguță cu ea, într-o zi o să-i plac. Dar e din ce în ce mai rău. Llew spune că este invidioasă. Dar eu îi tot spun că așa ceva nu se poate. Adică, arată exact ca Marilyn Monroe, numai că e brunetă. Deși Llew spune că nu este așa. Dar, oricum... nu știu, cred că o supără faptul că sunt drăguță și amabilă. Sau cam așa ceva.

– Megan este o fată frumoasă, da. Dar asta nu este totul, nu-i așa, *bach*? Tu ești foarte deosebită. Ai o lumină în tine pe

care alte fete nu o au. Probabil că Megan vede asta și dorește să o aibă și ea. Susan știe toate acestea?

– Da. Cred că este supărată pe Megan. Spune că Megan este răsfățată și capricioasă.

– Așa ți-a spus Susan?

– Păi, nu mie, unchiului Harry. Iar după aceea l-am auzit pe Richard când a spus că este invidioasă. Așa că sunt doi oameni, și-a dat ea seama. Poate că este ceva adevărat la urma urmelor.

– Ei, încearcă să nu te necăjești, Chloe. Știu că e mai ușor de spus decât de făcut, dar sunt și eu supărată pe Megan că îmi necăjește fetița. Sunt sigură însă că Susan a stat de vorbă cu ea și că lucrurile vor fi din nou ca la început. Poate nu va fi perfect, dar destul de bine, înțelegi? Normal.

– Da, mami, sper că ai dreptate. Mulțumesc.

Chloe s-a dat jos de pe canapea și a îmbrățișat-o pe mama ei. Gwennan a strâns-o la piept, iar Chloe a simțit mirosul de aluat copt din părul ei, aerul proaspăt din haine – tocmai adusese rufele de afară – parfumul imposibil de definit al mamei, care se simțea peste tot. Curbele mamei ei se striveau de ea și se simțea ca un bețigaș în comparație cu ea. Mama o îmbrățișa cu atâta dragoste, încât totul părea excelent, absolut totul în lume.

– Mami, a murmurat ea.

– Da, *bach*.

– Crezi că Megan arată ca Marilyn Monroe?

– Nu tocmai, *bach*.

NORA

Nora stătea cu picioarele încrucișate pe canapea și se încrunta la laptop. Încerca să-i scrie un e-mail lui Jasmine. Îi era dor de mama ei minunată, înnebunitoare și dorea să-i împărtășească experiențele uimitoare pe care le trăia. Dar decisese să nu o facă, încă nu; era frustrant, ca să nu mai spunem cât de supărător, că lucrurile ajunseseră așa între ele. Avea adresa din Italia a mamei ei și dorea să-i trimită mici cadouri și vederi cu imagini superbe. Dar, deocamdată, se limita la e-mailuri.

Norei nu-i plăcea să mintă. Nu fusese niciodată nevoită să mintă. Crezuse întotdeauna că trebuie să spui adevărul, iar dacă altor oameni nu le place, treaba lor. Dar acum era ceva diferit. Nu voia ca dezaprobarea mamei ei și reacțiile bizare să-i strice fericirea. Era nouă și fragilă ca un răsad, iar Nora nu voia să fie strivită de mânia lui Jasmine. Nu era ca și când Jasmine ar fi sărit imediat într-un avion, ar fi venit la Tenby și ar fi luat-o înapoi pe Nora din ținutul oamenilor scunzi, al ploilor și al mizeriei. Probabil că nu ar fi făcut așa ceva. Dar ar exista o stare de teamă. Anxietate și teamă. Ar fi fost e-mailuri, telefoane, mesaje pe telefon.

Ești sigură că faci ceea ce trebuie, draga mea?
Starea ta mintală este în mod clar mai rea decât credeam!
Și ce Dumnezeu o să faci cu banii?
Pe vremea mea, nu fugeam din fața problemelor, le înfruntam.

Nora nu avea nevoie acum de așa ceva. Își imagina lucrurile în felul ei. A recitit ultimul e-mail de la mama ei.

Draga mea,

Aici, vremea este de-a dreptul minunată. Neobișnuit de frumoasă chiar și pentru Italia, așa spune Faith. Mă simt aproape vinovată trândăvind în soare, privind peste dealuri și gândindu-mă la tine în spațiul acela înghesuit din Kingston. Vino și tu, nu vrei? Ieri am fost

la o mică piață fabuloasă. Am cumpărat TREI perechi de sandale cu bijuterii de diverse culori. Este exagerat, dar sunt atât de confortabile, și știi că sandalele confortabile sunt la fel de rare ca parcarea gratuită la Londra. Îți trimit în atașament câteva fotografii la acest mesaj, dacă o să-mi dau seama cum funcționează atașarea imaginilor.

Cum mai stai cu „problemele" tale, draga mea? Sper că situația s-a mai îmbunătățit. Știu că poate nu am spus ce trebuia, dar sper că știi cât te iubesc și că nu-mi place să știu că ai probleme. Faith spune că nepoata ei a trecut prin ceva foarte asemănător la vârsta ta și că acum e bine. Așa că nu ești singura și mai există speranță.

Dă-mi vești! Vreau să știu totul.

Cu drag, mami

Nu erau atașate nici un fel de fotografii.

Nora a rămas mult timp cu degetele deasupra tastaturii, în poziția de start. Își amintea cum învățase să dactilografieze cu mult timp în urmă, hotărâtă să aibă o carieră măreață, la fel ca mama ei. Începuse chiar să studieze dreptul la un moment dat, dar renunțase după un semestru și jumătate. Volumele acelea de cazuri și precedente, de drept cutumiar, de dreptul familiei și al corporațiilor aveau un efect straniu asupra ei. Nu dormise niciodată mai mult ca atunci. Chiar și Jasmine, oricât era de entuziasmată că Nora mergea pe urmele ei, a admis că nu era pentru oricine. Așa că Nora trecuse la business și economie, iar după universitate făcuse un curs de secretariat. Dactilografia i se părea atât de străină. Se obișnuise să stea cu degetele așa, plutind deasupra tastelor, pregătindu-se pentru toate greșelile pe care era sigură că le va face. De mai mulți ani, viteza ei devenise de aproape o sută de cuvinte pe minut. Era un instrument vital de bază, ca respirația. Dar acum nu o ajuta.

Bună, mami,

Mă bucur să aflu că te distrezi bine și te rog să nu te simți vinovată. Eu sunt chiar foarte bine. Nu știu sigur cum sau de ce, dar îmi merge bine. Nu ai pus fotografiile. Mai încearcă încă o dată, aș vrea să văd sandalele. Atașez fotografia unei vaze frumoase, pe care am cumpărat-o acum câteva zile.

Apoi și-a dat seama că nu putea atașa fotografia pe care voia s-o trimită cu vaza la locul ei din biblioteca din colțul încăperii, cu lumina căzând pe ea de la fereastra de deasupra, pentru

că mama va vedea că nu este în apartamentul ei. Nora avea o mamă cu un deosebit simţ al observaţiei. Să o pună pe jos? Nu, pentru că Jasmine va vedea pardoseala lustruită de stejar şi/sau covorul indian splendid, cu nuanţe de albastru-închis, albastru-deschis şi auriu, în locul covorului greoi, cenuşiu. Era gata să şteargă propoziţia despre fotografia cu vaza. Apoi a oftat. Nu va mai rămâne nimic de spus. S-a dat jos din pat, a pus vaza pe plapumă – aşternuturile de pat erau ale ei – şi a făcut o fotografie.

Mi-am făcut o prietenă nouă, pe care o cheamă Kaitlin. Este foarte veselă, pozitivă şi este o companie minunată, aşa că am petrecut câtva timp împreună. O să-ţi placă. Sper să o cunoşti când te întorci.

Ceea ce era adevărat. Deşi... unde se vor cunoaşte?

Am vorbit recent cu Buni. Şi asta era adevărat
Pare bine, a fost foarte plăcut să stau de vorbă cu ea. Mi-a trimis o eşarfă foarte frumoasă de ziua mea.

A adăugat şi asta, pentru ca mama ei să nu se mire de ce vorbea dintr-odată aşa de mult despre bunica ei. Şi pentru că astfel e-mailul se mai lungea puţin.

Ştiu că ţi-am mai mulţumit, dar îţi mulţumesc încă o dată pentru cadouri, mami, îmi plac enorm.

Mai mulţumise de câteva ori, dar lungea şi ea e-mailul cum putea.

Este incredibil că Buni a trecut de nouăzeci de ani. Arată aşa de bine...

Nu, taie asta. De unde putea să ştie Nora cum arată Buni, din moment ce era în Kingston? Mai bine să evite.

Am ieşit pe afară şi m-am plimbat puţin.

S-a oprit din nou. Nu putea să spună nimic despre aerul de mare, despre lumina strălucitoare ca diamantele sau despre palmieri. Era un coşmar!

Cred că mișcarea îmi face bine, mă ține într-o dispoziție mai bună. Mulțumesc pentru invitația de a veni în vizită. Înseamnă foarte mult pentru mine. Poate peste vreo două luni (mai curând, trei!), o să vin. Ținem legătura, mami, și petrecere frumoasă în continuare!

Cu drag, Nora

Trimite! Pac! Nora s-a lăsat pe spate și a răsuflat ușurată. Detesta faptul că fusese nevoită să fie atât de reținută în scrisoarea pentru mama ei.

Viața ei devenea din ce în ce mai plină. Cumpărase, dintr-un impuls, un caiet luxos de însemnări, de la un magazin care vindea mărfuri indiene: hârtia groasă, confecționată manual, legată în coperte de pânză crem, brodate cu pene mici executate cu fir de argint. Și-a transferat aici toate listele; părea un loc mult mai potrivit decât carnetul ei de însemnări ponosit, cu coperte negre simple, de la un magazin oarecare de papetărie. Iar lista Norei cu lucrurile pe care dorea să le facă devenea din ce în ce mai lungă, cu cât lucra mai sârguincios la întocmirea ei. Urmărea panourile din cartier și a început să frecventeze cursuri de yoga, zumba, cofetărie... Tot Kaitlin era cea care gătea câte ceva vag nutritiv, dar Norei îi plăcea să se joace cu aluatul, să facă brioșe sau tarte cu afine... Cel mai bine a fost când Buni i-a arătat cum se fac prăjiturile galeze. Era o rețetă veche de familie, trecută din generație în generație.

– I-am arătat mamei tale chiar în această bucătărie cum să le facă, a spus Buni, întinzând pe planșetă aluatul care te făcea să-ți lase gura apă și dându-i Norei bolul ca să-l răzuiască. Nora se simțea amețită de sentimentul istoriei. Într-un anume fel, se simțea mai aproape de mama ei cum nu mai fusese de mult timp. De acea parte din mama ei pe care nu o cunoscuse cu adevărat: de Chloe. Avea sentimentul că privește în același timp și înapoi, și înainte; își crea propriul viitor și afla despre trecutul mamei ei. Era de-a dreptul magic, dar nu-i spunea bunicii ei nici un cuvânt despre asta. Buni a învățat-o câte ceva și despre grădină. Rick plecase pentru trei săptămâni în Thailanda și voia să o întrețină cât mai bine cât timp era plecat.

– Te ajut și eu, dacă îmi dai instrucțiuni, a fost de acord Nora. Nu glumesc. Nu știu nimic despre plante, decât că le cumpăr gata tăiate și ambalate în plastic. Este stânjenitor.

– Nu ai de ce să te simți stânjenită, a râs Gwennan. Ai avut altă viață, asta e tot. Dacă aș fi la Londra astăzi, nu aș putea să

folosesc computerele și cardurile Oyster fără ajutorul tău, așa este?

– Așa cred.

Nora a zâmbit și a sărutat-o pe Gwennan. Îi plăcuse întotdeauna femeia aceasta dulce, fără pretenții. Acum își dădea seama că, de fapt, o iubește cu adevărat. La început, o tratase pe Nora ca pe o regină venită în vizită, copleșind-o cu mâncare și mici cadouri, petrecând ore întregi la masa lustruită din bucătărie și refuzând să se lase antrenată în vârtejul amintirilor de acum câteva decenii.

Dar acum aveau un tipic când erau împreună, făceau ce trebuia făcut. Era ca și când Gwennan ar fi încetat să se teamă că prezența Norei nu este decât o apariție scurtă, momentană, de lumină strălucitoare. Iar Norei îi plăcea să se comporte ca și când ar fi fost chiar așa.

Începuse să-i placă și șoseaua șerpuitoare de la Tenby până la Nant-Aur. Straturile de primule de lângă Kidwelly începuseră să se ofilească, transformându-se din nou în iarbă, dar în pădurea de la ultima curbă înainte de Nant-Aur, care fusese de un verde-închis în ultima lună, începuse să licărească o pătură de clopoței albaștri. La Londra, călătoriile nu erau nimic altceva decât oportunități de a recupera apoi e-mailurile. Era pentru prima oară când îi era dragă o călătorie, și-a spus ea.

Nora a tresărit când laptopul a anunțat-o că primise încă un e-mail. Mama ei îi răspundea deja? Dar nu, era de la Sarah, de la agenția imobiliară pentru închirieri. Nora l-a deschis fără curiozitate, așteptându-se să găsească o actualizare săptămânală.

– O, Doamne! a exclamat Nora. L-a citit din nou. Era imaginația ei? Apartamentul fusese închiriat. Cuplul (un cuplu? în acel spațiu?) se muta acolo vineri. Plăteau toată suma fără să pună întrebări. Sarah menționa încă o dată onorariul ei și cât va primi Nora în fiecare lună. Dar Nora știa deja. Parcursese toate variantele posibile de când scosese apartamentul la închiriat. Era o veste minunată. Era mai bine decât sperase! Însemna că locuiește fără chirie. Ceea ce însemna că își va cheltui economiile mult mai încet decât se temuse și, totodată, că are mai mult spațiu de respirat. Mai mult timp să se gândească ce dorește. Mai mult timp.

– O, a șoptit Nora, neîndrăznind să creadă. Și însemna că mai are șase luni înainte să se poată întoarce în apartamentul ei. Desigur, se putea duce în alte locuri – acasă la Jasmine. La

Stacie. Dar știa deja că va rămâne aici. I-a trimis un mesaj lui Kaitlin:

Apartamentul, închiriat! Se pare că voi rămâne aici până în septembrie.

Răspunsul a venit imediat. Cum putea să scrie mesaje și să servească la mese în același timp?

Super! Nu vreau să spun „ți-am spus eu" sau cam așa ceva, dar aș putea fi medium, nu?

Nora a zâmbit. Septembrie. Oh! Asta însemna că, atunci când Jasmine se va întoarce din Italia, Nora va fi încă aici. Cândva, într-un moment între acum și atunci, va trebui probabil să-i spună mamei sale că se mutase.

CHLOE

Iulie 1955

Lui Chloe i-a plăcut călătoria cu autobuzul spre Tenby de anul acela la fel de mult ca în fiecare vară. Toate punctele de reper – şatra romilor cu caii lor bălţaţi, prima imagine a mării, chiar şi schimbatul autobuzului la Carmarthen şi sprâncenele încruntate ale mătuşii – păreau liniştitoare şi magice. Abia când a văzut podul de cale ferată, inima i s-a strâns puţin. Tenby, Llew, Blossom, trei săptămâni de libertate, da, le dorea pe toate. Cât despre Megan şi hachiţele ei, de astea, firește, se putea lipsi.

Când a zărit-o pe mătuşa Susan, s-a emoţionat şi mai tare. Mătuşa o aştepta la autobuz ca întotdeauna, elegantă ca de obicei, într-un taior maro, cu bluză albă cu guler cu volane şi buline aurii. Dar era trasă la faţă şi nu se uita la ferestrele autobuzului ca s-o zărească pe Chloe, aşa cum făcea de obicei. Când autobuzul s-a oprit scrâşnind şi scoţând un nor de fum, a tresărit uşor, ca şi când ar fi uitat unde este. Chloe a simţit o strângere de inimă. Nu-i mai ura bun-venit? Mătuşa Susan decisese că era prea mare deranjul? În fond, Megan era fiica ei, iar când venea Chloe aici, ea era nefericită şi probabil că îi venea greu.

Dar mătuşa Susan s-a luminat la faţă când a văzut-o.

– Chloe! a exclamat ea. O, ce ai mai crescut! Îmi place pardesiul tău! Bine ai venit din nou.

Chloe a răsuflat uşurată. Dacă ceva nu era în ordine, în mod clar nu era în legătură cu ea.

– Bună ziua, mătuşă Susan, a spus Chloe, îmbrăţişând-o pe mătuşa ei înainte să-şi aducă aminte că acesteia nu-i prea plăceau îmbrăţişările. Pardesiul este la mâna a doua, dar se asortează cu ochii mei.

– Margaret Matthews sau Patsy Jones?

Chloe s-a relaxat şi mai mult.

– Margaret. A venit acasă de la Swansea în weekend luna trecută. Acum este logodită, știi. E frumos din partea ei că s-a gândit la mine.

– E foarte frumos, draga mea. Llew a fost deja aici o dată, dar a greșit ora sosirii autobuzului.

Chloe a zâmbit. Prietenul ei distrat, minunat, de nădejde!

Și-a potrivit pasul cu mătușa Susan. O invidia pentru picioarele ei lungi, dar cum fusta splendidă a mătușii Susan era foarte strâmtă, nu putea merge foarte repede, astfel că își potriviseră admirabil ritmul împreună. Pescărușii coborau foarte jos, iar arcadele vechi de piatră le priveau când treceau pe lângă ele. Clinchetul bilelor de pe terenul de bowling i-a atras privirea lui Chloe la jucătorii îmbrăcați în alb, ca niște figurine dintr-un tablou.

– E minunat că sunt din nou aici, a oftat Chloe.

– Mă bucur, dar îmi pare rău că am două vești proaste pentru tine, Chloe.

Chloe s-a încordat.

– Este ceva despre Llew? a întrebat imediat. A pățit ceva?

– Nu, nici vorbă, este bine, iubito, toți sunt bine. Nu e nimic de felul acesta. Dar știu că abia aștepți să stai cu Megan și cu prietenele ei, dar Megan nu este aici.

– Astăzi?

– Pe toată perioada vizitei tale, draga mea. A plecat la prietena ei Charlotte, din Franța – familia ei a fost foarte amabilă și au invitat-o pe Megan pe timpul verii. Este o ocazie minunată. O să-și perfecționeze franceza și, bineînțeles, abia așteaptă să cunoască tineri francezi chipeși. Așa că anul acesta nu o vei vedea, dar îți transmite toată dragostea ei.

Chloe a simțit un nod în stomac. Se simțea vinovată, ca și cum asta se întâmplase pentru că își dorise ea. Megan o detesta atât de mult încât o evita?

– Este din cauza mea, mătușă Susan? nu s-a putut abține să întrebe. Tot mai este supărată din cauza dansului și a rochiei? Îmi pare foarte rău.

Mătușa Susan s-a încruntat foarte tare, ca și când ceva ar fi supărat-o rău de tot. Apoi s-a oprit și a privit-o în față pe Chloe.

– Nu are nici o legătură cu asta, te asigur. A uitat cu totul de asta. Nu, a plecat pentru aproape patru luni! Ar fi trebuit să vezi cât de mult s-a bucurat de această ocazie! Harry este foarte generos, dar așa ceva nu ne-am fi putut permite altfel.

– O, atunci e foarte bine, mă bucur pentru ea. Poate aș putea să-i scriu o scrisoare sau să-i trimit o vedere.

– I-ar face plăcere. Ei, și vestea bună este că vei avea camera numai pentru tine! Poți să dormi în patul lui Megan, în locul patului vechi de campanie. Dumnezeule, când l-am scos afară după ultima ta vizită, am observat că avea un arc desfăcut. Sărmana de tine, nu ar fi trebuit să dormi pe așa ceva!

– A fost bine, mătușă Susan, nu am observat.

Nu era tocmai adevărat, dar era politicoasă. Însă acum începea să realizeze. Fără Megan! Trei săptămâni nu numai în Tenby, dar cu toată camera la dispoziția ei și să doarmă în patul mare și moale, cu cuvertura frumoasă cu boboci de trandafir... Chloe încerca să nu pară prea fericită.

Abia când a început să despacheteze, Chloe și-a amintit că mătușa Susan îi spusese că sunt două vești proaste.

– Ce altceva mai voiai să-mi spui, mătușă? a întrebat Chloe.

– O, era să uit! Îmi pare rău, dar nu vei putea continua lecțiile de dans anul acesta. Domnișoara Jenkins a plecat.

– Cum?

Chloe s-a lăsat greoaie pe pat.

– Am auzit că a plecat înapoi la Cardiff, dar Muriel Dennis jură că este vorba despre Birmingham, iar Sheila Shears este convinsă că este la Aberdeen. Oricum, mă gândeam să-ți scriu, dar am avut dificultăți cu Megan – cu bagajele, vreau să spun. Am fost ca într-un vârtej și mi-a ieșit din minte.

Arăta foarte obosită; Chloe spera că nu este bolnavă.

– Sper că nu ești prea dezamăgită, draga mea. Am fost îngrijorată că, dacă și Megan, și domnișoara Jenkins sunt plecate, nu va mai fi foarte plăcut pentru tine anul acesta. Chiar și Richard locuiește acum la hotel, așa că sper să nu te plictisești dacă vom fi numai noi trei în casă.

– Absolut deloc. O să fiu încântată să vă am pe tine și pe unchiul Harry numai pentru mine, și apoi, îl am pe Llew! Va fi o vacanță minunată, mătușă.

Asta era adevărat, dar lui Chloe îi părea foarte rău de Blossom. A scos rochia roz din sac. Visase tot anul cum o va învăța Blossom pași noi, cum o va inspira și o va încuraja. Iarna trecută învățase chiar să împletească și îi făcuse lui Blossom un fular ca să-i mulțumească. Strălucirea dispăruse din nou din viața ei. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu putea să dureze.

În ziua următoare, Chloe și Llew întrebaseră peste tot, dar mătușa Susan avea dreptate: Nu exista un consens în legătură

cu locul unde se dusese Blossom, deşi erau o mulţime de zvonuri. În cele din urmă, Llew avusese ideea genială să întrebe la poştă dacă lăsase o adresă unde să i se trimită corespondenţa. Dar nu lăsase. Chloe i-a scris un bileţel cu scrisul ei cel mai caligrafic şi l-a băgat pe sub uşa vechii case a lui Blossom, în speranţa că cel care va locui acolo după aceea ar putea şti cumva unde plecase. Chloe ştia că este inutil, dar încerca să facă tot ce îi venea în minte. Era prima ei experienţă când pierdea pe cineva care îi luminase viaţa.

– De ce nu mi-a lăsat un bilet? Se întreba ea disperată. Nu mai voia să păstrăm legătura?

– Nu cred că este în firea ei, a spus Llew. Cred că este genul de om fără astâmpăr, Chloe, nu poate să prindă rădăcini şi să stabilească legături. Ştii, nu am avut niciodată sentimentul că se va stabili pentru prea mult timp aici. Dar aceasta nu înseamnă că nu a ţinut la tine. Este clar că a ţinut, chiar foarte mult. Dar aşa e firea ei.

Asta a ajutat-o puţin.

În ciuda acestei dezamăgiri dureroase, a fost o vacanţă frumoasă. Chloe şi Llew au petrecut fiecare zi pe plajă, mai puţin trei zile când a plouat zdravăn. Au petrecut ore în şir în camera obscură a lui Llew, developând fotografii, şi în podul de la Kite Hill, citind cărţi. Într-o zi au mers la cinema. Llew era emoţionat pentru că era un western, iar Chloe era încântată pentru că mătuşa Susan le dăduse o pungă de fursecuri cu ciocolată pe care le-au devorat înainte să înceapă filmul; au ieşit din sală încântaţi de felul cum se distraseră. Clipind în lumina puternică, se prefăceau că filmează, se izbeau unul de altul şi primeau numeroase mustrări. Apoi, Llew a nimerit în cineva care l-a apucat de braţ şi l-a izbit de zid.

La început, Chloe a crezut că este un bărbat, căci era mult mai înalt şi mai lat în spate decât Llew, dar când s-a uitat mai bine a văzut că era un băiat cam de vârsta ei, cu o bluză de marinar la modă, cu revere crem, cu ghete cu bot ascuţit şi părul lins. Dar nimic din toate acestea nu ascundea faptul că era mătăhălos, plin de pete şi că avea un nas ca un balon de gumă de mestecat.

– Scuză-mă, Will, nu te-am văzut. Sper că nu te-am lovit.

Llew vorbea blând, ca şi când ar fi fost ceva obişnuit să vorbească ţintuit cu o mână de gât la zid. Vorbea atât de netulburat, încât pentru o clipă Chloe a crezut că este un prieten de-al lui şi că glumeşte.

– Nu ai fi putut să mă loveşti nici dacă ai fi vrut, pitic plictisitor ce eşti. Dar eu aş fi putut să te pocnesc, aşa e? Mai ţii mine cum a fost în martie?

– Bineînţeles că ţin minte, a spus Llew pe acelaşi ton rezonabil, dar faţa lui Will era ca o mască, iar tonul, plin de răutate. Nu s-a întâmplat nimic, aşa că ai putea să-mi dai drumul, a adăugat Llew. Suntem în mijlocul oraşului şi în plină zi.

Will s-a uitat în jur, continuând să-l ţintuiască pe Llew cu mâna de gât. Mulţimea de la cinema se împrăştiase repede, căci se grăbea să se pună la adăpost de ploaie. Oare unde erau toţi, se întreba Chloe, cuprinsă puţin de panică.

– Asta e adevărat, a spus Will, dar nu va fi mereu aşa, nu, Jones? Ciudatule! Băiat ţicnit! Nu e de mirare ce s-a întâmplat cu tac-tu! Tata spune că tac-tu e cu capul în nori, iar tu nu ai avut nici o şansă să lupţi.

I-a dat un pumn lui Llew în stomac, iar Llew s-a frânt în două. Chloe a alergat la el.

– Llew! Llew! Eşti bine? Ei, tu, sacou de marinar! Să-l laşi în pace, monstru scârbos! Ia de la mine!

Chloe l-a lovit puternic în fluierul piciorului, iar el a rămas cu gura căscată.

– Vacă idioată! Cine e asta, Jones? Prietena ta? De unde ai scos-o? Din cocina porcilor? Marş acasă, scroafă! Aici e treabă de bărbaţi.

– Bărbaţi! Nu eşti bărbat! a spus Chloe dispreţuitoare. Eşti un grăsan! Alege pe cineva de talia ta, dovleacule!

Llew s-a îndreptat, ţinându-se cu mâinile de stomac, alb ca varul şi cu ploaia şiroindu-i pe faţă.

– Să nu vorbeşti aşa cu ea, Will Clocombe.

– Cine o să mă oprească? Tu? l-a tachinat Will.

– E totul în ordine aici?

Un bărbat cu ochelari, cu o umbrelă mare şi cu o pălărie de modă veche se oprise şi se uita la ei.

– Totul este perfect, domnule, a spus Will, devenit brusc imaginea nevinovăţiei.

– Nu! a spus Chloe. Băiatul acesta l-a atacat pe prietenul meu şi i-a dat un pumn în stomac. Este un derbedeu.

Will a râs.

– Glumeşte, domnule! Nu fac eu aşa ceva! Eu şi Leonard suntem colegi de şcoală, mereu glumim, nu-i aşa, Jones?

– Mie nu mi se pare, tinere, a spus bărbatul. Cred că ai face mai bine să te duci acasă şi să-i laşi în pace pe aceşti doi copii.

Pleacă de aici imediat.

Will s-a întors și a plecat, spre ușurarea lui Chloe.

– Ești bine, băiete? a întrebat bărbatul.

Llew a clipit și a încuviințat din cap.

– Da, domnule. Vă mulțumesc foarte mult. Vă sunt recunoscător.

Bărbatul a dat din cap și a plecat, murmurând ceva în genul „pe vremea mea" și „ce este cu tinerii de astăzi"?

Chloe s-a întors spre Llew.

– Llew, te simți bine? Ai nevoie de un doctor? Ce pot să fac?

Llew a negat din cap, iar Chloe a fost șocată să vadă că ochii îi erau plini de lacrimi.

– Sunt bine, Chloe, nu-ți face griji.

– Ai înnebunit? Te-a lovit foarte tare! Ar fi putut să te rănească grav!

– Am spus că sunt bine, a spus Llew pe un ton care îl făcea să pară mult mai în vârstă și mult mai înțelept decât ea. Am încasat-o și mai rău. La naiba. Uit mereu cât de repede știe să lovească cu pumnul. Se mișcă repede pentru cât este de greoi.

– Cât de des ți se întâmplă asta? Cine este?

– E un băiat de la mine din clasă.

– Are treisprezece ani? Vorbești serios?

– De fapt, are paisprezece. A rămas un an repetent pentru că este un prost. Haide, Chloe, să mergem. Hai să mergem și să jucăm la automate. Am câțiva *penny* și simt că sunt norocos.

– O, da, am văzut ce zi norocoasă ai! a pufnit ea. Nu, nu la jocuri. O să fie înghesuială și zgomot, iar eu vreau să stăm de vorbă, tinere. Să mergem la Seashell. Fac eu cinste cu o cană de lapte cu malț, a adăugat ea nesăbuită.

– Tinere, a repetat Llew dezgustat, dar s-a luat după ea șchiopătând.

După ce s-au așezat lângă fereastră cu două căni cu lapte fierbinte cu malț în fața lor, Chloe a început interogatoriul. Llew a tăcut mult timp înainte să răspundă, dar Chloe se obișnuise cu asta. Priveau afară, la ploaia care șiroia pe geamuri, la nisipul îmbibat și închis la culoare ca ceara de albine, la marea de culoarea cositorului.

– A fost întotdeauna prin preajma mea, a spus în cele din urmă Llew. A fost la școala cea veche, iar acum este și la gimnaziu, nu înțeleg cum. Este un derbedeu. Părinții lui sunt bețivi. Este un nefericit.

– Ei bine, asta e foarte trist, dar nu înseamnă că trebuie să te bată pe tine, a spus Chloe, simțindu-se ca o leoaică. Tu ești deosebit și nu meriți așa ceva. Sigur, nimeni nu merită, dar știi ce am vrut să spun. Tu, în mod special, nu meriți. Nu poate avea nici un prieten.

– Chloe, are o mulțime de prieteni. Eu sunt cel care nu are prieteni.

– Dar de ce?

– Pentru că vor să se aibă bine cu el. Nu vor să primească pumni în stomac, nu-i așa? Este mare și este și bogat.

A ridicat elocvent din umeri.

– Iar ei cred că eu sunt ciudat pentru că vorbesc altfel și fac fotografii și, desigur, pentru că sunt sărac și mama a plecat, iar tata nu se înțelege foarte bine cu alți tați. Asta este, Chloe. Dar tu nu trebuie să-ți faci griji! Situația este sub control.

– Nu te uita așa la mine, a bombănit Chloe. Și ce s-a întâmplat în martie? A spus ceva despre martie.

– Atunci mi-au tras o bătaie zdravănă. Will și acoliții lui. Așa că a trecut ceva timp. M-am descurcat destul de bine anul acesta.

– O, Llew! Nu mi-ai vorbit niciodată despre asta!

– Uite ce este, Chloe, unele lucruri sunt intime. Este înfricoșător, sigur că da, dar nu este viața mea reală, este numai o situație stupidă în care mă aflu pentru că sunt copil. Dar aștept, Chloe. Am să cresc, am să plec din școală. Sunt mai deștept decât ei și am visuri mai mari decât oricare dintre ei. Într-o zi voi fi bogat și vestit – și înalt. Atunci, toți vor dori să fie prieteni cu mine. Dar voi ține minte. Nu mă voi răzbuna pe nici unul dintre ei, dar voi ști cine sunt. Am să-i las pe toți în urma mea și voi avea o viață mai bună decât a lor.

– Dar mai sunt ani mulți până atunci, a spus Chloe încet. Ani și ani până să termini școala și să se schimbe totul.

Acum înțelegea de ce ochii lui întunecoși de leu priveau atât de des în zare. Aștepta o zi îndepărtată. Chloe avea și ea visuri, dar în realitate știa că nu va fi niciodată dansatoare și că nici nu va avea o mulțime de rochii splendide și bărbați care să cadă la picioarele ei. Poate că o va iubi cineva într-o zi, dar nu putea face nimic pentru ca așa ceva să se întâmple cu adevărat. Dar Llew știa exact ce dorește și ce va face. A răzuit cu lingurița pe fundul ceștii, ca să adune bucățile mari de la fund.

– Mulțumesc că mi-ai luat apărarea, a spus Llew zâmbind brusc.

– Cu plăcere.

– I-ai spus dovleac. Şi, şi-a ţuguiat el buzele, „sacou de marinar".

Chloe a zâmbit.

– „Sacou de marinar", a repetat şi ea.

Dintr-odată, nimic nu i s-a părut mai nostim din istoria lungă a poreclelor. Au râs amândoi până au început să gâfâie, iar Llew se ţinea cu mâna de stomac. Chloe i-a întins mâna.

– Prieteni pentru totdeauna! a spus.

– Prieteni pentru totdeauna!

Au pornit prin ploaie. Era cald şi oarecum vesel după revelaţiile din această dimineaţă. Soarele a răzbit din spatele norilor, iar curcubeul s-a arcuit deasupra portului, reflectând culorile caselor. Firește că trebuiau să caute oala cu galbeni – acum vor avea parte de o Zi Bună a Banilor! Curcubeul a dispărut undeva în spatele clădirii Adunării, lăsând în urma lui numai bălţoace.

– Aici a fost cândva un studio fotografic, ştii, a spus Llew. În secolul trecut. Mi-a spus tata.

Chloe s-a uitat pieziş la el şi a înţeles că, deşi vorbea despre trecut, se gândea la viitor.

– Vei avea şi tu un studio, a spus Chloe, un studio numai al tău. Presupun că nu ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

A arătat spre inscripţia în greacă veche de deasupra uşii băilor.

– Nu, îmi pare rău.

Chloe vedea că se gândeşte tot la fotografii. A ridicat din umeri.

– În fiecare an vreau să o întreb pe mătuşa Susan şi în fiecare an uit.

NORA

Aprilie a venit cu o abundenţă de clopoţei albaştri în cele mai neverosimile locuri – pe ziduri, în colţuri ascunse şi în grădinile cârciumilor. Proverbul care spune că „Martie vine ca un leu şi pleacă ca un miel" era adevărat. Vânturile aspre, pătrunzătoare dispăruseră, cerul cenuşiu ca fierul şi ploile interminabile se duseseră şi ele. În locul lor erau seri blânde, amurguri şi după-amiezi calde, cântece de păsări pretutindeni, bolborosind ca şampania la fiecare colţ.

Nora a constatat că putea să respire, să respire cu adevărat, pentru prima dată de peste un an. O povară uriaşă i se ridicase de pe inimă acum, când apartamentul ei fusese închiriat şi nu o mai ameninţa lipsa banilor. Se plimba prin Tenby, înghiţind aerul proaspăt ca şi când ar fi fost elixirul vieţii. I se părea că gândeşte în clişee; dar îşi spunea că aceste clişeele deveniseră clişee tocmai pentru că aveau un adevăr al lor. Scăpase în sfârşit de spaima că Jones cel capricios îşi va reanaliza generozitatea şi le va mări chiria sau le va da afară. Acceptase şi faptul că nu există cadavre ascunse în spatele uşilor încuiate şi că înfricoşătoarea doamnă Watkins nu va arunca nici un blestem asupra lor. Acum, în sfârşit, ţărmul era limpede, lumea era a ei şi, în mod cert, nu avea de gând să caute la dinţi calul de dar.

Decisese să-şi acorde trei luni fără să-şi facă griji în legătură cu nimic. Găsise datele de contact ale mai multor agenţii de angajare temporară, astfel încât era pregătită. Dar, deocamdată, nu exista nici un imperativ financiar. Îşi va imagina că este într-un concediu sabatic.

Carnetul de însemnări cu coperte de mătase îi direcţiona viaţa, iar ghidul istoriei oraşului Tenby, pe care îl cumpărase de la librăria locală, i-o explica. Şi-a redescoperit iubirea pentru istorie. Era încântată să iasă din casă în portul medieval, să-şi croiască drum pe cărările pe unde păşiseră negustorii din epoca Tudorilor şi gravorii de odinioară. Era o plăcere să locuiască aşa de aproape de singura capelă a pescarilor din Ţara

Galilor, construită pe nisip, o adevărată emoție să vadă o plăcuță albastră comemorativă aproape pe fiecare casă.

Într-o zi frumoasă și strălucitoare se afla lângă clădirea băilor, s-a oprit și s-a uitat în sus la inscripția în greacă. Un cuplu în hanorace stătea lângă ea.

– Știți ce înseamnă? a întrebat Nora.

– Nu, îmi pare rău, a spus bărbatul, cu un accent pronunțat de Yorkshire. Nu știm galeză.

Nora a zâmbit ciudat și a plecat. Oare „biblia" ei ar putea să o ajute? A scos cartea de istorie din poșetă și a căutat. Da, a găsit. Euripide. *Marea spală necazurile oamenilor.*

A simțit un fior de emoție. Era în mod sigur adevărat pentru ea. Chiar de când venise – de fapt, de când era încă acasă și visa la mare – începuse să facă exact acest lucru.

Începuse să hoinărească prin muzeul din Tenby cel puțin o dată pe săptămână. Îi plăcea spațiul pașnic închis între zidurile castelului, plin de lucrări de artă, fosile, haine, filme despre Tenby, așa cum fusese pe vremea mamei ei. Era ceva în natura mereu evazivă a legăturii dintre trecut și prezent care o fascina și își amintea că unul dintre motivele pentru care se angajase la universitate era că se afla în facultatea de istorie. Plănuise să citească revistele de istorie și să se ducă la serile de discuții, dar nu avusese niciodată timp.

Începuse să iasă seara în oraș, împreună cu Kaitlin, după ce aceasta termina lucrul; mergeau la barurile locale, se întâlneau cu prietenii ei, se distrau. Cel mai bun prieten al lui Kaitlin era Danny, un jamaican care venise la Londra pe când avea zece ani, apoi se mutase la Tenby la douăzeci de ani, sora lui, Lilian, și Portia, pe care Kaitlin o cunoscuse la universitate și care avea o cafenea în Pembroke, dar părea să-și petreacă toate serile la Tenby cu ceilalți. Danny era contabil în timpul zilei, ceea ce o făcea pe Lilian să râdă copios ori de cât ori spunea acest lucru, pentru că era într-un contrast vădit cu personalitatea lui debordantă. Sâmbăta era DJ la un club local și găzduia cele mai bune, mai prietenoase și mai amuzante petreceri la care fusese Nora vreodată. *Salsa cubaneză*, a adăugat ea pe listă.

Lilian era designer de modă, pleca la Londra la fiecare două săptămâni, iar în rest trăia într-un morman de țesături în apartamentul ei combinat cu studio și câștiga destul de bine, deși Kaitlin îi cerea mereu cupoane gratuite.

– La ce îți trebuie? întreba Lilian de fiecare dată. Nu porți decât blugi și geacă cu glugă! E păcat de ele.

– Frumusețea nu are nevoie de justificare, susținea Danny, candidând la cel mai încântător premiu din lume pentru un bărbat.

– Lil, poți să faci ceva pentru petrecerea mea de cincizeci de ani? a întrebat Portia. A firmei, nu de căsătorie, i-a explicat ea Norei în șoaptă.

– Numai dacă nu-l lași pe câinele ăla nefericit să sară pe tine. Am o mătase naturală gri-maronie care ți-ar veni perfect, dar nu vreau să văd urme de gheare pe creațiile mele.

În acest grup plăcut și intim, Nora a fost primită cu căldură și afecțiune. La început s-a temut să n-o incomodeze pe Kaitlin și refuzase câteva invitații; trebuia să-și facă propriul grup. Dar Kaitlin era o persoană foarte prietenoasă. Schimburile ei prelungite și numărul tot mai mare de activități la care participa Nora însemna oricum că nu pot trăi lipite una de alta, așa că Nora a încetat să-și mai facă probleme. Când se decisese să locuiască împreună cu Kaitlin, sperase cu toată sinceritatea că vor putea coexista armonios în calitate de colege de apartament. Amintirile mai puțin plăcute de când locuise la comun pe când avea douăzeci de ani o făceau să se aștepte, dacă nu chiar la ce e mai rău, cel puțin să se teamă că va exista și o asemenea posibilitate. Dar erau mai mult decât colege de apartament. Erau prietene.

Într-o seară, când o ploaie densă acoperea portul, Kaitlin a rugat-o pe Nora să-i arate albumul cu fotografii al lui Jasmine.

– Te superi? a întrebat Kaitlin. Te rog să-mi spui dacă sunt prea băgăcioasă sau dacă nu ai chef.

Dar Nora era cât se poate de încântată să se mai uite încă o dată la ele. Ce altă cale mai bună era să încerce s-o înțeleagă pe mama ei înnebunitoare, minunată? Cum altfel ar fi putut să înceapă?

Așa că Nora a adus albumele în salon. S-a cuibărit lângă Kaitlin pe canapea și s-a pregătit să revadă istoria lui Jasmine Banquist, născută Chloe Samuels.

– Vrei să le luăm la întâmplare sau să începem cu începutul? a întrebat.

– De la început, a spus imediat Kaitlin, ca un copil emoționat.

– Foarte bine, atunci dă-mi voie să încep, a rostit Nora cu o voce cât mai apropiată de cea din emisiunea pentru copii *Ascultați împreună cu mama*. A luat un album bleumarin care, pe coperta de folie aurie, avea gravat titlul sentimental *Amintiri*. Cotorul albumului a trosnit când l-a deschis și a dat prima pagină.

– Uau! a exclamat imediat Kaitlin. Este uluitoare! Nora, mama ta a fost o adevărată frumusețe.

– Nu-i așa? Când eram mică, îmi doream să arăt ca ea. Am rămas cu inima frântă că sunt atât de mare și de greoaie, când eu doream să fiu un fel de Zâna Clopoțica, așa ca ea.

Kaitlin s-a uitat la ea exasperată.

– Poți să fii frumoasă în mai multe feluri, știi și tu, Nora. Și chiar ești minunată. Aș vrea și eu să am obrajii tăi, Dumnezeule! Și ochii aceștia mari! Nu te mai plânge că ești știrsă. Viața este prea scurtă și trebuie să numeri avantajele pe care le ai.

– Câți ani ai? a întrebat Nora amuzată. Nouăzeci?

– Nu mai respinge poveștele înțelepte, chiar dacă vin de la o persoană tânără, spre deosebire de una în starea ta de decrepitudine de la patruzeci de ani, a spus Kaitlin cu blândețe. Eu știu ce spun, Nora Sage Banquist. Spune povestea mai departe.

– Aici este mama în zilele ei de la Londra, imediat după ce a plecat de acasă. Avea nouăsprezece ani.

– Îmi imaginez cât de curajoasă trebuie să fi fost ca să plece de la Nant-Aur în orașul acela mare, a murmurat Kaitlin. Mă gândesc la șocul cultural.

– Știu. Dar visase întotdeauna la luminile marelui oraș. Când a avut șansa să încerce să devină fotomodel, nu a ratat-o.

Nora a dat pagina și a zâmbit uneia dintre fotografiile ei preferate – Jasmine într-o rochie mini roșie, cu prietenul ei de atunci, Marco, un italian ridicol de frumos, cu păr lung ondulat și o Vespa.

– Este ca o scenă dintr-un film cu Audrey Hepburn! a spus Kaitlin cu răsuflarea tăiată. Nu-mi vine să cred că e din viața reală!

Urmau mai multe fotografii cu Marco, altele cu Jasmine în diverse fuste revoltător de scurte, cizme lungi, benzi late pentru păr și pălăriuțe nostime și micuțe.

– Aș face moarte de om pentru o garderobă ca asta, a gemut Kaitlin. Nu a păstrat rochiile, nu-i așa?

– Din păcate, nu. Când merge înainte, mama nu se mai uită înapoi. Ai să vezi.

O altă fotografie o înfățișa pe Jasmine într-o rochie argintie până în pământ, cu părul ridicat în sus ca un stup și împodobit cu o tiară. Purta cercei lungi ca niște țurțuri și mănuși lungi de satin până dincolo de cot.

– Doamne! a exclamat Kaitlin. Ce s-a mai întâmplat? S-a măritat cu un prinț?

– Nu, este o fotografie pentru o revistă de modă. Deși a ieșit un timp cu nu știu ce lord, ca să nu mai menționăm câțiva actori aspiranți și câțiva colegi.

– Și Marco?

– A plecat înapoi la Roma. Multe dintre acestea sunt dubluri de la ședințele ei foto.

Nora a dat repede paginile, dar Kaitlin a oprit-o și a luat pagină cu pagină ca să le privească atent.

– Nu sunt multe imagini din viața ei personală, așa este?

Nora a încuviințat din cap.

– Spune că modellingul era viața ei, ședințele foto și petrecerile formau un mare vârtej, dar că a uitat complet restul.

– Da, sigur! a exclamat Kaitlin. Este la Londra, are o carieră admirabilă, într-una dintre cele mai încântătoare perioade din istorie. Este tânără și probabil puțin prostuță și vanitoasă – știu cum aș fi eu dacă aș arăta așa! Nu mă mir că a uitat tot restul!

Nora a zâmbit în fața expresiei avide a lui Kaitlin în timp ce dădea paginile. Jasmine în roz fierbinte. Jasmine în imprimeuri psihedelice și culori acide. Jasmine în alb, cu margarete. Jasmine cu Lou Reed în tinerețe. Jasmine într-un bar cu David Bowie în fundal. Jasmine zâmbind împreună cu Jean Shrimpton, cu brațele petrecute una după gâtul celeilalte.

– Și acesta...? Iar aici este...? întreba Kaitlin cu răsuflarea tăiată.

– Da. Și da.

Kaitlin avea dreptate. Viața lui Jasmine la douăzeci de ani era dintre cele mai frumoase care se puteau imagina. Oricine ar fi dorit să aibă acele experiențe. Nant-Aur era exact genul de loc pe care îl părăseai când erai tânăr, la care te întorceai când mai îmbătrâneai puțin și după ce marele oraș îți înfrângea spiritul, își spunea ea oarecum amuzată. Numai că Jasmine nu s-a mai întors niciodată.

– Uau, uau și încă o dată uau! a spus Kaitlin când a ajuns la sfârșit. Dă-mi imediat doza următoare.

Nora i-a făcut pe plac.

– Aceasta este o fată pe care o chema Mellody – nu sunt convinsă că acesta era numele ei adevărat – care i-a făcut mamei cunoştinţă cu tipul ăsta, unul dintre cei care au întemeiat comunitatea din Devon în 1968. Un an mai târziu, mama li s-a alăturat. Pe atunci se combinase cu o veche prietenă de acasă, Bethan Hill. Uite, aceasta este Bethan.

A arătat o fată brunetă, cu şolduri late şi maxilare pătrate, cu o expresie dură, atenuată de o sclipire de umor în ochii negri.

– S-au întâlnit întâmplător în Soho, după ce pierduseră legătura ani buni. Oricum, Bethan a mers cu ea, iar acum vedem a doua reîncarnare a lui Jasmine. Copilul florilor, cu nume de floare şi, în final, cu copilul ei.

– Tu! a suflat Kaitlin. Ei bine, dacă te pregăteşti să mă conduci prin anii '70, e cazul să aduc o bere.

– Perfect.

Nora a oftat mulţumită când Kaitlin a dispărut. Adora berea locală, peştele proaspăt prins, legumele din ferma organică aflată la cinci kilometri distanţă şi ierburile aromate culese din ghivecele din grădină. Seara se ducea să asculte grupurile muzicale locale. Mulţumirea devenise o experienţă aproape constantă.

Kaitlin a revenit cu berea şi cu o farfurie plină cu prăjituri galeze, calde încă şi încântător de indigeste.

– Mi-am permis, a spus Kaitlin.

– Mi-ai citit gândurile.

Nora tot nu putea înţelege ce gust bun aveau lucrurile pe care le făceai singură, atunci când mama şi bunica ta le făcuseră exact în acelaşi fel înaintea ta. Gustul dulce, untos, cu stafidele minunate, îţi umplea gura, iar aluatul se lipea de dinţi.

– Chiar că sunt bune, a murmurat Kaitlin. Acum arată-mi mai departe.

Al treilea album era cafeniu cu cotor roşu. Era mai mare decât celelalte, mai mult un album de amintiri şi, pe lângă fotografii, conţinea şi bucăţi de panglici, reţete pentru vin din flori de soc şi flori presate de toate soiurile. Jasmine se transformase. Avea părul tot lung şi întins, dar genele rimelate şi rujul palid, sclipitor, dispăruse, la fel şi moda îndrăzneaţă. La treizeci de ani avea o faţă proaspătă şi naturală, cu cununi de flori în păr, flori împletite între degetele de la picioare, clopoţei pe fustele lungi care se târau prin noroi. Mai frumoasă ca oricând.

Erau o mulțime de fotografii cu Jasmine și Bethan, care devenise Beryl. Părul lui Beryl crescuse cu fiecare pagină, a observat Nora zâmbind. Fotografii cu Jasmine cântând la chitară, fotografii cu Jasmine la un foc de tabără, strânsă în brațe de diverși tineri cu părul lung.

– Erau...? a întrebat Kaitlin delicat.

– Așa cred. Dragoste liberă și așa mai departe, înțelegi.

– Mă întreb dacă era cineva special pentru ea, a murmurat Kaitlin. Cineva diferit, care i-a atins cu adevărat inima?

Nora a ridicat din umeri.

– Tatăl meu, așa cred! Dar mama a fost întotdeauna ciudată în privința bărbaților. Îi place să fie adorată, dar nu lasă pe nimeni să se apropie cu adevărat de ea. M-a crescut spunându-mi că iubirea nu este deloc ceea ce se spune că este, că nu te poți bizui pe ea, că oamenii te dezamăgesc întotdeauna. Eram foarte romantică în adolescență, știi, dar m-a vindecat cumva de asta. Probabil că a făcut bine.

– Nora, vrei să încetezi?

Nora era surprinsă.

– Ce anume?

– Vorbești întotdeauna ca și când ai fi cine știe ce bătrânică spălăcită! E ridicol! Ești o femeie splendidă, ai numai patruzeci de ani. De ce să nu fii romantică?

– Păi, nu este simplu, știi și tu. Vreau să spun, nu e ca și când ai decide că ai nevoie de o pereche de pantofi noi. Nu poți să te duci și să-i încerci, iar după aceea să-i iei acasă. Adică, poți, dar nu înseamnă că ai să-i găsești pe cei de care ai *nevoie*, pe cei pe care dorești cu adevărat, dar cu adevărat să... să-i porți. Unii pantofi sunt pur și simplu... *nepotriviți*. Iar pe această notă, uite-l aici pe tatăl meu, prima lui fotografie. În seara când s-au cunoscut.

Ca fotografie, nu se remarca prin nimic. Un alt instantaneu cu hipioți în jurul unui foc de tabără. Dar pentru Nora, era începutul propriei povești. Era și ea acolo, o licărire în ochii tatălui ei.

Acesta stătea rezemat de un copac, cu o sticlă de bere în mână. Era înalt, la fel ca Nora, și se uita la Jasmine peste un câmp aglomerat. Nu puteai spune dacă ea era conștientă de privirea lui. Dar pe măsură ce dădeai paginile, erau tot mai multe fotografii cu Jasmine și Steve împreună. Și apoi, o rulotă de romi stricată, parcată la marginea taberei. Fotografii cu Jasmine pe o scară, cu părul strâns într-o basma, vopsind-o. Un-

deva pe parcursul anilor, fotografiile deveniseră polaroide ceţoase cu câte o strălucire întâmplătoare într-un colţ, ca un ornament de Crăciun. Calitatea inferioară a fotografiei nu putea ascunde însă cât de strălucitoare şi de frumoasă devenise rulota, mai ales când în jurul roţilor ei au apărut ghivece cu flori şi ierburi.

– Aici au locuit împreună mama şi cu tata. Şi aici e nunta.

Părinţii ei şi prietenii acestora păreau zdrenţuiţi şi coloraţi în peisajul convenţional al bisericii, deşi Jasmine, bineînţeles, arăta splendid în rochia de culoarea mărului verde şi cu o cunună de iasomie în părul negru.

– Şi aici este mama însărcinată. Nu-i aşa că arată mândră? Tata, în schimb, pare puţin speriat!

– Semeni cu el, Nora. Înălţimea lui, culoarea tenului, structura osoasă. Era şi el un bărbat bine, nu-i aşa?

Arătau bine împreună, dar Nora nu se gândise că arătau foarte bine, nici chiar în ziua nunţii lor. Poate pentru că ştia cum se terminase povestea, aşa că privea prin filtrul separării iminente.

– Este frumos, a spus Kaitlin.

– Cred că era. Uite, un timp nu mai sunt fotografii. Ca şi când s-ar fi plictisit să-şi mai consemneze viaţa. Oricum, după aceea ajungem la... la asta!

Nora a luat un album verde şi l-a deschis zâmbind.

– Fotografii de bebeluşi! a exclamat încântată Kaitlin. O, Doamne, serios! Ce caraghios!

– Mulţumesc! Parcă spuneai că sunt frumoasă!

– Acum! Atunci, nu prea! Cheală, zbârcită... Nu mă dau în vânt după nou-născuţi! De ce erai aşa de roşie?

– Cred că era o nuanţă absolut perfectă, mulţumesc foarte mult! Aici este mama, care face ca până şi mama extenuată a unui nou-născut să arate bine.

Era adevărat. Jasmine era palidă şi nepieptănată, dar expresia ei de iubire absolută o făcea să pară luminescentă. Privea în jos la Nora cu o expresie plină de dragoste, cu profilul delicat, cu buzele uşor întredeschise, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă în acest miracol.

– Te iubeşte, a spus Kaitlin.

– Ştiu.

Urmau apoi mai multe fotografii cu Nora cheală şi roşie; o recunoşteai numai după ochii mari, cenuşii, cu care privea mereu ţintă la mama ei.

– Se vede că este centrul universului meu, nu-i aşa?

– Şi invers. O, priveşte, aici eşti puţin mai mare. Uite ce salopetă mică ai! O, slavă Domnului, în sfârşit ţi-a crescut părul.

Nora a îndurat o analiză pagină cu pagină a creşterii gradului ei de drăgălăşenie, până când au ajuns la sfârşitul albumului verde şi au decis să facă o pauză ca să mănânce.

– Mi-ar face plăcere s-o cunosc pe mama ta, a spus Kaitlin în timp ce coborau. Trebuie să o convingi să vină aici când se întoarce.

– Am să încerc. Şi mie mi-ar face plăcere să o cunosc pe mama ta. Sunt aici deja de câteva săptămâni. Îl văd pe tatăl tău mereu când merg la hotel şi vorbeşte tot timpul despre Anna – nici nu-mi vine să cred că încă nu ne-am cunoscut. Mare păcat că nu a putut să meargă cu noi la cinema săptămâna trecută. I-a mai trecut răceala?

– O, ai s-o cunoşti. Şi da, acum e bine, mulţumesc. O să rezolvăm curând. Kaitlin a început să taie felii de brânză halloumi, apoi s-a oprit. Ştii, toată treaba aia cu mama ta care ţi-a spus să nu crezi în iubire... nu cred că este din vina tatălui tău.

După ce şi-a făcut de lucru prin bucătărie un timp, Nora s-a aşezat pe un scaun de lângă insulă. Şi-a rezemat bărbia în mâini.

– De ce spui asta?

– Ei bine, se vede din fotografii că nu erau suflete-pereche. Cred că se potriveau cu ideea pe care o avea fiecare din ei despre ceea ce înseamnă iubirea, dar realitatea era alta.

– Sunt de acord. Da, el era un bărbat bine, ea era frumoasă, dar asta nu e suficient, nu-i aşa?

– Şi felul în care se termină fotografiile. Adică are fotografii cu orice altceva. Are perioada când au fost împreună... desigur, oricui îi place această parte. Şi nunta, firește. Dar din viaţa de zi cu zi împreună... nimic. Apoi te-ai născut tu, iar fotografiile reapar. E clar că era emoţionată. Nu cred că el ar fi putut să-i frângă inima, ce zici? Poate că îi rănise orgoliul, dar atâta tot.

– Ştiu ce vrei să spui, a admis Nora. Şi cred că ai dreptate. Totuşi, nu pot scăpa de sentimentul că mai este ceva. S-a întâmplat ceva. Ai văzut cum era cu mine la început. Ei bine, aşa a fost ani întregi. Ne adoram una pe alta. Cred că încă ne mai adorăm, dar nu mai este aşa de uşor.

– Şi ar trebui să fie? Vreau să spun, e mama ta.

Nora a râs.

– Așa spune toată lumea! Dar așa a fost și când am crescut. Eram ca aiuritele alea de Fete Gilmore! O, desigur, răspunsurile nu vor apărea în paginile unui album de fotografii, nu-i așa?

– Probabil că nu, a fost de acord Kaitlin, tăind dovlecei. În afară de ceea ce este vizibil, firește.

– Ce este vizibil?

– Păi, știi, această omisiune flagrantă!

– Care? Tatăl meu?

– Nu! Chiar nu ai observat?

– Ce să observ?

– Păi, începutul.

– Începutul?

Nora își storcea creierii gândindu-se la zilele de strălucire de la Londra. Această parte i se păruse întotdeauna destul de clară.

– Ce e cu el?

– Ei bine, *lipsește*! Unde sunt copilăria ei, adolescența, vizitele la Tenby? De ce nu sunt deloc fotografii cu astea?

CHLOE

După incidentul de la Turnip, cum îi spuneau ei, vacanța a trecut fără alte neplăceri. Dimineţile timpurii, sclipind pline de promisiuni, se transformau în zile caniculare. Când îl auzea pe Llew vorbind cu atâta certitudine despre viitor, Chloe îşi dădea seama că vremea maturităţii nu era chiar foarte departe. Zilele acestea de vară, când totul era aşa cum fusese întotdeauna, deveneau foarte preţioase. Aşa că profita la maximum de ele; nu mai râsese niciodată atât de mult, iar în fiecare noapte dormea profund, un somn odihnitor, epuizată de plimbări, de înot şi de drumeţiile făcute toată ziua. Se desfăta având toată camera şi un pat mare dublu la dispoziţia ei.

Nu numai că Megan era în Franţa, dar şi Richard avea acum un post de asistent manager la Sea Breezes, un hotel aflat pe partea cealaltă a oraşului Tenby. Era un post cu locuinţă în hotel, aşa că şi camera lui, de pe acelaşi coridor cu al lui Megan, era tot goală. Iar camera din mansardă rămăsese tot goală, fiindcă prietenii care îl vizitau pe Richard puteau acum să stea la hotel; chipeşul Iestyn nu mai era aici ca s-o ispitească pe Chloe şi s-o facă să se simtă frustrată, deşi se gândea uneori la el. Relaţia lui Chloe cu Richard fusese întotdeauna cordială, dar distantă, însă acum, încântat de viaţa lui nouă, acesta îi invitase pe Chloe şi pe Llew la un ceai, într-o după-amiază, la hotel.

Nu era un hotel deosebit de frumos. Toaletele cam miroseau, iar clienţii erau în cea mai mare parte în vârstă. Mâncarea nu era nici pe jumătate aşa de bună ca aceea de la mătuşa Susan, dar era o noutate să meargă la hotel – la orice hotel – şi îi făcea să se simtă adulţi. Chloe a avut grijă să arate foarte îngrijit, în caz că ar fi dat ochii cu Iestyn, dar nu l-a zărit.

Richard părea mai animat decât îl văzuse Chloe vreodată. Era clar că îi plăcea să fie hotelier. Ei bine, fiecare cu gusturile lui, cum ar fi spus mama ei. Chloe abia aştepta să ajungă acasă şi să povestească totul publicului invidios de la şcoală.

– Mergem la *hoteluri*, nu-i aşa, Chloe Samuels? o să spună

Bethan. Eşti prea importantă acum pentru unii ca noi, nu-i aşa?

Iar Chloe îi va spune că este o prostuţă, totuşi îşi va arunca puţin părul pe spate şi va părea foarte sofisticată.

Firește, apogeul verii din 1955 fusese dansul. Era deosebit de important acest an din două motive: era primul an al lui Llew la Dansul adolescenţilor şi... Chloe a primit prima ei sărutare!

Llew, îmbrăcat în costum şi cu părul lui rebel pieptănat lins pe cap, era cea mai nostimă imagine pe care o văzuse Chloe în viaţa ei. Dar şi-a muşcat buzele şi s-a abţinut să-l tachineze, fiindcă avusese nevoie de toată puterea ei de convingere ca să-l facă să vină.

– Nu văd de ce trebuie să vin, bombănise el două săptămâni şi jumătate. Te-ai descurcat perfect fără mine până acum! Şi nu-mi place să dansez. Cred că ar trebui să fii bucuroasă să mergi fără mine.

– Nu te prosti, Llew Jones! l-a dojenit Chloe, cu o voce aspră ca a mamei ei. În sfârşit, eşti şi tu adolescent din Tenby, aşa că trebuie să mergi la Dansul adolescenţilor din Tenby!

– Numai pentru că pot să fac ceva, nu înseamnă neapărat că trebuie! a mormăit Llew.

Dar iată-l acum aici, stând stânjenit, cu coama de leu domesticită şi strălucitoare. Îi dăduse chiar preţiosul său aparat de fotografiat unchiului Heinrich, ca să le facă o fotografie împreună, în faţa şemineului. Acum doi ani era băiatul mic din spatele obiectivului, acum crescuse şi el mare. Timpul trece, şi-a spus Chloe, străbătută de un fior.

Au mers împreună pe esplanadă, în timp ce imaginea ondulatorie de argint a lunii pline strălucea pe valurile mării violet. Era aşa de cald, încât Chloe îşi ducea în mână şalul, iar fustele ei roz foşneau frecându-se de picioarele goale. Oricât de mult ar fi dorit să pară sofisticată, nu putea să sufere gândul să-şi pună ciorapi, când picioarele ei erau aşa de bronzate şi de netede.

A fost cea mai bună seară de dans dintotdeauna. Megan nu era acolo ca să pufnească şi să-i submineze încrederea în sine. Llew i-a spus ca de obicei pe tonul lui de simplă constatare că este frumoasă, iar ea s-a decis să-l creadă. Iar fetele, cu excepţia Almei, păreau toate încântate să o vadă.

– Nu eram sigure că vei veni, acum că Megan este plecată. Ar fi trebuit să mergem la Kite Hill să întrebăm, a spus Pamela, cu un aer dezolat. Ai avut ce să faci?

– Bineînţeles! Llew şi cu mine am avut distracţiile noastre obişnuite. Llew, vino să faci cunoştinţă cu prietenele lui Megan.

– Leonard Jones, a spus Alma. Nu contează.

Chloe o detesta în acest moment mai mult ca oricând. „Nu ai habar cât de cumsecade şi de inteligent este", şi-a spus furioasă când Alma s-a retras. Alma avea părul lung din nou şi îi atârna pe spate într-o coadă de cal arămie strălucitoare.

– N-o băga în seamă, a spus Evie. Anul acesta e ca un urs care suferă de dureri de cap. A rămas în aer, ştii, dacă a plecat Megan.

– Partenera ei de răutăţi, a intervenit şi Christine, dându-şi ochii peste cap. Mă bucur să te cunosc în sfârşit, Leonard. Vino să stai cu noi şi să ne povesteşti despre Chloe.

Foşnind din fuste, l-au condus spre un separeu şi l-au tratat cu limonadă în schimbul bârfelor. Lui Chloe îi venea să râdă. Llew nu fusese niciodată centrul atenţiei atâtor fete! Dar părea să se descurce mult mai bine decât s-ar fi aşteptat.

– Haide, Chloe, vino şi tu! a strigat Pam. Vrem să ştim cum este să stai la Megan fără ea. Este pace? Ai găsit vreun bileţel de dragoste sub perne? Şi ceva schelete prin dulap?

Chloe simţea că face parte din grup mai mult decât atunci când era şi Megan aici. Şi-a dat seama că îşi doreşte ca Megan să se poată duce în Franţa în fiecare an – apoi s-a simţit vinovată pentru că gândea astfel. Llew le făcea mereu să râdă cu încercările lui de a dansa. S-au străduit cu rândul să-l înveţe să danseze, dar Llew arăta mai puţin ca un leu şi mai mult ca un pui de găină care ţopăia în sus şi în jos. Dar era un sport bun, aşa că Llew a ridicat din umeri când s-a aşezat jos, gâfâind.

– E mai nostim decât aş fi crezut, a recunoscut el.

Fratele Almei, Graham, a invitat-o pe Chloe la dans, dar el a fost doar primul dintr-un şir mai lung. Chloe avea acum cincisprezece ani, iar frumuseţea ei plină de graţie, eterică dădea în floare, transformându-se în ceva cu mult mai atrăgător. Cu părul ei blond aproape alb şi rochia roz de dansatoare, ca un boboc de trandafir, era, aşa cum spunea Llew, cu adevărat frumoasă. Fără prezenţa oprimantă a lui Megan, timiditatea ei obişnuită s-a atenuat; a devenit mai dezinvoltă şi mai deschisă. Era ca un căţeluş mic şi timid din care creşte un ogar superb de vânătoare.

– Arăţi ca... o acadea! a spus Dan Watkins, apăsându-şi buzele pe urechea ei în timp ce dansau.

– Arăți ca o scoică de mare, roz și strălucitoare, a spus Albie Myers, ceva mai poetic.

Dar Ron Lewis, care avea șaptesprezece ani și era foarte chipeș, cu părul de culoarea grâului, nu a spus nimic. Și-a ațintit ochii căprui și limpezi pe fața ei și o ținea strâns în timp ce se învârteau în ritmul melodiei lui Al Martino, „Here in My Heart". Semăna puțin cu Tab Hunter. Nici unul dintre băieții pe care îi cunoștea Chloe nu semănau cu bărbații din filme – în afară de Michael Everley, iar pe acesta nu-l cunoștea de fapt. Când Ron a strâns-o de mână tot fără să rostească nici o vorbă, a încuviințat din cap, fără să știe nici măcar cu ce este de acord.

Dar avea cei mai languroși și mai expresivi ochi pe care îi văzuse vreodată. Și avea șaptesprezece ani!

Stai să vezi ce o să spună Bethan și celelalte.

Ron a dus-o afară. Aroma de aer sărat, vuietul mării, luna strălucitoare și dunele de argint erau insuportabil de romantice. Chloe a simțit cum o trece un fior, iar Ron și-a pus brațul pe umerii ei. Ron s-a așezat jos pe nisip, iar Chloe s-a așezat și ea lângă el. Apoi a fixat-o din nou cu o privire intensă. Mirosea a caramel. A îmbrățișat-o o clipă, apoi a sărutat-o. Sărutul a durat cam un minut. Era cald și plăcut, iar când și-a trecut degetul pe obrazul ei s-a cutremurat. Noaptea era apăsătoare.

Ron s-a îndepărtat de Chloe și i-a zâmbit. Dar nu spunea nimic, iar Chloe începea să se simtă stânjenită. Era normal să fie așa? Era mut? Nu, o invitase la dans. Era datoria fetei să facă conversație? Sau poate că era foarte timid.

– Este o noapte foarte frumoasă, a spus Chloe în cele din urmă.

– Da, a spus Ron.

– Arăți foarte bine, a spus ea devenind mai îndrăzneață. Semeni cu Tab Hunter.

Băiatul a zâmbit din nou, parcă fără să creadă.

– Ai putea să spui și tu ceva, dacă vrei.

Ron s-a uitat la ea.

– Știi, de pildă, crezi că sunt drăguță?

Ron s-a încruntat și a roșit.

– Drăguță?

Pentru un moment, Chloe a crezut că va spune nu. Apoi Ron a continuat:

– Arăți ca...

„O acadea? O scoică? O sirenă? Te rog, nu spune ca o vată de zahăr."

– Ca o zeiță, a încheiat el fraza înflăcărat. Nu știai? Arăți ca o zeiță. Arăți ca și când ar trebui să trăiești pe lună!

A arătat în sus, ca și când ar fi vrut s-o lase pe Chloe în dubiu în legătură cu luna pe care ar fi trebuit să trăiască.

– Super! a spus Chloe. Mulțumesc!

Au rămas tăcuți din nou și se țineau de mână, în timp ce alte cupluri se sărutau și gemeau în jurul lor. Chloe a văzut-o pe Pamela care venea cu cineva pe care Chloe nu-l cunoștea. Pam i-a făcut semn cu mâna și cu degetul mare în sus, după care s-a întors grăbită spre însoțitorul ei.

Ron privea foarte intens la nisip, iar Chloe și-a dat seama că era emoționat. Și asta din cauza ei. Credea că este o zeiță; nu-i venea să creadă că are norocul să fie acolo, cu el. Era o întorsătură neașteptată, iar Chloe a înțeles că inima lui este în mâinile ei. Asta însemna să ai putere asupra cuiva. Întotdeauna dorise să se simtă ca o sirenă, ca frumoasele din filme. Dar acum, când trăia acest sentiment, nu era foarte sigură că îi place. Însemna foarte multă răspundere.

– Vrei să mergem înăuntru? a întrebat Ron.

Ușurată, Chloe a dat din cap și a sărit în picioare. Ron a urmat-o ca o umbră. O fixa cu ochii aceia mari, iar Chloe se simțea puțin speriată. Nu de el, ci pentru el; de toată treaba asta cu băieții și fetele, cu inimi și săruturi. Și-a netezit fusta și s-au întors la dans. Fetele dansau lent. Llew ședea singur și privea în jur.

Chloe s-a întors spre Ron și a zâmbit:

– Mulțumesc foarte mult, Ron, a spus ea politicoasă, ca și când băiatul i-ar fi făcut sendvișuri pentru ceai. Apoi s-a dus la Llew.

– Cum te distrezi? a întrebat-o Llew.

– Ron Lewis este foarte timid. Nu a scos aproape nici un cuvânt.

– Nu e foarte inteligent. Dar este destul de drăguț.

Chloe s-a simțit puțin stingherită. Nu știa cum să vorbească despre asta cu Llew. Era pentru prima oară când iubirea romantică intervenea în prietenia lor.

– Nu te superi, nu-i așa, Llew? Dar eu am deja cincisprezece ani. Și creștem mari.

Dintr-odată, ea găsea răspunsul lui lent înnebunitor.

– Creştem mari, a spus el într-un târziu, şi tu alergi mereu înaintea mea. Dar nu contează. Numai să nu alergi mai repede decât pot eu să mă ţin după tine.

Evie şi Christine s-au apropiat de ei aproape în acelaşi moment, extrem de binedispuse.

– Unde este Pam?

– E afară cu un băiat, a spus Chloe.

– Paul Preece! a exclamat Christine. Trebuie să mergem s-o găsim imediat, fiindcă altfel o să o mănânce de vie! Doar ştii cum este Paul Preece!

E clar că Evie ştia, pentru că amândouă au început să chicotească.

– Dar tu, Christine? a întrebat Llew. Arăţi foarte fericită.

– Am dansat cinci dansuri cu Andrew Thomas, dar ştiţi ce mi-a spus când am terminat?

Toate capetele s-au apropiat. Chloe spera că nu va fi ceva răutăcios. S-ar fi simţit stânjenită din cauza lui Llew.

– A spus: „Ne vedem luni", a şoptit Christine.

Llew şi Chloe s-au uitat amuzaţi unul la altul.

– Nu înţelegeţi? Christine era impacientată. Andrew nu spune niciodată asta. Întotdeauna spune: „La revedere, Chris". Nu a menţionat niciodată ziua până acum! Vrea să mă vadă din nou.

Llew a ridicat din sprâncene.

– Nu vă trebuie prea mult ca să fiţi fericite, fetelor, aşa este?

Christine l-a bătut pe braţ.

– Nu ştii nimic despre asta! Eşti încă un băieţel! Ascultă-mă pe mine, asta înseamnă ceva!

– E minunat, Chris, a spus Evie, nepărând prea convinsă.

Fetele au plecat s-o recupereze pe Pam, iar Llew şi Chloe s-au uitat unul la altul.

– Ce seară, a spus Llew. Nu am crezut niciodată că o să reuşeşti să mă convingi, Chloe Samuels, dar mă bucur că ai reuşit.

– Şi eu mă bucur, a spus radioasă Chloe.

Când a venit momentul să plece, Chloe a privit pe uşă afară, peste plajă, şi dintr-odată a simţit că nu-i vine să iasă afară, la sfârşitul altui dans anual, şi să păşească în viitor. Atunci, Llew a luat-o de mână.

– Hei, Chloe, a spus el insistent.

– Ce este?

A fixat-o cu o parodie de privire romantică:

– Ne vedem luni!

Au râs atât de mult, încât abia mai puteau să meargă.

NORA

În zilele următoare, Nora s-a gândit tot timpul la conversația cu Kaitlin. Avea dreptate. Din nou. Nora presupusese întotdeauna că Țara Galilor lipsea din albume pentru că viața de acolo fusese anostă. Dar acum, stând mai mult timp cu Buni, își dădea seama că nu era așa. Poate că Nant-Aur nu avea luminile strălucitoare ale Londrei, dar viața de aici fusese bogată și plină de căldură. Și cineva ca mama ei? Nu era posibil să nu i se fi întâmplat nimic incitant în aproape douăzeci de ani. Întrebarea era, ce anume? De ce nu voia să-și amintească? Și asta putea fi ceea ce îi afecta relația cu Nora din ultimii ani?

Dar de ce Dumnezeu nu-și pusese aceste întrebări mai înainte? Dar serios, reflecta Nora, cât de mult se gândește un copil la viața părinților săi în afara modului în care aceasta are legătură cu el? Jasmine spusese că aceasta era povestea vieții ei, iar Nora acceptase, indiferent că lipseau două decenii. Norei îi plăcea cel mai mult povestea vieților lor împreună, cu toată fascinația egocentrică a unui copil. Chiar și după ce crescuse mare, Norei nu i se păruse nimic ciudat în faptul că nu existau fotografii din copilăria mamei ei. Presupunea că nu avuseseră aparat de fotografiat, iar dacă existaseră fotografii, nu o interesaseră.

Jasmine Banquist cea sofisticată, cu părul negru ca pana corbului – aceasta era mama ei, nu galeza Chloe Samuels, cu părul blond, aproape alb. Norei îi venea chiar greu să împace între ele cele două imagini. O bătaie puternică în ușă a smuls-o din reverie.

Glenda Watkins era în fața ușii. Deasupra feței antipatice, vântul ridicase un ciuf de păr care stătea drept în sus ca la indienii mohawk.

– Scuze că te deranjez, a spus doamna Watkins, pufnind disprețuitoare. Traducere: *Îmi pare rău că ești aici și că mă împiedic de tine.*

– Nu este nici un deranj, a spus Nora. Cu ce vă pot fi de folos?

– Drăguță, îmi trebuie un lucru al meu pe care tata l-a încuiat în camera nefolosită. Te deranjează dacă intru să-l iau?

– Nu mă deranjează deloc. Intrați. Ce zi frumoasă, nu-i așa? a adăugat Nora închizând ușa în urma lor.

– Sunt sigură că este frumoasă pentru aceia dintre noi care își permit luxul să stea și să se gândească la vremea de afară.

A privit în jur. Geaca roz a lui Kaitlin atârna de balustradă. Sacoșa indiană multicoloră a Norei era pe jos, în fața scărilor. Pe ușa deschisă de la bucătărie se vedea un maldăr de vase nespălate.

– Mă simt ciudat, a spus doamna Watkins. Să intru în casa tatălui meu, să vă văd pe voi, două străine, cum v-ați instalat ca la voi acasă.

– Păi pentru asta plătim chirie, a spus blând Nora, apoi și-a mușcat limba.

De ce menționase chiria?

– Asta nu este chirie. Este o farsă. Dar știți deja părerea mea în această privință. I-am scris din nou tatălui meu și l-am rugat să-și vină în fire, dar degeaba. Nu vrea.

Nora l-a aprobat în sinea ei pe excentricul Jones și a bombănit-o pe doamna Watkins pentru că era o asemenea zgripțuroaică.

– Ei bine, este o înțelegere numai pe termen scurt, a spus. Sunt sigură că se va întoarce curând. Știți unde este acum? Sper că e bine.

– Da, cred și eu că speri, a mormăit doamna Watkins ursuză și criptică. Mai bine m-aș duce să-mi caut lucrurile. Mă duc sus.

A scos o cheie din buzunar și a pornit pe scară.

– Doriți o ceașcă de ceai? a strigat Nora în urma ei.

– Nu, mulțumesc! a venit răspunsul.

Nora nu s-a putut abține, s-a luat după doamna Watkins și a așteptat pe palier. Nu era sigură că nu își va băga nasul și în celelalte camere. Doamna Watkins i-a aruncat o privire furioasă, a intrat în camera nelocuită și a închis ușa în urma ei. Dar ușa nu s-a închis cu clanța și s-a întredeschis câțiva centimetri. Nora îi vedea spatele lat în timp ce se aplecase și scotocea prin niște lăzi. Așa cum presupusese Kaitlin, camera era plină de lucrurile personale ale lui Jones pe care dorise să le ia din calea lor. A văzut un morman de haine bărbătești aruncate pe un

scaun, mai multe cutii și dosare, câteva unelte de pescuit, cizme de cauciuc înalte și, rezemate de perete, alte tablouri.

– Tragi cu ochiul pe aici, nu-i așa? a spus doamna Watkins, iar fața ei roșie a apărut în deschizătura ușii. Vrei să te uiți pe săturate la ceea ce nu te privește? Ei bine, am găsit ce căutam și o încui din nou, așa să știi.

– Mă întrebam dacă nu aveți nevoie de ajutor. Nora și Kaitlin intenționaseră să-i spună doamnei Watkins când o văd cu prima ocazie că ușa de la pod nu este încuiată. Pentru moment însă, a decis să nu-i spună nimic. Dar se vede că ați găsit ceea ce căutați, așa că totul este în ordine. A... ursulețul de pluș! a exclamat ea surprinsă.

– Da, ei bine, fiul meu este jos cu nepoata mea. Și cu soția, desigur, a adăugat ea, ca și când nu ar fi fost dispusă să admită existența unei asemenea persoane. Micuța are vise urâte noaptea. Mă gândeam că Wendy ar putea s-o liniștească.

– Wendy este ursulețul, a ghicit Nora zâmbind.

– Da. A fost al meu când eram mică. Tata îmi spunea că este un ursuleț deosebit.

– Este foarte drăgălaș, a spus Nora.

Poate că doamna Watkins avea și o altă latură.

– O, tata este un aiurit cât e ziua de lungă, spune tot felul de prostii. Dar poate că o să-l ajute pe copil.

Poate că nu.

Doamna Watkins a tras ferm ușa și a încuiat-o, zdrăngănind exagerat de mult cu cheia, ca și când ar fi vrut să facă o declarație. Nora a mai apucat să zărească un tablou atârnat pe perete. S-a încruntat și a întins gâtul, dar tabloul a dispărut foarte repede din vedere.

– Gata! a spus doamna Watkins, privind-o cu un aer de triumf meschin.

– Sigur nu doriți o ceașcă de ceai? a întrebat Nora amabilă, dar doamna Watkins plecase deja, clătinând din șoldurile pătrate, cu fermoarul hanoracului tras până în gât și cu ursulețul în mână. Nora, care privea în urma ei, a clătinat din cap și apoi a închis ușa.

S-a oprit o clipă în hol. Tabloul din camera nelocuită înfățișa o fată, atât apucase să vadă. Nimic neobișnuit în asta. Dar ceva din felul în care înclina capul și părul lung și blond îi erau cunoscute. Îi amintea de fotografiile mamei ei din salonul bunicii. Nora s-a scuturat. Artiștii din întreaga lume au pictat întotdeauna femei blonde, frumoase. Vedea mistere acolo

unde nu existau. Era prea preocupată de mama ei. Dar acum nu avea timp să se gândească, întrucât cursul de cusut pături din petice începea într-o jumătate de oră; următoarea activitate de pe lista de dorințe.

Ceva mai târziu, în timp ce ședea într-o mică încăpere a clubului împreună cu alte șapte doamne care coseau, Norei îi venea să zâmbească, era ca o scenă dintr-un roman de Jane Austin. Celelalte femei erau mai în vârstă, în jur de șaizeci de ani. Margaret Lloyd-Wynn avea șaptezeci și doi, iar Grace Wells, care avea patruzeci și doi, a venit împreună cu fiica ei cea mai mică, Anwen, de șaptesprezece ani. Molly Davies, cea care preda cursul, era cam de vârsta Norei și era frumoasă, cu un păr negru, lucios, avea soț și doi copii, despre care vorbea mereu. „Este o persoană încântată de viața ei", și-a spus Nora. Când dăduse telefoane și se interesase, Molly îi explicase că predă croitoria după moda veche – desenau tipare, le decupau și le coseau de mână.

– M-am simțit obligată să-ți spun, ca să nu te aștepți la cine știe ce abordare supermodernă, cu dispozitive de croit și echipamente sofisticate, a spus Molly. Știi să coși bine?

– Deloc. Nu am mai pus mâna pe un ac din școală. Dar mi-am dorit întotdeauna să încerc.

– În acest caz, această abordare este probabil mai bună pentru tine. Înseamnă că nu ai nevoie de cine știe ce investiții masive ca să începi, iar după aceea, dacă decizi că nu e de tine, înseamnă că nu ai risipit banii. Și apoi, noi avem proiecte foarte mici, așa că vei avea foarte curând satisfacția lucrului împlinit. Acestea sunt motivele practice pentru care predau așa cum predau. Alt motiv este că se formează un grup simpatic. Putem să stăm aproape, să vorbim nestingherite și îmi place și simțul istoric. Facem cusătorie, în esență, așa cum făceau mamele și bunicile noastre.

– Sună minunat, a spus Nora. Când pot să încep?

Iar acum era aici și făcea un coșuleț cilindric de cusut. Cele mai multe doamne aduseseră rochii vechi ca să le taie și să le folosească; moda din diverse decenii stătea expusă pe masă, provocând comentarii amuzante sau admirative din partea celorlalte. Margaret adusese o rochie din mătase galbenă cu talie *princesse* din anii '50. Rachel Beynon avea o bluză din anii '80, care a provocat hohote de râs, cu pernițele acelea pentru umeri de dimensiunea unei canapele și cu talia aceea subțire.

– Fiica mea spune că, dacă îmi mai trece prin minte să o port vreodată, mă reneagă, a spus Rachel tristă.

– Silueta femeii puternice, a reflectat Nora. Mama mea a avut această formă un deceniu întreg.

Nora își dorea să fi avut o astfel de moștenire pe care să o poată tăia și modifica, transformând-o într-o viață nouă. Dar fusese nevoită să se ducă la magazinul de mercerie și furnituri din Haverford West de unde, urmând instrucțiunile lui Molly, cumpărase un metru și jumătate de material cu model deschis la culoare, aceeași cantitate de material cu model închis la culoare și încă o bucată fără model. Poate că o va întreba pe Buni dacă nu are ceva pentru următorul proiect.

În sala cu mese de plastic, cu vasele mari de ceai din colț și razele vesele de soare care pătrundeau pe fereastră era liniște. Când îi înțepenea gâtul, Nora privea la femeile din jurul ei, cu expresiile lor concentrate, se uita la firicelele de praf care pluteau în razele de soare și zâmbea.

Nora se uita atentă la Molly, care arăta cum se fac trandafirii de Suffolk, când ușa s-a dat de perete și toată lumea a tresărit. În încăpere a intrat un bărbat cu brațele încărcate de cutii care îi acopereau fața. Margaret și-a dus mâna la inimă:

– O, *pacemaker*-ul meu!

– Scuze! s-a auzit o voce din spatele cutiilor. Mi-a alunecat cotul!

S-a apropiat clătinându-se de ele, orbit de cutii.

– Stai, Logan! Așteaptă puțin, a strigat Molly, lăsând jos trandafirul (fără a înfige acul în material pentru mai multă siguranță, așa cum le învățase).

A luat cutia de sus din teanc.

– Sunt așa de grele, a exclamat Molly.

– Este vesela de porțelan pentru ceai. Mulțumesc, Molly, acum văd pe unde calc.

A dus teancul de cutii în fundul sălii și le-a pus ușor pe podea. Nora a observat fără să vrea că tricoul lui bleumarin stătea lipit pe un spate foarte musculos, iar blugii se întindeau puțin atunci când îndoia picioarele ca să se aplece. Între timp, Molly se tot foia și se învârtea cu acea cutie pe care o salvase atât de repede.

– Îmi cer scuze pentru această întrerupere, doamnelor, a spus bărbatul, privind la grup.

Nora a simțit cum i se strânge stomacul. Avea părul scurt, negru și ochi albaștri. Era înalt și era incontestabil un bărbat

bine. Şi avea şi un accent deosebit, ca de la antipozi. Era întotdeauna foarte atentă la accent. A început să coase repede, ca înnebunită, s-a înţepat în deget şi a ridicat din nou privirile. Nu vedeai în fiecare zi ochi aşa de sinceri.

– Mulţumesc că ne-ai adus vesela, Logan, a spus Anne Lewis. Ştii ceva despre pahare?

– Absolut nimic.

Anne a ţâţâit nemulţumită.

– Când încearcă Delphine Carter să organizeze ceva este ca şi când ai organiza o... fabrică de bere, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Totul e făcut numai pe jumătate. Nu contează. Nu e vina ta, Logan.

– *Duw*, dar ce vânjos eşti, *bach*, a spus Margaret privind la Logan.

Nora a zâmbit auzind diminutivul. *Micuţule!* Avea cel puţin 1,92 m. Logan a observat-o şi a venit spre ea cu mâna întinsă.

– Nu ne-am cunoscut. Logan.

– Nora, a spus ea, îngrozită că fusese remarcată.

Era sigură că roşise din cap până-n picioare. Cât de previzibil! Ce jenant!

– Nou-venită la cursul de croitorie? Sau în grup?

– Şi una, şi alta. Îţi vine să crezi?

A râs, ridicând să-i arate rodul eforturilor din această dimineaţă, care era înduioşător de strâmb şi avea un petic atârnând de un fir lung.

– Arată foarte bine. Hm, indiferent ce este. Ei, ar fi mai bine să plec. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Nora, mă bucur că v-am văzut, doamnelor. Şi îmi cer din nou scuze pentru că v-am provocat atacuri de inimă.

Şi uite aşa, imposibilul s-a produs. Cel puţin, Nora îşi închipuise întotdeauna că era imposibil, dar era clar că nu este aşa. Simţea ceva pentru Logan. Dacă era iubire sau numai poftă sexuală sau ceva profund, asta nu ştia clar, dar era ceva şi se complăcea în acest sentiment. Îl resimţea puternic tocmai pentru că era aşa de neobişnuit; nu se gândise niciodată că ar putea să se îndrăgostească instantaneu. Uau! Tipul acesta era minunat.

Logan s-a dus la Molly, a tras-o spre el cu un braţ şi a sărutat-o pe obraz.

– Pa, Molly, ne vedem acasă.

– Pa, frumosule, ne vedem mai târziu.

Nora a privit în jos la lucrul ei. Bineînțeles. Logan era soțul lui Molly. Inima i se frânsese. Și-a amintit ce îi spusese Kaitlin săptămâna trecută: „Toți bărbații din Țara Galilor sunt fie însurați, fie peste șaizeci de ani, sub douăzeci sau la închisoare." E drept că băuse câteva beri, iar pe atunci era prost dispusă din cauza lui Milo, dar firește că un bărbat ca acesta nu putea fi singur. El și Molly arătau splendid împreună. Nora nu și-a permis să se uite în urma lui când a plecat. Nu are rost să întreții niște sentimente care au înflorit pe neașteptate. Nu era disponibil. Viața e frumoasă. Nu căuta un bărbat, iar reacția ei o luase cu totul prin surprindere. Acum trebuia numai să uite.

Totuși, profunzimea dezamăgirii era uimitoare. Simțea un fior rece, parcă ar fi avut nevoie de o jachetă, când o clipă mai înainte îi fusese cât se poate de cald.

CHLOE

Iulie 1956

În sfârşit, venise minunata vară când Chloe avea şaisprezece ani. Anul trecut fusese sărutată şi luase ceaiul la un hotel. Cine ştie ce va avea de povestit când se va întoarce acasă anul acesta? În final, totul se va rezuma la un singur cuvânt: varicelă.

Aşteptase cu mai multă nerăbdare ca oricând să ajungă la Tenby după ce mătuşa Susan îi promisese că va sta singură în camera din mansardă.

– Şi tu, şi Megan sunteţi acum două domnişoare, îi scrisese ea. Nu mai trebuie să păstrăm o cameră pentru nenumăraţii prieteni ai lui Richard, fiindcă el locuieşte acum la hotel, aşa că vei putea sta acolo oricând vii.

Gândul că va avea toată mansarda frumoasă, scăldată în soare, numai pentru ea singură, cu bibliotecile pline de cărţi chiar lângă uşă, era o perspectivă încântătoare. Simţea uşoare mâncărimi pe piele şi îi lăcrimau ochii înainte să plece, dar toată lumea a pus asta pe seama emoţiei şi a vremii neobişnuit de călduroase. Avusese şi zilele dificile din lună şi se simţea, în general, oribil, aşa că nu era nevoie să mai caute şi alte explicaţii.

Era la Tenby numai de o zi, când s-a ridicat de la masa de seară clătinându-se, ameţită şi cu febră. Mătuşa Susan se gândea că făcuse insolaţie şi a insistat să se bage în pat. Dar când i-a dat lui Chloe o cămaşă uşoară de bumbac, a descoperit că trupul zvelt al fetei era acoperit de o erupţie. A fost chemat doctorul, s-a pus diagnosticul.

– Dar... cât va dura? a strigat Chloe? Cât voi pierde din vacanţă? În mod sigur, nu... nu o săptămână întreagă?

– Varicela poate dura două săptămâni, uneori şi mai mult până trece de tot, copilă, a spus doctorul, uitându-se la ea peste ochelari.

– Dar asta înseamnă toată vacanţa mea!

– Ei bine, nu te uita aşa la mine! Nu ţi-am dat-o eu!

– Dar dansul, se tângui Chloe, apucând-o de mână pe mătuşa Susan. Ar trebui să mă fac bine până atunci, nu-i aşa?

– S-ar putea să nu prea ai chef de dans după varicelă, a spus mătuşa Susan vag.

Megan, care venise să-i spună noapte bună lui Chloe, a fost mai directă:

– Vei avea cruste peste tot, i-a explicat, iar când cad, vor lăsa cicatrice, nişte urme oribile. Este o boală care desfigurează groaznic.

Chloe ar fi dorit ca verişoara ei să fie în Franţa.

– Dar tu nu ai cicatrice. Mătuşa Susan a spus că poţi să vii să mă vezi numai pentru că ai avut boala, aşa că nu o mai poţi lua de la mine. Şi nu te-a desfigurat!

– Nu la faţă, a admis Megan. Am avut noroc, nici una dintre cicatricele mele nu este la vedere. Dar s-ar putea ca tu să nu fii la fel de norocoasă. Uite, ai deja o pată urâtă pe bărbie. Pun pariu că va rămâne o cicatrice. Iar cea de pe nas în mod sigur îţi va lăsa o urmă.

Chloe nu se mai simţise niciodată aşa de îngrozită în toată viaţa ei. Când a plecat Megan, a plâns în pernă, sărmana de ea, tot corpul o mânca şi era zguduit de sughiţuri de plâns. Va fi desfigurată! Tocmai începuse să creadă că mama ei şi Llew nu erau părtinitori şi că într-adevăr era frumoasă, că visele ei de iubire şi o viaţă remarcabilă erau posibile. Acum totul se terminase, visurile erau moarte înainte să înceapă cu adevărat, exact ca atunci când începuse să înveţe să danseze, iar apoi Blossom plecase. Era cât se poate de conştientă de fiecare bubă care o chinuia. Erau cu sutele! Va arăta precum leproşii din *Biblie*. Copiii mici vor începe să ţipe când se va apropia ea. Nu va mai fi frumoasă. Nu va mai fi nici măcar oarecare. Va fi hidoasă!

În dimineaţa următoare, a auzit paşi care urcau pe scara spre mansardă şi s-a făcut mică, fiindcă nu voia să fie văzută. Slavă Domnului că Iestyn nu stătea aici şi că nu era nici o primejdie să o vadă aşa. Dar era numai Llew. A aterizat la marginea patului ei ca o răţuşcă speriată de pe malul râului.

– O, Chloe, mi-a spus mătuşa ta. Te simţi oribil?

– Da, a pufnit Chloe cu ochii plini de lacrimi. Nu trebuie să mă scarpin, dar mă mănâncă aşa de rău, ca naiba, şi nu mă simt bine deloc. Nu pot să dorm şi mă plictisesc. Îmi strică toată vacanţa. Am avut numai o zi! Şi... şi...

A început să plângă de-adevăratelea și s-a prăbușit. Nu era nici o garanție că va mai putea ieși din nou în public.

– Și ce? a întrebat Llew, după ce a așteptat cu răbdare câteva minute.

– Nici nu pot să-ți spun. Chloe a întors fața, cuprinsă de panică. Este prea cumplit.

– Păi, ce rost are prietenul, dacă nu să-i spui lucruri teribile? Ar fi un prieten la fel de inutil ca unul cu care nu te poți distra. Spune-mi, Chloe. Nu mi se va părea chiar așa de cumplit. Te asigur.

Chloe s-a uitat la el din nou și a respirat nesigură.

– Llew, voi rămâne cu cicatrice. Varicela lasă cicatrice! Mă bucur că ai toate fotografiile acelea ca să-ți amintești de mine. Voi fi desfigurată!

Apoi a început să plângă fără să se mai poată opri.

Llew a chicotit.

Chloe era cât se poate de buimăcită. El, care era așa de blând, de compătimitor.

– Llew! Încetează! Nu este deloc amuzant să fii urât și să fugă copiii de tine când te văd!

Llew râdea în așa hal, că nici nu putea vorbi. În cele din urmă și-a revenit, dar cu un efort vizibil.

– Chloe, asta nu este adevărat! Nu vei fi desfigurată! Nu vei fi urâtă! Ce tot spui acolo?

– Așa este, mi-a spus Megan!

– O, Megan! Și tu crezi tot ce spune ea, nu-i așa? Pentru că nu dorește niciodată să te supere, nu-i așa? Chloe, este varicelă! Toți oamenii fac la un moment dat varicelă. Și câți oameni cu cicatrice hidoase ai văzut umblând pe aici? Nici unul! Pentru că nu este adevărat!

În inima lui Chloe s-a înfiripat o speranță. Ca de obicei, ce spunea el era logic. Dar i-ar putea spune Megan o minciună atât de crudă? De fapt, ce spusese ea cu adevărat și ce își imaginase Chloe, pornind de la cuvintele ei? Acum nu-și mai amintea.

– Serios? a întrebat cu o voce timidă. Este adevărat, Llew? Asta înseamnă că nu voi avea nici o cicatrice?

Și-a dus o mână la față.

– Nu! Megan are dreptate că pot să lase urme, însă dacă le scarpini. Așa că nu ai voie să te scarpini. Dar chiar și așa, vor fi niște cicatrice mici, de aceeași culoare cu pielea, nici nu se vor

observa. Asta în cazul cel mai rău. Dar nu vei avea nici un semn, pentru că nu te vei scărpina.

– Dar eşti sigur că nu voi fi urâtă?

– Mă jur pe viaţa mea!

– Chiar aşa?

– Jur pe aparatul meu de fotografiat Box Brownie.

– Oh! Acum Chloe era sigură că spune adevărul. Bine, atunci nu e chiar aşa de rău. Pot să suport orice, dacă în final lucrurile vor reveni la normal. Dar, oh, Llew! Vacanţa noastră frumoasă. Complet stricată. Îmi pare aşa de rău.

– Nu e vina ta, gâsculiţă ce eşti! Şi nu va fi complet stricată, numai un pic. Am să vin să te văd în fiecare zi şi ne vom amuza, ai să vezi. Sigur, nu am fi vrut să petrecem trei săptămâni în mansardă, dar vom fi împreună, iar ăsta e lucrul cel mai important.

– Llew, dar ţie nu-ţi place să stai în casă. Numai pentru că vara mea este stricată nu înseamnă că trebuie să fie şi a ta.

– Mă descurc. Pot să stau pe afară după ce pleci tu acasă. Nu e acelaşi lucru fără tine, Chloe. Nimic nu este la fel fără tine.

Chloe era emoţionată, ochii i se umpluseră din nou de lacrimi. Probabil că varicela te face să fii foarte emotiv.

– Nimic nu este la fel nici fără tine, a şoptit ea.

S-au auzit alţi paşi pe scări, iar mătuşa Susan a intrat cu o loţiune roz de calamină.

– Llew, poţi să aştepţi puţin pe scară? Trebuie să-i scot cămaşa de noapte lui Chloe şi să-i dau cu loţiune pe toate bubele. Ajută împotriva mâncărimii, draga mea, i-a spus ea lui Chloe.

Chloe a clipit când şi-a tras cămaşa peste cap şi aceasta i-a atins pielea. Nu putea suferi să se uite la pielea ei şi tremura în timp ce mătuşa Susan punea loţiunea rece ici şi colo.

– Mulţumesc, a murmurat Chloe. Îmi pare rău că îţi fac atâtea necazuri. Poate ar fi trebuit mai bine să mă trimiţi acasă.

– Nici vorbă. Nu te simţi suficient de bine ca să călătoreşti şi nu e nici o problemă. Şi Megan, şi Richard au avut varicelă, aşa că ştiu ce trebuie să fac.

Chloe şi-a ţinut respiraţia.

– Dar Llew? El a avut?

– Este primul lucru pe care l-am întrebat când a încercat să intre. Nu l-am văzut niciodată aşa de dornic să intre în această casă. A făcut varicelă când avea şapte ani.

– O, e bine! A spus că va veni în fiecare zi să mă vadă şi să-mi citească. Nu-i aşa că este un prieten minunat?

Mătuşa Susan s-a uitat o clipă la ea, apoi a încuviinţat.

– Da, este un prieten foarte bun.

NORA

Când s-a dus din nou la Nant-Aur, Nora a luat cu ea și lucrul de mână pe care îl cususe și care era acum aproape gata, ca să i-l arate lui Buni. Lui Gwennan îi plăcea să vadă lucruri legate de viața Norei. Nora adusese câteva cărți, vase cu mâncarea exotică preparată de Kaitlin și, firește, petrecuseră o mulțime de timp privind fotografiile din telefonul ei. Cele mai multe erau imagini din viața ei de la Tenby, dar i-a arătat-o și pe Stacie și pe băieții acesteia, pe Simon („Hm, nimic deosebit", fusese verdictul lui Gwennan) și, firește, pe Jasmine și pe ea în diferite ocazii.

Nora a ținut minte să-i ceară materiale pentru următoarea lucrare de la cursul de croitorie.

– Voi face o cuvertură, i-a explicat Nora. Nu una mare, ci numai pentru canapea. Dacă cumpăr tot materialul, va fi cam impersonal. Mi-ar plăcea să fac ceva care să conțină puțină istorie.

– E nostim că m-ai întrebat. Voiam să-ți cer și eu o favoare. Am niște vase vechi în pod. Mair Hughes le vrea pentru că deschide o ceainărie. Cum se numesc acum? Când fac ca totul să pară așa cum era acum șaptezeci de ani?

– De epocă?

– Da, asta este. Face o ceainărie de epocă. Se pare că vesela va fi de toate felurile – evident că noi nu am fi făcut niciodată așa ceva pe vremea mea, dar asta este. Voiam să te rog să te duci în pod și să aduci vesela jos.

Nora s-a gândit fără să vrea la mușchii lui Logan care se încordau sub greutatea turnului de cutii. „Nu!"

– Sigur că da, Buni! Să le aduc jos astăzi?

– Nu cred că este cine știe de grabă cu Mair, dar acolo este și un sac cu bucăți de materiale, unele ale mamei tale, iar altele ale mele. Poți să vezi dacă ți se potrivește ceva pentru cuvertură.

După ce a așezat toată vesela și un sac mare cu cârpe pe palier, Norei i-a venit o idee:

– Nu ai cumva fotografii vechi cu mama? a întrebat ea, şezând pe marginea trapei de la pod, cu picioarele atârnând. Mi-ar plăcea să o văd ca fetiţă.

– Doamne, iartă-mă, Nora, fotografii de-ale mamei tale? Am zeci de poze! Dar nu acolo sus. Vino jos şi îţi arăt.

Aşa că Nora a închis podul şi a urmat-o pe Gwennan în camera ei, unde avea o cuvertură demodată roz pe patul dublu, de alamă, în care dormise timp de şaizeci de ani cu Dafydd, o oglindă Cheval demodată, o perie de cap asortată, o oglindă de mână, un set de piepteni pe măsuţa de toaletă şi mai multe bibelouri de cristal pe şerveţele brodate. Nora şi-a dus mâna la inimă. Era insuportabil gândul că ai împărţit o viaţă întreagă împreună cu cineva, iar după aceea trebuie să mergi de unul singur mai departe. Cum putea suporta cineva una ca asta? Poate era mai bine să rămână singură. Cel puţin cu asta era obişnuită.

Bunica ei a deschis dulapul în care erau câteva rochii atârnate în ordine şi a arătat spre o cutie albă de pantofi de jos.

– Vrei să o iei tu, *cariad*, să nu mă mai aplec eu?

A coborât scara şi a pus de ceai, în timp ce Nora alerga în sus şi în jos şi căra totul în salon. Apoi, cu un ceai în faţă şi inevitabilele prăjiturele, au revăzut totul.

Erau mai multe servicii de porţelan, iar Buni a întrebat-o pe Nora dacă vrea şi ea unul.

– Ştiu că nu sunt lucruri pe care le mai cumpără tinerii din ziua de astăzi, a spus ea. Nu pot fi spălate în maşina de spălat vase şi nici nu pot fi puse în cuptorul cu microunde. Dacă nu vrei, nu am să mă simt jignită...

Nu a mai apucat să continue, deoarece Nora a izbucnit entuziasmată:

– Ador să am şi eu unul! Eşti sigură, Buni? Mulţumesc, este aşa frumos. Nu mai vreau lucruri moderne. Vreau lucruri frumoase şi pline de înţelesuri... O, pe care să-l iau?

În cele din urmă, a ales unul cu margine aurie şi păsările albastre pictate.

– Este un cadou de la sora mea Susan, la aniversarea a zece ani de căsnicie. Susan a avut întotdeauna bun-gust. Acestea sunt patru servicii pentru Mair Hughes, a comentat Buni. O să fie mulţumită cu ele.

Apoi au trecut la haine. Gwennan le despăturea una după alta, le mângâia cu blândeţe, ca şi când ar fi reînviat toate amintirile pe care le conţineau. Rochiţe frumoase pentru fetiţe

mici, un şorţuleţ frumos de duminică, câteva kilturi vechi şi bluzițe simple cu guler Peter Pan. Era o rochie albastră despre care Gwennan spunea că fiica ei o purtase la fiecare ocazie deosebită timp de cinci ani.

– Nu că ar fi fost multe astfel de ocazii, nici vorbă! Doar câte o nuntă în sat şi la Eisteddfod. Şi, bineînţeles, Dansul adolescenţilor din Tenby, după care era înnebunită.

– Adolescenţii din Tenby? a râs Nora.

– Da. Când a împlinit treisprezece ani, Chloe nu a vorbit decât despre asta luni la rând! Câteva luni înainte şi câteva luni după!

Nora a zâmbit. Mama ei se entuziasma pentru diverse lucruri. A mângâiat materialul albastru, moale ca aripile de fluture. Era o rochie drăgălaşă, inocentă.

– Oh! a zâmbit Gwennan. Iar acesta este motivul pentru care nu a mai purtat rochia albastră.

Nora privea fascinată în timp ce scotea rochia roz strălucitoare, cu jupoane cu tot, cu dantelă argintie şi decolteu festonat.

– Uau! Este ca rochia unei vedete de cinema.

– Într-un an, la Tenby, fusese acolo o profesoară de dans. Dansase cu rochia aceasta pe scenă, era unul dintre costumele ei. I-a făcut-o cadou lui Chloe. Era foarte drăguţă. Tatăl ei spunea întotdeauna că de aici începuse pasiunea ei pentru modă şi strălucire, dar i-am spus că îşi dorea aceste lucruri cu mult înainte. Şi le-a dorit întotdeauna. Era prima dată când a avut şansa să le poarte.

– Mama a avut o viaţă plină de strălucire la Londra, nu-i aşa?

– Da, aşa este!

– Ai fotografii din acea perioadă? Pentru că eu am o mulţime. Am fost convinsă întotdeauna că ţi-a trimis şi ţie.

– Da, mi-a trimis, dar nu sunt fotografiile care îmi plac mie, deşi firește că sunt mândră. Numai că plecase de lângă noi, înţelegi. Asta nu mă deranja, am ştiut întotdeauna că Nant-Aur era prea mic pentru Chloe, dar a fost ceva atât de definitiv. Acum era aici, mă ajuta prin casă, îmi împărtăşea visurile ei, mă îmbrăţişa la fiecare cinci minute, iar în minutul următor, plecase şi aproape că nu se mai întorsese. Şi, sigur, când devenise manechin la Londra avea părul negru şi era foarte frumoasă. Doar că nu mai arăta ca fetiţa mea.

Nora s-a încruntat. Fetița care purtase rochița albastră drăgălașă, care era înnebunită după Dansul din vară și își adora mama, nu mai semăna cu tânăra care se scuturase de noroiul satului ei mic și nu se mai uitase niciodată înapoi.

– De ce... de ce nu a mai venit înapoi în vizită? a întrebat Nora, nedorind să atingă locuri dureroase. Știu că toți oamenii pleacă de acasă și că își văd apoi de viața lor, dar de ce nu a păstrat mai strâns legătura? Și mai târziu. Acum.

– Nu știu, *bach*. Știi, mi-am dorit de multe ori să fie altfel. Aici sunt mulți tineri care rămân aproape de casă, aproape de familie. Dar, pe de altă parte, sunt și mulți care nu mai țin legătura. Fiul lui Mair Hughes este în Australia, iar fiica ei este în Franța. Vorbesc prin Skype, dar nu este același lucru. Așa că nu sunt singura. Numai că Chloe a fost întotdeauna așa de... așa de apropiată.

Nora s-a încruntat. Buni repeta ceea ce spusese Nora atât de des despre ea însăși și Jasmine. Nu știa cum s-o întrebe pe Buni ce se întâmplase în vremurile de demult, ca să repete expresia lui Kaitlin.

Gwennan a ridicat capacul de pe cutia de pantofi.

– Aceasta este Chloe a mea, a spus ea. Așa o țin eu minte. Asta e ea, când era fericită.

I-a pus în brațe un teanc de fotografii. Nora a rămas cu gura căscată. Erau așa de multe! Presupusese că pe atunci fotografiile erau un lux pe care nu multe familii de muncitori și le puteau permite în anii '50. Dar iată, aici era Chloe în rochia albastră cu un grup de alți tineri dichisiți, toți îmbrăcați ca în anii '50, fotografiați în fața unui șemineu. Aici era ea la dans. Aici era pe plajă, vântul îi aruncase părul peste față, iar ea și-l transformase într-un enorm sandviș. Aceasta a făcut-o pe Nora să zâmbească. Nu era măgulitoare; parcă simțea cum se amuzase cel care i-o făcuse.

Nu era nici o poză cu Gwennan, cu Dafydd sau cu băieții. În afară de alte câteva fotografii oficiale de grup, era numai Chloe și iarăși Chloe. Și nu era în Nant-Aur.

– Toate au fost făcute în Tenby?

Buni a dat din cap că da.

– Și cine le-a făcut?

– Llew. Întotdeauna îi dădea câteva să le aducă acasă pentru noi, dragul de el.

– Cine era Llew?

Bunica o privea fără să-i vină să creadă.

– Cine era Llew? Să nu-mi spui că mama ta nu ți-a povestit niciodată despre Llew!

Era atât de uluită, încât, pentru o clipă, Nora s-a întrebat dacă nu cumva făcuse o greșeală și pur și simplu uitase de el. Dar ar fi ținut minte un nume ca acesta.

A negat din cap.

– Cine era? Vreun fotograf din Tenby care a determinat-o să se facă fotomodel?

Bunica ei părea mai nedumerită ca oricând.

– Nu, *bach*! Llew era cel mai bun prieten al lui Chloe!

Acum era Nora nedumerită.

– Bethan era cea mai bună prietenă a ei!

– A fost, până când mama ta a început să meargă la Tenby. Dar în prima vară l-a cunoscut pe Llew, și asta a fost. O prietenie strânsă. Îmi spunea: „Mami, Bethan este prietena mea cea mai bună din Nant-Aur, dar Llew este cel mai bun prieten al meu din lume!" O, erau inseparabili timp de trei săptămâni în fiecare an. Chloe adora Tenby, asta e sigur, dar fără îndoială că Llew era inima orașului pentru ea.

– Nu am auzit niciodată de el, a murmurat Nora, pierdută în gânduri. Acesta să fi fost misterul pe care îl ghicise Kaitlin?

– Era un băiat simpatic, din câte ne-a povestit mama ta despre el. Nu l-am cunoscut niciodată, din păcate. Mama lui îl părăsise pe tatăl lui – o mare nefericire pe atunci. Dar nu s-a lăsat afectat de asta. Învăța foarte bine la școală, era un băiat foarte isteț. Credeam că am să-l cunosc în anul acela când a fost bolnavă de varicelă, dar în final mama ta s-a făcut destul de bine ca să se poată întoarce singură cu autobuzul, în timp ce eu aveam grijă de băieți.

Varicelă? Nora era uimită să descopere că bunica ei era o adevărată comoară de povești necunoscute despre mama ei.

– Așa... se ducea acolo în fiecare an? La Tenby. Și îi plăcea?

– Da, *bach*.

Bunica ei, altfel imperturbabilă, începea să pară puțin stresată, ca și când Nora ar fi fost în mod deliberat obtuză sau *twp*, cum spuneau cei de aici.

– Vacanțele acelea erau momentul culminant al anului pentru ea. Stătea la sora mea Susan. S-a dus pentru prima dată când a împlinit zece ani, iar după aceea, în fiecare an până când a plecat la Londra. Viața de acolo a înghițit-o, mi-a luat-o pe Chloe a mea. O, n-ar trebui să vorbesc așa, e treaba tinerilor cum își trăiesc viața. Dar cum se poate ca o fată cu inima

blândă, care iubește marea, familia și pe cel mai bun prieten al ei, care are visuri, da, dar care stă cu picioarele bine înfipte în pământ, să se transforme în această... altă persoană?

Acum, Gwennan avea ochii plini de lacrimi. Nora a lăsat jos fotografiile și a îmbrățișat-o.

– Îmi pare rău, Buni, n-am vrut să te necăjesc. Numai că... nu știam...

– Nu e vina ta, *bach*. Mi-e dor de ea, asta e tot. Crezi că te-ai împăcat cu soarta, că ai acceptat lucrurile, dar mi-a fost tare dor de ea mult timp, ca să spun drept. O, este o fată bună. Îmi dă telefon de două ori pe săptămână și nu e ca și când nu aș fi văzut-o un an de zile. Îi plăcea foarte mult să o vizităm, Daf și cu mine, la Londra. Mă bucuram întotdeauna. Nu m-am așteptat niciodată că va rămâne în Nant-Aur, așa cum sperase Daf. Credea că se va mărita cu vreun băiat de aici, că va locui în sat și va veni pe la noi în fiecare zi. Credea așa pentru că asta își dorea, desigur; așa este lumea pentru bărbați. Dar eu știam că va pleca. Numai că nu am crezut că va pleca atât de... *complet*.

Acum, Nora simțea mai mult ca oricând că se întâmplase în mod sigur ceva. Dar nu putea să o întrebe pe Buni. Oricum, nu astăzi, căci era deja tulburată. Era foarte bătrână. Băieții ei erau sincer îngrijorați. Nora nu voia să-i producă un atac de inimă.

– O, Buni, mama te iubește așa de mult. Asta mi-a spus de nenumărate ori. Dar viața te ia pe sus uneori... așa cum am fost eu cu serviciul meu. Este chiar nostim, nu-i așa? a terminat ea stânjenită.

Dar Gwennan parcă se liniștise.

– Da, *bach*, așa este. Ei, ia te uită cum m-am întristat! Nu-mi stă în fire să plâng!

– Plânsul este cathartic, a spus Nora, repetând cuvintele pe care le rostise Jennifer cu câteva luni în urmă. Nu vrei să-ți fac alt ceai, Buni? Acesta s-a răcit.

Abia în timp ce mergea cu mașina spre casă și-a amintit ce spusese Buni în timp ce se uitau la fotografii. *Astea sunt de când era fericită.*

Voia cumva să spună că la Londra, în anii '60, nu fusese tânăra fericită, radiantă, uluitoare care pozase în acele fotografii? Și totuși, cine putea ști ce gândea sau ce simțea în fundul sufletului ei? În fond, erau fotografii profesioniste. Așa trebuia să arate. Dar, în spatele acestei fațade, îi era dor de pădurile și de

câmpurile de acasă? De plajele strălucitoare din Tenby? De cel mai bun prieten al ei fără mamă? Fusese fericită?

CHLOE

În prima săptămână când zăcuse de varicelă, Llew se ţinuse de cuvânt şi îi citise în fiecare zi câte o povestire din *Cei Cinci Vestiţi*. Pentru că Chloe dormea foarte mult, dimineaţa cutreiera cu aparatul de fotografiat şi venea pe la ora zece. Mătuşa Susan îi dădea de mâncare şi el mânca lângă patul lui Chloe, devorând cât pentru amândoi, în timp ce ea ciugulea puţin din salata de pui sau sorbea puţină supă, apoi adormea. Atunci pleca să-şi vadă de treburile lui, iar la patru se întorcea şi stătea cu ea încă două ore. Se ducea acasă să ia ceaiul cu tatăl lui, iar seara developa fotografiile făcute în timpul zilei, ca să i le arate lui Chloe în dimineaţa următoare. În felul acesta, Chloe vedea oraşul Tenby, chiar dacă nu putea să se scoale din pat.

Când s-a trezit marţea următoare se simţea ceva mai bine. Avea mintea limpede şi era sigură că pata de sub cotul ei stâng se făcuse mai mică. Abia aştepta să-i spună lui Llew, dar acesta nu a venit.

Şi nu a venit nici în ziua următoare. Mătuşa Susan era îngrijorată, Chloe îşi ieşise din minţi, imaginându-şi cele mai rele scenarii; Will Slocombe îl bătuse zdravăn; Llew alunecase şi căzuse de pe stânci; Sam cel Roşu îl mâncase. Unchiul Heinrich s-a dus în strada Morris să se intereseze. I-a deschis uşa domnul Jones, îngrijorat şi tras la faţă. Llew avea varicelă.

– Dar credeam că nu se poate face de două ori! a exclamat Chloe. Nu l-aş fi lăsat să vină dacă aş fi bănuit că este posibil.

– Mi-a spus că a avut varicelă când avea şapte ani, s-a încruntat mătuşa Susan. Domnul Jones e sigur? Ştiu că este un tată foarte grijuliu, dar nu prea are simţ practic...

Unchiul Heinrich s-a apucat de tăblia de la picioarele patului lui Chloe, iar ochii lui albaştri zâmbeau din spatele ochelarilor.

– M-am dus chiar eu să-l văd pe băiat. Este varicelă. Mi-e teamă că Leonard v-a spus o – cum se spune în engleză? – minciună albă.

– O minciună nevinovată. Oh!

– Da, o minciună nevinovată, ca să poată veni să o vadă pe Chloe.

– Dar i-am spus că este foarte contagioasă! M-am exprimat cât se poate de clar!

– Sunt convins că i-ai spus, draga mea! Dar băiatul era decis, nu-i aşa? A fost o prostie din partea lui, dar a fost foarte galant. Nici un bărbat adevărat nu poate fi ţinut departe de obiectul iubirii lui.

– Of, a oftat din nou mătuşa Susan. Sărmanul băiat. Prostuţul de el!

Zilele care au urmat au fost incredibil de plicticoase fără Llew. În afară de mătuşa, de unchiul ei şi de Megan, singura ei vizitatoare a fost Evie, care a venit de două ori. I-a adus lui Chloe şerbet, câteva reviste şi urări de bine de la Christine şi Pamela. Chloe a fost mişcată.

Megan era derutantă. Într-o zi, i-a adus lui Chloe câteva flori proaspete din grădină; le-a aranjat într-un borcan şi le-a pus într-un loc unde Chloe să le poată vedea. Dar când Chloe i-a mulţumit, a ridicat iritată din umeri şi a spus:

– A fost ideea lui mami.

Megan arăta altfel. La început, Chloe nu observase, pentru că avea privirea înceţoşată din cauza varicelei, dar când aceasta s-a limpezit, a văzut că Megan slăbise foarte mult. Fusese întotdeauna voluptuoasă, dar acum era chiar slabă şi nu-i stătea foarte bine. Era trasă la faţă şi îşi pierduse expresia luminoasă. Chloe a încercat s-o întrebe dacă se întâmplase ceva, dar Megan şi-a dat ochii peste cap şi a spus:

– Nemaipomenit compliment, Chloe, mulţumesc frumos! Oricum, arăt mai bine ca tine.

Şi ieşise repede din mansardă.

Chloe se întreba dacă este din cauză că o părăsise Michael Everley. Poate că îi era dor de el. Poate că îi frânsese inima – se învăţase minte şi nu mai dorea să întrebe. Megan era aşa de mândră. Nu voia să creadă nimeni că nu poate avea orice băiat doreşte.

Chloe s-a făcut bine de tot la sfârşitul săptămânii. Doctorul era încântat de progresul ei şi a spus că este un pacient exemplar. Mai avea câte o mică pustulă pe ici, pe colo, dar acestea vor trece curând, spunea el. Nici una nu-i lăsase vreo urmă. I-a dat voie să iasă din casă şi să-şi petreacă restul vacanţei aşa cum doreşte.

Mai avea aproape o săptămână. Era mai mult decât sperase Chloe la început. Dar acum, dacă Llew era bolnav, nu mai era de făcut decât un singur lucru.

S-a dus mai întâi la papetărie, unde doamna Isaacs a cercetat-o să vadă dacă are semne, ţinându-i faţa între degetele ei boante şi întorcând-o în toate felurile.

– Absolut nici un semn, a fost verdictul ei. Eu am fost nevoită să-i pun Sheilei mănuşi ca să nu se scarpine, dar chiar şi aşa şi le freca cu o bucată de lână. Dar tu ai fost foarte cuminte, bravo!

Apoi, Chloe şi-a cheltuit banii de vacanţă pe comicsurile preferate ale lui Llew şi s-a dus în strada Morris. I-a citit lui Llew în fiecare zi, aşa cum făcuse şi el pentru ea. Marea sclipea, iar de pe plajă ajungeau până la ea ţipete fericite. Chiar dacă nu ar mai fi văzut niciodată lumina zilei, tot avea să-l viziteze pe Llew în fiecare zi, până se va face bine.

NORA

– Ce e cu mutra asta? a întrebat Kaitlin, intrând în bucătărie şi aducând o rafală de aer proaspăt cu ea.

Nora şedea la masa din bucătărie şi se încrunta la ultimul e-mail primit de la mama ei. A ridicat privirea din laptop.

– Care mutră? Cum e vremea afară?

– Frumoasă. Perfectă pentru scopurile tale. Mutra asta de sconcs plouat.

– O, mutra asta! Tocmai citeam un e-mail de la mama.

Kaitlin a zâmbit.

– Ce mai face?

– Bine, e bine... dar pune atâtea întrebări! Sunt atât de multe şi e din ce în ce mai greu de răspuns la ele. De exemplu, dacă trec să o văd pe Sandy şi când am de gând să-mi găsesc un serviciu, pe unde mă plimb atâta şi de ce i-am trimis o fotografie cu vaza mea frumoasă pe pat şi poţi, te rog, să mai faci una cu vaza pe o masă, ca să văd şi eu ca lumea modelul, fără să-mi distragă atenţia cuvertura de pe pat...

Nora şi-a trecut mâinile prin păr. O echipă întreagă de profesionişti nu ar face faţă mamei ei la un interogatoriu.

– Am încercat să nu mint, dar trebuie să mă decid. Ori încep să-i spun minciuni, ori îi povestesc unde sunt.

– Şi înţeleg că nu vrei să faci nici una, nici alta.

– Nu prea... Dar simt că sunt foarte aproape de a inventa ceva. Numai că nu ştiu ce anume.

– Dar cum te-ar putea împiedica să găseşti ce-ţi doreşti dacă i-ai spune şi ei?

– Cred că nu m-ar împiedica. Dar sunt superstiţioasă. Nu mi-a lăsat niciodată impresia că Tenby fusese important pentru ea. S-a purtat întotdeauna ca şi când nu i-ar fi plăcut. Dar Buni spune că trăia numai ca să ajungă vara acolo. O, nu ştiu ce să fac.

A închis laptopul cu o bufnitură.

– O să mă gândesc la asta în timp ce mă plimb.

Astăzi era ziua când Nora mergea cu Drumeţii din Tenby.

Lista ei creştea. Pe măsură ce bifa lucrurile realizate, se gândea la altele pe care să le adauge. Acum lista ocupa două pagini din carnetul ei de însemnări, cu totul altceva decât cele trei idei pe care la storsese din creierul ei obosit acum trei săptămâni.

Săptămâna trecută mersese cu Drumeţii, iar în dimineaţa aceasta urma să se întâlnească în faţa bisericii (înăuntru dacă ploua), ca să se organizeze pe maşini. Vor merge patru kilometri pe jos de-a lungul coastei din Pembrokeshire, iar apoi se vor întoarce şi vor merge încă o dată. Nora optase în mod intenţionat pentru o plimbare mai scurtă, în caz că grupul nu va fi plăcut. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că va face parte dintr-un grup numeros de oameni în hanorac porniţi în drumeţie cu bastoanele de-a lungul potecii dintre stânci, vorbind despre hemoroizi, dar acum abia aştepta să ajungă acolo, iar pe Kaitlin asta nu o interesa.

O oră mai târziu, cobora dintr-o maşină la Angle împreună cu alte trei femei, toate foarte prietenoase şi fără nici un hemoroid, îndrăznea ea să spere. Mai era numai o singură maşină, în care erau trei bărbaţi veseli, cu părul alb. Îşi strângeau cu toţii şireturile şi se căutau în buzunare după batiste şi batoane energizante, când un Fiesta albastru a intrat năvalnic în parcare. A oprit lângă ei în scrâşnet de pietriş şi un nor de praf.

– Măi, măi, măi, a spus Elizabeth Fellows, fluturând disperată din mână.

– Scuze pentru praf, a strigat Logan, sărind jos din maşină. Nu mi-am dat seama cât de repede mergeam şi nu voiam să vă pierd. Drumeţii din Tenby? O, bună, Nora, ce mai faci?

Nora a fost atât de surprinsă să-l vadă, încât nu a reuşit să spună nimic altceva decât:

– Mmm, păi, bine!

Ce Dumnezeu făcea Logan aici? Îşi făcea a doua intrare dramatică în tot atâtea întâlniri cu ea. Reuşise să nu se gândească deloc la el în ultimele câteva zile; nu voia ca atracţia nepotrivită pe care o simţea pentru el să-i strice drumeţia.

– Am ajuns târziu la biserică, a continuat Logan. Un adevărat coşmar cu copiii în dimineaţa aceasta. Sarah a spus că deabia aţi plecat şi am vrut să vă ajung din urmă. Este totul în ordine?

– Desigur! a spus Alex, care răspundea de drumeţie. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât va fi mai vesel. Eu sunt Alex Cham-

bers. Mă bucur să te cunosc. Astăzi e o plimbare mai blândă, te aranjează?

– Bună, Alex. Mă cheamă Logan. Pare ideal. Ştii, vreau să cunosc mai bine zona ţărmului.

– Excelent. E minunat, Logan, o să-ţi pară bine că ai venit. Aşadar, astăzi avem doi drumeţi noi. Haideţi să ne asigurăm că vor dori să mai vină. Logan, mergi cu mine şi povesteşte-mi despre tine.

Logan i-a aruncat Norei un zâmbet cald şi şi-a potrivit pasul cu Alex, urmaţi de Sid şi Arthur, apoi de Fliss şi Bev, iar în urma acestora, de Nora şi Elizabeth.

Timp de zece minute, Nora nu s-a putut concentra pe nici un cuvânt din ce spunea Elizabeth; era tulburată de prezenţa lui Logan acolo. Era bucuroasă că este la coada grupului, cât mai departe de el. Nu că nu ar fi avut şi el dreptul să fie acolo, bineînţeles; nu deţinea ea monopolul asupra Drumeţilor din Tenby. Dar era foarte, foarte atrăgător şi inaccesibil şi ea purta o pereche de pantaloni vechi de drumeţie care nu o avantajau deloc, cu o ruptură pe piciorul drept, şi o vestă galbenă care i se întindea pe burtă. Pe deasupra purta un pulover mai călduros, cam scămoşat, semănând puţin cu un cer plin de nori. Nu era machiată, îşi prinsese părul în sus ca să nu-i cadă pe obraji... Nu că ar fi contat, din moment ce el era însurat.

Dar s-a liniştit treptat. Aşa cum promisese Alex, peisajul era uluitor. Era cu totul altceva să-l vezi altfel decât din maşină şi să-ţi desfeţi ochii cu strălucirea turcoaz nesfârşită, care arunca scântei galbene, să simţi pe obraz briza, să vezi puii de iepure mişcând din boticurile roz, păsările de mare care plonjau în apă...

Mergeau mai încet decât dacă ar fi fost singură, dar era ceva liniştitor în acest ritm blând, un pas uşor, de-a lungul curbelor şi meandrelor, constant şi fascinant. Poteca era îngustă şi mergeau în perechi în cea mai mare parte a drumului, aşa că Logan nu era o problemă. Şi apoi, şi-a spus Nora, după ce ozonul şi lumina soarelui i-au refăcut buna dispoziţie, lumea era plină de bărbaţi frumoşi şi însuraţi. Nu era cazul să se prostească din acest motiv. Părea un tip prietenos şi interesant. Foarte bine că este acolo. Era minunat.

În timp ce mergea, se gândea cum să-i răspundă mamei ei. E-mailurile se compuneau singure în capul ei: *Ghici ce am făcut, mamă! M-am întors pentru un timp la Tenby... Imaginile ataşate! E o vreme minunată şi este încântător să fiu un timp*

afară din Londra. Da, asta era. Să fie cât mai aproape de adevăr fără să spună chiar tot. Fireşte, vor urma alte întrebări: *Ce înseamnă un timp? Şi din ce plăteşti?* – dar de astea se va ocupa mai târziu.

O oră a trecut pe neobservate şi şedeau deja pe un vârf de stâncă acoperit de iarbă când au deschis termosurile cu cafea şi cu ciocolată fierbinte.

– Te simţi bine, Nora? a întrebat Alex.

– Admirabil, mulţumesc. Ţărmul acesta este uluitor. Înţeleg de ce devin oamenii dependenţi.

– Aşa este! Chiar devenim dependenţi! Ei bine, sper că ai să mai vii. Săptămâna viitoare începem la Amroth, dacă te interesează. Spuneai că eşti în vacanţă? Sau stai mai mult pe la noi?

– Un fel de concediu sabatic, aşa că mai stau un timp pe aici.

– Minunat, minunat, a spus Alex, trecând mai departe să stea de vorbă cu ceilalţi participanţi.

– Ce înseamnă un timp? a întrebat Logan, aşezându-se pe iarbă lângă ea.

– Parcă eşti mama, a spus Nora, fără să se gândească, pentru că Jasmine era tot timpul prezentă în mintea ei.

Logan s-a strâmbat.

– Nu mă pregăteam să te judec, voiam doar să ştiu.

Nora a zâmbit.

– Nu ştiu răspunsul. Cel puţin şase luni, probabil şase luni. Şase luni – aşa spune planul. Deşi, de fapt, uau, sunt deja de o lună aici.

– Atunci cinci luni, a tachinat-o Logan. Eşti sigură că sunt cinci? Pentru că trebuie să ştiu.

– Nu mai spune!

– Nu, serios, mă bucur că stai mai mult, asta e tot.

– Mulţumesc.

Nora se simţea măgulită de interesul lui.

– Ca să fiu sinceră, ador locurile acestea. Nu sunt sigură că mă mai întorc. Dar presupun că va trebui. Ştii, serviciul, viaţa adevărată, logica elementară şi toate celelalte, a adăugat ea ca răspuns la privirea lui întrebătoare.

– Da, viaţa reală, a oftat el, rămânând un timp pe gânduri.

După o pauză a adăugat:

– Dar e frumos aici, nu-i aşa? Avem la noi acasă peisaje uluitoare, desigur, dar acesta... este ceva magic pentru mine.

Îmi aminteşte de copilărie, deşi pe atunci nu am venit niciodată aici.

Cuvintele lui au mişcat-o pe Nora. Era exact ce simţea şi ea. Crezuse că este ceva legat de rădăcinile ei, de bunica şi, chiar dacă imperfect, de mama ei.

– Înţeleg perfect ce vrei să spui. Colega mea de apartament spune că trebuie să rămân aici. Dar nu-mi vine să cred că va fi posibil. Mi-e teamă că, dacă voi încerca să fac ceva solid şi permanent, totul se va dizolva ca un miraj.

Logan a privit-o intens.

– Cu riscul de a repeta papagaliceşte după tine, voi spune că ştiu exact ce vrei să spui. Uneori, din toate locurile minunate din lume, lumina ta cade pe un loc unde te simţi bine, ştii? Care poate să-ţi ofere tot ce este important pentru tine. Şi atunci pare prea bun ca să fie adevărat.

– Asta simţi în legătură cu Tenby?

Se întreba dacă este Molly, locul sau şi una, şi alta ceea ce îl făcea să se simtă fericit să fie atât de departe de casă.

– Sunt pe cale.

Nora a încuviinţat din cap. Şi-a dat seama că şi pentru ea Tenby era la fel. Avea sentimentul plăcut că acesta este locul potrivit şi nu voia să cerceteze mai departe dacă poate fi sau nu un cămin. Îi oferea tot ce era important pentru ea. Dar îi oferea tot ce îi trebuia? De exemplu, un serviciu bun, un venit din care să se întreţină? A oftat. Părea intolerabil de supărător să se gândească la asta aici, în vârful lumii, când privea în jos la necuprinsul oceanului atât de albastru că te puteai îneca în el. Nu în adevăratul sens al cuvântului, desigur. Asta nu ar fi fost bine.

– Nu a fost un oftat de bun augur, a observat Logan.

– Mă gândeam la serviciu. Acum sunt între joburi.

– Ah! Aşadar, atunci când ai spus concediu sabatic, voiai să spui de fapt că eşti şomeră.

Nora a zâmbit.

– Asta este, Logan, asta sunt! Dar, deşi este o stare într-adevăr de invidiat, nu pot rămâne aşa pentru totdeauna.

– Ce ai făcut înainte?

– Director administrativ la universitate. Administraţie de înalt nivel. Făceam lumea să se învârtă, înţelegi?

– A, lucruri mărunte, de felul acesta. Şi crezi că tot asta vei face în continuare?

– Chiar nu vreau să fac asta. Dar pentru așa ceva sunt calificată, în acest domeniu am experiență. Mă simt așa de bine aici, încerc atât de multe lucruri noi care îmi plac, dar nu sunt sigură că pot să-mi câștig existența din cusut, din drumeții sau mâncând prăjituri.

– Haide, haide, a râs Logan. Gândește neconvențional! Trebuie să existe o cale. Am să te ajut să-ți proiectezi un model de business dacă vrei.

– Dar tu? Hm, nu-mi place să întreb despre asta... dar de unde ești? Știu că australienii și neozeelandezii nu pot suferi să fie confundați între ei, dar nu-mi dau seama...

– Născut și crescut în Noua Zeelandă, dar bunicul era galez, de aici și numele. A murit când eram copil, Dumnezeu să-l odihnească. Când am ajuns la... o răscruce în viață, am venit aici să văd unde am crescut, să-mi descopăr rădăcinile.

„Și, bineînțeles, ai cunoscut-o pe Molly", și-a spus Nora. „Aș vrea să-l fi cunoscut atunci." A alungat gândul. Nu putea ieși nimic bun de aici.

– Nostim, a spus Nora. Într-un fel, și eu îmi descopăr rădăcinile. Mama mea a crescut nu departe de aici, dar nu am petrecut niciodată prea mult timp în locul acesta.

– Mama ta mai trăiește?

– O, da, și încă cum! Este în Italia în momentul de față și trăiește pe picior mare la o prietenă, timp de șase luni. Și câți copii ai? Doi, nu-i așa?

Logan a privit-o surprins.

– Da! De unde știi? O, probabil că ți-a spus Molly. Doi copii, Slyvie, de doisprezece ani, și Brendan, de șaisprezece. Sunt copii minunați, știi? Merită toată osteneala. Ai copii?

– Nu.

– Ești căsătorită?

– Nu.

Monosilabele rămăseseră atârnate în aer, grele și stângace. De ce aveau întotdeauna asemenea rezonanță? Atât de mulți oameni erau cât se poate de mulțumiți singuri. Ani buni, Nora nu-și pusese niciodată această întrebare. Munca o ținuse mereu atât de ocupată, atât de nevăzătoare. După ce fusese împreună cu cineva destul de drăguț, dar *nepotrivit* pentru ea, cum fusese Simon, să fie singură era o adevărată ușurare binecuvântată. Dar chiar și acum începea să se deschidă la gândul că poate nu terminase cu toate acestea... cu iubirea... nu era chiar o tragedie, nu-i așa? Unii oameni trăiau în perechi, iar

alții nu. La urma urmelor, e anul 2015! Atunci, de ce se aștepta mereu la învinuiri, la milă? Și cel mai rău era că nu numai ea se simțea așa. Ar fi putut să jure că și el era puțin stingherit.

Când Alex i-a chemat din nou la ordine, Nora a privit în depărtare cu jind. Acum, că prinsese gustul, ar fi vrut să meargă mai departe și să descopere tot ce se vedea pe acest țărm magic. Da, magic, Logan alesese cuvântul potrivit.

Logan i-a prins privirea.

– Ar fi frumos, nu-i așa?

– Chiar foarte frumos. În mod sigur, am să fac mai multe plimbări cât sunt aici.

– Foarte bine. Hei, ar trebui să mergem odată. Vreau să spun, fără grup. Să mergem în ritmul nostru, kilometri întregi. Ce părere ai?

Nora era încântată. I-ar fi plăcut enorm. Sigur că da. Dar era oare înțelept, dată fiind atracția ei față de el? Era o atracție. Nu era dispusă să-i acorde nici un alt calificativ mai important. Dar nu era singurul bărbat atrăgător însurat din lume. Nu putea să-i evite pe toți și să se împrietenească numai cu femei sau cu bărbați urâți, nu-i așa?

– Numai dacă vrei, a spus Logan, înțelegând evident greșit ezitarea ei. Nu e nici o problemă dacă nu vrei. Păcatul neozeelandezilor, ni se pare imediat că toți oamenii sunt cei mai buni prieteni ai noștri. Molly ar putea să vină și ea cu noi, ce zici? Nu vreau să insist. Dacă ai chef vreodată, dă-mi de veste. Altfel, nu mai deschid gura.

– Nu, nu, mi-ar plăcea enorm. Este o idee minunată. Și cu Molly, foarte frumos! Este așa de drăguță.

– Da, a zâmbit el. Sunt și eu părtinitor cu ea. Dar nu-i place foarte mult să meargă pe jos, trebuie să te previn, așa că s-ar putea să nu o pot convinge. Dar mă voi strădui.

– OK, e foarte bine oricum. Abia aștept.

Nora era ușurată că luase o decizie. Purtarea lui era atât de deschisă și de sinceră, încât nu putea fi vorba că o agățase. Și apoi, cu siguranță că nu avea nici o intenție în legătură cu ea, îmbrăcată așa cum era, cu o vestă prea strâmtă și cu un trening străvechi, când era căsătorit cu Molly cea frumoasă și zveltă, care arăta ca un personaj din serialul *Call the Midwife*. Era pur și simplu prietenos. Ceea ce era un lucru bun. Sigur că da.

CHLOE

Iulie 1957

Se simțea ca în paradis sosind aici, după o pauză de fapt de doi ani, căci anul trecut nu prea se bucurase de Tenby. Chloe privea la nisipul auriu și la marea turcoaz scânteietoare și a mai sorbit o dată din milkshakeul cu căpșuni. Fusese, în sfârșit, invitată la o ieșire împreună cu fetele. Invitată cu adevărat. Nu fusese nevoită să se roage sau să se tocmească. Dar durase opt ani.

E drept că nu fusese invitată de Megan, ci de Pam și Evie, dar oricum. Chloe era înghesuită într-un separeu împreună cu Christine, Pam, Megan, Evie, Alma și o prietenă a Christinei, Iris. Iris venise în vizită de la Saundersfoot, stătea înghesuită în Christine, mai să cadă de pe marginea banchetei. Chloe stătea incomod și înghesuită, picioarele goale i se lipeau de bancheta roșie de vinilin. Și era și puțin plictisită.

Alma era logodită. Își flutura mereu mâna cu diamantul minuscul de pe deget, vorbind fără încetare despre logodnicul ei. Spunea mereu „logodnicul meu", ca și când nu ar fi avut nume. Chloe știa că se numește James Jones – nu era rudă cu Llew – și că „avea viitor". Alma era ca un motan care tocmai linsese ultima picătură de smântână. Evie nu mai avea loc să vorbească despre logodnicul ei, iar ea se logodise cu două luni înainte de Alma. Atât de multe se schimbaseră de când Chloe nu mai fusese la Tenby.

Evident, toate erau mai în vârstă decât Chloe, aveau douăzeci și douăzeci și unu de ani acum. Chloe crezuse întotdeauna că Megan va fi prima din grupul lor care se va logodi. În primul rând, după părerea lui Chloe, era cea mai frumoasă. În al doilea rând, spusese întotdeauna că ea va fi prima. Dar, din câte știa Chloe, nu mai ieșise cu nimeni altcineva după Michael Everley, dar era aceeași Megan, mai slabă și mai supusă, pe care și-o amintea Chloe din vara când avusese varicelă.

Chloe nu se putea concentra, căci Alma turuia întruna. Chiar înainte de a pleca, tatăl ei îi dăduse motive de gândire.

– Când te întorci, *bach*, trebuie să vorbim despre viitorul tău, spusese el stânjenit. Conversațiile intime nu erau punctul lui forte. Anul viitor vei împlini optsprezece ani. Nu mă grăbesc să te văd plecând, dar mama ta spune că trăim într-o lume modernă, iar acum fetele fac alte lucruri... Presupun că are dreptate, dar trebuie să-ți aprob și eu planurile. Sunt tatăl tău.

– Încă nu am planuri, tati, dar am să inventez ceva ca să te șochez, râsese ea și îl sărutase pe obraz.

– Fetița mea dragă! spusese el.

Chloe zâmbea întotdeauna când vedea cât de încântat este de ea. Dar îl iubea, o, da, îl iubea mult, și tati avea dreptate, voia să se ducă și să realizeze ceva. Sau ar fi vrut, dacă ar fi știut ce anume. Pentru că se împăcase cu ideea că nu va fi dansatoare.

Îi va fi greu să plece de acasă. Îi era greu și când pleca numai pentru trei săptămâni vara, deși acum avea șaptesprezece ani. Ca să fie sinceră, de fiecare dată când se urca în autobuz simțea cum o trage înapoi cordonul ombilical. Cum o să se descurce când va avea un serviciu? Va avea zile libere stabilite dinainte și nu va putea să se ducă acasă oricând, indiferent cât de dor i-ar fi fost. Visase întotdeauna la Londra sau cel puțin la Cardiff. Dar acum, chiar și distanța până la Swansea i se părea prea mare. Poate ar fi trebuit să se gândească la Carmarthen... dar n-o să râdă Bethan de ea?

Ei bine, nu era nevoie să se gândească acum la asta. Nici nu ar trebui să se gândească la asta acum, când este în vacanță. Indiferent cum ar fi, decisese Chloe, va veni întotdeauna vara la Tenby. Chiar și numai pentru două săptămâni sau chiar și de una singură, nimic nu o va opri.

Atunci, Iris a chicotit și a spus:

– Ei, dar este chiar delicios, fetelor, nu-i așa? Cine e?

Tonul ei, cu respirația întretăiată, i-a trezit interesul lui Chloe și a ridicat privirile. Nu a văzut pe nimeni remarcabil. Atunci, Iris a adăugat.

– Vine încoace! Îl cunoști, Chris? Îmi faci cunoștință cu el?

Și atunci, Chloe l-a văzut pe Llew. Dar nu era Llew cel pe care îl cunoștea ea. În primul rând, parcă era mai înalt cu 25 de centimetri. În al doilea rând, era îmbrăcat în pantaloni și cămașă. Mai mult chiar, aparatul de fotografiat care îi atârna la

gât nu era vechiul lui Box Brownie ponosit, ci unul mult mai mare şi mai complicat.

Timp de un minut, s-a simţit intimidată. Înţelegea ce vrea să spună Iris: un tânăr înalt, cu părul castaniu, cu ceva ferm şi deosebit în comportament, cu o graţie aparte în mers şi cu o privire intensă, de culoarea chihlimbarului, trecea pe lângă grupul de fete.

Pentru o clipă, era ca şi când toate verile în care fuseseră nişte renegaţi, dispreţuiţi şi săraci nu ar fi existat niciodată. Nu mai arăta ca un băieţel de vârsta frăţiorului ei, deşi Clark mergea acum la lucru cu tatăl lor. Llew era un tânăr chipeş, Chloe era o tânără care se bucura de succes şi avea sentimentul straniu că este într-o altă dimensiune. Dar Llew a venit la ea, a zâmbit şi a spus:

– Bună, Chloe! Bine ai venit!

Era vocea aceluiaşi Llew pe care îl cunoştea, iar inima i s-a topit de uşurare.

– Llew Jones! Ce prăjină te-ai făcut! Ce s-a întâmplat, te-a uitat tatăl tău peste iarnă pe sacul cu îngrăşăminte?

– Nu m-ar mira, a murmurat Alma, pufnind delicat în aer, dar Llew nu a auzit, iar lui Chloe nu-i păsa.

Nu dorea decât să plece de aici, să fie din nou Chloe şi Llew în lumina soarelui, numai ei doi.

Llew zâmbea radios spre Chloe, apoi şi-a amintit de celelalte fete şi le-a spus bună ziua fiecăreia, pe rând. Alma a fost nepoliticoasă, Megan, înţepată şi politicoasă, Pam şi Evie, mămoase şi afectuoase, mirându-se de cât crescuse şi de îmbrăcămintea lui. Christine i-a făcut cunoştinţă cu Iris, iar Llew i-a strâns mâna într-o manieră impecabilă.

– Leonard Jones, sunt încântat să te cunosc. Rămâi pe aici mai mult timp?

Ca de obicei, părea mai în vârstă şi avea un farmec de modă veche; preluase o mare parte din manierele tatălui său. Şi fratele ei Clark mergea acum la muncă, totuşi credea că lucrul cel mai amuzant care ţi se poate întâmpla într-o zi este să tragi un pârţ şi să saluţi fetele în felul următor: „Hei, iubito! Cum îţi mai merge?" Le făcea avansuri zgomotoase cu o voce groasă, imitându-i pe bărbaţii din sat. Apoi se strecura în spatele cârciumii să tragă o ţigară, ca să nu-l vadă vreunul dintre prietenii mamei lui şi să-l pârască.

Iris privea în sus la Llew şi îl întreba dacă este fotograf. „Cu aparatul acela mare de fotografiat atârnat de gât? De unde îţi

vine o asemenea idee?"

Llew a zâmbit şi a spus că fusese angajat pe timpul verii la *Tenby Times*, ceea ce era o noutate pentru Chloe. Era foarte important!

– Vă rog să mă scuzaţi, Iris, doamnelor, spunea Llew acum cu un aer degajat, ca o vedetă de cinema de acum douăzeci de ani. Aş dori să o răpesc pe Chloe. Trebuie să mă întorc în seara aceasta la birou şi nu am decât două ore.

La birou? Două ore? Aşa va fi de acum înainte?

Chloe s-a ridicat în picioare, dar Iris, Christine, diverse jachete şi sacoşe îi stăteau în cale. Mai ales Iris părea să se dea foarte greu la o parte din drum. În cele din urmă, noua prăjină care devenise Llew a întins mâna şi a ridicat-o pe Chloe pe masă. Apoi i-a înconjurat talia cu un braţ, a dat-o jos şi au plecat. Pentru o clipă – exact pentru o clipă – Chloe a simţit că este într-un film şi că este luată de actorul principal, în timp ce celelalte fete se uită la ei cum pleacă împreună. Dar, firește, nu era decât Llew.

După ce au ieşit din cafenea, s-au îmbrăţişat strâns, ca de obicei.

– Te-ai schimbat atât de mult! a exclamat Chloe. Când te-ai făcut aşa de înalt?

Şi-a dat seama că anul trecut se văzuseră numai întinşi în pat şi acoperiţi de bube.

– M-am schimbat în bine? a întrebat Llew.

Chloe s-a gândit. Iris ar fi putut să creadă că este un bărbat foarte frumos, iar ea ar fi putut să admită că arată într-adevăr superb pentru cineva care nu este obişnuit cu el. Dar pentru ea era acelaşi vechi Llew dintotdeauna, iar acesta era lucrul principal.

– În bine, a fost de acord Chloe, iar el a zâmbit. Dar ce e cu slujba asta pe timpul verii? E o noutate pentru mine, Llew *bach*! Ai uitat că pe lumea asta mai există şi plicuri cu timbre, nu-i aşa?

– Nu, am vrut intenţionat să-ţi fac o surpriză când vei veni. O, Chloe, am atâtea să-ţi spun, şi le-am păstrat pe toate. În mai, domnul Aspell de la *Tenby Times* a venit la mine pe stradă! A spus că a văzut cum fac fotografii peste tot şi că bat la cap pe toată lumea! M-a întrebat dacă am de gând să-i bat la cap mereu, iar eu am spus că, deocamdată, nu avusesem necazuri. M-a întrebat despre aparatul de fotografiat şi despre fotografii, iar eu i-am spus că doresc să devin cândva un fotograf

vestit. A zâmbit puțin, știi, așa cum fac adulții, și a spus: „Chiar așa?" Iar eu i-am spus: „Da, chiar așa." Atunci m-a rugat să-i arăt câteva dintre lucrările mele. Astfel că, în ziua următoare, m-am dus la el. Am luat o mulțime de fotografii cu mine, Chloe, și le-am pus într-un dosar pe care mi l-a dat tata. Și domnul Aspell m-a întrebat dacă mă interesează să mai capăt puțină experiență. Fără plată, a spus, dar voi avea comenzi, iar lucrările mele vor fi publicate în ziar dacă sunt suficient de bune. Bineînțeles, asta înseamnă o șansă să-mi găsesc de lucru când voi fi mare. Și să primesc referințe. Este o adevărată oportunitate, Chloe!

– O, chiar este, Llew, mă bucur așa de mult pentru tine! Și îți place? Înveți ceva? Și cum se face că ai haine noi și un aparat nou, dacă nu te plătește?

– Aparatul este de la serviciu. Dar îmi plătește cheltuielile! Sau așa le spune! Mi-a dat bani pentru pantaloni și două cămăși, am bani pentru un sendviș și o acadea în fiecare zi și bani de autobuz. Bineînțeles, eu nu iau autobuzul, că merg pe jos, dar el spune că acesta este acordul standard. Așa că, în fiecare zi, îmi mai rămân câteva *pence*. Și da, îmi place enorm. Mă simt mai... sigur pe mine, pentru că am spus întotdeauna că sunt fotograf, dar acum sunt cu adevărat! Oamenii nu mai râd atât de tare de mine. Tot mai râd, dar nu la fel de mult. Am sentimentul că sunt tot mai aproape de ceea ce am știut întotdeauna. O, nu îmi plac chiar toate misiunile pe care mi le dă, dar tocmai asta este, să faci ceva diferit, să răspunzi unei cerințe, după cum spune el. Într-o zi m-a trimis împreună cu Dai, fotograful de la ziar, și am privit cu atenție tot ce face el. Stabilirea umbrelor, cum zice el. Este puțin cam nesuferit și cred că nu i-a plăcut să se țină un copil după el, dar învăț de la el! Sunt pe drumul cel bun, Chloe!

Chloe l-a mai îmbrățișat încă o dată strâns. Era minunat!

Acum se simțea din nou ca odinioară la Tenby, ea și Llew se plimbau împreună, își deschideau inimile unul în fața celuilalt, fără altcineva în preajmă...

– Bună, Chloe, Leonard!

S-au întors spre vocea necunoscută. Era Iris, care alerga după ei în lumina soarelui. Avea părul lung până la umeri, ondulat și blond, dar nu palid ca al lui Chloe, ci splendid și auriu. Chloe adora această culoare. Avea și ea tot ochi albaștri, dar foarte apropiați unul de altul, și avea dinți foarte mari. O silue-

tă frumoasă. Chloe a observat toate acestea într-un răstimp de două secunde, deşi nu văzuse nimic înainte.

– Chloe, ai uitat asta la cafenea.

Iris flutura poşeta micuţă cu un lanţ lung, auriu, a lui Chloe. Avea acolo câteva monede şi un pieptene.

– Mulţumesc, Iris.

Şi-a atârnat poşeta în jurul gâtului şi peste un umăr.

– Eşti foarte amabilă. Petrecere frumoasă în continuare.

– O, tocmai voiam să vă întreb unde mergeţi?

Chloe şi Llew s-au uitat unul la altul. Nimeni nu mergea cu ei când se duceau la plimbare. Dar Iris nu era de aici. Nu ştia care sunt obiceiurile lor.

– Încă nu ştim, a spus Llew.

– Ce prostuţi sunteţi! Atunci, cum veţi şti când ajungeţi acolo? a întrebat Iris, fără să se uite la Chloe.

Llew s-a încruntat.

– Noi aşa facem.

– Ei bine, pot să merg şi eu cu voi? Dacă nu aveţi planuri speciale? Aş vrea să mă plimb puţin prin oraş.

Planuri speciale! Aceasta era prima lor zi împreună după un an întreg! Şi anul trecut nici nu prea contase! Dar cum poţi să spui „nu" cuiva care te-a rugat şi care se uită acum cu nişte ochi ca două picături de ploaie şi cu o faţă de hamster plin de speranţe? Llew s-a uitat la Chloe. Chloe a ridicat din umeri indispusă. Llew avea maniere frumoase când trebuia să salute pe cineva sau să spună la revedere, dar nu avea decât cincisprezece ani şi era la fel ca oricare alt bărbat de pe planetă atunci când avea de-a face cu femei care erau încântate să se bage acolo unde nu erau dorite: neajutorat.

– Atunci, foarte bine, a spus el fără entuziasm. Dacă crezi că nu te vei plictisi.

Lui Chloe îi venea să râdă. Sigur că Iris pricepuse aluzia.

– Eu... nu! Eu nu mă plictisesc niciodată. Mama spune că sunt foarte inventivă, a spus Iris, băgându-şi un braţ pe sub braţul lui Lew şi altul pe sub cel al lui Chloe, astfel că mergea între ei.

„Cred şi eu că eşti", şi-a spus Chloe.

– Cei doi prieteni ai mei, a gângurit Iris. Ador să-mi fac prieteni noi. Acum, trebuie să-mi povestiţi despre voi. Leonard, spune-mi mai multe despre ziar!

Şi a continuat tot aşa, înclinându-se spre el, în timp ce Leonard lăsa capul în jos ca să-i explice. Chloe era remorcată

după ei ca un copil.

După ce au hoinărit aşa cam o oră, fără ca Iris să dea semne de oboseală şi nici un pic de interes pentru Chloe, Llew a spus că trebuie să se ducă înapoi la birou. Şi-a eliberat braţul de Iris şi a privit rugător la Chloe.

– Ne vedem după aceea? a întrebat el neliniştit.

– Sigur că da!

– Oh, ce faceţi după aceea? Unde mergeţi? La ce oră?

Dar, de astă dată, Chloe era pregătită.

– Mergem în vizită la bătrâna mătuşă a lui Leonard care este foarte, foarte bolnavă. E cumplit ce are la plămâni! Tuşeşte întruna, sărmana de ea, iar flegma zboară în toate părţile, dar este foarte drăguţă şi amabilă. Vrei să vii cu noi?

Llew era înmărmurit. Nu avea nici o mătuşă – nici bolnavă, nici sănătoasă – dar dacă Chloe spunea aşa, nu avea de gând să o contrazică.

– Da, flegmă verde, a adăugat.

Iris se pleoştise.

– O, nu, mulţumesc. Am promis că fac ceva cu Christine. Dar sper că ne vedem mâine.

– La revedere, Chloe.

Llew s-a înclinat, nu mai era ziaristul chipeş, devenise din nou un băieţel, nefiind sigur în ce măsură întâlnirea cu Chloe, pe care o aşteptase cu atâta nerăbdare, fusese sabotată de forţe care ieşeau de sub controlul lui.

Cele două fete au rămas să privească în urma lui.

– O, eşti prea bună, îl aştepţi aşa când este clar că e prea ocupat pentru tine şi te duci în vizită la rudele lui când ai putea să te distrezi, a spus Iris. Dar din moment ce este prietenul tău, presupun că faci bine.

– Nu este prietenul meu, a spus Chloe automat, iar apoi i-a venit să-şi dea un picior.

– O, nu este? Atunci, nu ai nimic împotrivă dacă mă invită în oraş? Mie îmi place de el.

– Nici nu mi-ar fi trecut prin cap. Dar cred că depinde de ce anume vrea el.

– O, bărbaţii nu ştiu ce vor. Noi trebuie să le spunem! Nu-ţi face griji în privinţa mea, Chloe, o să-l am pe Leonard Jones la degetul cel mic cât ai zice peşte.

Şi a plecat.

NORA

Într-o seară la cârciumă, după ce Danny şi Lil plecaseră acasă, Kaitlin şi Nora discutau despre camera încuiată din casa lor. Ei bine, din casa lui Jones. Nora era obsedată din ce în ce mai mult de dorinţa de a vedea mai bine tabloul de pe perete, iar Kaitlin nu era cu mult mai puţin aţâţată de curiozitate.

– Dar de ce eşti aşa de curioasă? se mira Kaitlin. În ceea ce mă priveşte, ştiu de ce sunt, pentru că sunt o băgăreaţă. Dar tu ce motiv ai?

Nora nu ştia. În ultima vreme o preocupau o mulţime de lucruri. Mama ei, relaţia dintre ele, tablourile lui Jones, Logan...

– Simt că este cumva... important, deşi s-ar putea totuşi să mă înşel, a spus Nora. Dar există o posibilitate reală.

– Să ciocnim pentru asta, a spus Kaitlin, ciocnind halba ei de Autumn Gold de sticla de Corona a Norei.

– Am să-ţi spun ceva, Kait, a intervenit Darren, un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, vizitator frecvent la Speranţa şi Ancora. Dacă vreţi, vin într-o zi şi mă joc puţin cu încuietoarea.

Darren stătuse puţin la puşcărie în adolescenţă pentru intrare prin efracţie şi „puţină violenţă, dar nu violenţă rea", după cum se exprima el. Se învăţase minte şi acum începuse „o viaţă nouă". Viaţa cea nouă părea să constea în faptul că bântuia prin cârciumile din Tenby şi bea cam toată ziua şi toată noaptea. Dar, cel puţin, asta nu era o infracţiune.

– Nu mai fac treburi dintr-astea, le-a spus el serios. Dar îndemânarea nu se pierde, ştiţi. Nu sunt mândru, dar ai fost drăguţă cu mine, aşa că, dacă te ajută la ceva, mă bag.

Kaitlin i-a explicat Norei că oamenii erau destul de sceptici în privinţa lui Darren. „Pierdere de timp", era unul dintre cele mai amabile comentarii de care avea parte de regulă. „Un ticălos nenorocit", se auzea adesea, când ceilalţi tineri băuseră câteva beri în plus şi se simţeau invincibili. „Nu spun că e vreun

exemplu demn de urmat pentru... ei bine, pentru nimeni", spusese Kailtin, „dar se poartă mai bine decât înainte, însă nu oricine poate spune acest lucru. Şi apoi, bunătatea este gratuită."

– Eşti foarte amabil, Darren, a spus Kaitlin, dar este OK, mulţumesc. Nu cred că se cuvine să facem aşa ceva. Ştii, proprietarul generos ne lasă casa lui splendidă la dispoziţie pentru o chirie de nimic... nu vrem să-l răsplătim intrând cu forţa în spaţiul lui privat.

Darren s-a încruntat un minut, digerând motivul ei, apoi a dat din cap:

– Da, e corect, aşa cred, a consimţit în cele din urmă şi s-a dus să joace pinball.

Kaitlin i-a zâmbit Norei.

– Nu pot spune că nu mă tentează.

– Şi eu la fel. Presupun că nu ştie să încuie la loc după aceea, nu-i aşa?

– Nu cred că îndemânarea hoţilor constă în faptul că ştiu cum să încuie bine o broască, a spus Nora.

– Hei, Kait, cunoşti un tip pe nume Logan Davies?

Kaitlin a scuturat din cap.

– Nu, de ce?

– Mă întrebam dacă îl ştii; este soţul lui Molly.

– Profesoara ta de croitorie? Nu o cunosc nici pe ea. De ce? a întrebat ea făcând cu ochiul. E bărbat bine?

– Păi, de fapt, da. Chiar foarte frumos. Dar însurat, iar eu nu mă ocup cu chestii de-astea, aşa că asta este.

– Nu suntem noi nişte fete model? Nu ne luăm de bărbaţi însuraţi şi nu intrăm în camerele altora.

Nora a oftat.

– Probabil că halourile noastre radiază. O să devenim sfinte.

– Un memorial pe Caldey. Sfânta Kait... oh! Dar ştii ce putem face?

– Putem să ne uităm din nou în pod, nu-i aşa? Adică, dacă vieţile noastre sunt atât de triste şi de plicticoase, încât trebuie să ne băgăm nasul în vieţile altora? Vreau să spun, este deschis. Am mai fost acolo...

– Nu înseamnă că tragem cu urechea sau că ne furişăm, a fost de acord Nora, emoţionată.

– Facem totul în spiritul unui interes plin de respect.

– Interes plin de respect, a fost de acord Kaitlin, dând pe gât ultimele înghiţituri de bere. Hai să mergem.

Au pornit spre casă în noaptea răcoroasă, cu gust de sare, s-au urcat în pod şi au aprins lumina. Nora s-a dus direct la pânza mare de pe şevalet, examinând trăsăturile slabe de pensulă. Dar totul era vag, o cascadă de păr, poate o sugestie de picioare goale. O, nu avea nici un rost. Cum de putuse Jones să-l lase aşa? Dacă ea ar fi avut cât de cât talent artistic, Nora credea că nu ar fi putut să se despartă de nici una dintre creaţiile ei până nu ar fi fost finalizată. Dar de unde ştia că nu ar fi putut? Era ceva de pus pe lista ei.

Între timp, Kaitlin întorsese cu grijă cinci tablouri, unul câte unul şi fluierase încetişor.

– Vino să vezi, Nora.

Erau două peisaje marine, cu lumina răzbătând printre valuri, cu pescăruşi deasupra lor şi orizonturi îndepărtate abia vizibile. Celelalte erau portrete destul de ciudate. Unul era un pescar de homari roşu la faţă şi cu o barbă mare. Arăta ca un vechi războinic celt, transportat într-un alt loc şi în alt timp. Deşi nu era un tablou frumos în sensul tradiţional al cuvântului, avea calitatea aceea specială din Tenby, părea magic, îşi spunea Nora. Din nou acest cuvânt. Aveai sentimentul că vezi sau simţi întreaga poveste tragică a omului în ochii lui care ardeau şi în pânza întinsă de vânt. Altul înfăţişa o femeie brunetă zveltă, în pantaloni negri şi pulover, semănând foarte mult cu Audrey Hepburn, cu gleznele încrucişate şi cu o ceaşcă de ceai ţinută cu degetele. Iar altul reprezenta două tinere care şedeau pe o bancă în Castle Hill. Aveau feţele ascunse, capetele apropiate ca şi când şi-ar fi împărtăşit nişte bârfe delicioase. Una avea păr negru bogat, ondulat ca al lui Marilyn Monroe, şi cealaltă o coadă de cal roşcată, care îi atârna peste faţa întoarsă pe jumătate.

– Sunt incredibile! a spus Nora.

– Doamne, Nora, este chiar foarte talentat! Am făcut tot felul de speculaţii, dar ar fi trebuit să căutăm pe internet! Cu siguranţă că este cunoscut!

– Ştii ce? Ai dreptate. Uite, Kait, pe rame sunt plăcuţe. Au fost la expoziţie!

S-au aşezat pe podea, în praf, ca să citească literele mici, negre, de pe plăcuţa de cositor. Peisajele marine se numeau *Visul Mării* şi *Visul Mării 2*. Pescarul se numea *Sam cel Roşu*. Tânăra ca Audrey Hepburn era *Blossom*. Iar al treilea portret era intitulat *Pisicile*.

– Are dreptate, a chicotit Kaitlin. Uită-te la astea două! Parcă sunt două caţe bătrâne! Hai să ne mai uităm şi la altele.

A sărit în picioare şi Nora a urmat-o, stârnind praful. Au mai întors alte trei tablouri. Toate erau diverse vederi din Tenby – portul, ţărmul de nord cu Stânca Goscar şi vasul Caldey Island venind de la Castle Beach. Erau peisaje contemporane, dar aveau aceeaşi calitate magică – Tenby ca un oraş din poveşti, undeva unde dăinuise şi păstrase cumva patina trecutului.

– În podul acesta este o lume întreagă! a murmurat Nora.

– E o nebunie, a gemut Kaitlin. Am nevoie de informaţii. A fugit jos şi a reapărut un minut mai târziu cu iPad-ul ei. S-a aşezat pe pervaz, iar chipul blând al lunii arunca o lumină argintie peste portul din spatele ei. A scris în motorul de căutare Jones pictor Tenby şi a obţinut imediat o mulţime de menţiuni.

Nora s-a urcat alături de ea şi a citit cu aviditate.

Se numea Leo Jones. Mai erau câteva site-uri pentru expoziţii mai vechi şi un blog de îndrumări pentru pictorii începători. Era un website întreg dedicat peisajelor lui fotografice – se pare că era multi-talentat şi erau mai multe articole despre lucrările lui.

Dar biografiile se concentrau pe lucrările lui şi dădeau foarte puţine informaţii despre el. Nu era nimic care să le arate cum era ca om, nimic pentru a completa portretul artistului din descrierea doamnei Watkins, nici cum era proprietarul lor uimitor de generos şi fără îndoială excentric.

– Nu menţionează nici măcar dacă Vrăjitoarea Cea Rea de la Apus este fiica lui! s-a încruntat Kaitlin.

Dar au găsit altă informaţie incitantă.

La sfârşitul lunii iunie, o galerie din Londra urma să organizeze o expoziţie cu lucrările lui inedite. Vernisajul era pe 28 şi rămânea deschisă cinci săptămâni. Kaitlin şi Nora s-au uitat una la alta.

– Da, au spus ele la unison.

CHLOE

Llew s-a eliberat de la biroul ziarului imediat după ora nouă. Chloe îl aştepta afară.

– Aştepţi de mult aici? a întrebat el, grăbindu-se spre ea. Arăta foarte impunător în hainele lui îngrijite şi cu aparatul de fotografiat de reporter la gât.

– Credeam că ne întâlnim pe ţărm.

– Da, dar Iris Evans mi-a spus că se pregăteşte să te învârtă pe degetul ei cel mic. Am decis că este mai bine să vin aici să te previn. Căci nu s-ar sfii deloc să mintă şi să te aştepte, ştii.

– Adică, aşa cum ai făcut tu? a zâmbit el. O, foarte bine, stai cu ochii pe ea. Hai să mergem. Dar ce e cu Iris? Ce vrea să facă cu mine?

Douăzeci de minute mai târziu, şedeau pe dunele de nisip, cu pulovere groase pe ei ca să-i apere de răcoarea serii.

– *Duw*, dar ştiu că bate vântul săptămâna asta! a comentat Llew, sorbind din sticla de bere cu ghimbir.

Chloe pusese deoparte toţi banii pe care nu îi cheltuise vara trecută pentru că avusese varicelă, ca să aibă parte acum de o vară minunată şi să compenseze pentru vara trecută. Adusese chipsuri şi bere cu ghimbir ca să petreacă împreună.

Observa fascinată cum îi alunecă în sus şi în jos mărul lui Adam atunci când înghite, iar câteva firişoare de păr începuseră să-i crească pe bărbie. Llew creştea! Ei bine, şi ce contează? Băieţii creşteau, dar asta nu era ceva străin pentru ea. Vocea li se îngroşa, le creştea părul, dar mintea li se prostea şi mai rău. Doar avea şi ea doi fraţi! Dar Llew! Prietenul ei din copilărie, omul ei preferat, era pe punctul de a păşi pragul copilăriei şi de a deveni bărbat. Ce ciudat!

I-a spus ce planuri avea Iris, care voia să-i arate ce îşi doreşte de fapt.

– Ca şi când tu nu ai şti şi singur, a pufnit ea. Ca şi când nu ai fi de zece ori mai inteligent decât ea. Cea mai inteligentă persoană din Tenby, de fapt.

Llew a râs şi a spus:

– Cred că este într-adevăr foarte măgulitor.

– Măgulitor! O, presupun că acum ai să-mi spui că te interesează, nu-i aşa? Că eşti foarte mulţumit să fii la degetul cel mic al unei mici intrigante...

– Bineînţeles că nu mă interesează, nu fi *twp*. Arată ca o veveriţă, iar vocea ei mă calcă pe nervi la fiecare două minute. Şi chiar dacă m-ar interesa, nu aş începe să ies cu cineva cât timp eşti tu aici, nu-i aşa?

– Nu? De ce?

– Păi, bine, prostuţo, pentru că stai aici numai trei săptămâni şi vreau să profit cât mai mult de cea mai bună prietenă a mea! a spus el pe tonul lui cel mai firesc.

– Ştiu, a spus Chloe, dar s-a simţit imediat înspăimântată.

Da, era cea mai bună prietenă a lui, persoana care îi plăcea cel mai mult. Dar nu tocmai asta însemna să ai prieten sau prietenă – că acesta era omul care îţi place cel mai mult? Dar când Llew va avea prietenă, ea nu va mai fi cea mai importantă pentru el. Chiar dacă nu-i plăcea de Iris, alte fete se vor uita la el la fel. Acum avea numai cincisprezece ani, dar va creşte mare, nu va rămâne mic. Şi apoi, va fi foarte neplăcut dacă cineva se va îndrăgosti de cel mai bun prieten al ei. Cum vor mai avea o clipă de linişte?

– Llew, a spus Chloe pe un ton şovăielnic.

– Chloe?

– Totul s-a schimbat, nu-i aşa?

– Totul se schimbă mereu, Chloe, aşa e viaţa.

– Ştiu. Dar... uneori nu vezi cum se schimbă, aşa că poţi să te prefaci că nu se schimbă. Ca toate verile pe care le-am petrecut împreună. Dar acum... Tu ai un serviciu, iar tata vrea să-mi fac planuri de viitor. Anul viitor împlinesc optsprezece ani. Nu ne putem permite să merg la facultate. Va trebui să-mi caut de lucru. Ce-ar fi... ce-ar fi dacă aceasta ar fi ultima mea vară la Tenby?

– Ce? Nu, nu se poate. Nu vei înceta să mai vii aici numai pentru că vei creşte mare! Tot o să vii la Tenby.

Şi vorbea ca un copil, ca fraţii ei, pentru prima dată de când îl cunoştea.

– Eu vreau, dar dacă am să lucrez? Nu cred că o să-mi dea trei săptămâni de concediu vara, nu-i aşa? Şi apoi...

Chloe a lăsat fraza neterminată.

Dacă o să înceapă să iasă cu cineva? Dacă se va logodi? Se va căsători? Dintr-odată, toate lucrurile la care visase atât timp

păreau foarte aproape, dar îi vor schimba lumea pe care o știa ea. Iris crezuse că este prietenul ei. Pe măsură ce vor crește, tot mai mulți oameni vor crede așa, presupunea Chloe, și nici unui logodnic nu-i va conveni asta. Dar nu putea rosti cuvintele. Nu voia să strice timpul prețios pe care îl petreceau împreună. Cu atât mai prețios cu cât era pe terminate.

– Bineînțeles că vei veni, a spus Llew, încruntându-se în vânt, cu umerii strânși în puloverul gros. Chloe aștepta, știind că ceea ce gândește Llew va ieși la iveală peste un minut sau peste câteva zile. Vântul tăios continua să-i arunce lui Chloe părul peste față ca iarba de mare și îi ciufulea coama lui Llew, așa că se ridica în diverse moțuri și colțuri, de parcă erau bezelele mamei ei.

– Ți-e frig? a întrebat-o.

– Puțin.

A întins un braț ca s-o cuprindă și ea s-a lăsat. Brațul lui a coborât pe umerii ei și și-au simțit căldura trupurilor, deși nu era chiar așa de frig. Nu murea nimeni de hipotermie. Aveau sentimentul că nu se îmbrățișează ca să se apere de frig, ci de viitor, cu primejdiile și cu promisiunile lui necunoscute.

Aceasta este viața mea, și-a spus Chloe. *Țărmurile din Tenby și câmpurile de la Nant-Aur. Veri și bere cu ghimbir și chipsuri. Școală și cărți, și înot, și dans, și visuri... dar se va împlini vreunul dintre aceste visuri? Sunt menite să se împlinească?*

A închis ochii și și-a pus capul pe umărul lui Llew. Simțea căldura fermă a umărului lui, lâna aspră a puloverului pe față. Simțea nisipul rece sub picioare și auzea șoapta valurilor și a ierburilor. Se relaxase. Era aici, pe dune, unde era locul ei.

Dintr-odată, Llew a ridicat-o în picioare.

– Haide, vino să te încălzești ca lumea.

– Ce vrei să spui?

– Hai să înotăm. Nimic nu este mai potrivit decât o partidă zdravănă de înot ca să-ți pui sângele în mișcare.

– Dar nu am costum! a protestat ea.

– Asta nu te-a împiedicat niciodată.

Era adevărat, nu prea o împiedicase. Llew își scosese deja puloverul, cămașa, pantalonii lungi și stătea tremurând în lumina lunii.

– Haide, fată! Îngheț aici! Doar nu trebuie să faci pe doamna de față cu mine! Nu ai de gând să devii una dintre fetele alea care exclamă întruna: „O, părul meu! O, rujul meu!" Sper că nu ești lașă!

– Nu! Chloe a negat înfierbântată acuzaţia ruşinoasă şi şi-a tras puloverul peste cap. Apoi şi-a desfăcut rochia. A păşit din ea afară şi a rămas lângă el în chiloţi şi în sutien, cu bărbia împinsă în faţă. Foarte bine. Vezi că nu sunt laşă! Dar tu o să fii dacă te bat până la mare!

Şi a luat-o la fugă cât o ţineau picioarele pe nisip, cu părul în vânt ca o panglică argintie fluturând în urma ei. A alunecat pe o scoică sau pe un crab şi a început să ţopăie în timp ce alerga, făcându-l pe Llew să izbucnească în râs în spatele ei. Dar a ajuns înaintea lui. A intrat în apă, iar spuma dantelată îi mângâia gleznele. *Duw*, dar ce rece era! Parcă simţise o lovitură de ciocan! Dar nu era laşă; numai să mai îndrăznească Llew Jones să spună că este laşă!

Mai târziu în aceeaşi noapte, Chloe stătea în pat şi privea luna prin fereastra de la mansardă. Nu putea să nu se gândească la viitor. Ştia că toată lumea creşte, dar nu voia să se schimbe nimic. În ciuda inconvenientului minor că era săracă şi că nu putea să înveţe să danseze sau că o necăjeau Megan şi Alma, cine avea o viaţă mai fericită decât ea?

Poate că va putea să locuiască cu soţul ei la Tenby. Ar fi ca în vis, nu-i aşa? Llew ar putea să se însoare şi el, iar toţi patru şi-ar face vizite şi ar lua masa împreună în excursii şi la sfârşitul săptămânii. Ea şi soţia lui Llew ar putea fi cele mai bune prietene şi s-ar putea amuza împreună. Bărbaţii vor avea servicii şi vor veni seara la masă şi vor povesti împreună cum şi-au petrecut ziua toţi patru. Ei bine, probabil că nu vor mânca împreună în fiecare seară. Uneori vor dori să fie singuri, ca o pereche, să stea în faţa focului şi să se ţină de mână; poate un whisky pentru el, un gin tonic pentru ea. Îşi imagina cum va arăta peste câţiva ani, cum se uita la ceas şi exclama: „O, Doamne, aşa de târziu este?"

Apoi alerga să-şi pună o rochie frumoasă, să se pieptene şi să se machieze puţin. Va umple casa cu vaze cu flori şi va face prăjituri. Şi când Llew va veni acasă, se va uita în jur şi va spune...

„Stai, aşa! Llew?"

„Nu fi proastă, Chloe, este însurat cu alta", a pufnit ea dispreţuitoare faţă de ea însăşi. Era aşa de distrată! Aşadar, soţul lui Chloe, să-i spunem Tab... Tab Hunter – acum era din nou în vis – se va uita în jur şi va spune... Dar oricât s-ar fi străduit,

Chloe nu putea să-şi imagineze cu adevărat cum va arăta Tab sau ce fel de lucruri va spune.

NORA

– Ajută-mă să mă decid! a gemut Nora. Este imposibil!

Kaitlin urmărea scena cu interes. Nora stătea pe podea în mijlocul salonului cu hainele împrăştiate în jurul ei.

– Este un nou tip de şifonier? a întrebat Kaitlin, păşind peste câteva fuste şi aşezându-se cu picioarele încrucişate pe canapea. Un şifonier care seamănă foarte mult cu o podea?

Nora i-a aruncat o privire ursuză.

– Trebuie să decid ce anume să folosesc pentru cuvertură! Toate sunt atât de frumoase şi au poveşti atât de minunate! Dar Molly a spus să nu fie mai mult de cinci!

– Molly cea cu soţul frumos?

– Molly cea cu soţul frumos! Apropo, mi-a trimis un mesaj pe telefon în dimineaţa aceasta. A luat numărul meu de la Molly. Vrea să merg cu el la o plimbare săptămâna viitoare.

Kaitlin a ridicat din sprâncene.

– Încetează! Este pur şi simplu amabil. Este neozeelandez, a adăugat Nora.

– Chiar şi aşa. Aş vrea să-l văd şi eu pe Logan ăsta. Şi pe soţia lui mofturoasă, specialistă în cusătorie. Este ceva ciudat cu acest scenariu, dar nu-mi dau seama ce anume din informaţiile pe care mi le-ai dat.

– Şi mie mi se pare la fel, a oftat Nora. Nu vreau să fie nimic în neregulă, nu numai pentru că îmi place de el, dar îmi place sincer Molly. Cred că am putea fi prietene, dar nu şi dacă există ceva dubios în legătură cu soţul ei.

– Când ai cursul de croitorie?

– Azi după-amiază. Dar cum să aleg numai cinci dintre acestea?

– Draga mea prietenă, nu mă pricep deloc la cusutul din petice şi nu mă interesează nici cât negru sub unghie. Dar am să te aştept când ieşi de la curs, am să o verific pe sirenă şi nu am să întârzii decât douăzeci de minute de la lucru.

– Nu vreau să fii concediată pentru că ți-ai băgat nasul în viața mea!

– Nu există cauză mai bună!

Nora a sosit mai devreme și, așa cum spera, a găsit-o pe Molly singură, aranjând scaunele.

– Să te ajut, a spus Nora, începând să le dea jos din stive.

– Mulțumesc.

Molly îi zâmbea radioasă.

– Mă bucur că îți place așa de mult cursul, Nora. Trebuie să vii într-o zi la noi, la masă. Adică, bineînțeles, dacă îți face plăcere. Îmi dau seama că doi copii care urlă nu reprezintă scenariul de vis al cuiva.

– Prietena mea cea mai bună de acasă are trei copii. Sunt obișnuită.

– Perfect. Și aș sugera să mergem la cinema – ador filmele – dar este foarte greu să plec de lângă copii. Am să mă uit în calendar și revin.

– Mi-ar face mare plăcere.

Era în parte adevărat. Lăsând toate celelalte la o parte, Norei i-ar fi făcut plăcere să fie prietenă cu Molly. Dar treaba asta cu Logan o intriga tot mai mult. A inspirat adânc, sperând că nu face din țânțar armăsar.

– Pot să te întreb ceva, Molly?

– Sigur că da.

Molly a început să despacheteze acele și ața din cutia ei de lucru. A scos foile de glaspapir pe care le foloseau pentru tipare, pentru că materialul se fixa bine de ele.

– Logan vorbea despre o plimbare pe stânci săptămâna viitoare.

– Da? Mă bucur.

– Serios? O, ce bine! De fapt, voiam să te întreb, a spus că nu ești foarte mare amatoare de urcat... dar nu aș vrea să o ratezi. Adică nu trebuie să fie neapărat săptămâna viitoare.

– O, nu mă așteptați pe mine. Dacă am ceva timp liber, prefer să mă duc la cinema. Drumețiile sunt pasiunea lui Logan. Și a ta, presupun.

– Da.

– Excelent! Atunci trebuie neapărat să te duci.

Nora a început să-și despacheteze propriile lucruri. Acum nu mai avea nici un motiv să spună nu dacă va fi invitată la masă. Dumnezeule! Căutau cumva o partidă în trei? I-a

aruncat o privire bănuitoare lui Molly, dar aceasta arăta atât de calmă și de mulțumită, cu banda albastră înflorată pe cap și cu cerceii albaștri lungi, încât așa ceva părea puțin probabil. Era clar că este numai problema Norei. Era mai obișnuită să muncească decât să socializeze. Erau oameni normali, prietenoși și atât. Aveau o căsnicie solidă, neumbrită de gelozie sau de suspiciuni. Asta era bine.

Credincioasă promisiunii făcute, Kaitlin a apărut în fața sălii la ora patru și jumătate. Nora ieșise și mergea împreună cu Molly, ascultând-o cum povestește despre Johnny Depp. Le-a făcut cunoștință, iar Kaitlin și Molly au stat de vorbă câteva minute, stabilind imediat o legătură. Nora a aflat că așa era obiceiul în Țara Galilor.

Când Kaitlin și-a amintit în sfârșit că are un serviciu, Nora a condus-o până acolo. Kaitlin a ridicat din umeri:

– Nu înțeleg, trebuie să recunosc. Este foarte drăgălașă. Înțeleg de ce îți place de ea, înțeleg de ce este căsătorită cu un bărbat frumos. Poate că ai dreptate. Poate că așa se face în Noua Zeelandă. Poate că el este într-adevăr doar prietenos.

Nora s-a încruntat.

– Stai puțin, poți să repeți? Ai spus cumva *poate că am dreptate*? Poate că nu am auzit eu bine.

– O, taci din gură. Trebuie să se întâmple câteodată.

CHLOE

– Cum a fost când te-ai sărutat cu Ron, Chloe?

Chloe a ridicat privirea uimită. Stătea împreună cu Llew pe nisipul de pe plaja lor. Chloe citea *Girl's Crystal*, cu un coş de picnic lângă ea. Mâncarea îngâna deja un cântec de sirenă, dar îşi promiseseră unul altuia că nu se vor atinge de coş decât la douăsprezece şi jumătate. Întotdeauna mâncau prea devreme, iar după-amiaza le era din nou foame.

Llew citea. Acum pornise pe una dintre liniile lui stranii de gândire, care începeau nu se ştie de unde şi ajungeau într-un punct încă şi mai straniu.

– Ce Dumnezeu te-a făcut să te gândeşti la asta acum? Abia dacă am mai dat ochii cu Ron în aceşti doi ani. Dacă te gândeşti să încerci şi tu, nu cred că Ron este genul tău.

– Ha, ha, ha. Nu, dar mă întrebam... dacă săruturile sunt diferite cu oameni diferiţi?

– De ce te gândeşti la asta? Eşti prea tânăr să-ţi pui asemenea întrebări.

– Am cincisprezece ani. Şi tu aveai cincisprezece ani când te-ai sărutat cu Ron.

– Cu fetele este altceva. Noi ne maturizăm mai repede.

– Serios?

– Da, aşa este! De ce? Nu te-ai sărutat cu nimeni, nu-i aşa?

– Ba da. Cu Sandra Sharples, anul trecut, de Crăciun.

– Nu se poate! Păi, ai început cam devreme! Şi ce s-a întâmplat cu Sandra Sharples?

– O, nimic. A stat aici numai o săptămână. S-a dus înapoi acasă. La Llandeilo sau Llandovery, sau cam aşa ceva. Frumuşică fată.

– O, şi ţi-e dor de ea?

– Nu. Şi te-ai mai sărutat şi cu altcineva în afară de Ron?

– Nu. Llew, de ce te gândeşti la toate astea?

Llew a ridicat din umeri. În ultimele două săptămâni, Chloe se obişnuise cu noua lui înălţime şi cu aerul sofisticat. Dar tot

era prea slab, şi-a spus Chloe, evaluându-l cu ochi de mamă, dar era un băiat foarte chipeş, arăta chiar foarte bine.

– Iris a venit aseară pe aici. A vrut să ne sărutăm. Am spus nu. M-a pus pe gânduri.

– Iris...? De unde ştie unde locuieşti?

– Presupun că i-a spus Chris. Nu e un secret.

– Adică, a bătut pur şi simplu la uşă şi a spus, Leonard Jones, vreau să mă sărut cu tine?

– Nu, nu, nici vorbă. Tata a deschis uşa, iar ea a spus: „Bună seara, domnule Jones. Eu sunt Iris Evans. Am venit să văd dacă Leonard nu iese la o plimbare."

– Ia te uită! E foarte rapidă!

– Am spus că nu. Am spus că aveam de developat nişte fotografii. A întrebat dacă poate să stea să se uite şi am spus nu, nu las pe nimeni niciodată în camera mea obscură – ceea ce este adevărat, evident, în afară de tine –, iar tata i-a oferit o ceaşcă de ceai. Aşa că a trebuit să mai stau şi eu puţin. Iar după aceea tata s-a dus să facă ceva, iar ea s-a întins peste masă, m-a privit fix şi ciudat în ochi şi a spus: „Leonard, ai vrea să mă săruţi?", aşa că am spus nu.

– Aşa, nu, pur şi simplu?

– Da.

– Nu ai spus şi tu: „Îmi pare rău, Iris, sunt măgulit, dar nu cred că este o idee bună"?

– Numai nu. Apoi ea a spus: „Dar eu aş vrea să te sărut pe tine. Nu ar fi frumos ca un gentleman să spună nu, nu-i aşa?"

– O, ce vicleană! Şi ce ai spus?

– Am spus că nu ar fi un gest de gentleman să o sărut şi că nu vreau să fie prietena mea. A părut puţin surprinsă, dar atunci tata a revenit în încăpere şi eu m-am dus în camera obscură.

Chloe s-a rostogolit pe spate râzând.

– O, Llew, eşti aşa de nostim! Aş fi vrut să văd de mutră a făcut! Nu vreau să se simtă jignită, dar tu eşti atât de direct!

– Şi ăsta nu e un lucru bun?

– Ba da! Dar poate că lui Iris nu i se pare bun. Cred că acum este foarte stânjenită, sărmana de ea!

– Eu nu cred, priveşte!

Chloe şi-a răsucit gâtul şi a văzut pantofii roz inconfundabili ai lui Iris venind pe nisip spre ei. A gemut:

– O, nu, o să vrea să stea la masă...

– Ascunde prăjitura, a spus Llew, scotocind în sacoșă. Repede, pune-o sub prosopul tău.

– Numai la asta te gândești? După-amiaza noastră frumoasă va fi distrusă, iar tot ce poți să spui este „ascunde prăjitura"?

– Sapă o groapă sub prosop, pune prăjitura acolo. Acoper-o!

– Llew, nu te prosti! Încetează!

Llew a împins spre ea prăjitura împachetată în hârtie impermeabilă la grăsime, dar Chloe nu mai avea timp să sape o groapă. A aruncat prosopul peste ea și s-a așezat cu genunchii îndoiți deasupra ei.

– Bună, iepurașilor! a strigat Iris. Ce zi frumoasă! Vă supărați dacă stau și eu jos un minut? Mi-a intrat nisipul ăsta nesuferit în pantofi.

– Pentru că asta este plajă, a spus Llew.

– De ce nu-ți scoți pantofii, Iris? a întrebat Chloe politicoasă. O să te simți mai confortabil.

– Ce prostuță ești, Chloe! După aceea o să am nisip pe picioare, nu-i așa?

– Dar poți să te ștergi și să-l dai jos.

– Ei bine, eu nu am norocul tău. Nu am un băiat mare și puternic care să-mi care prosopul și alte lucruri pentru mine. O, sunteți la picnic! Chiar că sunteți norocoși. Sunt lihnită de foame și nu mai am nici un *penny*, fiindcă am fost aseară cu Christine la cinema.

– Unde este Chris? a întrebat Chloe, sperând să-i abată atenția.

– O ajută pe mama ei la ceva. O să vină peste o oră sau două. Ce noroc am avut să dau peste voi! Nu pot suporta să stau singură, voi nu? Deși nu înțeleg de ce stați mereu pe plajă. Personal, prefer o cafenea micuță. Ce fel de sendvișuri aveți? O, spuneți cu șuncă! Sunt preferatele mele.

– Cu ouă, a spus Chloe, dar nu avem prea multe, de fapt...

– O, aiurea! Uitați-vă numai cât de mare e sacoșa voastră! Ne apucăm de ele acum? Este douăsprezece și douăzeci.

Iris s-a așezat jos între ei și a început să despacheteze sendvișurile. Chloe s-a uitat la Llew, iar Llew s-a uitat la Chloe.

„Grăbește-te, Chris", și-a spus în sinea ei Chloe și a săpat pe neobservate o groapă în nisip, cu o singură mână, în spate. Apoi a pus prăjitura acolo și a acoperit-o cu prosopul. Llew i-a făcut cu ochiul aprobator.

NORA

Lunea următoare, plimbarea Norei cu Logan a fost amânată din cauza ploii. Când a dat la o parte perdelele și a văzut sulițele cenușii care se repezeau în mare, Nora nu a știut dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită.

Fără îndoială, o plimbare ar fi fost plăcută. Cât despre faptul că l-ar fi văzut pe Logan... ei bine, asta complica oarecum lucrurile. Dar era pregătită pentru așa ceva și voia să meargă mai departe. Voia să fie sigură că intențiile lui erau strict onorabile și să constate că atracția pentru el dispăruse. Cel puțin unul dintre aceste lucruri părea puțin probabil.

Telefonul a bâzâit. Probabil era Logan, care amâna plimbarea. Da, Logan.

Bună Nora, frumoasă zi pentru plimbare! Nu că aș fi un drumeț numai de vreme uscată, dar nu ar fi mai bine să ne ferim de ploaie? Aș putea să te invit în schimb la masă ca să te văd și, în același timp, să nu ne udăm?

O, pentru Dumnezeu! Era ridicol! O plimbare era un lucru. Doi oameni care au un interes comun sincer. Dar un prânz? Numai ca să o vadă? Asta era o întâlnire romantică, nu-i așa? Dacă ar fi fost necăsătorit, Nora ar fi fost acum în al nouălea cer. Dar nu era. Era însurat. Cu noua ei prietenă, care era foarte drăguță. Și, dintr-odată, Nora s-a simțit furioasă. Nu era corect față de ea și nu era corect nici față de Molly. A luat telefonul, în timp ce prin cap îi treceau fel de fel de răspunsuri furioase. Apoi s-a oprit. S-a dus să-și facă o cafea înainte să răspundă. Nu voia să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu.

S-a uitat afară pe fereastra de la bucătărie în timp ce aștepta să fiarbă ceainicul, înconjurată de miresmele de busuioc și de coriandru. Simțea dalele reci sub picioarele goale. Asta chiar că era ridicol. Avea patruzeci de ani, nu cincisprezece. Dar

asta înseamnă să nu mai ieşi în oraş atâta vreme: uiţi cum să te descurci în astfel de situaţii.

Mă descurc în orice situaţie. Întotdeauna rezolv bine lucrurile. Nora credea ferm că sinceritatea este cea mai bună politică, în iubire ca şi în toate celelalte lucruri. Nu că aici ar fi fost vorba despre iubire, bineînţeles...

Nu putea să mai trăiască încă o săptămână în această nesiguranţă. A urcat scara înainte să-şi piardă hotărârea şi să dea supărarea la o parte. Fapte, nu sentimente. Aşa se purtase la ea la serviciu în toţi aceşti ani.

Bună, Logan. Nu sunt de acord cu prânzul. Pare un fel de întâlnire romantică, iar tu eşti căsătorit. Sper că înţelegi.

Coborâse numai până la jumătatea scărilor când alt bâzâit i-a făcut stomacul să se strângă. Ce rapid a fost! Înrăutăţise lucrurile şi mai mult? A alergat înapoi.

Nu mi-am dat seama că ştii. Aş vrea să îţi explic. O cafea rapidă, ca să limpezim atmosfera?

Nu şi-a dat seama că ştie! Îşi închipuia că o făcea să se simtă mai bine pentru că încercase s-o păcălească – sau, mai bine zis, să o îmbrobodească? Ce puşlama! Cât timp spera să continue o farsă ca aceasta într-un oraş mic? Şi cum putea să explice? Văzuse afecţiunea sinceră dintre ei doi, modul în care o ajuta la proiectele ei, cum avea grijă de copii...

Nora a început să se întrebe atunci de ce vorbise Molly despre copii „care ţipă"? Nu spusese Logan că aveau între doisprezece şi şaisprezece ani? Atunci, de ce nu putea Molly să-i lase singuri la această vârstă, încât să meargă şi ea la cinema? Dar poate că aveau probleme de comportament. Poate că erau puţin autişti. Sau poate că erau pur şi simplu râzgâiaţi. Poate că asta crea o anumită tensiune. Dar, oricum, tot nu era o scuză!

Totuşi, o cafea rapidă ca să limpezească lucrurile... Ar fi un lucru bun – deşi ar fi călcat-o pe nervi – să audă ce are de spus şi să-şi expună clar poziţia. Atunci va avea conştiinţa curată. Nu avea de gând să se ascundă de el.

„Bravo, Nora, bravo", a murmurat ea, apoi a coborât din nou. A auzit venind alt mesaj, dar şi-a băut cafeaua şi a spălat

ceaşca, iar abia după aceea a citit mesajul.

Spre uşurarea ei, cafeneaua era în centru, aglomerată şi uşor mirositoare, din cauza unui labrador mare şi ud. Totuşi, când a intrat şi l-a văzut, inima a început să i se zbată în piept. Arăta aşa de chipeş în blugi şi în puloverul bleumarin. Purta ochelari ca să citească ceva pe telefon şi arăta foarte grav, aproape nervos. Era ceva înduioşător la un bărbat atât de masiv. Iar ochelarii îl făceau să par şi mai sexy, dacă aşa ceva era posibil...

Dar nu era vorba despre asta! Venise aici ca să lămurească lucrurile. Poate că era insuportabil de atrăgător, dar dacă avea de gând să se lege de prietenele soţiei sale, însemna că era arogant şi superficial, ceea ce nu erau calităţi atrăgătoare.

Dar chiar şi aşa, s-a oprit în uşă. L-a privit în timp ce o chelneriţă îi reumplea ceaşca. Avea numai vreo optsprezece ani, însă după felul cum îl privea, Nora era convinsă că şi ea îl găsea frumos. Un fel de admiraţie timidă, tulburată de faptul că era destul de în vârstă ca să-i fie tată. Iar Logan îi zâmbea blând, clătinând din cap.

Toate relaţiile mele sunt sincere şi fericite. Ştiu întotdeauna ce trebuie să spun. Mă descurc în orice situaţie.

A inspirat adânc şi şi-a îndreptat umerii. Acum ori niciodată.

– Bună, a spus Nora apropiindu-se de masa lui şi îi venea să-şi dea un picior, fiindcă vocea ei sunase răguşită. Era din cauza nervilor, desigur, dar sunase ca a unei fetiţe.

– Bună, a spus el, zâmbind conştient de el. Mulţumesc că ai venit. Sper că nu am pornit cu stângul. Nu am vrut să fac nimic rău, sincer.

Nora s-a aşezat. Se decisese deja să nu înceapă cu acuzaţiile, dar era greu...

– De acord, a spus ea fără convingere. Nu vreau să fac din ţânţar armăsar. Dar... voiam ca lucrurile să fie clare. Nu-mi place să mă grăbesc să trag concluzia că tu... că tu... Îi era imposibil să spună „că tu vrei să-mi faci curte". Am crezut că vrei să fim doar prieteni, a încercat ea din nou, tu, eu şi Molly. Am crezut că va fi... „ciudat, complicat, dificil..." drăguţ. Dar când am primit mesajul tău de astăzi, părea că doreşti ceva mai mult decât prietenie.

– Iar tu, bineînţeles, nu doreşti.

– Păi, nu, Doamne! Sigur că nu!

Logan a tresărit puţin.

– Isuse! Foarte bine! Nu te fereşti de cuvinte, aşa este?

– Nu prea. Am crezut că este mai bine decât să existe neînțelegeri. Așadar, unde mergem mai departe?

– Iarăși, direct la obiect! Nu știu. Nu cred că e cine știe ce mare lucru. Adică sunt adult, mă descurc.

Nora s-a încruntat. Era bizar. Ca și când ar fi fost perfect îndreptățit s-o invite în oraș!

– Dar aș putea să te întreb un singur lucru? a continuat Logan, bătând darabana cu degetele în masă. Este numai pentru că sunt însurat?

– Ei bine, *sigur* că fiindcă ești însurat! Nu *doar* pentru că ești însurat. E un lucru important, nu crezi?

Logan a ridicat puțin din umeri.

– Păi, și da, și nu.

– Da, și iar da, în lumea mea. Sau ai o căsnicie deschisă? Iar în acest caz, apropo, tot nu m-ar interesa, n-ai decât să spui că sunt demodată.

– Am să spun! Am să spun că ești foarte demodată. Este o căsătorie numai cu numele, de fapt.

– O, placa asta răsuflată! Presupun că vei spune imediat: „Soția mea nu mă înțelege".

– Ei bine, nu aveam de gând să spun așa ceva. Dar chiar nu mă înțelege. Și nici eu nu o înțeleg pe ea. Tocmai asta a fost așa de trist în ultimii câțiva ani. Astfel de lucruri se mai întâmplă, dar am rămas prieteni de dragul copiilor. Nu a fost ușor și nu văd ce am fi putut face mai bine, date fiind împrejurările.

– Presupun că, pentru început, nu ajută foarte mult dacă pleci în căutarea unei încurcături amoroase.

Logan se uita la ea fără să-i vină să creadă.

– Încurcătură amoroasă? Nu pare expresia cea mai potrivită.

– Foarte bine, OK, știu că era numai un prânz. Dar la mine te-ai gândit? Nu ți-a trecut prin minte că acesta este ultimul lucru de care am nevoie? Dar, desigur, nu știi nimic despre mine!

Logan și-a desfăcut brațele cerând pace.

– Așa este, nu știu. Dar... iartă-mă... acesta era și motivul pentru care te-am invitat la masă. Ca să ne putem cunoaște.

Nora și-a trecut ambele mâini prin păr, simțindu-se ca o muscă atunci când se izbește de un geam. De ce o făcea să se simtă ca și când ea ar fi fost cea lipsită de înțelegere?

– Nu știu ce să spun, Logan, a spus Nora în cele din urmă, dorind cu disperare ca Logan să nu fi fost atât de frumos. Și atât de *înduioșător*. Probabil că nu vom avea niciodată aceeași

părere în această privință. Nu putem s-o lăsăm așa, te rog? De tot!

Logan și-a scos ochelarii cu o mână și i-a pus într-un buzunar al hainei.

– Sigur că da. Dacă asta dorești. Nu e nici o problemă.

– Bine.

– Bine.

– Atunci e în ordine, ar fi mai bine să plec.

– Da. Presupun că Molly ți-a spus.

Nora a pufnit.

– Presupun că s-a simțit perfect îndreptățită să menționeze acest lucru.

Deși, și-a dat ea seama, de fapt Molly nu îi spusese nimic.

– Numai că de obicei știe să-și vadă de treburile ei. Aș fi vrut să-ți explic chiar eu.

– Să-și vadă de treburile ei? Glumești? Logan Davies, ești revoltător. De ce ar fi trebuit să-și ajute soțul să agațe alte femei?

– Dar ce legătură are Andy cu asta? Nu ar... Oh!

Nora a văzut cum se luminează la față. Era numai cu un pas în urma lui. Oh!

– Cine este Andy? a întrebat Nora abia auzit.

Logan a izbucnit în râs.

– O, Nora, în cinci secunde ai să te simți îngrozitor de stânjenită. Mi-e sincer milă de tine. Andy este soțul lui Molly.

– Am crezut că tu ești soțul lui Molly!

– A, nu! Sunt cumnatul ei. Andy este fratele meu. De fapt, frate vitreg, dar suntem foarte apropiați. Nu sunt Logan Davies. Sunt Logan Parry.

– O, Doamne!

Nora și-a îngropat fața în palme. Avea dreptate. Se simțea îngrozitor. Și tocmai îi spusese că... de fapt, îl acuzase că... dar, stai puțin, chiar era căsătorit. Asta spusese chiar el.

– Atunci, cine este soția ta?

– OK, așadar, am revenit la conversația pe care speram să o avem la prânz. Soția mea este Naomi. Este în Noua Zeelandă cu copiii noștri. Am început deja divorțul, suntem cam pe la jumătate, sperăm să iasă hârtiile în aproximativ câteva săptămâni. Ne-am despărțit acum un an și jumătate și am venit în Țara Galilor acum o lună, cred că tot cam pe atunci când ai venit și tu. Iese deja de câteva luni cu cineva. Eu nu m-am vă-

zut cu nimeni de când ne-am despărţit. Aceasta este prima mea întâlnire de foarte multă vreme. Ar fi fost!

– Oh! Faţa Norei ardea. Arăt ca o sfeclă?

– Da, este foarte nostim.

– O, Doamne! Am crezut că vrei să o înşeli pe Molly sau că aveţi o căsnicie deschisă, sau că eşti vreun sociopat. Oh! Chiar mă întrebam de ce spune Molly că băieţii ei ţipă, când tu ai spus că au doisprezece şi, respectiv, şaisprezece ani.

– Ai mei. Ai lui Molly au şase şi, respectiv, trei ani.

– Mă simt atât de jenată. Atât de jenată! Iartă-mă, Logan! În mod sigur nu ai să mai vrei să vorbeşti niciodată cu mine, pentru că sunt în mod clar ţicnită! Te las să-ţi petreci ziua – şi viaţa – în pace... Îmi pare rău că eşti pe cale să divorţezi şi mă bucur că te simţi bine şi... ăăă, îţi urez toate cele bune. Sincer. OK, la revedere.

Nora a rostit toate acestea în timp ce se ridicase în picioare, îşi punea pardesiul şi scotocea în buzunare după mărunţiş, dar şi-a dat seama că, în starea de încordare în care era, venise fără nici un ban la ea.

– Ăăă, nu mi-am luat poşeta. Nu ştiu dacă aş putea... ţi-i dau înapoi! Îi dau lui Molly. Nu trebuie să mă mai vezi.

Logan râdea în hohote.

– Stai puţin! a spus el apucând-o de braţ. Stai puţin până reuşesc să respir din nou! Aşadar, vrei să-ţi plătesc cafeaua?

– Da. Asta dacă nu au încredere în mine că mă întorc cu banii să plătesc. Probabil că vor fi de acord. Mă întorc repede.

– Nu, e în ordine, mă bucur să te ajut.

S-a uitat în meniu.

– Doi patruzeci pentru tine. Numai că... nu sună puţin a întâlnire romantică?

– Nu a fost o astfel de întâlnire, a strigat Nora.

– Aşa cum ai spus foarte clar.

– Vreau să spun, nu aşa mă comport la o întâlnire!

– Mă simt uşurat să aud asta! În numele bărbaţilor de pretutindeni.

Nora s-a lăsat din nou pe scaun, fiindcă îşi dădea seama că nu doreşte să plece. Dar Logan îşi încrucişase mâinile pe masă, pusese capul pe braţe, iar umerii îi tresăltau. Ce umeri laţi! Ce umeri laţi şi necăsătoriţi! Iar ea îl făcuse sociopat.

– Încetează! Logan, nu mai râde!

– Plâng! a gemut el cu capul pe braţe.

– Plângi? O, nu! Logan, ridică-te, uită-te la mine. Ce s-a

întâmplat?

Doamne, poate că avea tulburări de personalitate!

– Încerc să mă opresc din râs. Nu plâng, prostuțo! Te sperii cam ușor, nu-i așa?

– Sunt din Londra! La ce te aștepți?

Logan a inspirat adânc și i-a zâmbit.

– Nora?

– Ce este?

– Pot să te invit la prânz?

CHLOE

– Chloe, vrei să mergi la dans cu mine?

Pescuiau crabi pe stâncile de lângă plaja de sud. Chloe era aplecată cu spatele încovoiat în sus şi se încrunta concentrată. Era roşie la faţă, aruncase plasa într-un golfuleţ limpede, de culoarea chihlimbarului. Vedea ceva mişcându-se acolo, nişte valuri clare în umbră...

– Stai aşa, a spus. Uite că vine... era aici... şi trage!

Plasa ei mică, roşie a tras în jos, iar crabul s-a prins.

– Uite, Llew, uite! E unul mare. O, uite ce ochi are! Nu-i aşa că e furios?

– Nu sunt sigur că crustaceele au sentimente.

– Uite cum dă din gheruţe! Nu pot să suport, îl pun la loc. Stai puţin!

– Stau.

– Aici, înapoi în apă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. La revedere, domnule Crab!

– Chloe, eşti sigură că anul viitor împlineşti optsprezece ani?

– Păi, îmi place să mă uit la ei. Sunt atât de interesanţi. Ce spuneai?

– Vrei să mergi la dans cu mine?

– Sigur că da! Adică o să fiu acolo, o să fii şi tu acolo, o să fim împreună!

– Vreau să spun, ca partenera mea!

– Partenera ta?

Chloe s-a aşezat pe stâncă şi a privit uimită în sus, la el. Între ea şi soare stătea silueta lui cu picioare lungi.

– Ce vrei să spui? Suntem prieteni. Cum putem fi parteneri?

Llew s-a aşezat lângă ea.

– M-a invitat Iris, dar i-am spus că am deja parteneră. Aşa că trebuie să merg cu cineva, altfel o să vadă că am minţit. Şi nu vreau să merg cu nimeni altcineva. Putem cel puţin să spunem că este o întâlnire?

– Păi, dacă vrei tu şi ca să te salvez de Iris...

– Mulţumesc, Chloe.

Chloe aştepta dansul din anul acesta mai mult ca oricând. În comparaţie cu anul trecut, când ratase totul, deoarece avusese varicelă şi era prea slăbită, acum se simţea bronzată şi plină de viaţă. Spera că, dacă va spune că Llew este partenerul ei, nu le va lăsa oamenilor o impresie greşită. Oricum va veni la ea, la Kite Hill. Vor merge tot aşa, împreună cu Megan şi cu prietenele ei care vor fi pe acolo.

Richard nu va fi cu ei anul acesta, pentru că nu mai era la Tenby Teen. Fusese promovat din postul de manager stagiar în acela de asistent manager adjunct şi avea multă alergătură prin oraş. Când se întâlneau întâmplător cu el prin oraş, ceea ce se întâmpla surprinzător de des, ţinând seama de faptul că avea un serviciu cu normă întreagă, le dădea o monedă: „Cumpăraţi-vă o îngheţată, spunea el, parodiindu-l pe unchiul cel jovial."

– Lucrez în schimburi, a spus el când Chloe l-a întrebat îndrăzneaţă dacă mai era de fapt la hotel. E foarte nostim să te duci la lucru atunci când alţii sunt deja acasă. Un peşte care înoată împotriva fluxului, o pasăre care zboară împotriva brizei.

Chloe şi Megan s-au pregătit separat anul acesta. Când Chloe a întrebat-o despre celelalte fete, Megan a ridicat din umeri:

– N-am avut chef de ele, a spus ea. Sunt atât de copilăroase, încât mă obosesc. Ne vedem acolo.

Chloe era puţin îngrijorată. Cum se face că Megan, care fusese regina micului ei grup social, devenise o persoană care se pregătea singură pentru dans? Poate că Tenby nu-i mai plăcea după ce fusese în Franţa. Cel puţin, Megan continua să meargă la dans, şi-a spus Chloe, punându-şi rochia roz.

– Aceeaşi vechitură, a spus Megan.

Aşa că, atunci când a bătut la uşă la şapte fără un sfert, Llew a constatat că trebuie să însoţească două domnişoare. Dacă fusese surprins, nu arătase oricum nimic. I-a oferit lui Chloe un buchet de flori – un amestec încântător de parfum de liliac, leandru cu tulpini zdrenţuite şi doi sau trei trandafiri roz, o nuanţă foarte aparte, pe care Chloe a recunoscut-o – era din grădina domnului Dodd – zgârieturile de pe mâinile lui Llew dovedeau modul ilegal în care făcuse rost de ei.

– O, Llew, mulţumesc, sunt minunaţi, a spus Chloe şi şi-a îngropat faţa în ei, inspirând adânc.

– Îmi cer scuze, Megan, a spus Llew. Dacă aş fi ştiut că voi avea plăcerea să te însoţesc şi pe tine, ţi-aş fi adus şi ţie unul, dar am presupus că vei fi cu prietenele tale.

– Voi fi cât de curând şi nu eşti însoţitorul meu, a ripostat ea, apoi a adăugat: dar mulţumesc, oricum, că te-ai gândit.

Fotografia pe care o făcuse unchiul Harry în acea seară o arăta pe Chloe strălucind şi strângând la piept florile, pe Megan îmbufnată şi pe Llew între ele, cu o singură buclă scăpată din părul pieptănat lins pe spate, ca o încercare timpurie de evadare spre libertate.

În drum spre dans, Llew s-a comportat în felul lui demodat, cizelat şi mai mult pentru această ocazie. Era atent cu ambele fete, iar Chloe era mişcată de efortul pe care îl făcea cu verişoara lui, care nu-i plăcea în mod deosebit.

În faţa cafenelei Fountains au găsit toată mulţimea care îi aştepta, în rochii de culorile curcubeului. Numai Alma era deja înăuntru, lipită de logodnicul ei, în caz că cineva nu şi-ar fi dat seama că are deja un logodnic. Când i-a văzut, Iris i-a murmurat lui Chloe:

– Aşadar, tu şi Leonard sunteţi totuşi împreună?

De dragul lui Llew, Chloe a spus:

– Da, aşa cred, plimbându-şi mâna pe braţul lui cu un gest posesiv – pe care ea îl credea şi îndrăzneţ!

În fond, poate că era destinată să fie femeia fatală! Llew i-a zâmbit şi era convinsă că fac o impresie foarte bună ca pereche.

Poate chiar prea bună. Cam cu o oră înainte să se termine dansul, Chloe şi-a dat seama că, deşi dansase aproape cu toţi băieţii de acolo, nici unul nu-i ceruse o întâlnire, nici unul nu o invitase cu el afară. Aşa cum se temuse, toţi aveau o impresie greşită.

Dar apoi s-a întrebat, cu cine ar fi vrut, de fapt, să-şi dea întâlnire? Se sărutase deja cu Ron şi, deşi fusese foarte bine – oarecum – nu ţinea să repete experienţa. Era un băiat drăguţ, dar imaginează-ţi o viaţă întreagă de cine petrecute în tăcere! Nu, mulţumesc. Graham nu intra în discuţie, pentru că era fratele Almei. Chiar dacă ar fi fost cea mai formidabilă partidă din toată Ţara Galilor, nu ar fi vrut nici în ruptul capului să fie cumnată cu Alma Pendle. Michael Everley era la fel de chipeş ca întotdeauna, dar nu se simţea în apele ei în preajma acestui

băiat mai în vârstă, şi apoi, nu ar fi vrut să afle ce are de spus Megan, dacă Chloe ar fi avut intenţii în această direcţie! Chiar dacă Megan nici nu se mai uita la el. Brian Walters era prea scund, drăguţul de el. O, Chloe era şi ea destul de scundă, dar asta nu înseamnă că îşi dorea un soţ care se chinuia să ţină pasul cu prietenii lui. Owain Hughes era drăgălaş, dar prost. Tot el credea că Bristol este în Ţara Galilor şi nimeni nu-i putea scoate asta din cap. Chloe nu dorea să fie nevoită să gândească numai ea în căsnicie; pe jumătate, era absolut suficient. Ei bine, cine ar fi crezut că erau atât de puţine opţiuni în Tenby? Mai era şi Rhys Jenkins, care râdea cu prietenii lui. Chloe l-a privit cu un ochi critic. Învăţa bine la şcoală, după cum spunea Llew, arăta acceptabil şi în general era binedispus. Nu şi-ar fi dorit un morocănos. Rhys, atunci... era cel mai bun pentru ea?

Putea să se ducă drept acolo şi să spună: „Ce e aşa nostim, Rhys Jenkins?" Şi el ar fi invitat-o din nou la dans... şi după aceea? Dorea să se sărute cu Rhys Jenkins? Nu, nu dorea. Dorea să se mărite cu Rhys Jenkins? A oftat. În mod sigur, nu putea ajunge să-l iubească după un proces de evaluare atât de lipsit de entuziasm ca acesta! (Deşi, privind-o pe Alma, nu ar fi fost surprinsă că vadă că este tocmai aşa.)

Nu avea nici o speranţă. Nu-şi va găsi niciodată un soţ, dar Llew era singurul băiat pe care dorea să-l ştie în preajma ei. Sincer, oricine ar fi crezut că ei doi...

Dintr-odată, a izbit-o un gând. A înghiţit în sec. Dacă dragostea nu putea fi măsurată precum ingredientele pentru o plăcintă, dacă nu putea fi controlată şi aleasă... dacă dorea să fie mereu numai cu Llew, iar el voia să fie mereu numai cu ea... ce însemna asta?

Se simţea cuprinsă de un sentiment ciudat, pe jumătate spaimă, pe jumătate încântare. Arăta atât de mândru în seara aceasta, când venise ca partener al ei! Iar Chloe îşi jucase rolul deosebit de natural ca s-o păcălească pe Iris. Era ca şi când el... ca şi când ei... dar aşa ceva era imposibil! Era ca un frate mai mic pentru ea. Numai că nu era aşa. Tot timpul de când erau prieteni se întrebase cum de nu semăna deloc cu fraţii ei. Erau întotdeauna dezavantajaţi când îi compara cu Llew. Toţi băieţii erau dezavantajaţi când îi compara cu Llew. Dar aceasta nu însemna că... nu era la fel ca atunci când...

Chloe simţea că îi este cald şi frig în acelaşi timp. Nu era bine! Nu se putea mărita cu Llew! Avea cincisprezece ani! Şi chiar dacă ar fi aşteptat, ani întregi, să crească, ce urma după

aceea? O iubire romantică? Dar dacă lucrurile mergeau prost? Dacă prietenia lor se strica? Dacă se întâmpla aşa ceva, va fi sfârşitul lumii. Nu trebuie să se îndrăgostească de Llew, pentru că nu ar putea suporta viaţa fără el; nu ar putea suporta.

NORA

S-au dus la restaurantul de pe ţărmul sudic, cu un nume destul de adecvat, South Beach Bar Grill. Nora trecuse de multe ori pe lângă el, dar nu intrase niciodată înăuntru. Era un restaurant panoramic cu ferestre de sticlă şi podele de lemn, înconjurat de nisip şi mare. Avusese întotdeauna sentimentul că este un loc care trebuie păstrat pentru ocazii speciale.

În ploaia torenţială avea un aspect foarte romantic. S-au aşezat la fereastră, cu vedere spre nisipul de afară care se închisese la culoare, dobândind o nuanţă de ceară de albine, şi spre oceanul care arăta ca un morman de săbii pătate.

– Ai planuri pentru mai târziu? Nici eu. Foarte bine, a spus Logan.

Cu ajutorul cocktailurilor de dinainte de masă, Nora şi-a mai pierdut din stingherealа provocată de confuzie, iar Logan i-a explicat de ce venise în Ţara Galilor.

– Naomi şi cu mine am încercat din răsputeri mult timp să ne prefacem că totul este OK. Când tensiunea provocată de această prefăcătorie ne-a doborât, am devenit nişte monştri. Nu glumesc. Sunt o mulţime de lucruri mărunte cu care doi oameni se pot tortura unul pe altul când trăiesc sub acelaşi acoperiş, dar nu se mai iubesc. Noi le-am găsit pe toate. Când, în cele din urmă, am decis să aruncăm prosopul în ring, ne-a mai luat încă un an să definitivăm decizia, fiindcă nu voiam să le spunem copiilor. Anul trecut le-am spus. Brendan avea cincisprezece ani, iar Sylvie numai unsprezece..., a spus el înfiorat. A fost de departe lucrul cel mai greu pe care am fost nevoit să-l fac vreodată. Dar, cel puţin, Naomi şi cu mine făcuserăm deja front comun până atunci şi cred că am reuşit să le explicăm bine. Toate lucrurile urâte fuseseră spuse numai între noi, copiii nu le auziseră. M-am mutat de acasă şi am locuit ultimele optsprezece luni într-un apartament din Wellington Harbour – era minunat pentru munca mea, fiindcă aveam o şcoală de navigat cu pânze. Naomi şi copiii sunt tot în Porirua,

dar până acolo era numai o jumătate de oră de mers şi mă duceam la ei aproape în fiecare zi să-i văd. Lucrurile mergeau destul de bine, dar aveam nevoie de o pauză. Cu toate certurile şi cu divorţul, muncisem din greu timp de zece ani ca să-mi fac firma. Eram pur şi simplu epuizat! Aşa că am discutat cu copiii şi mi-au dat voie să-mi iau o vacanţă!

A zâmbit.

– Am venit aici pentru câteva luni, să-i vizitez pe fratele meu şi pe Mol. E minunat. Andy lucrează la sonde – la sondele de petrol – lipseşte zile întregi de acasă. Pot s-o ajut pe Mol cu copiii, iar când se întoarce, profităm să petrecem cât mai mult timp în familie. Iar între timp... hoinăresc şi agăţ femei. Adică, pe tine. Copiii vor veni aici să petreacă luna august cu mine, iar după aceea ne întoarcem toţi cu avionul înapoi. Călătoria aceasta este cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, Nora. Îmi venea tot mai greu să-mi amintesc cine eram atunci când mă luptam cu tata, cu munca, cu divorţul. Timpul petrecut cu Andy şi plimbarea pe ţărm sunt mai bune decât un an întreg de terapie. De ce zâmbeşti? Crezi că sunt o ruină, nu-i aşa? Nu vrei să rămâi la prânz. O să termini mojito ăla şi o să o iei la fugă!

– Nu, am de gând să termin acest mojito şi să mai comand încă unul. Zâmbesc pentru că vorbeşti ca mine. O, eu nu am copii şi nici un divorţ în curs. Dar şi eu am venit aici ca să-mi refac viaţa. Mă îngropasem sub un morman de hârtii uite aşa de mare!

Nora a ridicat mâna cât a putut, mult deasupra capului.

– Acesta era serviciul meu! Apoi am început să am tot felul de anxietăţi, aşa că m-am dus la terapie şi asta m-a ajutat, dar numai până la un punct. Apoi am venit aici şi... ei bine, totul a dispărut. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că poate fi atât de simplu, dar unele lucruri aşa sunt!

Logan s-a gândit o clipă.

– Da. Poate că nu suntem obişnuiţi să ne gândim ce dorim cu adevărat, aşa că suntem luaţi prin surprindere când o facem şi funcţionează. Dar de ce Tenby? O, pentru că mama ta este de aici, nu-i aşa?

– Aproape, dar adevăratul motiv este că... de fapt, este cam ciudat.

Dar Logan o asculta şi fusese atât de sincer, încât i-a povestit şi ea despre ziua când îşi dăduse demisia şi avusese acea vi-

ziune neașteptată cu țărmul mării, care persistase și parcă o invitase mereu, până când îi dăduse atenție.

– De fapt, era acest țărm, a încheiat Nora, privind afară și încruntându-se. Și iată-mă acum aici, stau și beau cocktailuri pe acest țărm. Viața poate fi foarte misterioasă, nu-i așa?

– La naiba, chiar așa. Viața se amuză nespus cu noi!

Când a venit chelnerul, Nora a comandat merluciu; Logan a comandat rizoto și o sticlă de Sauvignon Blanc.

– De regulă, nu prea beau, a spus Logan, dar mă cam emoționezi.

– Nu mă surprinde foarte tare după dimineața aceasta, a murmurat Nora, simțindu-se și ea puțin amețită, căci nu era obișnuită să bea cocktailuri în timpul zilei.

– Nu din cauza aceasta, ci pentru că îmi placi. E plăcut să fiu din nou cu o femeie frumoasă, chiar dacă nu este o întâlnire romantică, a tachinat-o el. Noroc!

Frumoasă? Ea? Cum așa – și-a văzut imaginea reflectată în geam – părul îi era ud și lipit de cap, subliniindu-i forma de inimă a feței, avea ochi mari și strălucitori. De ce nu?

– Poate fi și o întâlnire romantică, dacă dorești, a ridicat Nora din umeri, conciliantă, și a ciocnit paharul de paharul lui. Acum știu că nu ești însurat cu Molly.

Logan a zâmbit.

– O, dacă aș fi știut că avem întâlnire, ți-aș fi dat o mulțime de detalii, te-aș fi impresionat cu povești despre felul cum am navigat cu pânze în Portul Wellington și despre oamenii admirabili pe care i-am cunoscut și ți-aș fi spus ce tip minunat sunt eu!

Nora a zâmbit.

– E adevărat, și nici unul dintre noi nu ar fi vorbit despre terapie!

– Exact! Deși, sincer să fiu, este ceva de care sunt mândru. Oricine se poate izbi de un zid la un moment dat. Important este ce faci când ajungi acolo, nu crezi?

– Ba da. Așadar, Logan, povestește-mi despre barca ta, despre firma ta...

Au stat de vorbă două ore. Nora l-a făcut să râdă cu povestioare de la ea de la serviciu, care s-au dovedit mult mai amuzante relatate decât atunci când se petrecuseră. I-a vorbit despre yoga și despre tablourile din pod și despre bunica ei. După masă, au luat o tartă cu ciocolată și alune și un ceai. Au lăsat jumătate din vin nebăut.

– Poate că este prea ambiţios pentru vârsta noastră, a ridicat Logan din umeri. Vrei să-l iei acasă pentru colega ta de apartament?

– Cred că am să-l iau.

Nora a privit afară pe fereastră. Ploaia făcea viermişori mici striaţi pe geam şi sufla nori moi peste plajă. Un câine negru alerga pe nisip lătrând, iar stăpânul lui mergea înfofolit într-un hanorac roşu. Era minunat aici. Era minunat să fie cu Logan. Nu-i venea să plece de la restaurant, dar era timpul.

– Aşadar, Nora, ştiu că întâlnirea noastră încă nu s-a încheiat, de fapt, dar ce şanse am să mai capăt alta? Crezi că am putea face o plimbare când se îndreaptă vremea?

Nora s-a simţit brusc fericită.

– Ar fi bine.

– Bine.

Logan părea încântat şi a achitat nota. Cum Nora nu avea poşeta la ea, nu prea avea de ales. Ploaia torenţială se mai domolise şi au ieşit într-o bură măruntă, ca o pânză de păianjen. Fără să mai dezbată problema, au pornit de-a lungul plajei.

„Este aici numai pentru două luni, îşi spunea Nora. Trăieşte în cealaltă parte a lumii. Are acolo copii şi un serviciu important şi o viaţă a lui." Şi totuşi. Ştia că acesta ar fi părut cel mai romantic loc din lume după aceasta. Nu-şi mai amintea să se fi simţit atât de mult la largul ei, atât de încântată cu nici un bărbat de când...

Dar, firește, nu avea sens să-l compare cu Seth, pentru că era foarte tânără când îl cunoscuse, era cu totul altă persoană. La vârsta aceea, iei dragostea ca pe ceva care ţi se cuvine, şi-a spus ea, te aştepţi să-ţi cadă în poală ca un măr copt din copac. Dar să simţi aşa la patruzeci de ani, după ani şi ani de dezamăgiri, dureri de cap şi cinism, să simţi că revii la viaţă... era o trăire plină de intensitate şi de putere. Toţi aceşti ani în care se gândise că dragostea nu există sau că nu era importantă, că bărbaţii sunt nişte ticăloşi şi că femeile nu au nevoie de ei, aceşti ani de jocuri, de raţionalizare şi de construire a armurii... totul dispăruse într-o rafală de ploaie şi în lumina care se întrezărea după ea.

Logan i-a luat braţul şi l-a pus sub al său şi se plimbau descriind meandre, în cea mai mare parte în tăcere, privind la scoici şi la lemnele aduse de valuri, la păsările care ciuguleau. Se uitau la orizontul îndepărtat şi la contururile insulei Caldey, abia vizibile în ploaia ceţoasă.

– Ai fost deja acolo? a întrebat Logan.

– Încă nu, a spus Nora.

Când sosise aici, încă nu era sezonul; feribotul circula din aprilie până în septembrie. Iar acum era dintr-odată mai. Timpul trecea mai repede decât şi-ar fi dorit.

– Andy spune că merită o vizită.

Nora a încuviinţat.

– Şi Kaitlin spune că este deosebită. Da, hai să mergem.

Îi plăcea să-l simtă înalt şi lat în umeri alături de ea. Îi plăcea mersul lui ferm lângă ea şi să se lipească de silueta lui îmbrăcată în bleumarin. Îi plăcea mirosul pielii lui, pe care îl simţea în nări când briza sufla în direcţia corectă, privirile strălucitoare pe care i le arunca din când în când. De fapt, îi plăcea foarte mult Logan Parry.

Când a început fluxul, au pornit înapoi fără grabă. În momentul în care au ajuns pe stânci, plaja se îngustase, devenind ca o panglică gălbuie între dune şi dantela alb-verzuie a mării. Logan s-a oprit. Mâna Norei a alunecat de pe braţul lui. Logan i-a luat ambele mâini şi i-a zâmbit.

A zâmbit şi ea timid. Ploaia blândă îi mângâia şi îi arginta părul negru. Logan o privea. Cu acea Privire. Nu o mai văzuse de mult, dar ştia ce înseamnă. Bărbatul acesta înalt şi frumos, de care se simţise atrasă la nebunie din prima clipă, urma să o sărute. Buzele lor s-au întâlnit, reci şi umede de ploaie, moi şi calde pe dedesubt. Braţele Norei s-au ridicat de la sine şi s-au înfăşurat în jurul umerilor lui largi, iar el a tras-o aproape. Cât durase sărutul? Nora nu a ştiut niciodată după aceea. Era ca şi când ar fi păşit în afara timpului normal. În cele din urmă, Logan a păşit înapoi şi a spus:

– Uau!

– Uau! a repetat şi Nora ca un ecou, neavând curaj să spună nimic mai mult.

Logan a luat-o de mână şi s-au întors în oraş. Nora se simţea uşurată când a început să-i arate magazinele şi barurile care îi plăceau, lucruri mici, normale, care o făceau să revină încet cu picioarele pe pământ. Apoi s-au întors la cafeneaua unde stătuse în uşă în dimineaţa aceea, uitându-se la el şi dorind din toată inima ca lucrurile să fi fost altfel. Iar acum erau.

Orologiul bisericii a bătut ora patru. Cu siguranţă, era suficient pentru prima întâlnire. Numai că nu simţeau că este de ajuns.

– Vrei să...? a spus Nora, iar în acelaşi moment a spus şi el.

– Nu cred că vrei să...? Tu prima, a râs Logan.

– Voiam să te întreb dacă nu vrei să vii la o cafea sau la un pahar de ceva la mine. Locuiesc la două minute de aici. Dar probabil că ai o mulțime de lucruri de făcut.

– Nu am nimic de făcut. Voiam să-ți propun să mai bem o cafea aici, fie și numai ca să ștergem amintirea celei de dinainte...

Nora s-a strâmbat.

– Dar la tine acasă este un plan mult mai bun.

Era minunat că nu avea nici un program. Nora își amintea de multe întâlniri cu bărbați care veniseră la ea acasă și începuseră o conversație aprofundată despre ceva anost precum asigurările sau care se plimbau prin apartament evaluând ca un constructor ce trebuie schimbat. Într-o ocazie memorabilă, partenerul ei se năpustise înăuntru și începuse imediat să o sărute că nici nu apucase să pună ceainicul la fiert. A ajuns repede la etapa desprinderii îndemânatice a sutienului cu o singură mână, deprindere de care respectivul bărbat era foarte mândru și de care îi plăcea să se folosească cât putea de des. (Așa cum spunea Jasmine întotdeauna, numai pentru că *poți*, nu înseamnă că și *trebuie*.)

Logan nu era așa. Au rămas în hol și au privit în jur un minut, simțind o posibilitate care tremura între ei. *Iată-ne aici*, părea să spună el. *Avem timp să stăm împreună – ce minunat.* Minunat, indiferent de ceea ce beau sau despre ce discutau.

– Este deosebită, a spus în cele din urmă.

Nora a încuviințat din cap.

– Vino să vezi și restul. Ceai? Cafea? Suc? Presupun că nu vin, a zâmbit Nora, lăsând sticla pe jumătate plină pe masa din bucătărie.

– Un suc ar fi minunat. Indiferent de care ai!

Nora a pregătit o tavă, așa cum făcea Buni, cu șervete și biscuiți pe o farfurioară, o cană cu suc de mere și două pahare. Logan a zâmbit când a văzut-o și a atins-o pe braț.

– Drăguț. Mulțumesc.

El a dus tava sus și era cât pe-aici s-o scape când a văzut salonul.

– La naiba! Ai avut noroc, nu e nici o îndoială. Ce n-aș da să știu povestea tipului!

– Și eu!

Nora s-a așezat pe locul ei obișnuit de lângă fereastră, unde avuseseră loc atât de mult conversații „ca între fete". Era nos-

tim să vadă silueta bărbătească masivă a lui Logan în fotoliul de vizavi, în locul siluetei zvelte a lui Kaitlin şi a buclelor arămii rebele. După o clipă s-au mutat pe canapea, unde a sărutat-o din nou şi au alunecat uşor mai jos, până când Nora a ajuns să stea aproape culcată peste el, în timp ce ploaia brăzda geamurile şi ascundea portul. Nora nu se mai giugiulise aşa din adolescenţă!

Au fost întrerupţi de zgomotul uşii de la intrare şi de vocea lui Kaitlin din hol.

– Bună, Nora! E cineva acasă?

Nora s-a ridicat în capul oaselor, gâfâind uşor, şi şi-a dat la o parte părul de pe faţă.

– Aici sus, Kait!

– Vin imediat! Numai să-mi scot... ghetele... astea! Ştii ceva? a continuat ea, fără efort. Faptul că era în altă încăpere nu o împiedica niciodată pe Kaitlin să continue conversaţia. Am dat peste Molly în oraş astăzi şi ghici ce mi-a spus?

Nora şi Logan au schimbat un zâmbet.

– Ce? a strigat ştrengăreşte Nora.

– Era cu un tip, exact, dar nu era soţul ei. Vreau să spun, nu semăna deloc cu tipul pe care mi l-ai descris tu. Avea un păr castaniu-deschis şi nu era deloc înalt. Se ţineau de mână şi se hârjoneau. Da, se hârjoneau!

Kaitlin îşi pierduse suflul la ultimele cuvinte, fiindcă urca scara în fugă şi a năvălit în salon.

– Ei, ce zici de asta? O, bună! Cine este acesta? Oh! a concluzionat ea, văzând două capete ciufulite şi două feţe înfierbântate. Trebuie să fii...

– Logan, a spus Logan, ridicându-se şi strângându-i mâna. Cumnatul lui Molly.

Kaitlin s-a uitat la Nora.

– Da, a confirmat Nora. Se pare că am cam încurcat treburile.

– Tipul cu păr rar? Cu care se hârjonea? Este fratele meu, Andy.

Kaitlin şi-a acoperit faţa cu mâinile.

– Mi-e aşa de ruşine!

Logan i-a zâmbit Norei.

– Este ca un *déjà vu*, a spus Logan. Kaitlin, mă bucur să te cunosc. Am auzit multe despre tine şi sper că toate adevărate.

Kaitlin a încuviinţat din cap.

– Înțeleg de ce îi place de tine. Vinul din bucătărie este pentru mine?

CHLOE

Iulie 1958

Şcoala se terminase pentru totdeauna. Dăduse toate examenele. Avea optsprezece ani. Toate acestea erau la fel de imposibil de crezut. Era anul 1958. Era suficient de mare ca să se logodească, să-şi caute un serviciu. La vârsta aceasta, mama ei o născuse pe Chloe!

Chloe încă nu ştia ce vrea să facă în viaţă! Dar cel puţin vara era aranjată. Se ducea la Tenby – nu pentru ultima dată, spera sincer. Apoi se va duce acasă şi va petrece luna august lucrând la un magazin din Carmarthen. Magazinul îi aparţinea domnului Adams, un prieten al şefului tatălui ei. Prin telefonul fără fir al transmiterii noutăţilor – ar putea fi numit şi lanţul bârfelor – care era sângele vieţii în această zonă, auzise că fiica lui Daf Samuels crescuse mare, că era prezentabilă şi isteaţă şi că voia să facă ceva în viaţă. Avea mai mulţi angajaţi care doreau să-şi ia liber în august, iar dacă o angaja pe Chloe pentru o lună ar fi rezolvat această problemă. În acelaşi timp, Chloe ar fi câştigat puţină experienţă şi ceva bani. Domnul Adams era amator de soluţii care să ajute toate părţile implicate.

Chloe era încântată să aibă un plan pe termen scurt, care nu diferea prea drastic de viaţa pe care o ştia ea. Putea să locuiască acasă şi să se ducă în fiecare zi la serviciu cu autobuzul, iar lucrurile nu se vor schimba prea mult, cel puţin nu deocamdată.

„Drăgălaşo, unde este spiritul de aventură pe care ai crezut că îl ai în toţi aceşti ani când visai la Londra şi la Hollywood? Acum se pare că ţi-e frică să pleci de acasă", se tachina ea.

Lumea era mare, Chloe ştia asta, plină de minuni şi de ispite. Dar i se părea greu de crezut că ar putea iubi vreun loc mai mult decât Nant-Aur sau Tenby. Era bine însă să-şi dea seama că avusese noroc; că viaţa ei nu fusese dintre acelea pe care le

poți părăsi fără să mai arunci nici o privire în urmă. Da, era norocoasă și iubea.

Iubea. Gândurile ei s-au întors inevitabil la Llew. O iubea, știa asta, și ea îl iubea pe el. Dar nu știa exact cum anume. Dansul se terminase normal anul trecut, Llew le condusese pe Chloe și pe Megan acasă și le spusese politicos la revedere în prag. Și vacanța se încheiase tot tipic, iar Chloe se întorsese la Nant-Aur fără nimic altceva decât îmbrățișarea obișnuită de urs și un dar de despărțire, o brățară frumoasă de scoici, care să-i amintească de el.

Dar chiar și așa, în lunile lungi de despărțire, se gândise foarte mult la vara trecută. Cumva, în timp ce o ajuta pe mama ei prin casă și pe tatăl ei în grădină, apoi se ducea la școală, își făcea lecțiile, stătea de vorbă cu Bethan și învăța pentru examene, prin minte îi circula mereu ideea că între ei doi ar putea fi ceva mai mult decât prietenie.

Ar putea fi. Nu era pregătită să accepte mai mult de atât. Dar ați auzit expresia „iubiți din copilărie", nu-i așa? Există dintr-un anumit motiv. Se tot împiedica de faptul că el era mai tânăr. Dar, în fond, erau numai doi ani. Acum poate să pară caraghios, dar când vor avea douăzeci și douăzeci și doi sau douăzeci și opt și treizeci – bătrâni! – nu va mai însemna nimic. Chloe a scuturat din cap, de parcă nu-i venea să creadă. Chiar o amuza ideea! Pe de o parte, părea înfricoșător. Pe de alta, gândul de a-și petrece tot restul vieții cu Llew era cea mai fericită perspectivă pe care și-o putea imagina – mai fericită chiar decât de a dansa într-un film al lui Fred Astaire.

Ei bine, oricum, anul acesta nu se putea întâmpla nimic. Llew era încă copil, iar ea nu avea decât optsprezece ani. Da, fetele de vârsta ei se logodeau, dar erau și multe care nu se logodeau. Nu va spera prea mult că va întâlni pe altcineva, asta e tot. Ceea ce e dat să se întâmple se va întâmpla, după cum spunea mama ei.

Ca de obicei, la Carmarthen, mătușa Bran a urcat-o în autobuzul de Tenby. Chloe era destul de mare acum ca să ia și singură autobuzul, firește, dar se bucura de această tradiție. Și apoi a plecat mai departe, ca o tânără de lume ce era.

Autobuzul a oprit la Tenby, scrâșnind ca de obicei din frâne, ușile s-au deschis larg, lăsând să pătrundă strigătele pescărușilor și aerul sărat de mare. Chloe era cât se poate de mulțumită. Era convinsă că vara va fi întotdeauna la Tenby. Dar zâmbetul ei radios a dispărut imediat ce a văzut-o pe mătușa Susan.

– Ce s-a întâmplat? a strigat Chloe înainte să o salute. A pățit Llew ceva?

– E bine, Chloe. Draga mea, se vede că nu m-am dat cu destulă pudră! Voiam să te întâmpin cât mai frumos!

– O, arăți minunat, a spus Chloe.

Așa era. Avea un taior bleumarin elegant, o bluză turcoaz și pantofi crem cu tocuri înalte.

– Dar arăți... îngrijorată. Sunt bine cu toții?

– Suntem bine cu toții, draga mea, nu trebuie să-ți faci griji. Numai că am avut... un mic necaz cu Richard. A avut probleme la serviciu, dar acum lucrurile s-au lămurit. Haide, draga mea. Este o zi înnorată, așa că acasă ne așteaptă o ciocolată fierbinte. Llew m-a rugat să-ți spun că vine la ora șase. Astăzi lucrează la ziar.

– Ciocolata fierbinte va fi bine-venită, mulțumesc.

Chloe era îngrijorată. Mătușa Susan arăta mai tristă ca atunci când Megan făcea mofturi. Nu era ușor să fii mamă, deși Gwennan părea mai tot timpul mulțumită și calmă. Și cu siguranță că Megan și Richard erau un vis pe lângă Clark și Colin...

– Anul acesta stă la noi și un prieten al lui Richard, Chloe. Sper că nu te deranjează. Va sta în vechea cameră a lui Richard, așa că tu vei rămâne tot în mansardă, desigur. Se pare că în ultimii doi ani, când îi lăsase pe prietenii lui să stea la hotel, nu ar fi trebuit să facă asta.

– De aceea a avut necazuri?

Mătușa Susan a șovăit.

– În parte, da.

Chloe și-a amintit că îl văzuse pe Richard hoinărind prin Tenby, totdeauna foarte nonșalant și spunând că lucrează în schimburi. Avusese tot timpul sentimentul că ceva nu e în regulă. Poate că acum va lucra ceva mai sârguincios.

– Oricum, a continuat mătușa Susan, Harry l-a luat zdravăn la rost pe Richard, dar acum se pare că s-a potolit, așa că suntem bucuroși că are aici un prieten care ar putea să-l mai înveselească.

– Este o idee foarte bună. Sunt sigură că așa va fi. Și cum îl cheamă pe prieten?

– Iestyn Morgan. A mai fost aici acum câțiva ani. A fost cumva înainte să începi să vii la noi?

– Nu, îmi amintesc de Iestyn. Ce... ce drăguț...

I-au revenit în minte o mulțime de amintiri stânjenitoare. Întâlnirea cu el pentru prima dată, când era plină de nisip și alge, cu fața mânjită de ciocolată. Fugind și țipând de Sam cel Roșu. Țopăind ca o nebună în căutarea tunelurilor secrete. Citind la ușa dormitorului lui, îmbrăcată într-o cămașă de noapte veche. Ce bine că se hotărâse să nu impresioneze pe nimeni anul acesta.

Câteva minute mai târziu ședea în camera din față, ținând în mâini o ceașcă frumoasă de porțelan, în timp ce mătușa Susan o întreba cum fusese la examene și cum va fi jobul ei de la domnul Adams, în Carmarthen. În timp ce stăteau de vorbă, au auzit cum se deschide ușa de la intrare și voci în hol.

– Trebuie să fie Megan și Iestyn, a spus mătușa Susan, oprind mâna cu ceașca la jumătatea drumului. Megan se ocupă de el cât timp Richard este la serviciu.

„Cred și eu", și-a spus Chloe cu un zâmbet. Pentru prima oară, nu o deranja. Megan era probabil mult mai mult genul lui Iestyn Morgan din Cardiff.

– Dragii mei! Suntem aici! a strigat mătușa Susan.

Megan a intrat prima, arătând mai trasă la față decât mama ei. Părul ei nu mai era atât de neastâmpărat și avea tenul palid. Dar a salutat-o pe Chloe cu cel mai călduros sărut și cea mai strânsă îmbrățișare de când se cunoscuseră. Chloe i-a strâns mâna, sperând că vor avea mai târziu ocazia să stea de vorbă. În fond, nu mai erau fetițe; poate că acum ar fi putut fi prietene cu adevărat.

– Chloe, acesta este Iestyn, a spus Megan. Iestyn, nu cred că ți-o mai amintești pe...

– Micuța verișoară Chloe de la Nant-Aur! a încheiat Iestyn propoziția, în aceeași manieră caldă și prietenoasă. Era la fel de binevoitor ca întotdeauna și chiar mai chipeș. Părul roșcat îi crescuse și cădea în valuri bogate pe umeri, purta ochelari cu rame negre, care, după părerea lui Chloe, îl făceau să pară atât de inteligent, încât ți se tăia răsuflarea. Bineînțeles că mi-o amintesc! Bună Chloe, mă bucur să te revăd. Doamne, ce mare ai crescut. Și așa de frumoasă!

NORA

Luna mai a trecut în pas de dans şi a venit iunie. Nora începea să vadă vara din Tenby pe care o cunoscuse mama ei. Trandafirii înfloreau în grădini. Oraşul era plin de turişti. Plajele nu mai erau pustii, ci pline de oameni mulţumiţi care se bucurau de soare şi de aerul sărat. Lucrurile acestea trebuie să fi fost la fel şi în anii '50, îşi spunea Nora.

Nora şi Logan deciseseră să se vadă din două în două zile, ca să-şi poată trage sufletul între două întâlniri şi să-şi amintească faptul că, deşi că amândoi aveau peste patruzeci de ani, aceasta era, în esenţă, o poveste romantică de o vară. Trăiau amândoi ceva ce nu mai cunoscuseră de mult şi nu mai aşteptau de la viaţă ceva care depăşea chiar vechile doruri de mult îngropate. Era ameţitor şi îşi dădeau seama că ar fi fost uşor să se dăruiască cu totul pasiunii. Dar trebuiau să fie maturi şi inteligenţi. Planul acesta a durat o jumătate de zi.

Era minunat, revigorant, înfricoşător. Simţea nevoia să stea de vorbă mereu cu Kaitlin. Stadiul incipient al unei relaţii, chiar dacă era euforic, avea ceva înfricoşător după ce te-ai ars o dată, au convenit ele. Sunt atât de multe speranţe şi temeri, încât nu poţi vedea clar prin ceaţa pe care o creează. Şi plăcerea! Ei bine, asta nu te ajuta deloc să-ţi menţii capul limpede!

– Jennifer spunea că nu este decât o proiecţie, şi-a amintit Nora. La început vedem ceea ce vrem să vedem. Odată am ieşit cu un tip care nu voia decât sex. Nimic altceva. Când am terminat-o cu el, părea sincer dezamăgit şi a spus că mă invitase în oraş numai pentru că păream atât de „dispusă la asta". Tipul care a urmat după acesta a încheiat relaţia pentru că m-a auzit într-o zi înjurând. A spus că mă crezuse o doamnă, dar era clar că se înşelase! Doi tipi, la două luni distanţă. Iar eu eram aceeaşi. Am întrebat-o pe Jennifer ce vedeau la mine, iar ea a spus: „Ceea ce doreau să vadă". Cred că şi noi suntem la fel. M-am uitat la Seth şi am văzut persoana care îmi era menită pentru totdeauna. M-am uitat la Simon şi am văzut... de fapt, nu ştiu ce am văzut atunci.

– Aşa este, a spus Kaitlin. Am cunoscut un tip de care mă simţeam atrasă pentru că era diferit de mine. Purta mereu costum şi mi se părea foarte ordonat. Nu l-am văzut niciodată beat, ca pe alţi tipi pe care îi cunoşteam. Cred că vedeam la el stabilitate. Dar era şi puţin înfricoşător. S-a dovedit o persoană extrem de rigidă, care făcea scandal de fiecare dată când greşeam ceva. Când am pus capăt relaţiei, mi-a spus că se înşelase în mod clar în privinţa mea, căci se simţise atras de mine pentru că arătam atât de docilă. Acesta a fost cuvântul lui.

– Înnebunit să deţină controlul! a spus Nora îngrozită.

– Exact. Mă bucur că am terminat-o repede. Dar docilă! Eu! Ai putea spune despre mine că sunt docilă?

– La fel de docilă ca un uragan de gradul zece. Vezi, asta vreau şi eu să spun. Dacă Logan îşi închipuie că sunt docilă? Sau perfectă, sau o adevărată doamnă? Sau curvă? Cum pot să ştiu ce gândeşte?

– Nu poţi să ştii. Trebuie să mergi orbeşte înainte un timp şi să ai încredere în instinctele tale. Dar dacă te încălzeşte cu ceva, părerea mea este că e în ordine. Pare un tip foarte cumsecade.

– Da, a oftat Nora. Aşa cred şi eu.

Într-o zi, când se întâlneau deja de două săptămâni, Nora şi Logan au luat vaporaşul spre insula Caldey. Au hoinărit mână în mână ca doi copii încântaţi printre păuni, pe lângă turlele mănăstirii cisterciene, pe lângă bisericile vechi şi farul masiv. Nu au putut rezista efluviilor de aer dulce de lângă fabrica de ciocolată şi au plecat cu buzunarele umflate de pungi de hârtie. S-au întins pe o pajişte cu iarbă înaltă şi buburuze şi şi-au băgat unul altuia în gură ciocolată şi caramele.

Şi în toiul fericirii – întotdeauna, momentul cel mai bun pentru a începe să te îndoieşti de tot – Nora şi-a amintit de conversaţia avută cu Kaitlin şi a început să fie îngrijorată. Cu siguranţă că era prea bine ca să fie adevărat.

– Logan? a început ea, sculându-se în capul oaselor şi luptându-se cu nevoia disperată de a-l întreba dacă o crede docilă. Trebuia să existe o modalitate mai bună de a exprima ceea ce dorea să ştie.

– Da, Nora? Logan a zâmbit, a întins mâna şi a îndepărtat cu blândeţe un păianjen din bretonul ei.

„O, ce bărbat bine! Te rog să nu fii psihopat!" Nora a avut nevoie de ceva timp până să poată formula întrebarea potrivită:

– Ce vezi când te uiți la mine? a întrebat Nora, iar vocea îi tremura puțin.

Logan nu a pufnit și nici nu a răspuns ceva convențional. S-a întins în iarba înaltă, cu mâinile la ceafă și a privit spre cer. Undeva, în depărtare, a nechezat un cal. Nora a mângâiat câteva vârfuri roșii de măcriș.

– Bună întrebare, nu-i așa? a întrebat în cele din urmă, rostogolindu-se pe o parte ca să o privească. Este ciudat că, atunci când te simți atât de atras de cineva, de fapt nu știi de ce. Când mă uit la tine, Nora, cred că primul lucru pe care îl văd este o femeie frumoasă. Sunt bărbat, ce pot să spun? Și văd o persoană cu o mulțime de realizări, de bucurii și de suferințe despre care abia am început să aflu câte ceva. Văd o enigmă. Și văd integritate, căldură și scânteia autentică a vieții. Asta mă face să doresc să te cunosc mai bine.

Nora a privit spre mare, pentru ca Logan să nu-i vadă lacrimile din ochi. Ce răspuns frumos! Așa o vedea. În răstimpul scurt care trecuse de când se cunoscuseră, o văzuse cât se poate de clar.

– Este OK? a întrebat Logan.

– Bun răspuns, a spus Nora cu o voce voalată, neputând încă să-l privească. Caramel, te rog! a cerut ea, întinzând o mână în spate.

Pe măsură ce săptămânile treceau, se cunoșteau din ce în ce mai bine. Logan i-a spus Norei că, dacă își căuta o carieră pentru viitor, pasiunea ei pentru istorie ar putea fi un indiciu.

– Nu m-am gândit niciodată la istorie, s-a mirat el, dar mă faci să o iubesc! Îmi povestești mereu fel de fel de lucruri mărunte despre toate locurile pe unde mergem, încât mă faci să doresc să învăț. Ai putea fi profesoară, istoric, sau așa ceva.

Iar Nora și-a amintit din nou că, atunci când aplicase pentru acest job, se gândise la istorie ca la o facultate frumoasă în care va lucra. Se gândea la istoria locală pe care o stăpânea atât de bine și care atârna acum greu în sacoșa ei. Și a zâmbit.

Deși era greu să stea departe de Logan, restul firelor vieții ei se împleteau în afara timpului petrecut cu acesta. Nora terminase cadrul său de cusut și se apucase acum de cuvertură. Renunțase de tot la yoga, dar începuse să ia lecții de desen, care îi plăcea foarte mult, deși era cât se poate de nepricepută la așa ceva. Tot nu făcuse cunoștință cu Anna, mama lui Kaitlin, planurile eșuau de fiecare dată, dar Nora presupunea că este la fel ca fiica ei și că o va cunoaște când va veni momentul. Danny a

împlinit treizeci de ani şi şi-a sărbătorit ziua de naştere cu o petrecere în grădina în stil jamaican, cu grătar şi fripturi de capră cu currie şi cu dans. Stacie a venit în vizită, arătând cam buimăcită, ieşind pentru trei zile din viaţa ei de mamă.

Nora fusese de două ori la Nant-Aur dimineaţa, o adusese pe Buni la Tenby, apoi o dusese înapoi la începutul serii. Când Gwennan venise în vizită prima oară, Kaitlin gătise pentru ele acasă. A doua oară mâncaseră la hotel, iar Greg venise să le salute. De fiecare dată venise şi Logan, iar Nora nu o mai văzuse niciodată pe bunica ei atât de emoţionată.

– Este minunat, Nora, un adevărat gentleman de modă veche, i-a şoptit când Logan s-a dus la toaletă.

Aceasta fusese ultima picătură pentru Nora. Nu-i cădea bine faptul că şi Stacie, şi bunica ei îl văzuseră pe bărbatul care era atât de important pentru ea, în timp ce mama ei nici măcar nu ştia că există. Ultimele luni şi ultimii ani de la Londra, anxietăţile şi lipsa de convingere, coşmarurile şi tensiunile cu Jasmine nu mai păreau reale. Ştia că existaseră, ştia că trecuse prin ele, dar nu mai voia să le lase să-i definească viitorul. *Este deja destul*, cum ar fi spus Logan. Aşa că într-o după-amiază s-a aşezat jos şi i-a scris mamei ei, în sfârşit, un e-mail lung.

Dragă mamă,

Îmi este tare dor de tine. A trecut mult prea mult timp. Mulţumesc pentru ultimul e-mail. Mi-a făcut plăcere să citesc noutăţile, iar fotografiile sunt foarte frumoase. Bravo, ai învăţat să ataşezi imagini cu agrafa la mail! Transmite-i toate gândurile mele bune lui Faith. Îi sunt recunoscătoare că te distrezi aşa de bine.

Am foarte multe să-ţi spun, aşa că păstrează această lectură pentru o oră liniştită pe terasă – oh, şi stai jos! Mamă, sunt la Tenby! Sunt de mai mult timp aici. Ştii că am venit pentru câteva zile, după ce ai plecat în Italia? Ei bine, atunci m-am împrietenit cu Kaitlin, despre care ţi-am scris. O să-ţi placă foarte mult. Dar ca să scurtez povestea, am închiriat împreună cu ea o casă. Mi-am închiriat apartamentul din Kingston pentru şase luni. Nu am uitat că va trebui cândva să-mi găsesc din nou de lucru. Consideră că mi-am luat o vacanţă sabatică, dacă vrei.

Apartamentul din Kingston acoperă cu prisosinţă chiria de aici şi îmi rămân şi bani de cheltuială. Nu am nevoie de mare lucru. Astfel că simt că am mai mult decât oricând înainte. Singurul lucru care îmi lipseşte eşti tu! Aici am un cu totul alt stil de viaţă. Aer de mare şi plimbări, hobby-uri, prieteni şi timp să gândesc. Am văzut-o des pe Buni, desigur. Este minunată! Vorbeşte mult despre tine şi pare

bucuroasă să mă aibă în preajmă. Când te întorci, te rog să vii neapărat să ne vezi. Vreau să-ți arăt viața mea de aici, chiar dacă este temporară, și vreau să o vezi pe Buni. Vin eu să te iau cu mașina dacă ești prea obosită după călătorie.

M-am frământat mult timp până să-ți spun, mami. Întotdeauna am avut sentimentul că nu îți place Tenby foarte mult. Nu știu de ce, și presupun că s-ar putea să mă înșel, dar nu cred. Nu am vrut să te necăjesc. Ca să fiu sinceră, nu am vrut să te înfurii. Am făcut atât de multe lucruri în ultima vreme care te-au supărat; terapia, demisia de la serviciu, dorința de a veni la Tenby. Dar mă bucur că le-am făcut.

Încerc fel de fel de activități, mami. Foarte multe plimbări, așa cum ți-am spus. Yoga (nu e pentru mine), croitorie, desen, gătit (nici aici nu e punctul meu forte) și altele.

Dar asta încă nu este totul! Ține-te bine! Am cunoscut un bărbat! Dar înainte să te emoționezi prea tare, trebuie să-ți spun că e puțin probabil să fie ceva de durată. Este din Noua Zeelandă, stă aici cu rudele lui. Are copii (doi) în NZ, așa că în septembrie se întoarce acolo. Viața mea, cei dragi, sunt aici, astfel încât e greu să văd un viitor, dar, oricum, a fost ceva de numai câteva săptămâni, așa că nu-i văd rostul. Rostul este, mami, că este încântător!

Așa stând lucrurile, rămân aici până în septembrie. Cred că după aceea mă întorc la Londra, îmi voi găsi un serviciu undeva și reiau totul de unde m-am oprit. Dar știu că îmi va fi cumplit de dor de locul acesta, de Kait și de Buni. Și, firește, și de Logan, dar el va fi pe partea cealaltă a planetei, așa că, asta este!

Ar fi mult mai multe de spus, despre casa uluitoare în care stau, despre exuberanța în bucătărie a lui Kaitlin și câte altele, dar s-ar putea să fie prea multe pentru tine dintr-odată. Sper că nu ești supărată pe mine, mami. Nu știu de ce ar trebui să fii. Dar am avut întotdeauna senzația că pășesc ca pe ouă când vine vorba despre Țara Galilor și sper că nu vei considera o lipsă de loialitate – cumva – din partea mea că sunt fericită aici. Te iubesc, mami. Scrie-mi și spune-mi că vii în vizită în septembrie, când te întorci, înainte să plec eu. Mi-am dorit mereu să împărtășesc cu tine impresiile despre acest loc frumos. Atașez și câteva imagini.

Cu drag, Nora

CHLOE

Cu cât încerca Chloe mai tare să țină în loc copilăria în această ultimă vară, cu atât formula magică îi scăpa mai mult. Era ca un copil mic care învață să meargă și vrea să se țină de o bucată de săpun alunecos. Cu cât strângea mai tare, cu atât acesta scăpa mai repede și țâșnea în cele mai neașteptate direcții.

Frumoasa Megan era mai puțin frumoasă. Mătușa Susan cea sigură de sine arăta deprimată. Unchiul Harry cel zâmbitor zâmbea mai puțin, iar Richard nu apărea pe nicăieri, deși prietenul lui stătea la Kite Hill. Și mai surprinzător era faptul că Megan părea sincer încântată de prezența lui Chloe și îi spusese toată povestea cu Richard. Lipsise de nenumărate ori de la lucru, spunând că se încurcaseră schimburile, când, de fapt, chiar el le schimbase; îi lăsase pe prietenii lui să locuiască acolo pe gratis, fără să fie autorizat; se constatase că se servise din ginul scump și din cele mai bune vinuri nu o singură dată, iar un pahar mic era ascuns în spatele barului. Ba mai mult chiar, îi șoptise Megan nefericită, fusese implicat în dispariția unor bani, dar nu existau dovezi că îi luase el.

– Așa se face că încă mai are postul, a spus Megan. Dacă dovezile ar fi dus la el, ar fi fost dat afară. Dar a explicat totul prin faptul că nu știuse sau că fusese o confuzie și a promis că se va îndrepta de acum înainte. Aceasta este acum ultima lui șansă, știm cu toții. Sunt îngrijorată pentru el. Și nu pot să sufăr bârfele. Știi cum sunt oamenii.

S-a cutremurat, ca și când ar fi auzit mult prea multe bârfe urâte. Megan fusese întotdeauna atât de dură și de îndrăzneață, o repezise pe Chloe atât de des, încât acesteia îi venea greu să o vadă ca pe cineva cu probleme și sentimente. Megan fusese întotdeauna verișoara ei mai mare – frumoasă, populară, norocoasă. Dar acum, ochii ei nu mai aruncau scântei așa ca odinioară și aveau cearcăne maronii adânci dedesubt, astfel încât Chloe a riscat să fie repezită din nou și a întrebat-o dacă se simte bine – în afară de problema cu Richard, bineînțeles.

Pentru o clipă, chipul lui Megan s-a întunecat ca mai înainte, iar Chloe s-a pregătit să fie respinsă cu dispreţ, dar Megan a oftat.

– Sunt bine, a spus, dar sunt supărată pe Rich pentru că s-a băgat în încurcătura asta şi nu s-a gândit cum se reflectă asta asupra familiei. La tata şi la mama. Merită ceva mai mult.

Chiar şi cu Llew Chloe se simţea stânjenită. Reflectând la relaţia lor, devenise pentru prima dată cu adevărat conştientă de prezenţa lui. Cu fiecare an care trecea, părea tot mai puţin un băieţel; părerile lui înţelepte şi aerul gânditor nu mai erau în contradicţie cu vârsta lui. Nu a pomenit nimic despre „întâlnirea" lor de anul trecut de la dans, nici nu dădea semne că s-ar fi schimbat ceva între ei. Iar aceasta o făcea pe Chloe să se străduie să fie normală, când era exact invers: nu ar trebui să te strădui să fii normal!

Şi mai era şi Iestyn. Prezenţa lui în casa de la Kite Hill o făcea să se simtă altfel. Oricât de mult ar fi dorit să nu facă nimic, Chloe a constatat că se străduia să arate bine. Nu voia să flirteze cu el, dar mândria o făcea să dorească să arate cât mai bine în faţa unui bărbat atât de chipeş şi de deosebit.

Iestyn şi Chloe se trezeau cel mai devreme dimineaţa, în afară de unchiul Harry, care pleca devreme la serviciu. Începeau o conversaţie în timp ce mâncau pâine prăjită şi cereale sau făceau ceai şi cafea. Iestyn se îmbrăca altfel decât toţi tinerii pe care îi cunoştea. Avea întotdeauna pantaloni negri pe picioarele lui lungi şi ghete până la glezne – neobişnuite în căldura verii, deşi îi stăteau bine. Purta cămăşi largi, de regulă crem sau gri-deschis, întotdeauna dintr-o ţesătură subţire, prin care Chloe îi vedea foarte bine contururile pieptului în timp ce întindea marmelada sau aprindea aragazul.

Stabiliseră cumva o rutină – şedeau împreună şi discutau la începutul zilei. A întrebat-o pe Chloe ce făcuse în viaţă – o poveste scurtă – şi i-a povestit şi el viaţa lui. În ultimul an fusese în America, la nişte rude îndepărtate. Vorbea foarte mult despre generaţia beatnicilor şi despre iluminare. Acum era la o facultate din Londra şi studia dreptul. Chloe era foarte impresionată: atâta învăţătură! Să devii un instrument al dreptăţii! Într-o dimineaţă, a întrebat-o dacă poate să o invite la un milkshake odată, când va fi liberă.

Chloe a rămas perplexă. Era întotdeauna liberă – întotdeauna sau niciodată, depinde cum priveai. Tocmai acesta era rostul vacanţei – libertatea, libertatea de a exista pur şi simplu.

Zile lungi, goale, pe care să le umple împreună cu Llew aşa cum vor considera de cuviinţă, moment cu moment. Chiar şi şeful lui, domnul Aspell, adapta mai mult sau mai puţin slujba lui Llew atunci când Chloe era aici. Dar cum putea să explice că fusese promisă lui Llew trei săptămâni întregi? Suna stupid imediat ce i-a trecut prin cap. Cu toate acestea, a încercat.

– Mă văd foarte des cu Llew, a spus Chloe. Adică, pentru asta este vacanţa. Nu mă prea văd cu nimeni altcineva.

– Nu, Megan nu mi-a vorbit despre asta, a spus el gânditor. Cred că şi ea ar vrea să te vadă mai mult. Nu vreau să-ţi stric planurile, dar nu ai putea să găseşti o oră? O zi? Mi-ar plăcea foarte mult să te invit în oraş, Chloe. Nimic deosebit, numai un milkshake. Ştii, eşti imposibil de frumoasă.

Evident, Chloe s-a simţit imediat vinovată că nu stă mai mult cu verişoara ei, apoi indignată, când şi-a amintit de câte ori tânjise să petreacă mai mult timp cu Megan şi fusese repezită. De unde să ştie că Megan se răzgândise? Şi apoi s-a simţit ilogic de supărată pe Llew că o stânjenea într-un lucru aşa de simplu. Era numai un milkshake; nu era, aşa cum spusese Iestyn, nimic deosebit. Atunci, de ce se simţea atât de vinovată?

Şi apoi, se topise când auzise complimentul. *Imposibil de frumoasă.* Vedea admiraţia din ochii lui. Chloe s-a emoţionat puţin la gândul că va fi văzută cu acest tânăr uluitor, care vorbea despre cineva numit Kerouac, care locuia la Londra şi dorea să devină avocat.

– Cred că aş putea mâine, a spus ea. Pe la ora trei?

Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, îi spusese lui Llew, fără să se gândească prea mult la reacţia lui. În rarele ocazii când Megan sau Richard o incluseseră în ceva, dacă mătuşa Susan şi unchiul Harry insistau şi, firește, în vara în care fusese Blossom aici, Llew nu avusese niciodată nimic de spus.

Aşa că, atunci când i-a spus că a doua zi urma să meargă la un milkshake cu Iestyn, se aştepta să audă aprobarea lui obişnuită: „Foarte bine, Chloe". Dar Llew încremenise şi se uitase la ea de parcă ar fi fost împuşcat. Se plimbau de la un magazin la altul, adunând o mulţime de reviste, de acadele colorate şi chipsuri. De când Llew avea un job cu „cheltuielile" incluse, micile extravaganţe de felul acesta le erau mai accesibile. Rămăsese neclintit acolo, în faţa papetăriei, şi se uita la ea cu o privire care îi făcea părul măciucă.

– Nu ai de gând să începi iarăşi cu asta?

Părea supărat.

– Care asta?

– Să te ţii după Megan şi trupa ei şi să încerci să fii ceva ce nu eşti.

Chloe era uluită.

– Ce Dumnezeu vrei să spui? Nu are nici o legătură cu Megan! Iestyn este prietenul lui Richard şi m-a invitat să merg cu el la un milkshake. Care e problema? Nu e nimic deosebit!

– Deosebit? Aşadar, acum vorbeşti ca el! Nu-ţi pierde timpul, Chloe, eşti mult prea bună pentru oricare dintre ei.

– Dar ştii că ai tupeu! Să nu-mi spui tu mie cu cine să-mi petrec timpul. Nu încerc să fiu nimic. M-a invitat, iar eu am spus da.

– Vrei să spui că nu eşti deloc impresionată de faptul că merge la facultate la Londra şi că este mai mare decât tine?

– Şi ce dacă sunt? Este OK să admiri oamenii, ştii şi tu.

– Nu merită.

– Nici măcar nu-l cunoşti.

– Îl cunosc destul.

– Atunci, ce este? Spune-mi.

– Nu contează.

Llew s-a întors, iar ochii lui de leu s-au înnorat.

– Nu este nimic, nu-i aşa? Eşti pur şi simplu gelos.

– Gelos? Pe el? Crezi că este mai impresionant decât mine, nu-i aşa, şi de aceea trebuie să fiu gelos pe el? De ce? Pentru că este mai bogat? Mai elegant? Mai chipeş? Este mai inteligent ca mine? Mai amuzant? Este un bărbat mai bun?

Chloe se pierduse.

– Nu ştiu ce te-a apucat, Llew Jones, a spus ea, sperând să-i aducă un zâmbet pe buze, aşa cum se întâmpla întotdeauna când i se adresa cu numele întreg. Nu eşti bărbat, oricum, eşti băiat, şi fireşte că nu este un om mai bun decât tine, dar de ce trebuie să facem comparaţii? Este vorba numai despre un milkshake!

– Ai dreptate, a pufnit Llew. Nimic deosebit!

– Llew!

Lui Chloe îi dădeau lacrimile. Cu ce greşise? Cum putea îndrepta lucrurile? Dorea mai mult ca oricând să fie din nou prietenă cu Llew; în mod sigur, nu merita să piardă o prietenie pentru un milkshake cu Iestyn. Dar acum nu mai putea da înapoi. Nu intenţiona să-şi schimbe planurile numai pentru că lui nu-i plăceau.

– Îmi cer scuze, Chloe. Llew era sobru. Nu vreau să fiu pisălog. Desigur că trebuie să faci ce dorești. Numai că... ei bine, doresc să stau cât mai mult cu tine, în caz că nu vei mai putea veni vara viitoare. Și apoi... cred că ești deosebită. Și mă simt frustrat când te străduiești să fii la fel de bună ca niște oameni care nu sunt nici pe jumătate atât de buni ca tine.

Chloe nu înțelegea. Nu asta încerca să facă, nu-i așa?

– Și nu vreau să suferi, a continuat el. Te-am văzut în toți acești ani cum te țineai după Megan, cum ai încercat și ai tot încercat. Nu vreau să faci la fel și cu Iestyn.

– Dar el m-a invitat pe mine!

– Da, deocamdată. Dar este aici numai pentru scurt timp. Și după aceea? Se va întoarce la Londra și va uita de tine, iar tu îți vei fi pierdut timpul degeaba. Dar nu este timpul nostru, firește. Este timpul tău și trebuie să faci ce dorești. Îmi cer scuze.

– De ce să mă uite? Adică, vrei să spui că un băiat ca el nu poate fi interesat sincer de o fată ca mine? Că nu crezi că sunt potrivită pentru Londra, pentru studenți și pentru oameni sofisticați?

– Păi, nu tocmai.

Chloe privea fix la el. Simțea cum crește furia în ea. Cum îndrăznește? Întotdeauna și-au sprijinit reciproc visurile. Întotdeauna! Nant-Aur era locul unde trebuia să se mulțumească cu frații ei care îi spuneau că orice idee pe care o avea ea era o prostie. Tenby era locul unde îl avea pe Llew și credeau unul în altul. Iar acum, dintr-odată, el nu mai credea.

– Nu pentru că nu ești destul de bună, Chloe, a continuat Llew. Pentru că... nu așa ești tu, Chloe. Tu nu ești așa.

Furia a explodat.

– Ba sunt! a strigat Chloe. Ba sunt, la naiba!

Llew a privit-o cu ochii rotunjiți și cu o expresie uluită.

– Pentru tine, eu voi fi întotdeauna copilul cu genunchii juliți și nisip în păr, a urlat Chloe. Dar nu mai sunt. Acum sunt adultă! Sunt... sunt femeie! Alți oameni consideră că pot să merg în diferite locuri! Alții cred că sunt frumoasă. Am crezut că și tu crezi, dar se pare că am greșit.

– Chloe! a început Llew pe un ton rugător, și-a spus ea mai târziu.

Dar era prea târziu. Chloe plângea și nu voia ca el s-o vadă plângând și nici măcar nu înțelegea *de ce* plânge.

– Ne vedem mai târziu, a murmurat Chloe și a fugit, fără să observe că scăpase din mână exemplarul din *School Friend*.

Nu voia decât să fie singură.

NORA

– Unde este? Unde este blestemata de valiză? O, aici! La naiba. Şi unde mi-e telefonul? Uite-l! Acum unde îmi sunt pantalonii negri? O, naiba să le ia pe toate! Este oare prea mult să doresc să-mi găsesc o pereche de pantaloni? Şi rochia roz. Unde este? Unde este?

Zgomotele pe care le făcea Kaitlin în timp ce îşi pregătea valiza răsunau pe palier. Îşi atârnase rochia roz de uşa de la baie ieri-seară şi o pereche de pantaloni erau întinşi pe cuier, ca să cedeze cutele. Nora a zâmbit şi i le-a dus. Kaitlin stătea în mijlocul camerei ei, cu faţa la fel de roşie ca şi părul.

– Nora, n-ai văzut... Oh! Unde erau?

– Pe uşa de la baie.

– Acum îmi amintesc! Mulţumesc.

Kaitlin a împăturit rochia în aşa fel încât Nora abia se abţinea să nu întrebe la ce folosise să o lase atârnată toată noaptea, dar nu era cazul să toarne gaz peste foc. A închis fermoarul valizei şi s-a uitat la Nora cu ochi strălucitori.

– Sunt gata! Metropolă, venim!

Drumul a fost uşor. Nu a fost un trafic de coşmar, cu excepţia unui loc imediat după Newport. Au stat de vorbă şi au cântat pe melodiile de la radio şi s-au oprit de două ori, nu pentru că au avut nevoie, ci pentru că au putut. Au intrat în Petersham la două şi treizeci, iar Nora a pornit pe drumul prin domeniu, care dădea în partea cealaltă, la vila mamei ei.

– Este ca o căsuţă de turtă dulce! a exclamat Kaitlin încântată.

Nora a parcat pe pietriş, chiar lângă VW Beetle al lui Sandy, iar uşa vilei s-a deschis larg.

– Nora! a exclamat Sandy şi a venit repede în întâmpinarea lor. Ce mă bucur să te văd, draga mea. Şi tu trebuie să fii Kaitlin! Doamne, ce frumoasă eşti! Şi ce păr!

– Mulţumim că ne laşi să stăm aici, Sandy, a spus Kaitlin, lăsându-se îmbrăţişată. Suntem atât de emoţionate.

Şi-au dus lucrurile înăuntru, în timp ce Sandy a pus ceainicul să fiarbă.

– Este o zi atât de frumoasă, încât mă gândeam că am putea sta în grădină, a propus ea.

– Perfect, a spus Nora. Nici nu mă pot gândi la un început mai bun pentru o călătorie. E bine să te întorci acasă.

Şi chiar era. Toată îngrijorarea legată de mama ei, de serviciu, de toate, parcă se dizolvaseră ca o ceaţă. Aici locuise în adolescenţă, apoi după ce împlinise douăzeci de ani. Aici fusese fericită.

Au petrecut după-amiaza lenevind în grădină, mutându-se după umbra magnoliei, ca să se simtă mai confortabil. Era una dintre acele zile încântătoare, când soarele era puternic, dar o briză blândă nu lăsa arşiţa să devină sufocantă.

– Când eram copil, toate zilele erau ca asta, una după alta, a oftat Sandy. Nu este vorba despre nostalgie, dar anotimpurile erau mai bine delimitate atunci. Dar, oricum, este o prostie să spui aşa ceva într-o zi ca aceasta.

Nora şi-a înclinat faţa spre soare.

– Sandy, tu şi mama v-aţi cunoscut când aveaţi amândouă patruzeci de ani, aşa este?

– Da, aşa este. Eram asistenţi juridici la aceeaşi firmă. Singurele două femei asistenţi juridici. De fapt, a fost când ai împlinit tu cinci ani, Nora.

– Şi când ai cunoscut-o pe mama, vorbea vreodată despre Ţara Galilor? Despre copilăria ei?

– Nu-mi amintesc. Vorbeam foarte mult, dar erau atâtea lucruri care se petreceau în prezent. Era într-o stare de permanentă revoltă împotriva sexismului de care ne loveam aproape în fiecare zi. Familie, carieră – aveam destule la care să ne gândim. Ştiam că fusese manechin, ştiam că tatăl tău plecase... cam până aici am ajuns.

– Mmm, cred că e normal. Numai că uneori am impresia că toată viaţa mamei a început la douăzeci de ani, când a ajuns la Londra. Dar acum am fost la Tenby, am stat cu bunica şi mi-am da seama că a avut o întreagă viaţă înainte de asta. Am auzit povestiri de la bunica acum şi mă întreb de ce mama nu mi le-a spus niciodată.

– Sincer, nu ştiu, Nora. Ai vreo idee?

– Poate s-a întâmplat ceva, ceva rău. Este greu să-mi imaginez că mama mi-a ascuns ceva atât de important în toţi aceşti ani, dar lucrurile nu se potrivesc. Erau săraci, dar îşi iubea pă-

rinții. Își cultivau singuri legumele și ea avea prieteni și frați... Se pare că era înnebunită după Tenby și se ducea acolo în fiecare vară, fără excepție... Era *fericită*. Dar acum, când vorbește despre Țara Galilor, spune că este locul acela îngrozitor la care nu poate suporta să se gândească. O, și ți-a povestit vreodată despre Llew?

– Cine este Llew?

Sandy se străduia să pronunțe consoana dificilă.

– Exact. Nici mie. Se pare că era cel mai bun prieten al ei. Locuia în Tenby și se pare că erau nedespărțiți. De ce nu l-a pomenit niciodată?

Sandy rămăsese gânditoare.

– Nu știu, Nora, este cam ciudat. Dar știi, aproape că nu mă surprinde. Am crezut întotdeauna că în străfundul sufletului ei, mama ta este...

– Nefericită?

Sandy s-a încruntat.

– Nu știu dacă este ceva chiar așa de puternic. Dar ceva este... Este atât de caldă, de generoasă, de iubitoare. Da, uneori poate fi tăioasă, aproape dură. Și a ținut bărbații întotdeauna la distanță, așa cum n-am mai văzut pe nimeni altcineva. Bineînțeles, fiind atât de frumoasă, asta pare adesea puțin artificial. Nu am avut niciodată sentimentul că este din cauza tatălui tău – avea o atitudine filozofică în privința lui, știi. „Bărbații vin și pleacă", spunea ea. „Mi-a dat-o pe Nora. E tot ce îmi trebuie."

– Așa mi-a spus și mie. Nu pot să nu mă întreb însă dacă nu este ceva legat de acest Llew. Dacă nu i-a frânt inima. Dar erau așa de tineri! De fapt, niște copii. Presupun că s-a întâmplat ceva atunci. Dar ce?

– Ai mai primit vești de la ea în ultima vreme?

– Da, chiar săptămâna trecută. Părea bine. I-am spus unde sunt și, în mod surprinzător, nu s-a supărat.

Fusese o mare ușurare. După ce îi trimisese e-mailul, Nora nu mai primise nimic de la Jasmine timp de o săptămână. Începuse să fie îngrijorată că provocase o ruptură ireparabilă între ele, fără să înțeleagă nici măcar de ce. Când a sosit răspunsul, Nora îl deschisese cu inima bătând nebunește. Era scurt, dar generos.

Draga mea,

Îmi pare rău că am fost atât de ciufută, încât ți-a fost frică să-mi spui unde ești! Nu am vrut niciodată ca lucrurile să fie așa între noi! Presupun că sunt o persoană puțin cam dificilă. Ei bine, încearcă și tu să te descurci cu artrita, cu pierderile de memorie și cu ridurile! Ha, ha! Mă bucur că mi-ai spus acum. Și mă bucur să aud că ești mulțumită, că te descurci bine și că ți-ai făcut noi prieteni acolo. Cred că am fost îngrijorată din cauza ta și am dorit să revii pe linia de plutire, când de fapt tu aveai nevoie să-ți desfaci aripile și să încerci ceva nou. Transmite-i toată dragostea mea lui Buni și DESIGUR că voi veni să vă văd pe amândouă când mă întorc. Mi-e tare dor de ea și de tine. Trebuie să scriu pe scurt. Faith are oaspeți care locuiesc aici și se întâmplă mereu câte ceva. Dar în curând am să scriu mai mult. Între timp, te rog să te simți liberă să-mi spui orice dorești și să ai încredere în mine - pe viitor, voi fi mai rezonabilă. ABIA AȘTEPT să-i cunosc pe Kaitlin și pe Logan al tău...

Cu drag,

Nora simțise o ușurare imensă. Cine spune că după o anumită vârstă nu mai ai nevoie de binecuvântarea părinților nu a fost singurul copil al unui părinte singur cu un caracter puternic. Forța legăturii nu slăbește niciodată, niciodată. Veștile primite de la Jasmine i-au alungat încă un nor de pe cer. Și veniseră la timp ca să se bucure de drumul la Londra fără să-și facă griji. În lumea ei, totul era bine.

După-amiaza trecea. Kaitlin făcuse un plan amănunțit al tuturor lucrurilor pe care voia să le facă la Londra; în după-amiaza aceea, programase o vizită la Richmond. La ora cinci, prima parte a planurilor ei era deja dată peste cap.

– Dar e greu de făcut, a căscat Kaitlin, întinzându-și brațele deasupra capului și alungând un nor auriu de caprifoi și două albine care se hrăneau. Este așa de frumos aici. Am să mă las pur și simplu purtată de val.

Nora a râs. Kaitlin făcea rareori altceva. Putea da lecții în privința aceasta. Programul fusese ceva necaracteristic și mult prea optimist.

Zilele curgeau una după alta. Se bucurau de fiecare clipă, de la plimbarea lungă pe malul râului, în Richmond, până la masa luată într-un restaurant mexican primitor, urmată de o margarita în curte și de întâlnirea cu Stacie a doua zi, când luau masa împreună și mergeau la teatru sau bifau două din cele opt lucruri pe care le programase Kaitlin pentru ziua următoare.

*

Apoi a sosit ziua de vineri. Expoziția lui Jones se deschisese în seara precedentă și avusese două recenzii admirabile în *Evening Standard* și în *Times*. Au citit recenziile la micul dejun întârziat, după care au plecat în oraș ca să o vadă cu ochii lor.

Expoziția era găzduită într-o mică galerie din Kensington. Privită de afară, arăta fermecător de demodată, cu bovindourile mari care dădea spre strada pavată cu piatră. În interior fusese extinsă în spate, iar acoperișul fusese transformat, astfel încât era spațioasă și aerisită. Pereții erau lungi și albi; era luminată cu spoturi, avea un aer discret și calm.

Nora și Kaitlin au schimbat o privire emoționată. Jones era, în fond, un străin, totuși simțeau un fior de anticipată mândrie, ca părinții care merg la școală să vadă piesa jucată de copiii lor.

– Uite! a șoptit Kaitlin, arătând spre o însemnare pe o foaie de hârtie A4 înrămată. Titlul ei era: *Despre artist.*

Era o fotografie a lui Jones, iar sub ea mai multe date: Leo Jones. Născut 1942, Tenby, Țara Galilor de Sud. A început să picteze în 1959. Douăsprezece expoziții. Diverse locuințe, posturi de profesor, premii.

Avea succes, și-a dat seama Nora, chiar era un pictor de succes. Fotografia alb-negru înfățișa un bărbat frumos, cu trăsături unghiulare, cu un păr alb bogat și ochi limpezi, pătrunzători. Purta o salopetă pescărească, iar expresia lui sugera că pozatul pentru fotografii promoționale nu făcea parte dintre activitățile lui preferate.

– Impresionant, a murmurat Sandy, iar Nora nu era sigură dacă vorbea despre înfățișarea sau despre realizările lui.

– Acesta este proprietarul casei noastre, a spus Kaitlin încruntându-se.

În prima secțiune erau peisaje marine. Dar nu erau numai peisaje marine. Înțelegeau deja ce numea recenzentul expoziției „natura meditativă, profund personală a lucrărilor lui". Patru peisaje erau de pe țărmul de sud, pictate din același unghi, dar în diverse stări sufletești și în alte momente ale zilei.

– Sunt atât de reale! a șoptit Nora privind fix. Era sigură că tuturor li se par impresionante. Dar ea cunoștea foarte bine aceste locuri și era uimită de cât de veridic erau redate. Se uita la ele și parcă era chiar acolo – invocau un sentiment deosebit de puternic, sentimentul pe care îl avusese în primele zile când mergea dimineața de la hotel la plajă, epuizată și întrebându-se cum Dumnezeu de ajunsese aici. Își amintea cum stătea și

privea valurile, având sentimentul că, dacă ar sta suficient de mult acolo, viața ar putea începe să aibă din nou sens.

Marea spală necazurile oamenilor, și-a amintit Nora.

– De ce am sentimentul că aici este vorba despre o pierdere? s-a întrebat Sandy nedumerită. Nu e decât mare!

Kaitlin i-a arătat titlurile:

– *Mi-e dor*, a citit cu voce tare. *Mi-e dor de tine. Tot mi-e dor. Încă mi-e dor de tine.* Și *Dor*. Ha! Ceață. Pentru că este înceţoşat. Chiar și când este îndurerat are simțul umorului. Ai dreptate, Sandy, așa este.

În a doua secțiune erau portrete. Cu cât mergeau mai departe, cu atât se întorceau mai departe în timp. De la silueta contemporană a unei femei în ploaie, cu un copil mic, până la doi tineri din anii '80 cu *skinhead*, Doc Marten și țigări și până la o matroană solidă la casa unui magazin de dulciuri și la același pescar de homari înfricoșător pe care îl văzuseră în pod, de astă dată sărind peste stânci cu fața ca o furie... erau oameni reali, cu vieți reale și poveşti de viață reale.

– Acesta este Sam cel Roşu, a spus Nora, având sentimentul că se izbise de cineva cunoscut.

– Sunt incredibile, a spus Sandy. Cum poate să sesizeze o istorie întreagă în felul acesta? Ei bine, este un om foarte talentat Jones ăsta al vostru, chiar foarte talentat.

– Știu, a spus mândră Kaitlin, de parcă l-ar fi învățat chiar ea să picteze.

Au trecut apoi prin peisajele luxuriante galeze și pe străzile aglomerate din Tenby.

– Este ca și când ți-aș arăta fotografii de unde locuiesc eu! i-a spus Nora lui Sandy. Uite, asta e casa noastră!

Și apoi au trecut la ultima secțiune, expusă pe cel mai lung perete. Erau numai patru tablouri, dar erau enorme, panoramice, captivante. Tinerii din anii '50, surprinși în toată inocența și speranța lor multicoloră și strălucitoare. Nora a trecut rapid cu privirile de la unul la altul, apoi a revenit la fiecare ca să le studieze mai bine.

Dar nu putea trece de primul. Stătea cu gura căscată și i se înmuiaseră genunchii. Privea și privea întruna. Era una dintre fotografiile bunicii ei, mai mare decât dimensiunile naturale și colorată. Înfățișa un grup de adolescenți siguri de ei, adunați în fața unui șemineu. Știa de la Buni că atunci Chloe se dusese pentru prima dată la Dansul adolescenților din Tenby, împreună cu verii ei și cu prietenii acestora. Și Norei îi era clar că

pentru pictor, tot tabloul era despre Chloe. Nu era pictată nici mai mare, nici mai strălucitoare decât ceilalți, dar Nora simțea că, dacă ar fi privit destul de mult, ar fi aflat în cele din urmă tot ce trebuia să știe despre mama ei. Era incredibil.

S-a întors spre Kaitlin, dar Kaitlin se dusese la cel de-al doilea tablou. Spre surprinderea Norei, privea la pânza mare cu o expresie la fel de uluită ca și a ei. Nora s-a uitat la tablou: șase fete se înghesuiau într-un separeu de vinil într-o cafenea demodată din anii '50. Mama ei era și ea acolo din nou. Kaitlin s-a întors spre Nora, reflectând ca o oglindă aceeași expresie năucită.

– De ce ești atât de tulburată? a întrebat Kaitlin.

Nora a arătat spre Chloe, îmbrăcată în șort și bluză și cu o expresie nefericită.

– Aceasta este mama mea, a spus Nora. Dar tu ce ai pățit?

– Mama ta? Este ca în Zona crepusculară.

Kaitlin a arătat spre una dintre celelalte fete, o roșcată frumoasă cu o coadă de cal strălucitoare și cu o bluză gri cu picouri albe.

– Aceasta este bunica mea.

CHLOE

Cu Iestyn era cu totul altfel decât cu Llew. Lipseau anii aceia de familiaritate şi de prietenie, de glume şi de amintiri comune, relaxarea provenind din faptul că se cunoşteau atât de bine unul pe altul.

Dar cu Iestyn, Chloe se simţea ca o doamnă. Şi, de fapt, chiar era o tânără doamnă. La primul milkshake fusese timidă şi proastă, dar pusese acest lucru pe seama emoţiei şi a faptului că tot mai era supărată pe Llew. Era ciudat să fie într-unul dintre locurile lor cu altcineva.

Dar în ziua următoare o invitase la masă şi se simţise mai bine. O dusese la unul dintre hotelurile elegante de pe Croft, care aveau vedere spre Saundersfoot. Era o experienţă total diferită faţă de vizitele la hotelul Sea Breezes al lui Richard. Era atât de luxos, încât la început nu putuse să se adreseze personalului, de teamă să nu greşească ceva. Dar Iestyn era un gentleman atât de relaxat, încât curând avusese sentimentul că era născută ca să mănânce stridii şi bureţi uşori ca un nor, sub un candelabru mare cât un cireş. Asculta fascinată ce spunea Iestyn despre familia lui, despre studiile şi ambiţiile lui.

Spre uşurarea ei, Iestyn lua comentariile şi întrebările ei în serios. Era o conversaţie serioasă, între persoane adulte! O întâlnire în adevăratul sens al cuvântului. Purta o rochie frumoasă galbenă, care nu avea decât doi ani. Nu era foarte elegantă, dar era cea mai potrivită pe care o avea. Iestyn i-a făcut complimente din belşug, iar când s-a privit într-o oglindă din apropiere, aproape că nu s-a recunoscut. Avea părul bine pieptănat şi strălucitor, nu ciufulit şi plin de nisip, aşa cum se întâmpla în mod invariabil când era cu Llew. Obrajii ei arătau ca piersica, nu îmbujoraţi şi arşi de soare. Chiar şi rochia galbenă arăta foarte elegantă în simplitatea ei. Nu putea nega, era frumoasă. Iar faptul că era aici, cu Iestyn, o făcea să fie şi mai convinsă. În realitate, faptul că era aici, cu Iestyn, făcea ca toate visurile ei să pară la o aruncătură de băţ.

I-a povestit despre dorința ei din copilărie de a deveni dansatoare cu un râs afectuos, pe care spera că îl făcuse să sune ca al unei femei de lume. Iestyn a manifestat înțelegere.

– Dar este un travesti, a spus Iestyn.

Chloe nu știa sigur ce înseamnă travesti, dar era gata să fie de acord cu el.

– Ești atât de frumoasă, de inteligentă și de simpatică. Ar trebui să ai lumea la picioarele tale. Ce păcat cumplit că tot talentul și strălucirea ta trebuie să se irosească într-un fund de lume mucegăit, fără nici o oportunitate și fără nici o perspectivă.

Chloe a deschis gura să spună că Nant-Aur, deși limitat, nu este chiar mucegăit, dar el a continuat:

– Vorbim despre asta la facultate, știi, despre clasele muncitoare și despre potențialul irosit. Dacă ai locui la Londra, ai fi înconjurată de școli de dans. Dacă tatăl tău ar fi bancher, ar putea să plătească. Care este diferența dintre tine și acea fată? Nu talentul. Numai împrejurările. Este revoltător. Firește, budiștii spun că atașamentul este sursa tuturor suferințelor. Iar Kerouac, Ginsberg și alții resping în totalitate materialismul. Din păcate, eu nu împărtășesc aceste principii, Chloe. Accept convingerile lor în teorie, dar sunt bucuros că tata poate să plătească și să am parte de o educație bună. Dacă pot să fac ceva ca să te ajut, Chloe, trebuie să-mi spui.

Lui Chloe i se învârtea capul de încântare. Nu își dădea seama sigur cu ce ar fi putut să o ajute, dar, ah, să stai de vorbă cu cineva a cărui lume nu constă numai din ceea ce este cunoscut, sigur și plicticos!

Iestyn a achitat nota, s-au ridicat și au privit spre mare, mână în mână. Contactul i-a abătut lui Chloe gândurile de la peisaj – contactul și ceea ce însemna acesta. Însemna că fusese la înălțime, lui Iestyn îi plăcea de ea și probabil va dori să o mai invite și altă dată. Probabil că așa începuse și pentru Alma și Jones, pentru Evie și Sam. A arătat spre dealurile acoperite de ceață de dincolo de apă.

– Nu-i așa că este frumos? Tenby este regatul meu fermecat, a spus Chloe.

– Este foarte drăguț. Dar, Chloe, nu ai fost niciodată la Londra! Acela este într-adevăr locul unde totul este posibil. Trebuie să vii o dată în vizită. Mama va fi încântată să te cunoască.

– Mi-ar plăcea, a murmurat Chloe, lăsând capul în jos.

Simţea că roşise. Iestyn a strâns-o uşor de mână.

– Acum ar trebui să mă ofer să te conduc acasă, a spus Iestyn, dar cum locuim în acelaşi loc, pare cam exagerat! Este foarte tulburător să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu cineva atât de frumos ca tine... nu că m-aş plânge.

A continuat să o ţină de mână în timp ce străbăteau oraşul. Chloe simţea că degetele lor împletite erau un semn strălucitor pe care trebuie să-l vadă toată lumea, care anunţa că sunt un cuplu, deşi nu era de fapt sigură că erau sau că dorea să fie. Dar i se părea nepoliticos să-şi tragă mâna. Încerca să nu atragă atenţia nimănui şi spera din toată inima ca Llew să nu-i vadă aşa. Nu că ar fi făcut ceva rău. Totuşi, drumul i s-a părut de două ori mai lung decât de obicei.

Când au ajuns în cele din urmă acasă, Llew aştepta în faţa casei.

– Dumnezeule mare, de ce nu bate băiatul ăsta la uşă şi nu intră în casă? s-a mirat Iestyn.

Dar Choe nu s-a mai oprit ca să-i explice obsesia lui pentru spaţiile deschise. Şi-a eliberat mâna şi a alergat la Llew.

NORA

– Aş vrea să le fi adus cu mine, a murmurat Nora. De ce nu le-am luat? Dar de unde era să ştiu?

Kaitlin şi Sandy se uitau fix la ea.

– Ce să iei? a întrebat Sandy.

– Fotografiile. Dumnezeule, este prea ciudat. Sandy, asta e mami! Fata asta blondă! Mama când era tânără. Acestea sunt tablouri pictate după fotografiile pe care mi le-a dat Buni. Au fost făcute în anii '50 de Llew, prietenul mamei mele. De unde le-a luat Jones? L-a cunoscut pe Llew?

– Jasmine? s-a mirat Sandy. Da, acum văd. Ochii...

– Nora, a spus Kaitlin. Bunica ta ţi-a spus care era numele de familie al lui Llew?

– Da, era Jones. Llew Jones.

– O, Doamne! a râs Kaitlin, nevenindu-i să creadă. Este incredibil. Jones este Llew! El trebuie să fie! OK, dacă ar fi fost numai Jones, nu m-aş fi gândit, dar Llew? Leo? Amândouă numele înseamnă leu. Ce şanse sunt să fie altcineva?

– Ai dreptate, a rostit slab Nora. Trebuie să-i trimit un e-mail. Sau mamei. Sau... nu ştiu, poate am halucinaţii?

– Hai să mergem la o cafea, a spus Sandy. Trebuie să stăm jos şi să bem o cafea, după aceea ne întoarcem şi ne uităm ca lumea la tablouri, după ce ne revenim.

– Bună idee, a spus Nora recunoscătoare. Acum nu pot procesa ideea. Am nevoie de o cafea. Nu, am nevoie de zahăr!

S-au regrupat ca prin ceaţă într-o cafenea din apropiere. Nora s-a prăbuşit pe un scaun, în timp ce Kaitlin şi Sandy s-au aşezat la coadă pentru băuturi. I-au adus o cană mare de ciocolată fierbinte şi o brioşă pe măsură.

– Adică... a început Nora. Cum?

– Bunica ta mai trăieşte, Kaitlin? a întrebat Sandy, înţelegând clar ce se pregătea să spună Nora.

– Nu, a murit acum trei ani.

– Îmi pare rău.

– Mulţumesc, dar, sinceră să fiu, era o cotoroanţă afurisită. Una dintre acele femei nefericite, ştiţi? Considera că lumea îi este datoare şi îşi revărsa frustrările pe toţi cei din jur. Tata spunea că fusese un coşmar când era el tânăr. Ea este în tabloul acela din pod, nu-i aşa, Nora? Pisicile, ţii minte? Roşcata şi bruneta din Castle Hill, dar faţa ei este acoperită de păr.

– Da, ai dreptate.

Zahărul topea încet creierul Norei.

– Ea trebuie să fie. Cum o chema, Kait?

– Alma.

– Aş vrea să putem lua aceste tablouri acasă şi să le privim pe îndelete.

– Păi, dacă ai câteva sute de mii de lire..., a spus Sandy. Altfel, îţi sugerez să mergem acolo împreună şi să le privim bine, cât timp mai avem această şansă.

– Da, sigur că trebuie să mergem. Aşadar, Kait, bunica ta a cunoscut-o pe mama mea! Şi pe Jones!

– Aşa se pare. Nu ştiu cum se potrivesc toate acestea împreună. Dar toţi au aceeaşi vârstă, aşa cred, iar Tenby este un oraş mic. Poate că nu este chiar aşa de surprinzător, într-un fel.

Dar Nora se gândea la ziua când îşi dăduse demisia de la serviciu. Cum şedea la biroul ei şi îl văzuse pe Nick venind ud de ploaie şi împrospătat şi îşi dăduse seama că ceva nu este în regulă în viaţa ei. Cum i se făcuse brusc dor de ţărmul de sud de la Tenby, deşi nu mai fusese acolo de 27 de ani. Era ca şi când subconştientul ei ar fi sărit în sus dintr-odată şi ar fi spus: *Acolo trebuie să te duci ca să te lămureşti şi să primeşti toate răspunsurile la acest mister.*

– Dar bunicul tău, Kait? Mai trăieşte?

– Bunicul James? Nu, s-a dus înainte de bunica. Sinceră să fiu, cred că era singura posibilitate ca să scape de ea. Ştii, era un om blând din fire, iar ea era ţâfnoasă şi se plângea mereu de ceva. Până şi tata a spus că e bucuros că bunicul a murit, pentru că merita şi el puţină pace.

Nora şi-l imagina pe Greg spunând aşa ceva.

– Şi vorbea vreodată despre tinereţea ei? Despre prietenii ei? A menţionat-o măcar o dată pe Chloe?

Kaitlin s-a gândit un timp.

– Nu. Tot ce îmi amintesc este că bunica spunea mereu că ea fusese cea mai frumoasă din cercul lor, avea o talie de viespe – aşa spunea mereu. Pomenea de o anume Pamela, aşa cred, şi de Megan, care se pare că a fost trimisă de aici sau toată fami-

lia a căzut în dizgrație, sau cam așa ceva. Sinceră să fiu, mă străduiam să nu ascult prea mult, erau mereu bârfe și nemulțumiri despre oameni pe care nu-i cunoscusem.

– Megan, a spus Nora. Asta era verișoara mamei mele. Avea un frate, Richard. Bunica mi-a spus că mama stătea la ei în fiecare vară.

– Incredibil, a spus Sandy. Absolut incredibil. Și ce ai de gând să faci, Nora? Îi spui lui Jasmine?

– Nu știu. Aș vrea. Dar dacă a ținut toate acestea numai pentru ea atâția ani, trebuie să fi avut un motiv. Aș vrea să vină mai repede acasă. Aș vrea să o pot întreba față în față.

Nora a dat din cap. A privit de jur-împrejurul cafenelei și a inspirat adânc. Mirosul de cafea, murmurul traficului de afară, coada care înainta și ofta de la ușă spre tejghea – toate acestea erau cât se poate de firești. Era anul 2015, nu anii '50. Și-a terminat brioșa și a luat o ultimă înghițitură de ciocolată fierbinte.

– Sunt gata.

Doamna de la galerie a fost surprinsă când le-a văzut venind din nou.

– Bună, a spus ea. V-ați întors să vă mai uitați o dată?

– Da, a spus Nora. Este prea mult pentru o singură dată. Sunt așa de frumoase. Mai ales acestea patru.

– Extraordinare, nu-i așa? Mă bucur că vă plac.

Acum, Nora a citit cu atenție prezentarea expoziției.

Galeria Fossdyke are plăcerea să găzduiască cea mai recentă și mai revelatoare colecție a lui Leo Jones. Vedem aici, mai clar ca oricând, reacția lui uneori satirică, întotdeauna profund emoțională față de oamenii și locurile care l-au format. Folosește lumina pentru a face din familiar ceva unic, așa cum s-a mai spus și analizat. Întotdeauna prietena și muza artistului, lumina în aceste tablouri are o calitate magică, nostalgică. Jones spune că este filtrul prin care privitorul poate vedea prin lentilele anilor un gest către prima lui iubire, fotografia. Portretele lui sunt, în același timp, inovatoare și lipsite de compromis prin îndrăzneala cu care redă fragilitatea omenească. Vedem aici răspunsul lui profund personal la anii care trec, la ceea ce este atemporal și la ceea ce trebuie să se schimbe în mod inevitabil. Criticul Walter Hughes a spus că Leo Jones „este singurul pictor în viață care nu numai că relatează povești, dar cântă și arii cu pensula sa. Aceste arii cântă apoi iubirea, pierderea și viața, în toată gloria ei splendidă, viscerală". Este cea mai personală expoziție până în momentul de față.

Viața, în toată gloria ei splendidă, viscerală. Ce îl mistuise pe acest bărbat sensibil, talentat? Nora a privit atentă fotografia lui Jones, chipul distins, hainele obișnuite, expresia arzătoare. Ochii aceștia nu erau numai ochii intenși, iscoditori ai unui pictor. Erau ochi care priveau viața fără sfială și refuzau să se ascundă de ceea ce vedeau.

– Este curajos, și-a șoptit Nora pentru sine, și pasionat. Arta este o mare iubire, dar viața este o iubire și mai mare. Aș vrea să-l cunosc.

– Vernisajul de aseară trebuie să fi fost minunat, a oftat ea tare.

Doamna de la galerie a ridicat din nou privirile.

– Da, toți participanții au fost încântați. O adunare numeroasă și plină de oameni influenți. Firește, nu se putea să nu fie magică, cu toate aceste tablouri minunate în jur.

– A fost și pictorul de față?

– Da, desigur. Leo este un om foarte retras, dar nici chiar el nu putea să lipsească de la propriul vernisaj.

– Mai este în Londra?

– Câteva zile, după aceea merge la Lisabona, în vizită la niște prieteni.

– O, nu! Adică, înțeleg. Dacă eu aș fi pictat aceste tablouri nu mi-ar fi venit să mă despart de ele.

– Sunteți și dumneavoastră pictoriță?

– O, nu! Dar îmi plac foarte mult. Acestea. Vă mulțumesc.

Nora s-a dus lângă Kaitlin și Sandy care stăteau în fața ultimului tablou.

Îi va scrie lui Jones, s-a decis Nora. Va veni din nou la Londra înainte să plece el, dacă e nevoie. Lisabona, chiar așa! Trebuia să-l vadă înainte ca el să plece din țară.

Apoi a început să studieze din nou tablourile. Primul era o scenă din casa mătușii Susan, portret înainte de dans. Chloe purta rochia albastră pe care ea, Nora, tocmai o tăia ca să facă o cuvertură din petice! Doamne, spera că mama ei nu se va supăra! Mama ei era frumoasă, dar asta nu era o noutate pentru Nora. Interesant era că nu arăta așa cum o cunoștea ea. În toate fotografiile lui Jasmine pe care le văzuse, Nora o cunoștea. „Aceasta nu era Jasmine, aceasta era micuța Chloe a lui Buni", și-a spus brusc Nora.

Al doilea tablou era scena de la *cafe-bar*. Deși pe atunci nu s-ar fi numit așa la Tenby! Era un americanism care de abia urma să apară.

– Este *Fetele Rele* pentru anii '50, a spus Kaitlin lângă ea. Formează un cerc, iar mama ta știe că de fapt nu o vor și de aceea este nefericită.

Nora a dat încet din cap. Mama ei arăta mai tânără decât celelalte, mai puțin sigură pe ea. Se juca cu paiul din milkshake. Tabloul era intitulat *Milkshake cu căpșuni.*

– Și sunt mai înstărite decât ea, a adăugat Sandy. Privește la tivul șortului ei.

Era un amănunt, dar așa era, șortul era destrămat. Pantofii fuseseră reparați cu grijă. Nu purta brățări și broșe ca celelalte fete.

– Este extraordinar să o văd atât de blondă, a murmurat Sandy. De ce Dumnezeu a început să se vopsească?

Al treilea tablou era fericit și îți tăia respirația. Chloe la dans. Ceilalți dansatori erau blurați. Toată pânza era ocupată de acest spiriduș dansator șăgalnic, cu coadă de cal și panglică roz fluturând, cu o rochie roz ca o bomboană fondantă, ceea ce o făcea să arate ca un copac de Crăciun din basme.

– Dansează *jive* sau *Lindy-hopping* sau cam așa ceva, a râs încântată Kaitlin. Este fermecătoare!

– Și bănuiesc că Jones era fermecat, a observat Sandy.

– A iubit-o, nu-i așa? a spus Nora.

– Așa cred, a fost de acord Kaitlin.

– Și în toți acești ani, mama mi-a spus întruna: „Să nu crezi în dragoste, oricine te poate dezamăgi..." Oare vorbea despre Llew? Din cauza lui mi-a spus să nu cred niciodată în iubire?

Ochii Norei s-au umplut de lacrimi când și-a amintit de ea însăși la vârsta la care era Chloe în tablou, când visa cu atâta disperare la iubire, așa cum fac toți cei de vârsta ei și de avertismentele mamei ei, mereu avertismente. „Pe iubire nu te poți baza. Ești mai în siguranță dacă îți faci o viață bună fără iubire."

– Sper că nu a înșelat-o cu bunica mea, a spus Kaitlin, ținându-și buzele. Mama ta o să mă urască. Mi se spune că semăn mult cu ea.

– Chiar că semeni, numai că ai părul ondulat.

– Și ești mai frumoasă, a spus Sandy. Caracterul se vede întotdeauna pe chip.

– Mulțumesc, Sandy.

S-au dus la cel de-al patrulea și ultimul tablou. O înfățișa pe Chloe foarte tânără, șezând pe dune, cu părul suflat de vânt peste față și cu nisip peste tot – pe piele, în păr, pe haine, scli-

pind și acoperind-o de pete, dar fără să reușească să-i ascundă drăgălășenia; expresia ei a făcut-o pe Nora să zâmbească. Râdea, dar în același timp părea supărată.

– Ce e cu mutra asta? s-a mirat Nora.

– Se gândește. *Nu îndrepta chestia aia spre mine când sunt plină toată de nisip și am părul varză*, a ghicit Kaitlin.

– E genul ei, a încuviințat Sandy.

– Cum se numește? a întrebat Kaitlin. O, priviți!

Nora a mijit din ochi către plăcuță. *Când ne-am cunoscut*, a citit ea.

CHLOE

Chloe și Llew erau din nou prieteni. Și-au cerut scuze amândoi, apoi Chloe și-a pus șortul și au plecat împreună. Nu au mai pomenit despre această ceartă decât o singură dată, când au ieșit din mare, cu apa picurând și sclipind, iar Llew a întrebat:

– Îți place de el, Chloe?

Nu era nevoie să întrebe la cine se referă.

– Da, îmi place, a spus Chloe.

Cu Llew nu putea fi decât sinceră.

– Asta înseamnă că acum el este prietenul tău?

– Nu, cel puțin, nu încă. Dar cred că este... interesat.

– Firește că este! Doar nu e orb. Dar tu? Tu ești interesată?

– Nu știu. Ei bine, sigur că sunt interesată. Nici eu nu sunt oarbă, și este foarte manierat, amabil și interesant. Dar nu știu dacă sunt pregătită pentru... o, pur și simplu, nu știu, Llew. Este derutant. Este tot ce am visat eu. Dar...

– Deci, mai există un dar! a zâmbit Llew și a apucat-o de mână. Haide, vreau un sendviș. Fă ceea ce trebuie să faci, Chloe, dar întreabă-te în fiecare minut când ești cu el: „Este destul de bun pentru mine?"

Așa că s-a întrebat. Era absolut invers față de ceea ce credea de obicei când cunoștea oameni noi. S-a întrebat atunci când Iestyn a dus-o la Playhouse ca să vadă Peyton Place; s-a întrebat când a invitat-o să meargă la dans ca partenera lui, deși avea douăzeci și doi de ani – nu mai era deloc adolescent. O să mintă, a spus el, numai ca să o poată ține la braț. Se întrebase de mai multe ori, iar răspunsul fusese de fiecare dată da. În pofida înfățișării lui neconvenționale și a flirtului cu budismul, studia dreptul și provenea dintr-o familie excelentă. Era atent și nu era snob. Era ceea ce mama ei ar fi putut spune „un tânăr decent".

Într-o dimineață, când Iestyn o întrebase dacă vrea să meargă cu el la picnic în seara aceea pe țărmul de nord, Chloe a

spus da. Știa ce înseamnă un picnic la lumina lunii. O va săruta și poate că o va întreba dacă vrea să fie prietena lui. Iar ea va spune da. Era aproape sigură că va spune da. Să fie cu Iestyn era aproape ca și când s-ar fi lăsat purtată pe un val blând.

S-a îmbrăcat cu mare grijă în acea seară, cu o fustă plisată în carouri maro cu crem și o bluză roz. A rugat-o pe mătușa Susan să-i împrumute șiragul de perle pentru această ocazie, iar mătușa i l-a dat imediat.

– Ești foarte frumoasă, ca de obicei, draga mea. Ieși foarte mult în oraș cu Iestyn, nu-i așa?

– Cam așa. Mătușă Susan, te superi?

– Să mă supăr? De ce m-aș supăra? Este un tânăr foarte drăguț, dintr-o familie bună; exact genul pe care trebuie să-l cunoști. Dar mă întrebam... cum rămâne cu Llew? Voi doi ați fost întotdeauna atât de apropiați. M-am gândit întotdeauna – dar poate că este numai imaginația mea – că are o slăbiciune pentru tine.

– Suntem prieteni și atât, mătușă Susan. Este cel mai bun prieten al meu din toată lumea, dar... nu suntem și nu vom fi niciodată...

– Ziceam și eu. Ei bine, petrecere frumoasă cu Iestyn. Am vrut să ofer eu picnicul, știi, dar a refuzat foarte politicos. L-am văzut ceva mai devreme cu un coș mare de la brutărie, astfel încât cred că te așteaptă niște delicatese.

– Ce drăguț, a spus Chloe, dându-și părul blond-argintiu peste umăr, ca să-și fixeze șiragul de perle.

Nu-și putea imagina nimic mai bun decât unul dintre picnicurile mătușii ei și a simțit pentru o clipă un fior de nostalgie după pachetele cu sendvișuri pe care le îngurgitaseră ea și Llew de-a lungul anilor. Dar Iestyn avea un stil diferit. Llew era liber și spontan ca un pescăruș care planează deasupra portului, în timp ce Iestyn era mai mult ca un ogar zvelt. Chloe a zâmbit la această analogie. Și-a scuturat părul înapoi și a admirat șiragul.

Iestyn avea într-adevăr stilul lui. A ținut-o de mână tot drumul până la țărm, a cărat coșul enorm, iar când au ajuns a petrecut ceva timp căutând locul perfect: adăpostit, cu nisip moale, având grijă ca stânca Goscar să nu le blocheze în întregime vederea... Când mergeau pe plajă, Chloe și Llew se trânteau pur și simplu unde se nimerea.

În cele din urmă, a pus coşul jos şi a scos o pătură mare cu carouri pentru picnic. A întins-o, a scuturat cu mâna câteva firişoare rătăcite de nisip şi a invitat-o pe Chloe să se aşeze. Fata îl privea fascinată cum despacheta farfurii, şervete, bere cu ghimbir şi o sticlă de vin alb. Chloe nu mai băuse niciodată vin şi ardea de nerăbdare să-l guste. Era o cutie cu sendvişuri elegante şi alta cu fursecuri cu glazură, pe care Chloe le admirase deseori în vitrina brutăriei, dar pe care nu şi le putuse permite niciodată. Şi, în final, Iestyn a scos şi un trandafir.

– Pentru tine, păpuşă frumoasă, a spus Iestyn şi i l-a oferit foarte serios.

– Oh, Iestyn! a exclamat Chloe şi şi-a dat seama că vorbeşte ca Scarlett O'Hara.

Pe măsură ce timpul trecea, Chloe a început să se simtă chiar ca într-un film. Plaja s-a golit treptat, iar doi sau trei oameni pe care îi cunoştea i-au strigat „Noapte bună, Chloe!" când au trecut pe lângă ei, aruncându-le celor doi priviri pline de afecţiune şi de înţelegere. Iar Chloe simţea nevoia să strige: „Nu, nu este aşa! Nu este real!" Dar nu a strigat, pentru că ar fi fost o prostie.

Şi după aceea – nu putea spune exact când anume – şi-a dat seama că se plictisea. Exact după ce terminase sendvişul cu castraveţi şi îl lua pe cel cu pui. Iestyn îi povestea despre maşina pe care o va cumpăra când va economisi suficienţi bani. A început să-i dea o mulţime de detalii despre finisaje şi despre capacitatea motorului şi alte lucruri interesante pentru băieţi, iar Chloe parcă îl văzuse dintr-odată pe Llew, la fel de clar ca şi când ar fi fost acolo turuind întruna (mereu şi mereu!) despre viteza obturatorului, despre lentile şi tehnici de developare. Tot treburi de băieţi, la fel de străine de Chloe, dar pe Llew putea să-l asculte toată ziua. Aparatele de fotografiat erau fascinante pentru că le iubea el. Iar ea îl iubea pe el.

– Oh! a spus Chloe cu voce tare.

– Da, incitant, nu-i aşa? Cum voi arăta când voi merge prin Richmond Park la volanul maşinii mele strălucitoare MG?

Chloe a zâmbit şi a dat din cap. O, nu, acum ce o să facă? Iestyn mai rămânea încă o săptămână. Era imposibil să-l evite şi foarte stânjenitor să-i explice. Dacă ar putea să treacă cu bine de seara aceasta, după aceea ar putea să vorbească cu mătuşa Susan şi să-i ceară sfatul, cum să se poarte cu un băiat care îi făcea curte, dar care nu... pe care nu îl... Frumuseţea şi banii nu valorează o iotă, înţelesese ea brusc. Nu era vorba că

Iestyn nu ar fi fost destul de bun pentru ea – era un tânăr inimos şi cu aspiraţii solide. Nu era nimic rău cu el, dar nu era omul care să-i lumineze zilele ca un soare, ca zdrenţărosul, leoninul, drăgălaşul ei Llew.

O să încheie această întâlnire şi va merge acasă, apoi va ieşi din nou afară şi va alerga la Llew, va arunca cu pietricele în fereastra lui până îşi va arăta capul ciufulit şi atunci îi va spune...

– Mă bucur să văd că eşti aşa de mulţumită, Chloe.

Vocea lui Iestyn a smuls-o din gânduri.

Chloe a roşit. Cu siguranţă că era culmea proastei purtări să fii la întâlnire cu un bărbat şi să visezi la altul. Cum de ajunsese în această încurcătură? Spera ca Iestyn să nu-şi închipuie că dorise să-i dea speranţe. Nu avusese nici o intenţie. Numai că nu ştiuse.

– Chloe, a spus Iestyn, iar inima i s-a făcut cât un purice. I-a atins bărbia cu un deget şi a ridicat-o uşor în sus. Eşti aşa de frumoasă în lumina lunii. Eşti o fată foarte deosebită.

– Mulţumesc, a şoptit Chloe.

Se uita la ea în felul acela, iar Chloe nu putea să-i întoarcă privirile. Uite ce frumos este, îşi spunea în sinea ei, în speranţa că va reuşi cumva să nu-l dezamăgească. Iestyn se apleca tot mai aproape şi mai aproape, iar ea nu ştia cum să-i spună ce se schimbase. Nici ea nu ştia cum se poate să fii îndrăgostit de cineva şi nici să nu-ţi dai seama, însă Llew era aşa de tânăr şi fusese întotdeauna aici şi... oh! Buzele lui Iestyn se întâlniseră cu ale ei. Erau blânde, nu era chiar aşa de rău. Aşa că a răbdat câteva secunde, apoi s-a depărtat şi a zâmbit într-un mod care spera să-i spună: „Drăguţ, acum hai să mai mâncăm câte un sendviş!"

Dar e clar că zâmbise în mod greşit, deoarece el a spus:

– O, Chloe! şi a sărutat-o din nou, de astă dată limba lui i-a desfăcut buzele, iar braţul a tras-o mai aproape de el.

Era frumos, amabil şi se aflau pe plaja luminată de lună, iar ea era o fată norocoasă, dar nu voia să facă asta. Nu voia, nu voia...

– Nu vreau! a exclamat tare, sălbatic.

Mâna i s-a dus apoi îngrozită la gură. Sărmanul Iestyn era disperat.

– Iartă-mă, a spus imediat. Iartă-mă, nu am vrut să... este prea repede pentru tine. Înţeleg, Chloe, nu am vrut să te rănesc.

– Oh, Iestyn, a spus Chloe cu ochii plini de lacrimi. Nu e vina ta. Îmi pare rău. M-am simţit foarte bine cu tine săptămâna aceasta, dar nu ar fi trebuit să vin aici. Numai că nu ştiam că nu trebuie să vin. Îmi placi foarte mult, dar mi-am dat seama că nu...

– Când? a întrebat el încet, privind la stânca Goscar.

– Chiar în seara aceasta. Nu sunt sigură. Credeam... eşti aşa de frumos, Iestyn, mă simt aşa de măgulită, dar nu... iartă-mă, nu ştiu cum să fac asta.

– Ei, bănuiesc că o să capeţi experienţă. Eşti o fată frumoasă, Chloe, nu cred că îţi dai seama ce putere ai. Nu este nici o speranţă? Sentimentele tale nu ar putea deveni mai profunde?

Chloe s-a uitat fix la el. Se ruga de ea? Era adevărat ce spusese? Nu voia să facă aşa ceva multor bărbaţi. Cu cât vor fi mai repede împreună ea şi cu Llew, cu atât mai bine! O, de ce era aşa de tânăr? Era aşa de supărător!

– Nu vreau să-ţi dau speranţe, Iestyn. Nu vreau să ne mai vedem dacă sentimentele noastre sunt atât de diferite. Ca prieteni, da, desigur, dar...

– Este vorba despre băiatul acela, nu? Tânărul tău prieten cu aparatul de fotografiat. El are primul drept asupra ta.

– Păi, nu ştiu dacă este vorba despre un drept, dar el e, da. Este greu de înţeles, pentru că am fost întotdeauna numai prieteni. Însă este ceva între noi doi... şi îmi pare rău dacă te simţi rănit din acest motiv.

Iestyn a tăcut, iar Chloe l-a privit neliniştită. Fusese unul dintre cele mai grele lucruri din lume să fie sinceră cu Iestyn.

– E în ordine, Chloe, a spus el în cele din urmă. Nu vreau să ai sentimentul că ai făcut ceva greşit. Putem să mai stăm să ne terminăm picnicul? Cred că ne putem bucura măcar de lucrul acesta, iar după aceea să mergem acasă, fără nici o supărare. Ce zici?

– Vorbeşti serios, Iestyn? Nu mă urăşti?

Iestyn i-a făcut cu ochiul.

– Sigur că nu, prostuţo. Vino încoace, gustă din prăjiturelele astea!

Acum, că norul împrejurărilor greşite fusese împrăştiat, Chloe se putea bucura de restul serii. Au şi râs de câteva ori, iar ea a constatat că respiră mai uşor. Apoi, cu toată pregătirea lui meticuloasă, Iestyn şi-a dat seama că uitase să ia un tirbuşon.

– Nu pot să cred că nu este aici! murmura el, scotocind prin coşul gol. Chloe, poţi să stai puţin aici până dau o fugă să aduc

unul?

– Dar o să dureze o veşnicie până te duci acasă şi înapoi! a spus Chloe uimită. De ce să nu o lăsăm aici? Sau am putea să mergem cu ea acasă şi s-o bem în bucătărie, a adăugat ea, dându-şi seama că ar fi singura ei şansă să guste vinul pentru multă vreme de acum înainte.

Iestyn a înclinat capul, reflectând.

– Nu, nu mi se pare corect. Bucătăria este pentru cacao cu lapte şi ceai.

Iestyn şi stilul lui!

– Şi vreau cu tot dinadinsul să ai parte de delicatesele pe care le-am pregătit pentru tine, chiar dacă lucrurile nu stau între noi aşa cum sperasem. Dau o fugă până la hotelul unde am luat prânzul deunăzi şi iau unul cu împrumut. Sunt sigur că vor avea încredere în mine că îl aduc înapoi. Mă întorc în cel mult cinci minute. Ce zici?

– Foarte bine, dacă insişti!

Iestyn a şovăit.

– Poate că nu ar trebui să te las singură. Vino cu mine. Lucrurile pot să rămână aici.

Dar după clipele stânjenitoare de mai înainte, Chloe voia să rămână câteva minute singură.

– Nu exagera. Suntem în Tenby, nu e o metropolă. Sunt în siguranţă aici, Iestyn, şi după aceste prăjituri sunt prea plină ca să alerg în sus pe stânci.

– Ai dreptate, stai aici, nu voi întârzia.

NORA

Dragă domnule Jones,

Sper că sunteți bine. Dați-mi voie să vă mulțumesc – încă o dată! – că ne-ați permis mie și lui Kaitlin să locuim în frumoasa dumneavoastră casă. Vă asigur că suntem încântate și că apreciem fiecare minut.

Sper să nu vă supărați că vă scriu, dar simt că este absolut urgent. Kaitlin și cu mine am fost ieri să vedem frumoasa retrospectivă din Londra. Nici nu pot să vă spun cât de impresionate am fost, dar nu vă scriu ca să vă spun cât sunteți de talentat – vă scriu pentru că unul dintre personajele din tablourile dumneavoastră este mama mea. Pe atunci, numele ei era Chloe Samuels, dar eu am cunoscut-o numai ca Jasmine.

Nu știu ce relație a fost între voi doi – îmi pare rău că mama nu mi-a povestit niciodată prea mult despre copilăria ei – dar încep să bănuiesc că puteți fi un prieten al ei despre care bunica mi-a vorbit abia de curând, un prieten căruia ea îi spunea Llew. Sper în mod sincer că scrisoarea mea nu vă trezește amintiri neplăcute și în nici un caz nu doresc să vă provoc nici un fel de neplăceri. Dar trebuia să vă scriu. Vă puteți imagina ce am simțit când stăteam în Fossdyke și mă uitam la mama mea, cu toate culorile ei și în dimensiuni mai mari decât cele naturale?

Mama este în Italia până în septembrie și nu vreau să o întreb despre aceasta până când nu vom fi împreună. Între timp, dacă veți fi dispus și veți avea bunăvoința să-mi spuneți ceva despre mama mea de atunci, v-aș fi foarte recunoscătoare. Am simțit oricum nevoia să vă aduc la cunoștință această legătură.

Cu cele mai bune urări,

Nora Banquist

CHLOE

În cele câteva minute cât a stat singură pe plaja întunecată, Chloe a simţit că i se învârte capul din cauza acestei descoperiri. Toate orele acelea pe care le petrecuse încercând să viseze că va fi căsătorită şi totuşi îl va mai vedea pe Llew... Cum putuse fi atât de oarbă?

Îi va spune în seara aceasta. Nu i-a trecut prin minte să se întrebe cum va primi el vestea. O iubea. Întotdeauna avusese sentimente profunde pentru ea şi Chloe ştia ce este în inima lui mai bine decât ce este în inima ei. Şi-a îmbrăţişat genunchii, anticipând momentul şi savurând această ultimă oră înainte ca totul să se schimbe.

În jurul ei, plaja era mătăsoasă şi întunecată în lumina lunii, iar fluxul foşnea încetişor. În spatele ei, stâncile, cu tufişurile şi pomii lor, cu potecile lor întortocheate, se înălţau tot mai sus, de parcă ar fi vrut să ajungă la stele. La poalele stâncilor, o potecă lată de beton cu balustradă ducea din port pe toată lungimea ţărmului. O briză blândă îi atingea braţele şi s-a cutremurat. Se simţea norocoasă în legătură cu Iesty. Trebuie să fii un om puternic ca să ştii să pierzi cu graţie, spunea întotdeauna mama ei.

Dintr-odată, o pereche de braţe puternice a înconjurat-o pe la spate, iar Chloe a sărit în picioare. Nu auzise paşi.

– Llew? a întrebat ea, deşi ştia că nu este Llew.

Dar nu putea fi nici Iestyn, căci nu ar fi înhăţat-o aşa, după ce lămuriseră lucrurile.

– Mai ghiceşte, a auzit o voce profundă chiar la ureche şi a simţit respiraţia fierbinte, respingătoare pe gât.

– Iestyn?

Vocea ei era mică şi speriată. Poate că nu ştia totuşi să piardă cu graţie.

– Nici el, a spus vocea, deşi cred că ai vrea să fie el. V-am văzut mai devreme cum vă sărutaţi, cum vă giugiuleaţi... Nu

înţeleg cum de te-a lăsat aici singură. Eu nu te-aş fi lăsat. Dar acum eşti singură-singurică, Chloe.

– Cine eşti? a întrebat Chloe, reuşind să injecteze puţină furie în voce. Iestyn se întoarce într-un minut, iar Llew vine şi el încoace, a adăugat ea pentru mai multă siguranţă. Se lupta să se desprindă din braţele lui, care o imobilizaseră cu braţele lipite de corp. Dă-mi drumul, lasă-mă să te văd. Nu e deloc amuzant.

– Haide, Chloe, nu te mai preface că nu-ţi place. Te-am văzut la dans, flirtezi cu oricine se uită la tine. Şi am văzut cum te-ai sărutat franţuzeşte cu băiatul ăla din Cardiff. Ce e rău dacă încerci şi cu unul din partea locului?

– Ron? a întrebat Chloe, zbătându-se şi mai tare.

Devenea din ce în ce mai neplăcut.

– Vezi, nu poţi să ghiceşti. Le-ai pierdut numărul. Păi, mie îmi plac fetele cu puţină experienţă. Şi dacă semeni cât de cât cu verişoara ta, o să meargă uşor. Haide, Chloe, dă-mi şi mie un pic din ceea ce dăruieşti altor băieţi. Mă pricep foarte bine, o să-ţi placă.

– Nu! a strigat Chloe, când a întors-o cu faţa spre el.

Era la numai câţiva centimetri de buzele arcuite, ca de vedetă de cinema, ale lui Michael Everley.

– O, Michael, tu eşti! a exclamat ea uşurată. Slavă Domnului, am crezut că vorbeşti serios. Nu este foarte amuzant, ştii.

– Nu glumesc, a spus Michael.

Ochii lui negri, despre care toate fetele credeau că sunt languroşi şi blânzi, că se topeau de bucurie, nu erau acum nici languroşi, nici blânzi. Scăpărau ca tăciunii în lumina lunii, iar Chloe a simţit brusc că îi este frică. Dar era în ordine, Iestyn va fi aici în câteva clipe. Şi nu putea fi în primejdie. Era Michael Everley! Toată lumea îl cunoştea. Era un băiat din Tenby.

S-a depărtat cât a putut de mult de el, în timp ce braţele lui continuau să o strângă, când a auzit un zgomot ciudat şi tulburător. O furtună? Dar cerul era calm şi limpede. Michael se apleca acum să o sărute, îi simţea buzele fierbinţi pe buzele ei, limba lui se străduia să-i pătrundă în gură, degetele i se înfigeau în braţele ei. Parcă şi vedea vânătăile pe care le va avea mâine, ca nişte păianjeni.

A ţipat de durere, dar din cauză că gura lui o acoperea pe a ei, sunetul a ieşit ca un fel de geamăt.

– Aha, îţi place, a spus Michael şi s-a tras puţin într-o parte, ca să se uite la ea cu o expresie pe care Chloe nu o mai văzuse

niciodată la un bărbat.

Arăta ca cineva la piața de pește care examina un cod și se întreba cum ar putea să-l gătească. Arăta ca și când ar fi putut să o arunce în orice clipă pe spate și să-și bage mâna sub ea.

– Nu! a strigat Chloe cât a mai putut. Mă doare! Este oribil! Încetează!

Michael se uita la ea.

– Nici o șansă! a spus. Și tu, și eu ne-am dat seama că va fi așa de mult timp. Știu că ești o fată rea, dar este OK, pentru că mie îmi plac fetele așa. Ca și verișoara ta, o curvă împuțită, dar mi-a plăcut fiecare clipă. Acum nu mai vorbește cu mine, face pe mironosița. Hai să vedem dacă poți fi ceva mai prietenoasă cu Michael, hm?

A apucat-o de un picior și a tras, așa că picioarele i s-au depărtat și stătea cu fața spre el. Era să cadă pe spate, dar a ținut-o cu celălalt braț. Era îngrozită. Nu mai fusese niciodată într-o poziție atât de neplăcută. Dar stânjeneala era nimic în comparație cu spaima crescândă. Nu putea să facă ceea ce credea ea că face, nu se putea! Nu era decât o cumplită neînțelegere! Dar acum trebuia să înceteze. Cu mâna acum liberă l-a împins înapoi, sau a încercat să-l împingă, dar era zdravăn și hotărât, iar Chloe nu-l putea clinti din loc. Atunci, în spatele lui s-a auzit din nou un zgomot, la fel ca primul, dar mai puternic. De astă dată, l-a auzit și Michael.

– Ajutor! a țipat Chloe. Mă atacă. Ajutor!

Unde era Iestyn?

– Gura! a strigat el zgâlțâind-o. Ce a fost asta?

Zgomotul s-a auzit din nou, profund ca un tunet. Chloe s-a uitat în jur, dar Michael i-a prins fața și a întors-o din nou spre el.

– Nu contează, a spus. Perle, a adăugat, jucându-se cu colierul mătușii Susan cu un deget. Frumoase perle. Îți place să te gătești pentru băieți, nu-i așa, Chloe? Și mie îmi place. Îmi plac multe lucruri la tine. Acum, lasă-mă să văd și restul.

A început să-i descheie bluza, iar materialul mătăsos aluneca ușor pe nasturi.

Era suficient să fie coadă la bar sau chelnerul să caute un tirbușon care nu era la locul lui, iar Iestyn ar fi putut întârzia mult mai mult decât intenționase. Chloe a simțit un fior de groază.

– Nu, a scâncit ea, începând să plângă. Nu vreau, te rog, Michael, nu vreau.

Michael a râs disprețuitor.

– Ei bine, iubito, nu cred nici o clipă așa ceva!

S-a auzit alt huruit, de astă dată mai aproape, iar amândoi s-au uitat în jur și au văzut un bolovan de dimensiunea unei mingi de fotbal care se rostogolea în jos pe stâncă.

– Rahat! a spus Michael privind în sus, de parcă nu-i venea să creadă.

„Llew!", și-a spus Chloe pentru o clipă. Era acolo sus și arunca cu pietre în Michael ca să-l oprească. Dar era ridicol, firește. Iar acum, bolovanul era urmat de o bucată de pământ cu tufe pe ea, pe care nu ar fi putut să le smulgă nimeni. Au privit încremeniți în acea poziție oribilă, indecentă, în timp ce alunecarea de teren câștiga în viteză, coborând tot mai repede și mai repede spre plajă și izbindu-se de poteca de beton de jos într-un nor de țărână. Crengi, bulgări de pământ și pietre s-au împrăștiat peste tot.

Michael și-a întors din nou atenția spre bluza ei, dând-o jos de pe un umăr, astfel încât i se vedea jumătate din sutien.

– Foarte drăguț, a zâmbit el, foarte modest. Fetiță cuminte, Chloe!

Atunci, Chloe a început să urle ca ieșită din minți.

– Ajutor! Ajutor!

Urla cât putea de tare, smulgând sunetele din fundul plămânilor. Trebuie să fie cineva, undeva.

– Nu te aude nimeni, iubito, a mormăit Michael. Nimeni...

Dar atunci, s-a auzit limpede ca lumina zilei o voce:

– Chloe! Vin!

– Rahat, a spus Michael din nou. Haide, iubito, mai repede!

A tras-o de picioare, băgând-o sub el și i-a acoperit gura cu o mână. Dar vocea a răsunat din nou.

– Dă-te jos de pe ea, ticălosule! Te omor! Ține-te bine, Chloe!

Chiar era Llew. Nu știa unde, nu-l vedea, spera numai că este destul de aproape ca să ajungă la timp. Și atunci s-a auzit încă o voce, ceva mai slab, Iestyn.

– Chloe! Vin! Încetează! Încetează!

– La naiba! a mormăit Michael.

S-a rostogolit înapoi pe călcâie, evaluând situația.

Chloe a profitat de ocazie ca să se ridice în capul oaselor și să-și strângă bluza în jur, dar degetele îi tremurau prea tare ca s-o încheie la nasturi. Pe stâncă, bulgări mici de pământ se

rostogoleau spre plajă. Vara secetoasă și rădăcinile plantelor tulburaseră totul. Michael i-a dat drumul.

Chloe îl vedea pe Iestyn deasupra lor, șovăind în vârful potecii de pe stâncă. Iar la poalele stâncii, pe poteca betonată, Llew alerga nebunește spre ei. Părea să ignore ploaia de bolovani și de bulgări de pământ, trecând direct prin ea.

Michael a țâșnit în direcția opusă, de-a curmezișul plajei.

– Llew! a strigat Chloe. Llew, vin și eu!

A început o altă alunecare de teren. Nu voia să fie îngropată de vie. Dar nici nu voia să rămână aici. A luat-o la fugă.

Llew ajunsese aproape lângă ea – totul va fi bine. Nu mai conta nimic altceva. Apoi, o ultimă zdruncinătură a stâncii a trimis o grămadă de bulgări de pământ direct între ei. Chloe a șovăit, dar Llew nu. A lăsat capul în jos și s-a năpustit prin ploaia neagră, solidă. În minutul următor, picioarele i s-au îndoit sub el și a căzut. Doi bolovani s-au rostogolit în josul stâncii cu un pocnet rău prevestitor, iar Chloe era sigură că unul din ei îl lovise pe Llew, atât cât putea vedea – oare îl lovise în cap? A alergat spre el.

– Llew! a strigat Chloe. O, Doamne, Dumnezeule, te rog, fă să fie în viață.

A îngenuncheat lângă el și a dat la o parte pământul de pe el. Aterizase prost, cu un picior răsucit, dar aceasta nu o îngrijora atât de mult ca faptul că avea ochii închiși și nu se mișca.

S-a întors. Michael dispăruse în noapte. Iestyn, care cobora pe poteca dezintegrată de pe stâncă, încremenise.

– Am să chem o ambulanță, a strigat el și s-a întors înapoi.

– Llew, plângea Chloe cu sughițuri, mângâindu-i părul de pe față și înlăturând cu mâna pământul de pe obraji. Altfel, nu îndrăznea să-l miște. A privit în sus la stânci, dar acestea păreau acum calme și neclintite ca întotdeauna. Nu se mișca decât Iestyn, care alerga cât îl țineau picioarele în sus pe scări. O, Llew, te rog, nu fi mort. Te iubesc așa de mult. Te rog, nu fi mort!

NORA

Nora a închis ochii şi a înclinat faţa în sus spre soarele arzător. A tras în piept aerul limpede, dens şi a ştiut că multe zile de acum înainte, probabil tot restul vieţii, va vedea această plimbare ori de cât ori va închide ochii. Valuri galbene ca lămâia, o potecă de piatră ce se desfăşoară sub picioarele ei, golfuri primitoare ca un pat pliant, pescari pe stâncile de jos. Cerul era plin de păsări – lupi de mare, albatroşi, corbi şi pescăruşi – şi o mărgică mică neagră care apărea din când în când la suprafaţa apei calme a mării şi care s-a dovedit a fi o morsă.

Perfect. Oricât timp ar fi petrecut aici, îşi spunea Nora, nu se va sătura niciodată. Dorise ceva diferit faţă de viaţa ei dinainte. Ei bine, era diferită.

Un braţ s-a strecurat în jurul taliei ei şi a simţit cum o învăluie căldura fermă a lui Logan. S-a lăsat pe spate. Era şi mai bine. Până în vara aceasta nu se gândise că există diferite grade de perfecţiune.

A sărutat-o pe gât, lingând sudoarea şi făcând-o să se cutremure.

– Logan, a gemut ea, întorcându-se ca să-şi înfăşoare braţele în jurul lui. Nu aici, nu în public. Nu ştiu dacă...

– Nu poţi să te controlezi în preajma mea? a pufnit el. Aşa îmi place.

– Orgoliul ăsta! l-a tachinat ea strâmbându-se, după care s-a pierdut în sărutul lui.

În cele din urmă, s-au ridicat şi au pornit mai departe. Logan arunca din când în când câte o privire după delfinii şi rechinii care se scăldau. După o clipă s-au afundat într-o pădure şi s-au lăsat pradă dansului petelor de lumină a soarelui pe frunze.

– Aşa, Nora, a spus Logan după un timp.

Vorbea ca un profesor de şcoală, şi-a spus Nora.

– Logan, a răspuns ea, pe un ton la fel de oficial.

Logan şi-a dres vocea.

– Hm, suntem în iulie.

– Așa este.

– Ador să-mi petrec timpul cu tine.

– Și eu, Logan, știi asta.

Nora s-a oprit pe cărarea bătătorită. Sicomorii oftau și dădeau din cap în jurul lor. Urma ceva serios. Ceva de sărbătorit sau ceva înfricoșător?

Logan s-a oprit și el și i-a luat ambele mâini.

– Vreau să știi, Nora... ei bine, te iubesc. Vorbesc serios, chiar te iubesc.

De sărbătorit! Nora simțea cum bucuria se revarsă în ea ca șampania. Nu era pentru prima oară că îi spunea asta. Murmuraseră amândoi în pat cuvintele magice. Dar erau destul de maturi să știe că aceste cuvinte nu se transpun întotdeauna în viața reală. Dar acum simțea că este ceva real.

– Și eu te iubesc, a spus Nora, privind fix la el, ca să știe că nu vorbește numai așa...

O mierlă a ciripit undeva în apropiere.

– Dar este o problemă, a spus el.

Spaimă.

– O, de ce trebuie să fie și un dar?

– Îmi pare rău, *dar* este un cuvânt rău. Însă m-am gândit la viitor.

De sărbătorit!

– Te-ai gândit?

– Da. Uite ce este, probabil îți închipui că sunt nebun, ne cunoaștem numai de câteva săptămâni. Știu că este foarte devreme și știu că, în mod intenționat, nu te gândești la viitor. Nu vreau să te întristez, dar Brendan și Sylvie vin aici săptămâna viitoare. După aceea, plecăm acasă.

Săptămâna următoare. Părea foarte curând. Mai erau de fapt zece zile până să vină copiii lui Logan, dar oricum nu era prea mult timp. Nora a privit în jur și, negăsind un buștean convenabil, s-a așezat în iarbă, la marginea cărării. Logan s-a așezat și el lângă ea.

– Da, este o conversație pe care se cuvine să o purtăm stând jos, nu-i așa? Să nu mă înțelegi greșit, Nora, vreau să-mi cunoști copiii. Chiar sper că vei sta și cu noi, dacă nu te înspăimântă ideea. Vreau și ca ei să știe de noi. Dar cât timp vor fi aici, nu voi mai fi așa de liber. Iar după aceea...

– După aceea, te întorci în Noua Zeelandă.

– Exact. Este foarte departe, Nora.

– Nici nu ar putea fi mai departe.

– Chiar aşa, nu poate fi mai departe.

Şedeau unul lângă altul pe iarbă, privind cărarea. O altă pereche a apărut la orizont, strigând şi râzând. S-au uitat la Nora şi la Logan şi au dispărut printre copaci.

– Aşadar, ce ai dori să faci? a întrebat temătoare Nora. Asta dacă vrei, în general, să faci ceva!

– Aş dori să te întinzi pe jos, chiar aici, şi să te tăvălesc printre tufişuri. Aş vrea să te răpesc când plec şi să te iau cu mine. Aş dori să jefuiesc o bancă pentru ca să-mi pot muta toată familia aici, indiferent dacă vor sau nu, şi nu ar mai trebui să mergi niciodată la serviciu şi am putea să continuăm să ne plimbăm, să înotăm şi să facem sex nebunesc, să bem vin la lumina stelelor... dar, realist vorbind...

– Realist vorbind, opţiunile tale sunt mult mai limitate.

– Mult mai limitate. Realist vorbind, este aşa: mă duc acasă, continui să-mi cresc copiii, aştept până devin adulţi. Adică, până devine Sylvie adultă. Ceea ce va fi... peste şase ani, dacă o consider adultă când pleacă la universitate. Sau niciodată, dacă vom avea acea relaţie pe care o aveţi tu şi mama ta.

Nora a desfăcut braţele.

– Foarte nostim.

– Şi între timp, vei cunoaşte alt bărbat care este mai aproape de tine. Aşa că aici am nevoie de contribuţia ta, fetiţa lu' mămica! Vezi vreo modalitate să-mi lărgesc opţiunile? De pildă, ai putea să vii în vizită. Oricând. Dar este o relaţie la o distanţă al naibii de mare. Va fi frustrantă, obositoare, stresantă, lipsită de spontaneitate, costisitoare...

– Stop! a strigat Nora, acoperindu-şi urechile. Înţeleg, înţeleg!

– Scuze. Îmi spun – mie, nu ţie – pentru că mă agăţ de gândul acesta nebunesc că se poate, ştii? Că puteam face asta... dar cum? Şi s-ar putea să nu fie ceea ce îţi doreşti. Nora, vorbesc serios, dacă vrei să fie numai vara aceasta, voi înţelege.

– Crezi că asta simt? Că îmi doresc numai o mică aventură de vacanţă?

– Nu, ştiu că nu este aşa. Dar eşti într-o perioadă de tranziţie, te strădui să-ţi dai seama ce îţi doreşti de la viaţă. Nu vreau să-ţi mai adaug şi alte complicaţii. Dacă îmi vei spune că cel mai bun lucru pentru tine este să păstrăm aceasta – noi – aici, numai pentru această vară, când este frumos, dar este numai o

parte a tranziției... ei bine, o să-mi pară foarte rău, da. Dar doresc ce e mai bine pentru tine.

Nora și-a pus capul pe umărul lui.

– Ești nemaipomenit. Și ai dreptate, nu este ușor să văd drumul înainte. Dar tu nu ești o complicație și nu vreau ca această vară să fie tot ce vom avea, așa că, dacă există o soluție, hai să o găsim!

A simțit cum o sărută pe păr.

– Nici nu știi cât de fericit sunt să aud asta. Nu ușurează lucrurile, dar înseamnă că simți la fel ca mine. OK, deci am fost împreună două luni. Este mai nimic, de fapt. Dar voi fi sincer, pentru că nu avem timp să fim altfel. Simt de parcă – te rog să nu crezi că sunt nebun – aș fi cunoscut persoana cu care doresc să fiu. Știi? Să zicem, așa, pentru următorii cincizeci de ani. Crezi că mi-am pierdut mințile?

Nora a negat din cap.

– Și eu simt la fel.

– Slavă Domnului că este așa. Dar dacă am locui amândoi în Anglia, cum ar merge? Nu ne-am muta imediat împreună, nu-i așa?

– Sigur că nu.

– Pentru că nu am vrea să grăbim lucrurile, nu-i așa? Am dori să facem lucrurile pas cu pas, să ne bucurăm de ele? Nu-i așa?

– Da. Și pentru că vrem ca și creierele noastre să aibă timp să ajungă din urmă inimile, să fim siguri că sentimentele nu sunt izolate într-un bulă de aer. Știi? Cred că acesta este lucrul esențial pentru mine. Nu vreau să se termine, dar se va termina oricum. Chiar dacă ai locui în această țară, vara tot s-ar sfârși și ar trebui să ne întoarcem la lucru și la treburile noastre, dar vom trece într-o fază nouă, nu-i așa?

– Exact. Și totul s-ar petrece firesc. Dar dacă dorim să se întâmple ceva, trebuie să facem ceva. Este ceva care funcționează foarte bine pentru mine în alte domenii ale vieții. Dar când este vorba despre relații...

– Nu se pot forța lucrurile. Știu. Este ca și când ai încerca să faci florile să se deschidă.

– Da.

Au tăcut, cufundați în gânduri. Mierla, considerând că acum fac și ei parte din peisaj, a sărit afară din tufișuri ca să stea la soare, cu ciocul deschis, cu gâtul frumos tremurând, și a dat drumul trilurilor. Era așa de bine, se gândea Nora, să fii

cu un om care poate să stea în tăcere, să o țină îmbrățișată, îmbătându-se pur și simplu cu frumusețea momentului. Simon și-ar fi scos până acum de mult telefonul. Ar fi fotografiat pasărea, ar fi căutat pe internet și i-ar fi ținut Norei o prelegere despre ornitologie.

– Hei, Logan! a spus în final Nora. Ai așteptat cu atâta nerăbdare să-ți vină copiii aici. Nu-ți strica această bucurie, nu te lăsa întristat. O să o rezolvăm noi cumva. Totul este bine, a conchis ea, folosind una din expresiile lui.

– Da, totul e bine, mulțumesc, Nora.

Au pornit din nou la drum, ieșind din umbra pădurii și trecând pe lângă o biserică singuratică. După cum susținea Logan, devenit recent mare amator de istorie a Angliei, până aici ajunseseră cândva bandele invadatorilor lui Napoleon. Se bizuiau pe sprijinul localnicilor ca să răstoarne sistemul, dar nu au avut parte de el, i-a explicat Logan.

– Cunoscând aceste locuri, probabil că toți erau prea relaxați ca să dorească să lupte, a spus Nora, gândindu-se la Kaitlin și Danny, la Portia și Lil. Darren! Probabil nu doreau decât să se relaxeze și să se bucure de vremea frumoasă.

În drum spre casă, s-au oprit să ia masa la un restaurant pitoresc pe care îl zăriseră la ducere. S-au așezat la o masă din colț cu vedere spre grădină și au privit pajiștea care devenea cenușie, apoi violet, pe măsură ce se apropia înserarea.

Erau la jumătatea drumului spre casă, când Nora și-a amintit să-și verifice telefonul, ceea ce ar fi fost neurologic imposibil în viața ei de dinainte. L-a scos din rucsac să vadă dacă sunt mesaje de la Kaitlin sau de la Buni. Dar nu era decât un apel pierdut de la un număr din Tenby pe care nu l-a recunoscut. Era ciudat să primească un telefon de la un număr necunoscut cu prefix de Tenby. Kait, serviciul lui Kate, Molly, Danny, Lil, Portia, doamna Watkins și chiar și librăria erau salvate la „Contacte". Poate că era cineva care greșise numărul sau cineva care voia să-i vândă ceva.

– Aveți un mesaj, a anunțat-o vocea Verei, mesageria vocală. Apăsați tasta unu ca să ascultați mesajul.

Nora a apăsat.

– Alo... Nora? Domnișoara Banquist? a spus o voce bărbătească profundă, pe care nu a recunoscut-o. Era o voce plină, cultivată, la auzul căreia s-a încălzit imediat. Aici este Leo Jones... adică Jones, proprietarul casei, vreau să spun. Am primit e-mailul în dimineața aceasta și... ei bine, m-am întors la Ten-

by. Crezi că am putea să ne vedem? Nu vreau să deranjez, nu-ți iau mult timp. Și, desigur, nu ai nici o obligație. Oricum, te rog să mă suni când îți este convenabil. Numărul meu este...

Nora a apăsat pe „Salvează" și a închis. Jones. În Tenby. Unde în Tenby? Ea și Kait stăteau în casa lui! Ce cumplit. Se întorsese definitiv? Bineînțeles că avea voie să se răzgândească și să se întoarcă acasă.

– Necazuri? a întrebat Logan, mutându-și privirile de la drumurile întunecoase de țară la chipul ei.

– Nu, da, nu știu. Ghici cine a fost?

– *Dansez pentru tine*?

– Da, sunt înnebuniți să mă aibă pe mine în show. De fapt, a fost Jones.

– Jones? Dumnezeule! Era în legătură cu e-mailul tău?

– Așa cred. A spus că l-a citit în dimineața aceasta și că vrea să ne vedem. Logan, este în Tenby!

Logan a fluierat.

– Stai așa! Adică a citit e-mailul în această dimineață și a venit imediat la Tenby?

Nora s-a uitat la ora apelului. Trei și cincisprezece.

– Cam așa ceva. Dacă l-a citit în dimineața aceasta la Londra... da. Trebuie să fi sărit imediat în mașină sau în tren.

– Iisuse! Dar chiar că vrea să vorbească cu tine!

– Așa cred! O, Logan, crezi că s-a întors definitiv? Crezi că eu și Kait va trebui să ne mutăm de acolo mai devreme decât ne-am planificat? Adică, a spus șase luni, dar are peste șaptezeci de ani. Nu putem să continuăm să locuim acolo și să lăsăm un om în vârstă fără adăpost.

– O să fie bine, a spus Logan. Poate că este în vârstă, dar nu este bătrân. Nu din moment ce expune lucrări de artă de prima mână, se pregătește să se ducă la Lisabona și este gata într-o clipă să străbată toată țara. Și sunt sigur că nu își va retrage promisiunea. Cred că, atunci când te vei întâlni cu el, vei afla mult mai multe lucruri pe care nu le-ai știut niciodată despre mama ta. Cred că vei primi răspuns la multe întrebări.

CHLOE

Următoarele două ore au fost o ceaţă deasă şi neagră pentru Chloe. Iestyn a venit lângă ei şi a încercat s-o ţină în braţe, dar ea l-a respins. După Michael, nu mai voia să o atingă nimeni. Şi dacă nu ar fi venit la această întâlnire stupidă cu Iestyn, dacă nu ar fi fost atât de vanitoasă, de proastă şi de uşor impresionabilă, Llew nu ar fi zăcut acum aici.

Au venit oamenii de la ambulanţă. Ambulanţa era în port. După ce îi vor face o evaluare, îl vor duce pe Llew pe targă. Lui Chloe i se părea că se mişcă intolerabil de încet.

– O să se facă bine? gemea ea. O să fie bine?

Unul dintre bărbaţi, un tânăr cu părul negru şi faţă aspră, a propus să o ducă cineva acasă. Chloe s-a dat înapoi ca un animal sălbatic şi a refuzat. Ambulanţierul a văzut bluza ei descheiată, s-a încruntat şi i-a aruncat o privire piezişă lui Iestyn.

-Ţine-o departe, a poruncit el scurt.

Evenimentele se succedau parcă într-o serie de scene deconectate. Chloe s-a aşezat în nisip şi a început să plângă. Llew a fost pus pe targă şi dus de acolo. Chloe a sărit în picioare şi a alergat după ei, implorându-i să o ia şi pe ea. Dar uşa ambulanţei s-a trântit, în timp ce Llew era tot inconştient.

– Este singur! a ţipat Chloe, străduindu-se să respire. Nu se poate să se trezească şi să fie singur! Trebuie să fie cineva cu el.

Iestyn i-a încheiat bluza lui Chloe şi a dus-o până la cel mai apropiat hotel, unde i-a cumpărat o băutură şi a telefonat la Kite Hill. În tot acest timp, Chloe plângea şi tremura fără întrerupere.

Următorul lucru de care îşi amintea Chloe era hotelul la care se afla împreună cu mătuşa Susan, cu unchiul Heinrich şi domnul Jones. Nu înţelegea întrebările din jurul ei, deşi privirile pline de ură pe care i le arunca domnul Jones îşi atinseseră ţinta. Cu toate acestea, insista să vină imediat cu ei.

– Nu putem pierde timpul aici, a strigat el, trebuie să mergem la băiatul meu!

Apoi s-au înghesuit cu toţii în Fordul albastru al unchiului Harry, care se zgâlţâia prin noaptea întunecoasă, în timp ce adulţii murmurau ceva despre Rookwood. Chloe nu ştia cine sau ce este Rookwood, dar ştia că, dacă domnul Jones era în maşină, înseamnă că merg la Llew, iar dacă mătuşa Susan este acolo, că ea este în siguranţă, aşa că şi-a permis să se detaşeze total de situaţie, iar mintea i-a devenit o foaie albă.

Data următoare când s-a conectat la realitatea din jur a fost în sala de aşteptare a unui spital, împreună cu unchiul şi cu mătuşa ei. Şedeau pe scaune roşii şi cafenii, iar în aer plutea miros de antiseptic. Lumina era strălucitoare şi o dureau ochii.

– Llew? a întrebat în şoaptă.

– Tatăl lui este cu el. Doctorii au spus că trebuie să aşteptăm aici, a spus unchiul Harry.

– Unde suntem?

– În Cardiff, la Rookwood.

Sigur că da, spitalul mare. Merseseră cu maşina până la Cardiff? Nu-şi amintea.

– Şi Llew e bine? Ce spun doctorii?

Mătuşa Susan era îngrijorată.

– Nu ne-au spus nimic. Este prea devreme. Chloe, să-ţi aduc ceva? Poţi să ne spui ce s-a întâmplat?

Dar Chloe a negat din cap. Nu-şi amintea. Nu voia să-şi amintească. A observat că purta un pulover gros. Probabil că i-l pusese cineva pe ea. Era puloverul unchiului Harry. Şi-a băgat mâinile în interiorul mânecilor lungi. Mătuşa Susan şi-a pus un braţ pe umerii ei, iar Chloe s-a lipit de ea, ca şi când aceasta ar fi fost colacul ei de salvare spre tot ceea ce cunoştea, singura cale înapoi, spre un sfârşit fericit.

Ceasul de pe perete arăta că trecuse mult timp. În cele din urmă, un doctor înalt cu un ciuf de păr cărunt, ca o caricatură de om de ştiinţă, s-a oprit în faţa lor. Era calm, ceea ce i-a dat lui Chloe speranţa că nu avea să le comunice nimic grav.

– Trebuie să vă spun repede. Trebuie să mă întorc la Leonard, dar înţeleg că dumneata, domnişoară, ai fost acolo şi ai văzut ce s-a întâmplat.

Braţul mătuşii Susan s-a strâns în jurul ei. Chloe a înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap.

– Poţi să-mi povesteşti? Uneori, ne ajută dacă ştim ce anume a provocat trauma. Este clar că a primit o lovitură foarte puternică. L-a lovit cineva?

Chloe a negat din cap. Nu voia să povestească despre aceasta, dar dacă îl va ajuta pe Llew, trebuia...

– A fost un bolovan.

– Un bolovan? Cum aşa?

– Credem că a fost un fel de alunecare de teren, a spus unchiul Harry, cu o privire ciudată, de parcă nu-i venea să creadă.

– Alunecare de teren? În Tenby?

– Da, a spus Chloe. Stâncile... au început să alunece, iar Llew alerga spre mine. A fost prins în ploaia de bolovani şi bulgări de pământ. Cei mai mulţi erau bulgări de pământ, dar au căzut şi câteva pietre. Llew a căzut şi am văzut... am văzut o piatră cam aşa de mare care a ricoşat din el. Am crezut că l-a lovit în cap.

– A, înţeleg. Nu, l-a lovit în gât.

– O, asta e bine! a strigat Chloe. Nu-i aşa?

– Da şi nu! Bănuim că i-a provocat o leziune pe măduva spinării din zona gâtului, iar aceasta ar putea să-i afecteze folosirea mâinilor şi a picioarelor. Este prea devreme să spunem ce fel de traumă a suferit. Vom şti mai multe mâine. Depinde dacă îi va reveni sensibilitatea în membre în următoarele câteva ore.

– Leonard nu-şi simte mâinile şi picioarele? a exclamat mătuşa Susan îngrozită.

– Deocamdată, nu! Dar şi-a recăpătat cunoştinţa numai pentru scurt timp şi a suferit o traumă serioasă. E prea devreme, cum se spune!

– Pot să-l văd? a întrebat Chloe. Vă rog! Sunt cea mai bună prietenă a lui.

– Din păcate, nu pot permite asta acum. Leonard are nevoie de repaus total şi mai trebuie să-i facem şi alte analize. Vă rog să vă simţiţi confortabil aici, aşa cum puteţi.

După ce a plecat doctorul, Chloe s-a aşezat jos. Cei trei s-au uitat unul la altul.

– Este în viaţă, a spus unchiul Harry. Acesta este primul miracol. Este un lucru minunat. Trebuie să fim recunoscători.

– Dar dacă nu va mai putea merge niciodată? a şoptit Chloe. O, unchiule Harry, dacă îşi pierde picioarele?

– Nu le va pierde, a spus cu convingere unchiul Harry. Este tânăr şi puternic şi avem deja veşti mai bune decât am fi putut spera. Rana nu va fi aşa de gravă.

Chloe a lăsat capul în jos. Ochii albaştri ai unchiului Harry erau prea mult pentru ea în acel moment. Simţea amânarea unei pedepse pe care nu o merita. Doctorul nu întrebase de ce alerga Llew spre ea în timpul unei alunecări de teren. Era doctor, nu poliţist, pe el îl interesau numai faptele referitoare la starea fizică a lui Llew. Dar Chloe... Chloe ştia toată povestea. Numai că nu ştia cum o va putea povesti vreodată cuiva. Dacă Llew era rănit, o, dacă Llew îşi pierdea picioarele din cauza ei, dacă nu va mai putea niciodată să alerge, să înoate sau să hoinărească din nou prin Tenby... Chloe şi-ar dori să moară.

NORA

Era prea târziu să-i mai telefoneze lui Jones în seara aceea.

– Dumnezeule, sper să nu creadă că îl ignor, se agita ea lângă Logan tot restul drumului cu maşina. Sper să nu creadă că nu vreau să mă întâlnesc cu el.

– O să-şi imagineze că eşti ocupată, a spus Logan, liniştitor ca întotdeauna. Relaxează-te, draga mea, ai să-l suni mâine-dimineaţă.

Nora ştia că are dreptate, dar a mai ascultat mesajul încă de două ori pe drum – şi încă o dată înainte să se ducă la culcare – încercând să sesizeze fiecare nuanţă din tonul lui. A perceput emoţia din vocea lui. Vorbea politicos şi ca un profesionist, cu cuvintele unui om obişnuit să aibă de-a face cu tot felul de oameni. Dar tonul lui era acela al unui băieţel care abia aşteaptă să vină Crăciunul. Sau vara.

Logan nu a rămas la ea peste noapte. Amândoi voiau să se trezească devreme a doua zi, Logan ca să o ajute pe Molly cu copiii – Andy era plecat – iar Nora ca să-l sune pe Jones.

– Poate că nu va avea timp să se întâlnească cu mine mâine, a speculat Nora. Probabil că are o mulţime de treburi de făcut acum, dacă s-a întors aici. O, Doamne, Logan, n-am să pot dormi deloc în noaptea asta.

– Ai să-l vezi mâine, a asigurat-o Logan. Dacă omul a făcut tot drumul până la Tenby imediat, va lăsa totul ca să se vadă cu tine. Calm, iubito, calm!

Mai uşor de spus decât de făcut, se gândea Nora, în timp ce intra în casă, simţind încă pe buze sărutările lui. Nu putea să-i spună nici măcar lui Kaitlin, pentru că în seara aceasta stătea la părinţii ei.

Tipic! I se întâmpla foarte des în ultima vreme. De două ori, Norei i se păruse că o aude plângând noaptea, dar când o întrebase, Kaitlin negase. Chiar şi aşa, Nora rămăsese convinsă că nu se mai gândea deloc la Milo, aşa cum afirma. Câteva luni nu însemnau foarte mult după ce ai locuit împreună cu cineva. Şi indiferent ce vârstă ai fi avut, nimic nu era mai plăcut

decât să fii alintat. Era unsprezece și un sfert. O oră foarte bună de mers la culcare. Chiar că trebuia să încerce să doarmă. Trebuia să încerce.

A doua zi era o dimineață perfectă. Cerul albastru, marea vălurită, casele strălucitoare în culori pastelate, soarele auriu. Ca un desen de copil. Nora s-a trezit devreme și și-a făcut un ceai. S-a cuibărit pe locul de la geam. Cât de devreme putea să sune? Oamenii din generația aceasta se trezeau devreme. Pe de altă parte, Jones era artist... aceasta probabil îl făcea să fie atipic. A simțit dintr-odată că fierbe de nerăbdare. Urma să-l cunoască pe Jones! În sfârșit, avea să-l cunoască pe omul care îi dăduse posibilitatea să petreacă vara la Tenby, care pictase acele tablouri admirabile, care fusese cândva cel mai bun prieten din lume al mamei ei!

S-a forțat să mănânce un mic bol cu cereale, să facă un duș, iar apoi, la nouă și zece, l-a sunat. A răspuns după a treia sonerie.

– Alo, Jones? Adică, domnul Jones? Aici Nora Banquist. Sper că nu v-am sunat prea devreme. Nu am primit mesajul dumneavoastră decât ieri foarte târziu...

– Nora! Ce minunat! Vrei să luăm micul dejun?

– O, da! Adică am mâncat, dar voi fi încântată să beau o cafea cu dumneavoastră. Vreți să veniți aici, acasă? Adică, acasă la dumneavoastră?

– Nu, nu, nu vreau să vă deranjez! Ce ați zice dacă v-aș invita la Cabana? Au cea mai bună cafea din Tenby. Și dacă descoperi că ai poftă de un al doilea mic dejun, ceea ce îți recomand cu toată căldura de când am văzut *Stăpânul inelelor*, să știi că servesc și o mâncare excelentă.

Nora a zâmbit. Era ca și când și-ar fi aranjat o întâlnire cu un prieten vechi și drag.

– Ador Cabana. Poate că o să iau și eu un corn. Ce oră vă convine?

– Acum? În zece minute?

– Perfect.

Încântată că era deja îmbrăcată, Nora i-a trimis un mesaj lui Logan ca să-l țină la curent, și-a luat poșeta și a ieșit în fugă. Nu-i trimisese nici un mesaj lui Kaitlin, deși se simțise tentată. Nu voia să-și facă griji în privința casei dacă nu era cazul. Iar după ce vorbise cu Jones, bănuia că nu este cazul.

A dat buzna în Cabană şi a privit în jur. Nu putea să-l confunde, chiar dacă nu-i văzuse fotografia la galerie. Era foarte înalt, puţin adus de spate. Avea un păr cărunt bogat, care stătea în toate direcţiile, şi cei mai pătrunzători ochi căprui-verzi-aurii. Purta blugi, o cămaşă albă şi o eşarfă în dungi - coton indian - legată la gât. Arăta ca o persoană pe care ar fi dorit s-o cunoască în orice împrejurări, şi-a spus Nora, privind la el.

- Nora. A traversat încăperea spre ea şi i-a luat amândouă mâinile în mâinile lui. Ce bucurie să te cunosc, draga mea. Mulţumesc că ai venit. Mulţumesc.

- Nu, eu vă mulţumesc! a protestat Nora. Este minunat... din aşa de multe motive! Am atât de multe lucruri să vă întreb! Nici nu ştiu de unde să încep!

- Exact aşa simt şi eu. Să stăm jos. Poate că ar trebui să comandăm ceva, iar după aceea să discutăm ceea ce dorim să ştim.

Norei îi revenise pofta de mâncare. A comandat croasant, cereale de ovăz, fructe de pădure şi o cană de cafea. Jones a comandat mic dejun galez complet şi o cană de ceai galez Paned Cymreig. După ce au terminat cu comanda, s-au uitat unul la altul cu un fel de uimire.

- Am senzaţia că te cunosc, a murmurat el emoţionat. Semeni aşa de mult cu ea.

Nora a râs!

- Nu semăn! În primul rând, sunt de zece ori cât ea!

Jones a scuturat din cap.

- Părul tău şi felul cum îţi cade, bărbia elegantă, zâmbetul dulce! Abia aştept să-ţi pun o mie de întrebări, a spus Jones, dar ar fi foarte nepoliticos din partea unui gentleman. Dumneata mai întâi!

- OK! Ei bine, în primul rând doresc să vă mulţumesc încă o dată pentru că aţi fost atât de generos cu casa.

- Nora, mi-ai mulţumit! De mai multe ori! Amândouă mi-aţi mulţumit.

- Da, dar nu înţelegeţi. Am avut amândouă atât de multe... amândouă aveam mare nevoie de un strop de noroc, ştiţi? Şi ni l-aţi dat! Înseamnă enorm. Dar acum sunteţi acasă şi poate că doriţi să vă preluaţi casa. Şi noi vom înţelege perfect...

- Doamne fereşte, nu, Nora! Te rog să stai liniştită. Ultimul lucru pe mi-l doresc este să anulez aranjamentul nostru. Trebuie să staţi aşa cum ne-am înţeles.

– Până la 9 septembrie, i-a amintit Nora. Data era înscrisă cu fierul roşu în memoria ei.

– Atunci, aşa rămâne. Nu vă dau afară.

– Dar... trebuie să fie neplăcut să fii acasă, dar nu în casă! Unde staţi?

– Este o cameră la Cele Trei Clopote. O, nu, este foarte bine, a adăugat el, văzând expresia ei dezamăgită. Eu sunt mai altfel, Nora, aşa am fost întotdeauna. Crede-mă, sunt obişnuit cu un stil de viaţă itinerant. Ceea ce vreau cu adevărat este... ei bine, asta. Să stau de vorbă cu dumneata. Mama dumitale e bine?

– E bine, domnule Jones. Este în Italia cu nişte prieteni.

– Şi tatăl dumitale? Este cu ei?

– O, tatăl meu ne-a părăsit când aveam un an. Nu l-am văzut de treizeci şi nouă de ani.

– Sunt un prost. Îmi pare sincer rău, Nora.

– O, nu trebuie să vă pară. Nu l-am cunoscut niciodată, iar mama şi cu mine ne-am simţit foarte bine împreună. Mai bine decât bine. Şi mama... ei bine, nu cred că i-a dus prea mult dorul, ca să fiu sinceră. Sunt sigură că a ţinut la el, dar nu cred că l-a iubit, ştiţi?

– Ştiu.

A încuviinţat din cap, cu o privire caldă şi inteligentă. Era departe de a fi pensionarul confuz şi ramolit descris de fiica lui, iar Norei îi venea să râdă.

– Şi acum? S-a recăsătorit?

– Nu, niciodată. Am fost întotdeauna numai eu şi mama.

– Înţeleg.

Chipul lui exprima un amestec extraordinar de uşurare, neîncredere şi speranţă. Nora se întreba dacă se cuvine să vorbească în felul acesta despre mama ei cu un străin, dar avea instinctiv încredere în el.

– Şi te rog, a adăugat el cu un zâmbet larg, plăcut, nu-mi mai spune domnul Jones. Spune-mi Leo. Sau, dacă vrei, poţi să-mi spui Llew.

CHLOE

La trei săptămâni după accident, Chloe stătea ghemuită pe canapea în salonul de la Kite Hill, îmbrăcată cu același pulover al unchiului Harry. Lui Chloe îi era mereu frig de trei săptămâni. Nu mai plecase din Tenby. Domnul Jones refuzase să o lase să-l vadă pe Llew la spital, iar Chloe insistase să rămână până când vor veni acasă.

– Este șocat, sărmanul băiat, spuneau vecinii. Erau zdraveni amândoi, iar acum nu se știe ce se va alege de băiat. Iar domnul Jones este înnebunit de durere! Dă degeaba vina pe tânără, când de fapt a fost o catastrofă naturală, iar Leonard a fost nechibzuit, ca de obicei. O tragedie, dar nu este vina nimănui. Domnul Jones a fost întotdeauna ciudat. Și soția l-a părăsit...

Dar Chloe știa adevărul: avea dreptate să dea vina pe ea. Fusese rea – Michael spusese așa și domnul Jones spunea la fel. Nu meritase iubirea lui Llew. Fusese vanitoasă și oarbă, se dusese la întâlnire cu Iestyn când știa că îl rănește pe Llew, se gândea că Iestyn este mai potrivit pentru ea și nu apreciase cum se cuvine lucrul cel mai de preț pentru ea din întreaga lume. Nu-l atrăsese pe Michael, asta știa, dar fusese pedepsită pentru superficialitatea și egoismul ei – și la fel și Llew.

Despre Michael se spuneau lucruri urâte. În seara aceea nefericită, ieșise în oraș cu Annie Williams. Annie era înnebunită după el de mai multe zile, îi spusese mama acesteia mătușii Susan, amețită ca toate fetele de chipul lui frumos, dar acum nu mai voia să-l vadă niciodată. Devenise foarte dur spre sfârșitul serii, spusese Annie. Atât de dur, încât fata se speriase. Îl respinsese și fugise acasă sigură, lăsându-l să bântuie de unul singur noaptea prin The Croft. Și Annie era întotdeauna o fată atât de blândă, de politicoasă. Probabil că o speriase rău de tot ca să facă una ca asta. Ce îl apucase atunci pe Michael? Poate că i se urcase succesul la cap și nu mai accepta să i se refuze ceva. Mătușa Susan nu spusese prea multe.

Chloe auzise toate acestea din camera de alături. Acum ştia ce făcea aşa de târziu pe ţărmul nordic. Probabil că era furios şi frustrat din cauza lui Annie şi atunci dăduse peste ea, stând de una singură... Noaptea, în mansardă, se trezea mereu din coşmaruri în momentul în care o pereche de braţe o cuprindeau pe la spate şi simţea o respiraţie fierbinte pe piele. Visele erau amestecate cu bulgării de pământ care se rostogoleau şi îi îngropau pe Llew, Chloe, Megan, Iestyn. Victima era alta în fiecare noapte, dar era întotdeauna o persoană la care Chloe ţinea şi întotdeauna din vina lui Chloe. Cel puţin acolo sus, sub acoperiş, nu-i auzea nimeni suspinele.

Chloe îşi rodea unghiile. Llew ieşea astăzi din spital şi îl va vedea, indiferent dacă domnul Jones era de acord sau nu. Ce putea să facă? Să-i ţină despărţiţi pentru totdeauna? Trebuia să-l vadă, trebuia să-l asigure că totul va fi bine. Şi... şi mai trebuia să-i spună că îl iubeşte. Fusese în inima ei toată noaptea aceea; când fusese cu Iestyn, în clipele de groază cu Michael şi când îl văzuse pe Llew alergând prin ploaia de bulgări de pământ. Llew trebuia să ştie toate acestea. Cu siguranţă că va însemna ceva pentru el în aceste momente cumplite. Chloe încă nu auzise concluziile doctorului. Poate că nu era chiar aşa de rău şi vor reveni la normal foarte curând. Sau...

Toate acele frământări în legătură cu găsirea unui loc de muncă şi cu plecarea de acasă, apoi dacă va mai putea să-şi petreacă vacanţa la Tenby i se păreau acum fără rost. Era bine să fii adult, pentru că însemna că pot fi împreună cu adevărat. Chloe dorea aceasta mai mult ca orice altceva. Dar Llew nu ştia nici măcar dacă ea îşi dorise asta vreodată.

A sărit în sus când s-a trântit uşa de la intrare. Zilele acestea era sperioasă ca un pisoi. Apoi, Megan a năvălit în încăpere.

– Este acasă, a spus ea fără nici o introducere. Leonard este acasă.

– Cum aşa? s-a mirat Chloe, ridicându-se în picioare şi privind în jur, ca şi când s-ar fi aşteptat să-l vadă pe domnul Jones în orice colţ, arătând acuzator cu degetul spre ea.

– Domnul Jones i-a spus tatălui tău că nu se întoarce până la ceai.

– Nu ştiu ce i-a spus, a ridicat Megan din umeri, dar l-am văzut, Chloe, aşa cum îţi spun. Un taxi s-a oprit în faţa casei lor, iar domnul Jones l-a dus în braţe înăuntru. Am venit imediat să-ţi spun.

– Mulţumesc, Megan.

A alergat acasă la Jones. Era pentru prima dată când pleca singură de acasă după accident. Inima îi bătea nebuneşte în piept, dar nu numai din cauza efortului. Culorile de afară păreau diferite – dure, stridente – şi zgomotele mai puternice. Simţea că are vânătăi peste tot, ca şi când orice contact cu orice lucru ar fi fost dureros. Era o lume în care cerul putea să se prăbuşească, în care oamenii pe care îi iubea puteau fi striviţi, unde oamenii se puteau uita la ea şi să înţeleagă total greşit intenţiile şi sentimentele ei. Nimic nu mai era sigur.

Tatăl lui Llew i-a deschis uşa, părând agasat.

– Ce cauţi aici? a strigat el. Nu eşti bine-venită. Abia ne-am întors, îl instalez pe Leonard.

– Vă rog, domnule Jones. Îmi pare rău dacă este un moment nepotrivit. Dar am aşteptat atâta, trebuie să-l văd, trebuie.

– Întotdeauna este vorba numai despre tine, nu-i aşa? Băiatul ăsta s-a gândit întotdeauna numai la tine. Necazul este că şi tu te-ai gândit tot numai la tine. Dar poate că ăsta nu este cel mai bun lucru pentru el. La asta te-ai gândit? De asta îţi pasă?

– Sigur că îmi pasă! Este cel mai bine pentru el. Llew va dori să mă vadă. Am lucruri importante să-i spun. Şi trebuie să ştiu ce au spus doctorii. Vă rog, domnule Jones, nu puteţi ţine secret pentru totdeauna! Ştiţi cât de mult... cât de mult ţin la Llew.

Domnul Jones a privit-o dezgustat.

– Este un moment intim, fetiţo! Du-te acasă! a spus el şi i-a trântit uşa în faţă.

Chloe a rămas în prag. Panica cu care se luptase periodic din acea noapte fatală ameninţa să o cuprindă din nou. Simţea cum i se accelerează respiraţia şi începe să i se învârtă capul; într-o secundă, cerul va deveni negru... Nu putea permite să i se întâmple aşa ceva aici. Fără să mai stea pe gânduri, a deschis uşa. Bucătăria era pustie, dar auzeau voci în salon. S-a dus acolo.

– Ce naiba! a explodat domnul Jones. Ţi-am spus să pleci! Nu poţi să te năpusteşti înăuntru ca şi când ai locui aici! Pleacă imediat sau vorbesc cu unchiul tău şi îi spun să te ţină acasă.

– Vă rog! a şoptit Chloe, rezemându-se de perete. Te rog, Llew!

– Las-o să stea, tati, a spus Llew cu o voce slabă de pe canapea. E în ordine.

Domnul Jones i-a aruncat o privire furioasă fiului său.

– Tot mai vrei să o vezi chiar şi acum, după toate astea?

– Bineînţeles. Nu este nimic din vina ei, tati. Şi trebuie să-i spunem asta. Eu trebuie să-i spun. Vrei să ne laşi puţin singuri, te rog?

Domnul Jones a privit lung la Llew un minut, apoi a ieşit din încăpere cu o exclamaţie de dezgust.

Chloe s-a apropiat cu picioarele tremurând de canapea. Numai vederea lui Llew o ajuta să se concentreze, ca şi când i s-ar fi reparat busola stricată.

– Trage-ţi un scaun.

S-a aşezat lângă el, neştiind cum să-l atingă acum. Avea un morman de pături peste el care îi acopereau picioarele. S-a aplecat să-l sărute pe obraji şi i-a simţit mirosul cunoscut.

– O, Llew! a şoptit. O, Llew, în sfârşit!

S-a lăsat în genunchi pe jos, uitând de scaun, şi a început să plângă. Llew nu s-a mişcat ca s-o atingă, iar când în cele din urmă s-a oprit din plâns, Chloe era înspăimântată la gândul că probabil nu poate. A ridicat privirile spre el.

– Llew, eşti...?

Nu putea să întrebe, eşti bine? Era ridicol.

– Cum te simţi? a întrebat în cele din urmă. Vreau să spun, ce a spus doctorul? Cum te simţi?

Sub pături s-a produs o mişcare, iar Llew a întins încet spre ea o mână, cu degete palide. Chloe a strâns-o puternic.

– Mi-a fost aşa de tare dor de tine, a murmurat ea. Am fost aşa de îngrijorată. O, Llew, nici nu ai idee! Te rog să-mi spui totul. Nu mai vreau să ne despărţim niciodată aşa de mult.

Llew i-a aruncat o privire ciudată.

– Dar ne vom despărţi, Chloe. Te vei duce acasă şi totul va fi altfel acum. De fapt, de ce nu eşti acasă? Ar fi trebuit să pleci până acum!

– Cum poţi întreba aşa ceva? Am rămas pentru tine. Am aşteptat şi am tot aşteptat. Am vrut să vin la Cardiff să te văd, dar tatăl tău...

– A crezut că aşa e cel mai bine. Doctorul a spus că am avut un şoc cumplit şi că va dura mai mult până mă voi obişnui cu totul.

– Înţeleg. Chiar înţeleg. Dar nu puteam să plec acasă, Llew. Şi nici acum nu vreau să plec. Am să rămân la mătuşa Susan şi o să fim împreună şi o să trecem prin asta.

– Chloe, a spus el blând. Nu va fi aşa. Doctorii au spus...

O umbră întunecată i-a acoperit fața palidă, colțuroasă, iar Chloe s-a cutremurat. Llew se lupta să-și stăpânească lacrimile.

– Doctorii au spus că nu voi mai putea merge niciodată. Uite, ți-am spus. Mă așteaptă o viață cu totul diferită acum.

Trupul lui Chloe era ca gheața.

– Llew, a șoptit ea. E adevărat? Chiar așa au spus?

Llew a încuviințat din cap.

– O, au spus că mulți oameni cu dizabilități pot duce o viață foarte plină și aproape normală, a spus el cu amărăciune. Dar nu am vrut niciodată să fiu normal, Chloe, am vrut să fiu extraordinar. O viață plină. Ăsta este cel mai bun lucru la care pot să sper. O, nu-ți face griji, o să fie bine. Am să fiu bine, mă cunoști, întotdeauna sunt bine. Dar doctorul Meredith avea dreptate. Va dura ceva timp până mă voi obișnui, trebuie să mă aștept la asta.

– Îmi pare rău, Llew. Îmi pare tare, tare rău. Dar sunt siguri? Adică doctorii pot să și greșească, nu-i așa? Nu ai putea să mai întrebi și pe altcineva?

– Am întrebat. Tata a cerut imediat o a doua opinie, firește. I-a explicat totul despre nervii spinali și despre diversele tipuri de leziuni care apar când sunt deteriorate anumite vertebre. Eu am avut două traumatisme – una cervicală, adică la gât, și cealaltă, în partea inferioară a spatelui. Dacă există puțină sensibilitate în primele două zile, acesta este semn bun de recuperare. Eu am avut puțină sensibilitate în brațe și uite ce pot să fac acum!

A ridicat brațul cam doi centimetri și a zâmbit chinuit.

– Uimitor, nu-i așa? Dar cu picioarele este altă poveste. Voi sta într-un scaun cu rotile, Chloe. Totul s-a terminat.

Lui Chloe i s-au umplut ochii de lacrimi, dar a clipit ca să le alunge, căci nu îi erau de nici un folos lui Llew.

– Nu se poate să fie totul terminat. Știu că așa simți acum, dar nu vom accepta să fie așa. Nu știu ce aș fi simțit dacă aș fi fost eu... A făcut o pauză. Dar știu că putem trece prin asta și că vei fi din nou fericit, iubirea mea.

Indiferent dacă remarcase sau nu cuvântul pe care Chloe nu-l mai folosise niciodată, oricum Llew nu a comentat.

– Dar nu ți s-a întâmplat ție, Chloe. Mi s-a întâmplat mie.

– Știu, nu am vrut să...

– Îmi dau seama că ești supărată. Mulțumesc pentru grijă. Dar în chestiunea aceasta sunt singur, Chloe. Adică, sunt sin-

gur cu tata.

– Nu eşti, întotdeauna mă vei avea pe mine. O să rezolvăm lucrurile împreună şi treptat va fi mai bine.

– Chloe, asta nu e varicelă.

Chloe s-a simţit rănită.

– Ştiu asta! Nu sunt proastă!

–Nu, nu eşti. Dar nu cred că ştii... Vreau să spun, am avut o săptămână ca să mă obişnuiesc cu gândul, şi totuşi...

– Fireşte că va dura mai mult de o săptămână, sigur că da! Dar eu ştiu ce spun, Llew. Acesta este şi unul dintre motivele pentru care am venit aici. Trebuie să-ţi spun ceva. În seara aceea... în seara când s-a întâmplat...

– Da. Te simţi bine? Când am văzut... când l-am văzut pe el peste tine şi te-am auzit ţipând... Nu am mai văzut nimic altceva, Chloe, nu am mai auzit nimic altceva. Nu mai contau stâncile, putea să cadă şi cerul şi tot n-aş fi observat. Nu ţi-a făcut rău, nu-i aşa? Nu am venit prea târziu?

– O, Llew, a fost oribil, oribil. Nu am fost niciodată aşa de îngrozită în viaţa mea şi nici nu o să mai fiu. După aceea, am crezut că te-am pierdut, iar asta era chiar şi mai rău. Dar nu, nu mi-a făcut nimic, deşi mi-ar fi putut face. M-ai salvat, Llew, iar tot ce ţi s-a întâmplat este numai din vina mea.

– Nu este vina ta. Nu m-ai rugat tu să vin să te caut. Nu l-ai rugat pe ticălosul acela să te atace. O, Chloe, mă gândesc că imediat ce mă voi reface am să-i rup oasele. Dar nu o să mă mai refac niciodată, nu-i aşa? Nu am să-l mai pot pedepsi...

– Şi o să fie foarte bine aşa, a spus Chloe, încercând să vorbească pe un ton nonşalant. A fost urât, dar nu e treaba ta să-l pedepseşti, Llew. Ai făcut destul, ai făcut ce era important, ai împiedicat răul se producă. Îţi datorez totul. Mulţumesc.

Llew şi-a tras mâna din mâinile ei şi a ridicat-o din nou, întinzându-se spre faţa ei, dar nu a reuşit să ajungă până la ea. Chloe a înclinat capul pentru ca mâna lui să-i atingă obrazul.

– Mă bucur aşa de mult, a şoptit Llew. Mă bucur. Îţi doresc numai lucruri bune, Chloe.

– Şi eu ţie. Şi le vom avea, Llew, într-un fel sau altul. Poate că nu va fi viaţa pe care o aşteptam, dar vom găsi o modalitate să o facem bună.

– Dar aceasta este lupta mea, Chloe. Ţi-am spus. Eşti atât de inteligentă şi de frumoasă... numai lucruri bune pentru tine. Cu mine nu va fi un lucru bun. Nu vreau să fii implicată în asta.

Chloe a pufnit.

– Sunt deja implicată – şi pentru totdeauna. Tocmai asta voiam să-ţi spun. În seara aceea, înainte să... înainte să se întâmple totul...

Şi-a dres vocea. I se părea că totul fusese într-o altă viaţă, când nimic nu era clar şi totul se putea pierde.

– Llew, am realizat ceva ce ştiam de multă vreme, dar nu ştiam că ştiu, pentru că... ei bine, pentru că sunt tânără, aşa cred, iar uneori nu tocmai deşteaptă. Te iubesc. Nu numai ca prieten, Llew. Toate acele visuri de iubire pe care le aveam, despre un cămin şi un soţ minunat, în toate acelea erai tu. Şedeam acolo şi dintr-odată am realizat şi m-am mirat cum de am putut fi atât de derutată. Întotdeauna ai fost tu, iar aceasta nu se va schimba niciodată, nici acum, nici altă dată. Voiam să vin în seara aceea aici şi să-ţi spun. Dar atunci... Oricum, îţi spun acum. Sunt îndrăgostită de tine şi ştiu că eşti tânăr, dar nu vei fi mereu, aşa îmi spun tot timpul, aşa că am să te aştept, Llew Jones. Asta este.

A îngenuncheat şi l-a sărutat pe gură, blând, dar ferm, apoi s-a aşezat pe călcâie ca să-i vadă faţa. În ochii lui erau lacrimi, pielea îi era presărată cu pistrui mici, fini, maronii. Pieptul lui se ridica şi cobora repede şi o privea cu o expresie foarte complicată în ochii lui aurii. Nu spunea nimic.

– Llew? Înţelegi?

A dat din cap că da.

– Ei bine? Spune ceva!

– O, Chloe, îmi pare aşa de rău, a spus Llew. Ai fost foarte curajoasă să-mi spui toate astea, dar... îmi pare rău. Eu nu simt la fel. Nu te iubesc. Adică, sigur, te iubesc, dar nu aşa. Recunosc că te-am iubit, dar este derutant la vârsta asta. Am fost împreună tot timpul, iar tu eşti atât de frumoasă...

Ochii lui au zăbovit pe chipul ei, ca şi când ar fi fost un pictor care făcea o schiţă.

– Dar suntem prieteni, atâta tot. Mi-am dat seama de asta cât am stat în spital. Dar tu vei fi bine, nu-i aşa, Chloe? O să cunoşti pe altcineva, ai să vezi.

– Dar nu vreau pe altcineva, Llew! Am simţit ce este între noi. Ţinem unul la altul mai mult decât la oricine altcineva. Ştim totul unul despre celălalt. Suntem atât de fericiţi când suntem împreună. Nu este vorba numai despre mine.

– Ba da. Îmi pare rău.

– Vorbeşti aşa din cauza accidentului tău. Eşti supărat şi nu ştii ce spui sau încerci să mă protejezi pentru că îţi închipui că nu voi avea o viaţă suficient de bună alături de tine. Ei bine, voi avea, Llew. Toate lucrurile prosteşti care contau pentru mine, ca dansul şi rochiile, şi marile oraşe, toate acestea nu mai contează câtuşi de puţin. Aşa că nu mai lua decizii în locul meu.

Llew a închis ochii.

– Chiar sunt obosit, Chloe. Trebuie să mă odihnesc. Toate acestea sunt cam prea mult, pe deasupra faptului că nu voi mai putea merge niciodată. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar acum nu mă simt în stare să fac faţă discuţiei.

Chloe s-a simţit brusc vinovată. Bineînţeles. Fusese atât de copleşită de sentimente şi de speranţe, încât nu se gândise la acel moment. Probabil că i se învârte capul. Nu e de mirare că este derutat. Chloe era disperată... dar acum nu mai trebuia să insiste. Llew avea destule pe cap.

S-a ridicat în picioare şi s-a aplecat ca să-l sărute din nou. Llew a întors capul ca să-i ofere obrazul.

– Acum, odihneşte-te, Llew Jones. Vin mâine să te văd. Am să fiu alături de tine tot timpul. Promit.

A ezitat o clipă, sperând să-l audă spunând că se răzgândise, că dorea ca ea să fie alături de el. Dar Llew n-a spus nimic şi Chloe a plecat, cu picioarele încă tremurând şi cu mintea ca un vârtej. Domnul Jones şedea la masa din bucătărie şi Chloe se întreba cât de mult auzise.

– La revedere, domnule Jones, a spus Chloe. Am să trec mâine din nou să-l văd pe Llew.

Dar Jones s-a mulţumit să o privească încruntat în timp ce Chloe ieşea pe uşă.

NORA

Nora avea impresia să vorbise mult timp până când Llew a reuşit şi el să strecoare o vorbă. I-a vorbit despre schimbarea nefericită din relaţia cu mama ei, despre viziunea misterioasă care o adusese aici şi despre viaţa pe care şi-o construise de când venise. Simţea dorinţa să i se confeseze. Dar îi era şi teamă că orice va spune despre mama ei îi va conduce spre o conversaţie convenţională. Când în sfârşit a încheiat, a venit rândul lui Llew.

A închis ochii pentru o clipă, ca şi când s-ar fi dus cu gândurile înapoi, în timp, apoi i-a deschis şi în ei apăruse o expresie atât de duioasă, încât Nora a simţit cum i se strânge gâtul.

– Am cunoscut-o pe mama ta în 1950. Pe atunci avea zece ani, iar eu opt, fapt pe care nu m-a lăsat niciodată să-l uit. Îmi spunea întruna că sunt băiat, adică un copil. Evident că eram, dar nu m-am simţit niciodată ca atare. Mama mea a plecat când eram foarte mic, iar pe atunci nu era un lucru obişnuit. Eram singurul copil cu părinţi divorţaţi din oraş.

– Până când a apărut mama ta, nu am avut pe nimeni altcineva. Eram săraci, la şcoală râdeau de mine şi nu aveam prieteni. Dar îl aveam pe tata, aveam cărţi şi aveam fotografiatul, prima mea iubire, dar nu cea mai mare.

Într-o seară, stăteam întins pe burtă pe dune, cu aparatul meu de fotografiat, când am auzit paşi alergând. Până să apuc să mă mişc, cineva s-a împiedicat de gleznele mele şi a căzut în nas. M-am întors şi am văzut cea mai frumoasă fată din lume care se aşezase pe jos şi mă privea furioasă, plină de nisip, cu un păr blond, lung până aici. Şi-a pus palma întinsă undeva mai jos de inimă. Ar fi putut fi o sirenă aruncată afară de valurile mării.

– Mama, a murmurat Nora admirativ.

– Mama ta, da. Am devenit prieteni buni din acel moment. O, am avut cele mai bune momente, Nora. Văd că Tenby şi-a

aruncat vraja şi asupra ta, dar aş vrea să-l fi văzut atunci. Erau vremuri bune, vremuri ale inocenţei.

A continuat să evoce zilele paşnice ale copilăriei, pe micuţa Chloe din Nant-Aur şi pe Leonard Jones, renegatul local. Nora stătea nemişcată, cafeaua i se răcise, în schimb îi sorbea cuvintele. Îi picta tablouri, fără să folosească pensula. La început îi fusese greu să facă legătura între acea copilă blondă, fără griji, şi mama ei, dar pe măsură ce Llew vorbea, Nora îşi dădea seama că nu era aşa de diferită de Jasmine. Îi plăceau rochiile frumoase, cărţile şi luxul de care era lipsită în mod atât de dureros. Visa la Londra şi la Hollywood. Era caldă şi grijulie, loială şi nostimă. Nu numai că se bucura de minunile lumii lor strălucitoare, era de-a dreptul fermecată de ele. Era ca şi când două umbre separate din mintea Norei se apropiau tot mai mult, pe punctul de a se suprapune.

În cele din urmă, Llew a părut surprins să constate că este în 2015.

– Simt înţepături în picioare, a spus. Aşa mi se întâmplă dacă stau prea mult timp jos. N-ai vrea să facem o plimbare în timp ce îţi povestesc restul?

Au ieşit afară în dimineaţa de vară şi au pornit spre ţărmul sudic. Nora şi-a împletit instinctiv braţul cu braţul lui, aşa cum ar fi făcut cu propriul tată, dacă lucrurile ar fi fost diferite.

– Eram îndrăgostit de ea, firește, a recunoscut Jones. Nu ştiu exact când a început. Nu, nu este adevărat. Ştiu exact când a început – din primul moment când am văzut-o. Dar un copil de opt ani îndrăgostit nu este acelaşi lucru cu un tânăr îndrăgostit, cu un bărbat matur îndrăgostit, cu un bătrân excentric îndrăgostit... în cazul meu. Am cunoscut toate aceste feluri diferite de dragoste. Întâmplător, au fost pentru aceeaşi femeie. Chiar dacă nu am mai văzut-o de 56 de ani.

– 56 de ani! O, Llew! Dar... soţia ta? Mama doamnei Watkins? Dumnezeule, cred că nici nu ştiu cum o cheamă pe numele mic. De ce a plecat mami? Te-a iubit şi ea?

– Glenda, aşa o cheamă pe fiica mea. Mama ei era Sandra. Mi-am iubit soţia. De fapt, a fost prima fată pe care am sărutat-o! a zâmbit Llew. Nu era din Tenby, dar avea rude aici. Ne-am cunoscut cândva, când eram copii, şi i-am căzut cu tronc. Nu am mai văzut-o mulţi ani, până când s-a întors aici. La început mi-am făcut probleme, nu era corect să mă însor, din moment ce ştiam că cea mai mare parte a inimii mele este si-

gilată pentru altcineva. Dar după aceea am fost un soț bun, dacă fidelitatea, bunătatea și siguranța financiară înseamnă ceva. Oricum, cred că a fost fericită. Nu mi-a spus niciodată altceva și nu era omul care să-și țină gura. A murit când avea numai 57 de ani – cancer. Am trăit împreună 30 de ani.

Pașii lor călcau ușor pe nisipul umed, printre cochiliile violet ale scoicilor și stridiile fragile cenușii sau de culoare piersicii.

– Îmi pare rău și pentru doamna Watkins. Trebuie să fi fost greu pentru amândoi.

– Da. Nu m-am mai însurat – nu că însurătoarea nu mi-ar fi oferit plăceri. Dar îmi rămăsese un gol în inimă care mă deranja, chiar dacă pe Sandra nu o supăra. Nu mai voiam să simt din nou așa ceva, căci știam că, oricât de bine va fi vreodată, nu va fi niciodată la fel de bine cum fusese cu Chloe.

Nora l-a apucat de mână.

– Îmi pare tare rău. Îmi sfâșie inima. Eu nu sunt căsătorită, eu... ei bine, am pe cineva acum, dar probabil că nu există nici o speranță. Nu știu, dar oricum nu va fi ușor. Nici mama nu s-a mai recăsătorit și era foarte ambivalentă în privința relațiilor.

S-a oprit brusc. Era clar că mama ei fusese rănită profund de Llew. Dar putea să-l simpatizeze. Toți oamenii fac greșeli și totul fusese cu foarte mult timp în urmă. Cu toate acestea, se cuvenea să-i fie loială în primul rând mamei sale. S-a întrebat brusc dacă nu făcuse rău că îl contactase. Mama ei se va supăra? Fusese atât de nerăbdătoare să afle misterul și atât de decisă să nu aibă această conversație cu Jasmine cât timp erau în țări diferite... A privit în zare, la întinderea albastru-violet a oceanului nesfârșit și la cerul de culoarea albăstrelelor.

Nu poți avea încredere în iubire, Nora. Oricine te poate dezamăgi. Nici cele mai bune intenții nu pot împiedica producerea dezastrului. Dezastrul. Era un cuvânt dur. Oare de ce Dumnezeu putuse întrerupe prietenia idilică pe care o descrisese Llew? Ei bine, acum era aici, cu ea. Ar putea să mai insiste.

– Așa... și ce s-a întâmplat, Llew? a întrebat Nora, privind fix la el. Ce nu a mers?

CHLOE

Chloe a stat trează toată noaptea, uluită să constate că era îngrijorată şi pentru ea însăşi la fel de mult ca şi pentru Llew – deoarece nu spusese că o iubeşte. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Llew nu simte la fel ca ea. Se înşelase chiar aşa de tare? Dar nu. Erau ea şi Llew, asta era tot. Magie. Nu însemna că este încrezută dacă vede lucrurile aşa cum sunt. Poate că spusese aşa ca să o elibereze. Dar greşea profund. Viaţa pe care ar fi putut s-o aibă împreună se dusese, asta îi era clar, indiferent de ce gândea el. Dar o viaţă împreună era încă la îndemâna lor, iar asta era tot ceea ce conta cu adevărat. Desigur, trebuia să se gândească. Probabil că ea va trebui să întreţină familia, ceea ce i-ar fi făcut să fie o pereche foarte ciudată, într-adevăr. Dar Llew era obişnuit cu aranjamentele familiale neconvenţionale şi, deşi Chloe era mai reţinută, putea şi ea să se adapteze şi se va adapta. Mama ei o va sfătui şi o va ajuta. Llew ar putea să creadă că face asta din milă. Tatăl ei vorbea despre bărbaţii răniţi în mină. După aceea, spunea el, se simţeau „mai puţin bărbaţi". Aceasta era expresia pe care o foloseau totdeauna când se apucau de băutură, îşi vărsau furia pe soţiile lor iubitoare, deveneau posomorâţi şi necomunicativi. Spunea că era greu. Dacă ar fi fost şi el în locul lor, s-ar fi simţit la fel – „mai puţin bărbat". Chloe nu reuşise niciodată să înţeleagă asta. Dar acum, când era vorba despre Llew, nu despre un adult oarecare, începea să înţeleagă puţin. Ştia că Llew, cu mândria şi ambiţia lui, s-ar fi simţit... mai puţin Llew, oricum. Era greu să ţi-l imaginezi fără aparatul de fotografiat, fără să străbată vioi oraşul care îi era atât de drag, fără să sară ca argintul viu de pe o stâncă pe alta, peste bolovani, în valuri...

Dar trebuia să privească dincolo de aceasta, era obligat. Chloe îl cunoştea pe băiatul – tânărul bărbat – care se afla în spatele acestor obiceiuri. Curajul şi umorul, ingeniozitatea, marea lui înţelepciune, cu mult peste nivelul vârstei lui, erau vizibile. La fel şi spiritul lui vioi. Aceste lucruri însemnau că era tot

Llew, indiferent dacă putea sau nu să meargă. Dar poate că pentru el nu va fi aşa de uşor să vadă toate acestea, poate nu chiar de la început.

În dimineaţa următoare s-a sculat de cum s-a luminat de ziuă şi a făcut pachetele cu mâncare din bucătărie. Domnul Jones în mod sigur nu se gândise la mâncare şi încă nu putea să-l lase pe Llew singur. Chloe nu a mâncat nimic – avea numai noduri în stomac – s-a strecurat afară din casă şi a pornit spre casa lui Llew.

Nu a mai bătut la uşă. Nu voia să-i dea domnului Jones posibilitatea să încuie uşa şi să o lase pe dinafară. A intrat şi l-a găsit şezând la masa din bucătărie, în pijama, cu capul în mâini. A ridicat privirile trist când a intrat Chloe.

– Bună dimineaţa, domnule Jones, a spus ea cu vocea egală a mamei ei, cea pe care o folosea când vorbea cu doctorii sau cu profesorii de la şcoală. Am adus câte ceva de mâncare pentru dumneavoastră şi pentru Llew. Vreţi să vă fac un ceai, înainte să mă duc la el?

Se încordase în aşteptarea unei bătălii, dar domnul Jones a dat din cap.

– Du-te. E treaz.

În salon era întuneric, pentru că perdelele erau trase, şi aerul era stătut. Chloe credea că Llew nici nu fusese spălat. Dar cum să se descurce domnul Jones? Erau tot felul de lucruri practice care trebuiau rezolvate. Chloe va discuta cu mătuşa Susan şi va învăţa ce să facă.

– Bună dimineaţa, Llew Jones, a spus Chloe, trăgând perdelele, sărutându-l blând şi oferindu-i un corn uns cu unt. Ştiu ce apetit ai, aşa că ţi-am adus de mâncare.

– Nu mi-e foame.

– Ei, nu contează, păstrează-l pentru mai târziu. Dar nu prea mult, totuşi, este bun şi proaspăt. M-am gândit toată noaptea, Llew, şi...

– Chloe, te rog, nu vrei să pleci?

– Dar, Llew, este important. Eşti obosit? E prea curând?

Llew a oftat şi a întors capul cu dificultate. Era exact în aceeaşi poziţie ca şi ieri, a văzut Chloe; probabil că este foarte incomod. Să încerce să-l mişte? Dar nu ştia cum se face corect. Alt lucru pe care va trebui să-l înveţe.

– Nu, nu este prea devreme. Şi eu m-am gândit toată noaptea.

– Atunci, spune-mi, i-a cerut Chloe, dând să se aşeze din nou alături de el.

– Nu! a repezit-o el. Nu te aşeza confortabil. Trebuie să pleci, Chloe, şi... nu vreau să te mai văd. Niciodată.

Chloe a simţit cum i se scurge sângele din vene.

– Llew, ştiu ce faci, încerci să mă protejezi, dar nu înţelegi. Chiar nu înţelegi. Te rog, acceptă faptul că te iubesc şi că vreau să fiu cu tine. Plec acum, dacă doreşti, dar am să vin înapoi.

– Nu. Vocea lui era dură şi puternică. Vorbesc serios. Nu vorbesc aşa de dragul tău. Nu-mi face bine să te văd aici. De fapt, este lucrul cel mai neplăcut pentru mine. Îmi aminteşti prea mult de noaptea aceea. Îmi aminteşti prea mult de ceea ce a fost înainte. Ai fost implicată în tot, Chloe, în tot ce am iubit, în tot ce am pierdut. Nu pot – nu pot – nu pot să fac ceea ce trebuie, să privesc toate lucrurile acestea în faţă, să mă adaptez, dacă eşti şi tu în preajmă. Eşti ultima persoană care poate să mă ajute.

Un fior de spaimă a străbătut-o pe Chloe.

– Llew, nu! Nu vreau să-ţi fac rău. Te rog să-mi spui că lucrurile se vor schimba. Vei începe să te adaptezi, iar după aceea vei putea să mă vezi din nou, nu-i aşa?

– Nu.

Sângele rece l-a părăsit, iar vocea i-a crescut şi s-a frânt.

– Este prea dureros să te văd, a gemut el. Chloe, nu înţelegi? Îmi faci mai rău! Faci totul mai rău! Aşa că te rog să pleci, noroc în noua ta viaţă şi să nu mai vii înapoi. Niciodată!

NORA

– Nora Banquist!

Nora rătăcea prin Tenby ca prin ceaţă după discuţia cu Llew. Era ora prânzului, dar nu-i era foame. Încă nu procesase bine povestea mamei ei. Buni ştia despre asta? Trebuie să fi ştiut. De ce nu-i pomenise niciodată nimic?

– Nora! Numai o vorbă!

Vocea stridentă ajunsese la ea ca o briză care încreţea suprafaţa unui lac. Briza se întetea. S-a scuturat şi a văzut-o pe Glenda Watkins care îi ţinea calea.

– O, doamnă Watkins, îmi cer scuze, eram cu gândurile departe. Ce mai faceţi?

Ceva îi spunea că răspunsul nu va fi plăcut. Doamna Watkins tremura, firul de păr negru care crescuse în negul de pe bărbie tremura şi el – chipul ei era întruchiparea indignării.

– Sunt foarte supărată, de fapt. Presupun că ştii că tata s-a întors?

– Da, tocmai am luat micul dejun cu el. Abia ne-am despărţit. Este încântător, doamnă Watkins, a fost o mare plăcere să-l cunosc.

– Un molâu, asta este! a pufnit doamna Watkins. Micul dejun, zici? Presupun că l-ai îmbrobodit ca să te lase să stai în casa lui cu chiria aceea ridicolă! Şi el este încântat! Întotdeauna i-a plăcut să facă impresie!

– Dimpotrivă. Am crezut că vrea să se întoarcă acasă şi mam oferit să mă mut. Dar nu ne lasă. Vă asigur, doamnă Watkins, Kaitlin şi cu mine nu ne-am gândi nici o clipă să stăm acolo dacă el ar dori să se mute înapoi.

– Cred că ştii că tata locuieşte într-o cameră deasupra unei cârciumi? Un om de vârsta lui, să trăiască aşa, de parcă ar avea douăzeci de ani! Un bărbat cu reputaţie – cel puţin în lumea artei – să se poarte ca un fel de vagabond. Cred că face asta numai ca să mă scoată pe mine din sărite! O, ştiu că nu sunt aşa cum a sperat să fiu, nu am avut niciodată nimic în comun

tata și eu, dar chiar și așa, să mă chinuie în halul ăsta... Sunt o femeie căsătorită! Ce o să zică lumea?

Nora se străduia să înțeleagă ce vrea să spună.

– Nu înțeleg, doamnă Watkins. Ce contează pentru dumneavoastră unde decide să stea tatăl dumneavoastră? Iar din câte mi-a spus astăzi, înțeleg că este foarte mândru de dumneavoastră. Vorbesc serios, știți... ne mutăm dacă vrea. Dar a spus foarte clar că nu dorește. De ce nu vă duceți să stați de vorbă cu el?

– O, dacă aș putea să-l găsesc, m-aș duce! Dar este ca un nenorocit de pescăruș, zboară dintr-un loc în altul, niciodată nu stă mai mult de zece minute undeva. Oamenii se întreabă, nu-i așa, de ce nu stă la mine. Dar nu vrea, asta e! „Este mai bine pentru amândoi să fim independenți, Glenda", așa îmi spune. Imitase foarte bine accentul tatălui ei. Ca și când nu aș ține casa curată și confortabilă. Ca și când nu aș pune o mâncare ca lumea pe masă. Ca și când sub acoperișul meu ar fi cine știe ce scandaluri! Dar asta vor crede oamenii, știi! O, tatăl meu este o figură, așa să știi!

Nora și-a reprimat râsul.

– Sunt sigură că nu va gândi nimeni așa. Sunt sigură că vrea să vă lase spațiu, ca să stați cu familia, sau poate că are nevoie de pace și liniște ca să se gândească.

– La ce trebuie să se gândească? Ce s-a întâmplat?

Ochii ei erau ațintiți spre Nora ca două pistoale.

– Nimic, sunt sigură. Spun așa, în general, știți, după ce a fost plecat. Uitați, doamnă Watkins, acum trebuie să plec, dar vă rog să nu vă faceți griji. Sunt sigură că o să stați curând de vorbă cu tatăl dumneavoastră. Iar dacă doriți să veniți la o ceașcă de ceai din când în când, sunteți bine-venită, a adăugat, un impuls impetuos și inexplicabil, pentru care Kaitlin nu i-ar fi fost recunoscătoare.

– O ceașcă de ceai? a repetat ca un ecou fiica proprietarului, privind dezgustată în urma ei, ca și când Nora ar fi spus „o țigară de marijuana".

A scuturat din cap ca un taur și a pornit în căutarea tatălui ei rătăcitor.

Nora păși grăbită pe sub arcada de piatră de la Poarta de Vest spre casa lui Molly. Nu voia nimic altceva pe lume decât să-l găsească pe Logan și să-i povestească tot ce aflase astăzi. Dar când trecea prin fața magazinului de patiserie, și-a auzit din nou numele și a oftat. Era Greg, tatăl lui Kaitlin. Deși era

nerăbdătoare să-l găsească pe Logan, Greg îi plăcea, așa că s-a oprit.

– Bună, Greg. Cum a fost aseară cu Kaitlin?

– Foarte bine, mulțumesc, a spus el pe un ton beligerant, cu chipul lui încremenit care nu zâmbea, ascunzându-i inima lui duioasă. Ești bine, Nora?

– Da, foarte bine. Mulțumesc. Mergi la lucru?

– Da. Mă bucur că te-am văzut, Nora. Voiam să-ți spun... și Anna, de asemenea, ne pare bine că micuța noastră te are pe tine. Ești o prietenă bună, Nora. Ține enorm la tine. Așa că... mulțumesc.

Nora a ezitat.

– Da, mulțumesc.

Nu era în firea lui Greg să înceapă o conversație emoțională. De fapt, se înroșise la față de stânjeneală.

– Știi, Greg, Kaitlin este pentru mine o prietenă la fel de bună. Treaba asta merge în ambele sensuri.

– Da, dar cu situația de acum, cu mama ei... Anumite lucruri trebuie să fie spuse, este important.

„Știam eu că este ceva ce nu-mi spune", s-a gândit Nora și a profitat de această șansă.

– A, da, desigur, a spus Nora, vrei să spui cu...

– Da, cu mama ei, a repetat el frustrat.

Nu că Nora nu ar fi respectat intimitatea altuia, dar mai aflase câte ceva de la Kaitlin de când se cunoscuseră.

– Și cum este, în general? a întrebat ea plină de înțelegere.

– O, cum să fie, așa cum știi. Așa cum este. Vara trecută, când a scăpat de cancer, am fost cu toții așa de fericiți. Când am auzit că a revenit... ei bine, Anna este puternică, dar...

A scuturat din cap.

– E greu pentru noi toți. Doctorii spun că există șanse să scape din nou, dar Anna spune că trebuie să fiu tare. Însă uneori, când tai morcovi, de pildă, mă gândesc dintr-odată: dar dacă n-o să fiu tare?

Nora a scăpat un mic oftat. Anna era bolnavă. Firește. De aceea nu făcuseră cunoștință. De aceea amâna Kaitlin mereu mesele și cafelele.

– Îmi pare rău, Greg, a spus Nora, punând o mână pe brațul lui vânjos. Sincer. Te rog să-i transmiți toată dragostea mea Annei, chiar dacă nu ne-am cunoscut. Iar dacă pot să fac ceva pentru tine, vorbesc foarte serios...

– Mulțumesc, draga mea. Ești foarte amabilă. Ei bine, acum trebuie să plec. Ai grijă de fata mea.

– Așa voi face, a promis Nora. Nu știi unde este acum?

– Acasă, așa cred că a spus. Nu lucrează decât diseară, asta știu.

– Da. Tură ușoară, Greg.

– La revedere, draga mea.

Schimbare de plan. Nora i-a trimis un mesaj lui Logan, găsind unul dintre puținele locuri din oraș unde era semnal. Poate că va trebui să se mute în altă rețea dacă rămâne aici, și-a spus ea fără să vrea. Apoi a închis telefonul și a pornit spre casă, ca să o caute pe colega ei de apartament cea veșnic veselă, întotdeauna filozoafă. Care avea de dat multe explicații.

CHLOE

Nu vreau să te mai văd niciodată... Faci lucrurile şi mai rele... Să nu mai vii. Cuvintele lui Llew o urmăriseră decenii la rând, ani şi ani în şir.

Evident, nu renunţase aşa de uşor, reflecta Jasmine, în timp ce răsucea o cantitate mică de vin alb pe fundul paharului. Soarele cobora peste dealurile Toscanei. Câmpiile erau ca o cuvertură de petice portocalii şi albastre, tăcute şi moi ca un fum. Doamne, ce frumos era aici! Italia era al doilea peisaj preferat al lui Jasmine din lume. Iar lunile petrecute aici fuseseră de-a dreptul perfecte, chiar aşa. Sperase, luase prânzul, băuse vin, luase cina, stătuse de vorbă, râsese şi văzuse toate locurile posibile după care ar fi putut tânji. Iar Faith era o companie agreabilă. Dacă Jasmine ar fi scris chiar ea scenariul zilelor şi al săptămânilor, nu i s-ar fi potrivit mai bine. Dar, desigur, nu-şi găsise pacea după care tânjea.

Nora, după cum părea, era din nou fericită. Ştiind acest lucru, simţea cum i se luase o piatră de pe inimă. Dar Jasmine era măcinată de gândurile despre trecut şi nu numai de când Nora îi spusese că este în Tenby – aceasta era ceva ce nu ar fi trecut în scenariu! Totuşi, nu fusese chiar o surpriză. Nora era fiica mamei ei, la urma urmelor. De ce să nu se simtă atrasă inexorabil de acest orăşel frumos de la mare?

Ar fi vrut să fie şi ea acolo. Să fie cu Nora, firește – o ţinuse prea mult timp la distanţă – şi dorea să revadă locurile. Le iubise cândva atât de mult!

Îi pierduse şi pe Llew, şi orăşelul Tenby dintr-odată; trauma provocată de atacul lui Michael... abia acum, în acest refugiu din Italia, începea să realizeze exact ce îi făcuse. Crezuse că acea poveste se terminase la Londra, în anii aceia nebuni, fugari. După un deceniu de durere sfâşietoare, acoperiţi de petreceri, de strălucire şi de nopţi nesfârşite, plecase din nou şi îşi găsise pacea într-o viaţă nouă. Apoi o născuse pe Nora şi avusese din nou parte de fericire şi de iubire. Dar subestimase

cât de mult continuase să o afecteze, în anii care au urmat. A venit un timp când durerea şi pierderea au atins un punct de cotitură, devenind, din inevitabile, pur şi simplu insuportabile. Apoi ţi-au schimbat personalitatea, te-au transformat din liberă, spontană şi iubitoare în fragilă, amară şi luminoasă – aşa cum este luminos un bec electric, care se poate arde în orice clipă. Cândva, de-a lungul anilor, exilarea departe de oamenii şi de locurile pe care le iubea o modelase, îi crease o nouă identitate. Era sofisticată, în loc să fie o fată de la ţară. Independentă, în loc de inseparabilă. Jasmine, în loc de Chloe.

Ceea ce îi spunea Norei era adevărat: nu era obsedată de trecut. Îşi amintea mereu cuvintele pe care i le spusese Blossom în acea vară din 1954. *Să nu regreţi niciodată nimic, Chloe, mergi mereu înainte.* Viaţa îi oferise o mulţime de şanse să facă exact asta: modelling, mamă singură, carieră... supravieţuire. O crescuse pe Nora cum putuse mai bine, încercând s-o protejeze de suferinţă, aşa cum face orice mamă.

Blossom. Se întreba ce se întâmplase cu femeia aceea vibrantă, minunată, care îi făcuse o impresie atât de puternică în tinereţe. Privind în urmă acum, când era mai în vârstă, când cunoştea lumea, vedea că Llew avusese dreptate – ca de obicei. Blossom fusese un spirit fără odihnă, nu putea să stea mult timp într-un orăşel. Iar ea devenise în mare parte la fel ca Blossom, a realizat brusc Jasmine. Delicată şi cu părul negru, cu numele ei de floare. Rupea legăturile, trăia viaţa din plin, mereu în mişcare, mereu înainte. La pensie, era mai greu să meargă înainte. Aşa că se mutase pur şi simplu – Egipt, Maroc, Thailanda, Antigua... le văzuse pe toate. Dar acum, Nora era în Ţara Galilor, împreună cu Buni, iar ea era aici, în Italia, cu Faith şi înţelesese că adevărata ei pasiune nu era să vadă lumea – aşa splendidă cum era. Călătoriile o ţineau ocupată, dar nu exista nici un peisaj, nici o limbă, nici un stil de viaţă de pe pământ care să-i poată şterge din memorie primele clipe când zărea la Tenby marea albastră printre dealuri, când cobora din autobuzul scrâşnind, balansând în mână valiza cumpărată la mâna a doua.

Jasmine privea îngândurată şi disperată. O, Doamne! Tot ce se străduise să ţină atât timp la distanţă năvălea acum peste ea. Timp de o secundă a revăzut totul, ca şi când ar fi fost acolo! Ochii negri ai lui Llew, vioi şi curioşi, părul lui care se ridica în sus de emoţie; silueta de clepsidră a mătuşii Susan, taioarele şi pălăriile ei asortate; zidurile dărăpănate cu arcadele şi lucarne-

le lor – ţinea minte şi acum acest cuvânt, deşi nu mai auzise pe nimeni altcineva care să-l folosească în afară de Llew – şi panta lungă şi curată de pe ţărmul sudic, strălucitoare ca şampania sub cerul fără nori. Pentru o clipă, durerea din inimă devenise atât de ascuţită, atât de viscerală, încât a crezut că va muri acolo, în Italia, pe terasă, cu un pahar pe jumătate terminat de Sauvignon Blanc. Un atac de inimă. Faith va avea o mulţime de încurcături pe cap. Iar ea, Jasmine, nu le va mai vedea niciodată pe mama şi pe fiica ei; nu va mai avea şansa să explice.

Imediat ce s-a gândit la Faith, Nora, Gwennan şi la toate motivele pentru care dorea să trăiască, trecutul – şi durerea – s-au estompat. Aşadar, nu va avea un atac de inimă. Numai durerea simplă, demodată, de genul celei de care spera că Nora va fi cruţată şi de care fugise toată viaţa.

*

Iestyn a plecat la Londra şi a promis să-i scrie. Nu a putut să-l privească în ochi şi să-i spună la revedere şi nu venise nici o scrisoare. În prima săptămână stătuse departe de Llew, dar îi scrisese scrisori. În a doua săptămână, se dusese în fiecare zi, „în eventualitatea că se răzgândise", spunea ea, în timp ce unchiul şi mătuşa ei schimbau priviri. Nu se răzgândise.

Chloe trebuia să înceapă lucrul. Părinţii ei veniseră la Tenby să discute cu ea.

– Nu vreau să te presez acum, când ai suferit un asemenea şoc, *bach*, i-a explicat mama ei. Dacă aş crede că e mai bine pentru tine, nu aş sta deloc pe gânduri că îl dezamăgesc pe domnul Adams. Dar nu poţi să stai la nesfârşit în Tenby, nu în felul acesta. Llew nu va vrea să te vadă, *bach*. Sper că îşi va schimba părerea cu timpul, sărmanul băiat. Dar poate să dureze săptămâni întregi, draga mea, luni întregi. Nu îl ajuţi cu nimic dacă îţi distrugi propria viaţă. Serviciul tău este numai pentru câteva săptămâni, iar dacă trimite după tine, nu eşti departe. Cred că îţi va face bine, *cariad*, cred sincer – şi te va ajuta să te simţi normal din nou.

Normal. Chloe nu credea că se va mai simţi vreodată aşa, dar vedea că propunerea mamei ei este logică. A realizat cu un sentiment de vinovăţie că era chiar oarecum atrăgătoare. Tenby, Pământul Făgăduinţei, devenise acum apăsător. Fără Llew, nu mai avea nici un farmec magic. Şi-a dat seama că doreşte să stea într-un magazin, să vorbească cu străini care nu-l cunoşteau pe Llew, nu ştiau că Chloe Samuels se ducea vara la Ten-

by, nu știau că slăbise trei kilograme în două săptămâni. Dorea să vorbească despre nasturii de la mănuși și despre lungimea șireturilor de la botine.

I-a mai scris încă o scrisoare lui Llew, în care îi explica, îi spunea că se întoarce în clipa în care o va chema, indiferent de serviciu. Nu o chemase niciodată.

S-a întors oricum când i s-a terminat angajamentul temporar. Stătuse cu mătușa Susan și se dusese în fiecare zi să-l vadă pe Llew, dar domnul Jones nu o lăsase să intre. Părea să nu o mai deteste pe Chloe, dar făcea ce îi cerea fiul lui. Și nici nu părea chiar foarte mulțumit de asta.

Nimeni nu știa cum îi merge lui Llew. Domnul Jones era retras, ieșea dimineața să cumpere strictul necesar, făcea un schimb de saluturi convenționale cu ceilalți oameni. Unchiul Harry și mătușa Susan se duceau frecvent acolo, dar au reușit să treacă de ușa de la intrare o singură dată. S-au oferit să-l ajute cum pot. Domnul Jones a spus că se descurcă foarte bine. Dar nu le-a dat amănunte.

La domnul Adams a apărut un post cu normă întreagă, care i-a fost oferit lui Chloe. Așa că s-a dus din nou acasă, reiterând promisiunea făcută lui Llew prin scrisoare și prin intermediul mesagerului extenuat care era domnul Jones că va veni imediat ce el va fi dispus să o vadă. Și-a început noua viață de vânzătoare la Carmarthen, sperând că într-o zi va primi vești de la Llew.

Apoi, Richard fusese concediat de la Sea Breezes. Delapidare. S-a aflat că furase mii de lire – puțin de ici, puțin de colo – de-a lungul anilor, suficient cât să devină o infracțiune gravă. Și orașul s-a întors împotriva familiei Schultz. Dizgrația lui Richard a declanșat un val de speculații despre vara petrecută misterios de Megan în Franța, după care venise atât de schimbată și de pleoștită. S-a răspândit zvonul că făcuse acolo un copil, că fusese întotdeauna iute de picior.

Zvonul era pe jumătate adevărat. Avusese un copil, dar nu era iute de picior, aceasta era numai bravadă. Michael Everley o violase, firește. Au putut să vorbească despre asta abia mulți ani mai târziu, când Megan o căutase pe Chloe la Londra într-o zi și luaseră ceaiul împreună la Ritz. Chloe își simțea inima sfâșiată de durere când se gândea că verișoara ei trecuse prin același lucru ca și ea, numai că mai rău. Mult mai rău.

Gurile rele din Tenby nu se mulțumiseră să-i ponegrească pe Megan și pe Richard, au mers mai departe și au descoperit

altceva. Că Susan se recăsătorise indecent de repede după ce îi murise soțul. Și cu un neamț! Imediat după război, nici mai mult nici mai puțin! Le dăduse tuturor cu tifla. Teribil. Nici o milă. Heinrich n-avea decât să-și spună Harry cât poftea, dar era tot Heinrich Hunul, iar toată lumea știa asta.

Familia Schultz s-a mutat la Londra. Acolo era mai ușor, le-a explicat mătușa Susan când a venit la Nant-Aur să-și ia rămas-bun. Și era un nou început; acolo nu știa nimeni ce făcuse Richard și nici nu se uita pieziș la Megan. Iar acesta fusese încă un cui bătut în sicriul iubirii lui Chloe pentru Tenby. Orașul care putea să se întoarcă în felul acesta împotriva mătușii și a unchiului ei își arăta o latură ascunsă întunecoasă, care o dezgusta pe Chloe. Nant-Aur nu era suficient de departe ca să scape de senzația de greață, și nici Carmarthen.

În februarie 1959, când o doamnă frumoasă, cu părul castaniu și cu un trenci verde-închis a intrat la Adams și i-a spus lui Chloe că este agenta unei companii de modelling, Chloe nu și-a crezut urechilor. Decisese de mult timp că nu i se va mai întâmpla nimic altceva, decât că se va urca în autobuz în fiecare zi să se ducă la serviciu, apoi să se urce din nou în autobuz să se întoarcă acasă. Femeia a întrebat-o pe Chloe dacă nu ar vrea să vină la Londra să dea câteva probe foto. Firește, ea îi va acoperi toate cheltuielile.

Jasmine a zâmbit, amintindu-și de prima ei agentă, Adele Brenneman. Adele îi oferise o nouă carieră, un nou mod de viață. Tot Adele avusese și ideea să-și vopsească părul.

– În moment de față, sunt multe fete care joacă rolul tinerei abandonate, îi spusese Adele lui Chloe după prima ședință foto, și sunt toate mai mult sau mai puțin blonde. Cred că ești mai frumoasă decât toate, dar nu contează numai opinia mea. Ai nevoie de ceva care să te scoată în evidență, să te individualizeze și să te scoată în față. Nu știu dacă ai vrea să...

– Ce?

– Nu, nu contează. Hm.

Adele și-a înclinat capul și a examinat probele lui Chloe.

– Sunt foarte bune. Te comporți firesc în fața aparatului de fotografiat. Nici nu ți-ar veni să crezi câte fete doresc să fie model, dar stau țepene în fața primului clic al lentilelor. Ai mai făcut asta, nu-i așa?

Chloe s-a gândit la toți anii când pozase pentru Llew, de obicei fără să fie atentă, când el o prindea pe nepregătite. Se supăra foarte tare, dar când filmul era developat, vedea că acea

rochie nepotrivită avea ceva care capta privirea, iar fotografia era mai bună decât dacă ar fi pozat frumos.

– Nu, a răspuns ea, nu am făcut nimic de felul acesta.

– Presupun că nu ai vrea să...? Nu.

– Ce anume? a întrebat din nou

– Să te gândeşti să-ţi vopseşti părul? a spus Adele dintr-o răsuflare, ca şi când i-ar fi sugerat să pozeze nud.

– Da, a răspuns Chloe imediat.

Văzuse totul dintr-odată. Negru era distins. Negru era Londra. Negru nu era părul unei fete care fusese agresată de un băiat pe care îl detesta şi alungată de băiatul pe care îl iubea. Blond-deschis era culoarea penitenţei, a nopţii întunecate a sufletului şi a iernii, cu frumuseţea ei dură şi promisiunea de a reveni.

Adele era uluită.

– Doamne! Dacă vei fi mereu atât de maleabilă, vor fi încântaţi să lucreze cu tine! Cu înfăţişarea ta, cu uşurinţa cu care te mişti în faţa aparatului de fotografiat şi cu deschiderea spre sugestii, aş spune că ai în faţa ta o carieră lungă dacă doreşti.

Şi Chloe dorise. Ce altceva putea face? Să se întoarcă la Carmarthen şi să lucreze într-un magazin până la sfârşitul vieţii? Oricât de mult ar fi simţit lipsa părinţilor, ba chiar şi a fraţilor ei, aşa cum spunea mătuşa Susan, aici era mai uşor. Oricât ar fi fost de dureros, Londra părea hotărâtă să ridice ştacheta mai sus şi să-i ofere mai multe experienţe una după alta, până când capul începuse să i se învârtă şi abia dacă mai ştia unde este, cu atât mai puţin cine este.

Fusese derutant când Megan o căutase în sfârşit, se întâlniseră şi îi văzuse chipul după toţi aceşti ani şi aflase povestea ei. Megan le spusese părinţilor ei că fusese violată, dar îi implorase să nu facă nimic. Nu putea să suporte gândul la ceea ce i se întâmplase, dorea numai să uite. Şi atunci erau alte vremuri; nu era nici o garanţie că Megan ar fi fost compătimită sau crezută. Lăsase copilul la verii prietenei ei Charlotte din Franţa, sperând să uite toată experienţa. Dar amintirile îi răsunau în urechi: fiecare Dans al adolescenţilor din Tenby, fiecare aniversare a nopţii în care băiatul nu acceptase să fie refuzat, fiecare aniversare a naşterii copilului.

Chloe şi Megan păstraseră legătura un timp după aceea, întâlnindu-se de două ori pe an. Dar prietenia după care tânjeau era marcată de durere şi de hotărârea de a nu-şi mai aminti. Se îndepărtaseră din nou.

Şi, cu timpul, acea parte a poveştii în care Michael o atacase pe Chloe se estompase. Timpul trecea, iar Chloe îşi dădea seama că nu spusese nimănui, însă acum ar fi părut prea ciudat să vorbească dintr-odată despre asta:

– Aşa, ghici ce mi s-a întâmplat!?

Dar acum, Jasmine a constatat că este cineva cu care voia neapărat să vorbească despre asta. Fiica ei. Îi umpluse capul Norei cu atât de multe absurdităţi de-a lungul anilor, despre iubire, trădare, dezamăgire şi perfidia din Ţara Galilor. Dorea să-i explice. Să îndrepte lucrurile. Mai ales acum, când Nora cunoscuse un bărbat. Nu voia ca părerile ei distorsionate să continue să trăiască în Nora şi s-o saboteze. Era timpul să scoată în sfârşit lucrurile la lumina zilei.

Nora semănase tot timpul cu ea – şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. Dar prima dată când dăduse greş, Jasmine plecase. Ce fel de mamă este aceea care face aşa ceva? Considerase întotdeauna că este o mamă minunată. Nimeni nu este perfect, sigur că nu, şi nu era mândră de ultimele optsprezece luni.

În parte, aceasta se explica prin momentul trăit. Când lucrurile începuseră să meargă prost pentru Nora, Jasmine descoperise că Llew îşi putea folosi picioarele... Şi totuşi, nu o căutase niciodată. Nu va uita niciodată noaptea aceea obişnuită când era singură în casa din Petersham, în timp ce bea un pahar de Merlot şi se uita la un serial de la televizor. Gândurile i se îndreptaseră spre Llew, aşa cum i se întâmpla foarte des, şi înainte să-şi dea seama ce face, pusese mâna pe iPad şi scrisese Leonard Jones Tenby în motorul de căutare. A descoperit că era cunoscut. Că era pictor. Că se însurase. O, şi putea să meargă!

Putea să meargă! Era o fotografie cu el stând pe o scenă din Slade, unde prezentau un premiu. Comandase un DVD cu tablourile lui, iar când l-a privit, l-a văzut pe el, pe Llew, plimbându-se pe stâncile din Pembrokeshire. Fusese bucuroasă pentru el, bineînţeles. Dar era epilogul final şi amar al poveştii lor. Toată viaţa se învinovăţise pentru că Llew nu putea să meargă – ca să afle, la vârsta de 72 de ani, că putea. Înseamnă că o ura cumplit dacă nu-i dăduse această veste care ar fi putut să-i uşureze povara vinovăţiei. În noaptea aceea zăcuse pe pernele canapelei ei. Fusese cât pe-aici să-i povestească Norei totul, dar apoi preferase să ţină totul în ea. Aruncase DVD-ul.

O iubea pe Nora, o iubea foarte mult. Fusese atât de greu să fie apropiată de ea. O împiedicau propriile secrete şi regrete.

Când Nora îi spusese că merge la un psihiatru, că îl părăseşte pe Simon, că demisionează, Jasmine fusese înnebunită – viaţa scumpei ei fiice se prăbuşea. Jasmine trăia cu teama de această prăbuşire.

În toate zilele ei strălucitoare de tânără fată, în toată perioada de *hippy*, în anii '80 când fusese preocupată de carieră, trăise mereu cu această spaimă. Toată lumea spune că Jasmine este o forţă de care trebuie să ţii seama. Dar numai Jasmine ştia că în sufletul ei era Chloe, fata ameţită şi înspăimântată când Michael Everley îi depărtase picioarele şi îi şoptea obscenităţi la ureche, ameţită şi înspăimântată când se lăsase pe vine lângă Llew, întrebându-se dacă va trăi sau va muri, ameţită şi înspăimântată când îi ordonase să plece pentru totdeauna de lângă el. Se simţise tot timpul aşa când împacheta în hârtie de cadouri mănuşi la Adams, precum şi în timpul nopţilor sclipitoare de la Londra, din anii '60. Şi când o părăsise Steve, deşi nu îl iubise decât puţin. Şi când îşi luase în braţe fetiţa nou-născută şi simţise un val de iubire mândră şi jurase să facă tot ce îi va sta în putinţă să-i ofere Norei o viaţă fericită, sigură, fără suferinţă...

– Şi restul, aşa cum se spune, este de domeniul istoriei, murmură ea, terminând vinul şi reflectând dacă să-şi mai toarne un pahar. Nu şi-a mai turnat. Dorea să-şi vadă fiica. Şi, la naiba, în fond, dorea să vadă şi oraşul acela, oraşul care îi cucerise inima şi apoi i-o frânsese.

– Vorbeşti singură? a întrebat Faith, aşezându-se lângă ea în întunericul mătăsos.

– Din păcate, da. Pierdută în amintiri. Ce clişeu rostit de bătrâni!

– Nu eşti bătrână, draga mea, a spus Faith.

Aşa îşi spuneau, din când în când, Jasmine şi Faith şi cei de o vârstă cu ele, ca să se încurajeze unul pe altul şi pe ei înşişi. E drept că se ţineau încă bine, îşi spunea Jasmine, în nici un caz nu arătau la vârsta lor înaintată ca nişte pături vechi. Şi totuşi.

– Ba sunt, draga mea, un pic! a spus ea, zâmbind prietenei sale. Şi nu e ceva rău. Mai bine decât alternativa, ştii! Dar ai dreptate, mai avem destul timp şi stăteam aici şi mă întrebam ce Dumnezeu am să fac cu el. Dragă Faith, te superi dacă am să plec acasă mai devreme decât am plănuit? Trebuie neapărat să o văd pe Nora.

– Bineînţeles că nu! Ţi-am spus să stai cât doreşti, nu până când decid eu să-ţi dau drumul! Când vrei să pleci? Te duc eu

la aeroport, desigur.

– Mulțumesc, Faith. Mâine?

NORA

În timp ce Logan plecase cu maşina lui Andy la Heathrow ca să-i ia pe Brendan şi pe Sylvie, Nora şi-a petrecut ziua cu Gwennan, rozându-şi unghiile şi ajutând-o mult mai puţin la prepararea prăjiturilor galeze decât îi plăcea să creadă. Gwennan îi arunca priviri pline de înţelegere nepoatei ei în timp ce arunca stafidele şi zahărul în amestec. Gătea din memorie, după atâţia şi atâţia ani de practică. Nora băga mereu câte o linguriţă în aluat ca să-l guste, până când a constat că nu mai era nici o linguriţă în compartimentul pentru linguriţe din sertar.

– Nu contează linguriţele, dar o să rămânem fără aluat, *bach*, a comentat Gwennan, uitându-se la bolul imens cu amestec cremos, presărat cu stafide. Pentru galezi, nu avea niciodată rost să faci câteva prăjituri; făceau întotdeauna atâtea cât pentru un sat întreg.

– Aşa este, a spus Nora şi a închis sertarul, apoi s-a uitat pe fereastră.

– Eşti cu gândurile la Logan, îmi dau seama. Sau la Kaitlin. Sunt biscuiţi cu lămâie în bufet dacă te ajută cu ceva, *bach*.

– Mulţumesc, Buni.

Nora a deschis bufetul. Se simţea uşurată să fie cu cineva care înţelegea că prăjiturile ajutau sau cel puţin atenuau orice problemă.

– Toată ziua m-am gândit, este la jumătatea drumului, aproape a ajuns, acum aşteaptă la „Sosiri". E emoţionant. Îi era aşa de dor de ei! Şi Kaitlin. Nici nu pot să mă gândesc prin ce trece cu mama ei! Şi tot nu înţeleg de ce nu mi-a spus.

Kaitlin îi spusese Norei totul, după ce îi dezvăluise Greg totul. Cum acum doi ani învinseseră cancerul de sân al Annei, dar anul acesta constataseră că acesta revenise. Aceasta o determinase pe Kaitlin să vrea să fie mai aproape de părinţi şi contribuise la ruptura cu Milo. Trecuse o dată prin asta când o

văzuse pe Kaitlin plângând îngrijorată tot timpul și nu se simțea în stare să o ia de la capăt.

– Nu-l învinovățesc, a spus Kaitlin oftând. Unii oameni nu rezistă în fața unor încercări grele. Dar eu vreau pe cineva care să fie aici cu mine, indiferent ce se întâmplă – nu am ales eu să se întâmple așa.

– Dar de ce ai omis partea aceasta atunci când mi-ai vorbit despre el? s-a mirat Nora. De ce nu mi-ai spus totul atunci?

Kaitlin a ridicat din umeri și s-a posomorât brusc.

– Nu știu. A fost așa de minunat să te cunosc, atât de emoționant! Poate că am vrut să-ți ofer acea parte a vieții mele care nu era marcată de asta, partea pozitivă, pe Kait cea veselă din nou, și să mă prefac că pot fi pozitivă. Nu vreau să fie real.

Nora i-a strâns mâna.

– Nimic nu trebuie să se schimbe, Kait. Tot putem să ne simțim bine. Putem să discutăm despre mama mea. Dar dacă dorești să vorbești, sunt aici, asta e tot.

– Cumplit lucru, a murmurat Buni. Sărmana Kaitlin. Atâta tristețe și suferință este în lume. Dar și atâtea lucruri minunate! Viața nu este pentru cei slabi de inimă, *bach*.

– Mie-mi spui! Sunt așa de fericită că Logan își va vedea copiii. Și abia aștept să îi cunosc. Dar...

– Dar nu știi ce va fi cu voi doi acum.

– Exact. Și sosirea lor marchează începutul sfârșitului. Mai sunt trei săptămâni până pleacă. Și nu știu ce se va întâmpla după aceea.

– Dacă îl iubești cu adevărat, a spus Gwennan cu oarecare reticență, de ce nu te muți acolo, *bach*? În zilele noastre, oamenii fac mereu asta.

– Știu. O parte din mine ar fi chiar ispitită să facă așa. Dar nu mă văd deloc trăind la capătul celălalt al lumii. Îl cunosc suficient de bine ca să doresc să părăsesc totul și pe toți ca să-l urmez în Noua Zeelandă? Dar este ceva mai mult... Abia am început să mă simt liniștită și împăcată cu mine însămi. Am început să mă gândesc serios să mă stabilesc în Tenby, dacă îmi pot găsi de lucru aici. Și mă simt realmente bine. Pe când acolo...

– Ei, ai putea să te duci într-o vacanță, să vezi dacă poți fi mulțumită acolo.

– Da. Mă voi duce acolo când voi putea – acesta este primul pas, într-adevăr – apoi va veni el înapoi, când va putea... și dacă tot mai simțim același lucru unul pentru altul, atunci

vom lua o decizie. Dar dacă nu sunt pe placul copiilor? Dacă pentru el este pur şi simplu prea dificil şi totul se termină mai repede decât ar fi trebuit?

Gwennan a pus lingura de lemn deoparte şi a îmbrăţişat-o strâns pe Nora.

– Totul se întâmplă atunci când trebuie să se întâmple, *cariad*, ai să vezi. Şi cu siguranţă că o să le placi copiilor. Presupun că vei face cunoştinţă cu ei diseară?

– Mâine. Ne-am gândit că, după un zbor aşa de lung, după ce nu l-au văzut două luni pe tatăl lor, s-ar putea ca întâlnirea cu noua lui prietenă să nu fie chiar lucrul pe care doresc să-l facă!

– Foarte inteligent, a încuviinţat Buni. E un punct bun pentru el că se gândeşte la ei în felul acesta, la fel şi pentru tine, Nora. Faceţi amândoi aşa cum trebuie. Şi să ai încredere, lucrurile se vor aranja, ai să vezi.

– Dar nu s-au aranjat pentru mami şi Llew.

Îi povestise lui Gwennan despre întoarcerea lui Llew la Tenby şi ce îi povestise despre tinereţea lui împreună cu Chloe.

– Da, a fost un accident cumplit, îmi amintesc. Sigur, nu înseamnă că uitasem, dar aveam destule griji cu copiii. Apoi, Susan şi familia ei s-au mutat, iar legătura noastră cu Tenby a dispărut. Era ca şi când acele veri nu ar fi existat niciodată! Dar mă gândeam la sărmanul băiat din când în când. O dată sau de două ori am întrebat-o pe Chloe dacă are veşti de la el şi mi-a spus că nu, şi nu era niciodată bine. O dată sau de două ori m-am gândit să mă duc chiar eu la Tenby şi să-l caut, să-i spun că Chloe avea nevoie de el, dar ştii de ce nu m-am dus? Nu ştiam de fapt cât de departe merseseră lucrurile între ei şi dacă era îndrăgostită de el. Ştiam cât de bună şi de loială este şi eram îngrijorată că putea să renunţe la orice şansă în viaţă ca să aibă grijă de el. Nu-mi plăcea să o ştiu plecată, dar nu voiam nici această viaţă pentru ea, legată şi luptând mereu, înţelegi? Nu ştiam cum este mai bine, nu reuşeam să o fac să vorbească cu mine despre asta, aşa că nu am făcut nimic niciodată.

Nora s-a întors de la Nant-Aur gânditoare. Într-adevăr, dezvăluirile lui Llew ridicaseră şi mai multe întrebări. Da, o alungase pe mama ei, îi spusese că nu mai vrea să o vadă niciodată. Mama ei fusese traumatizată de accidentul lui şi resimţise gestul lui ca pe un act de cruzime. Dar în mod sigur, de-a lungul

anilor, își dăduse seama că Llew spusese toate acelea sub impulsul momentului. Nu încercase niciodată să ia din nou legătura cu el? Indiferent ce era bine și ce era rău, Nora simțea că o iubește pe mama ei mai mult ca oricând. Dacă ar fi fost în locul lui Kaitlin, dacă ar fi fost în pericol să-și piardă mama înainte de a fi pregătită pentru asta – de fapt, când puteai fi pregătit pentru așa ceva? – Nora nu putea suporta acest gând. A coborât din mașină și a scos din portbagaj o casoletă mare cu prăjituri galeze. A pus-o sub braț, a închis portbagajul și ușa la garaj.

Pe treptele de la intrare stăteau Logan și o fată cu bucle negre rebele.

– Uau, bună! a exclamat Nora. Nu mă așteptam să vă văd decât mâine.

– Surpriză! a exclamat Logan, privind puțin îngrijorat. A sărit în sus ca s-o sărute, iar inima Norei a început să bată nebunește. Lucrurile rămâneseră normale între ei! Sper că e OK că am venit acum, dar Sylvie era înnebunită să te cunoască. Nu a vrut să mai aștepte. Oricum, este târziu, așa că nu stăm, faceți cunoștință repede, Nora, aceasta este fiica mea, Sylvie, lumina ochilor mei, comoara inimii mele, rodul vintrelor mele...

– Pfui, tati, nu mai spune așa! Bună, Nora, mă bucur să te cunosc. Uau, chiar că ești frumoasă. Tati a spus că ești frumoasă, dar cu bărbații nu știi niciodată, nu-i așa? Ce e asta? Miroase frumos...

Sylvie era înaltă pentru vârsta ei, frumoasă la rândul ei, cu un aer serios în spatele ochelarilor mari, rotunzi. Nora o văzuse deja în fotografii, dar era chiar mai frumoasă în realitate. Naomi era maori, iar Sylvie avea ochii albaștri ai tatălui ei și pielea închisă la culoare a mamei ei, netedă ca o piersică. Avea un păr incredibil, care îi ajunge până la umeri și era la fel de abundent pe cât era de lung. Avea o gură expresivă, un zâmbet frumos, purta o fustă scurtă cu tricou și ciorapi trei sferturi, dintre care unul era tras în sus, iar celălalt se boțise în jurul gleznei. Nora bănuia că acest aranjament nu era accidental.

– O, Doamne, ești adorabilă! a exclamat Nora fără să vrea. Nu știa dacă așa trebuia să-i saluți pe adolescenți, dar fusese luată prin surprindere. Scuză-mă, vreau să spun, bună ziua, Sylvie, mă bucur să te cunosc! Mulțumesc că ai venit să mă vezi acasă.

– Tati spune că ai fost în vizită la bunica ta care are 93 de ani. Asta e mişto! Ei bine, se uită la mine şi îmi dă de înţeles că trebuie să plecăm. A spus că putem să venim numai dacă promit că plecăm repede, pentru că s-ar putea să fii obosită. Dar sper să te văd mâine.

– Nu te prosti! Trebuie să intraţi amândoi să beţi o ciocolată şi să mâncaţi prăjituri galeze proaspăt scoase din cuptor. Nu vrei, Logan? Nu poţi?

Logan a zâmbit.

– Eşti sigură? Nu vrem să te deranjăm, am vrut numai să-ţi spunem bună ziua.

– Tu ai vrut să spui bună ziua, l-a corectat Sylvie. Eu am vrut să stau mai mult timp cu Nora. Haide, tati. Ce sunt acelea prăjituri galeze?

Nora a deschis capacul şi i-a dat să miroasă. Sylvie şi-a dat ochii peste cap şi s-a prefăcut că leşină, apucându-l de braţ pe tatăl ei ca să se sprijine.

– O, ce delicios! Tu le-ai făcut, Nora?

– Aş vrea să spun că da, dar din păcate astăzi nu am fost bună de nimic şi nu am ajutat-o pe Buni ca de obicei. Buni le-a făcut. Este o reţetă veche de familie.

– Mişto! Atunci, să mergem înăuntru.

Kaitlin era la lucru; în casă era linişte. Nora a aprins luminile, a turnat lapte într-un ibric şi a scos farfurii şi căni. Sylvie se plimba prin hol şi prin bucătărie cu ochii larg deschişi.

– Este nemaipomenit! Mi-a povestit tata despre proprietarul tău, despre casă şi despre colega ta de apartament.

– Sper că nu te-a plictisit cu aiureli, Sylvie.

Nora i-a aruncat o privire lui Logan. Ce se alesese de planul lor de a le prezenta copiilor cu uşurelul ideea că sunt împreună?

– O, nu, eu am întrebat. Când am ghicit că are o prietenă, am vrut să ştiu totul. O, şi să nu crezi că Brendan nu vrea să te cunoască, dar doarme. Ştii cum sunt băieţii, nu-i aşa, Nora? Dorm tot timpul, nu-i aşa? Sunt atât de plicticoşi. Dar e încântat de toată situaţia. Pot să merg la toaletă?

– O, bine! În legătură cu Brendan, vreau să spun. Şi da, este sus la etaj, a doua uşă pe dreapta.

Când Sylvie a plecat sus, Logan a profitat de mica pauză ca s-o sărute apăsat pe Nora, dar dintr-odată, Nora dorea ceva mai mult decât sărutări: dorea răspunsuri.

– Cum? a întrebat ea. Cum s-a întâmplat?

– Nu mi-aş fi putut dori să fie mai uşor, a şoptit Logan. Nu a fost nevoie să spun nici un cuvânt. Ascultă-mă pe mine, unele femei sunt înfricoşătoare ca un medium, iar ea este una dintre acestea. În timp ce conduceam, mi-a aruncat o privire lungă şi a întrebat: „Eşti îndrăgostit, tati?" Ce vedea, oare? Nu am nici cea mai vagă idee. Dar am profitat de ocazie şi am spus „da", iar după aceea au urmat un milion de întrebări pe minut. Am avut posibilitatea să-i întreb ce părere au, Sylvie a fost încântată, iar Brendan m-a bătut pe umăr de pe bancheta din spate şi mi-a spus, ca de la bărbat la bărbat, că se bucură pentru mine. Am spus că putem să petrecem un timp împreună, dar dacă nu le convine, voi înţelege şi vom găsi o soluţie.

– Şi ce au spus?

– Păi, vezi şi singură ce părere a avut Sylvie. Este foarte deschisă. Mă doboară. Iar Brendan mi-a spus foarte serios că e firesc să stăm împreună, pentru că nu ar fi frumos din partea mea să-mi neglijez prietena. Serios. Primesc sfaturi de la fiul meu adolescent cum să mă port cu femeile! Nu prea ştiu ce să zic!

CHLOE

Jasmine a aterizat la Heathrow la amiază şi s-a dus direct să închirieze o maşină. Se cunoştea ceva mai bine de când fusese în Italia, şi-a spus în sinea ei. Ştia că dacă se duce acasă să facă un duş şi să doarmă bine o noapte, dacă şovăia fie şi numai un moment, nu se va mai duce deloc.

„Eşti laşă, Chloe Samuels?"

Chiar aşa şi era. Aşadar, deşi ar fi dat foarte mult pentru o cană de ceai Earl Grey, a luat maşina închiriată şi a pornit la drum.

În primele patru ore de drum, s-a putut păcăli că mergea într-o călătorie ca oricare alta. Autostrada M4 era lungă, dreaptă, impersonală şi deloc remarcabilă. Abia când a ajuns la Seven Bridge şi a aruncat câteva monede în automat a simţit teama, emoţia, sau ceva combinat din amândouă. Ţara Galilor! Când fusese acasă ultima dată? Cu ani în urmă, la nunta unei strănepoate. Când a ajuns la Pont Abraham, a simţit un nod în stomac. Ajunsese atât de departe în vest, încât nu mai era nici autostradă, dar tot mai avea de mers. Când a trecut de Carmarthen, şi-a pierdut cumpătul de tot: toate aceste denumiri familiare, ca nişte locuri din vis. Când s-a apropiat de Nant-Aur a încetinit automat, provocându-l pe şoferul din spate să apese enervat pe claxon.

– Să te ia naiba, a murmurat ea, mijind din ochi la semnul rutier.

Se simţea atât de ispitită să ia curba aceasta. Îi era dor de mama ei. Dar trebuia să se ducă la Tenby, atât timp cât decizia ei era intactă. Nu se temea să o vadă pe mama ei. Nu se temuse niciodată. S-a simţit brusc ameţită, dar ştia că asta nu are nimic de-a face cu oboseala provocată de zbor sau de drumul lung cu maşina. S-a oprit într-un loc de popas ca să-şi revină; îi înţepenise gâtul din cauza orelor cât privise fix, numai înainte.

Zum, zum. Auzea zgomotul maşinilor care treceau pe lângă ea şi le şi simţea, căci maşina ei se zgâlţâia uşor la fiecare maşină sau camion care trecea pe alături. Zgomotul şoselei; putea fi oriunde. Dar nu era. Ajunsese aproape acasă. A coborât geamul şi, dincolo de fumul maşinilor, a simţit în nări mirosul proaspăt al cerului înserării, al câmpurilor, mireasma de bălegar. A privit în sus la cerul albastru cu buline de nori albi, care îi amintea de o rochie pe care o purtase odată, la o şedinţă foto cu Jean Shrimpton... Două păsări mari se roteau deasupra maşinii. Şoricari? A strâns din pleoape, iar când au ajuns în unghiul potrivit, le-a văzut cozile bifurcate. Gaia roşie. Auzise că, după ce fuseseră în pericol de dispariţie ani întregi, îşi reveniseră şi acum prosperau. Se bucurase, dar nu se întorsese niciodată să le vadă. Acum veniseră ele să o întâmpine.

„Bine ai venit acasă, Chloe Samuels."

Ce naiba gândise în toţi aceşti ani, când păstrase legătura cu mama ei prin telefon şi se văzuseră numai de câteva ori pe an? Simţea că i se face rău de vinovăţie şi de regret. Mama ei era bătrână. Detesta faptul că o vedea atât de puţin şi că va veni o vreme când nu va mai avea de ales. Ai fi zis că se învăţase minte când murise tatăl ei, acum şapte ani. Atunci se dusese acasă şi stătuse cu mama ei două luni. Jasmine îl vedea clar în faţa ochilor; se scula în revărsatul zorilor ca să meargă la lucru la căile ferate de la Llandeilo, Llandovery, Carmarthen; îi construia căsuţe pentru păpuşi din lăzi pentru portocale, pentru că invidia căsuţa de păpuşi a lui Megan, cumpărată din magazin; o mângâia pe cap când o găsea curăţând mazăre la masa din bucătărie; îi lustruia pantofii noaptea târziu.

Lui Jasmine îi venea să plângă. Era insuportabil. Îl iubise aşa de mult, dar irosise atât de mult timp pentru că nu reuşise să facă faţă celor întâmplate cu Llew. Toată viaţa îi fusese otrăvită; iar ea îngăduise aceasta. Trebuia să profite de fiecare minut care îi mai rămăsese cu mama ei. Dar trebuia să o vadă mai întâi pe Nora.

La drum. A pornit motorul şi a mers cu grijă. Acum era obosită şi voia să ajungă teafără. La Kilgetty, a căutat din priviri terenul unde fuseseră întotdeauna romii... era tot acolo! Acum nu mai erau romi – numai doi cai care păşteau iarbă, ca un ecou al vremurilor de altădată... Când a luat curba după care se zărea pentru prima dată marea, marea după care tânjise din copilărie, a fost cât pe ce să derapeze de pe şosea. Era atât de vie şi de un acvamarin atât de puternic, încât parcă

voia s-o înfrunte. *Uite, eu sunt tot aici. Acum, ce vei face?* – parcă spunea ea.

A redresat maşina cu inima bătându-i tare.

„Concentrează-te", şi-a murmurat, încetinind în timp ce lua curba spre Tenby. Nu va fi de nici un folos nimănui dacă murea aici. O, Doamne, era la fel. Ei bine, poate nu chiar la fel, dar semăna destul de mult ca să o facă să se simtă ca şi când ar fi călătorit în timp undeva, pe şoseaua A48. Podul de cale ferată. Drumul care şerpuia în sus, pe deal. Zidurile oraşului şi arcadele dărăpănate.

– Mătuşă Susan? a şoptit, privind spre dreapta, aşteptându-se sincer să vadă o femeie frumoasă cu un taior ajustat, care o aştepta la marginea şoselei.

Dar nu era decât o petrecere zgomotoasă de celibatare, cu trei fete slăbănoage şi patru grăsane care purtau voaluri, plăcuţe de şoferi începători şi eşarfe de care atârnau prezervative. Susan murise cu paisprezece ani în urmă.

Jasmine sunase de la o staţie service şi rezervase o cameră la B&B. Alesese un loc retras şi oarecum anonim, nu unul dintre hotelurile cunoscute, ca Esplanade sau The Croft. Dar chiar şi aşa, numele străzii îi era cât se poate de cunoscut. O vedea, îi simţea mirosul chiar înainte să ajungă acolo. Noua ei gazdă îi spusese că în faţă există o mică parcare şi s-a oprit acolo.

A rămas câtva timp în maşină. Afară era pavajul pe care călcase de mii şi mii de ori. A scos telefonul ca să-i trimită Norei un mic avertisment că mama ei rătăcitoare era la zece minute distanţă. Nu avea semnal. Ultima dată când fusese la Tenby încă nu existau telefoane mobile, aşa că nu ştia dacă e ceva tipic sau nu avusese ea noroc. Nu mai putea tergiversa.

După ce s-a cazat la pensiune, Jasmine a pornit în după-amiaza caldă din Tenby. Era prea suprareal, să refacă paşii nenumăratelor zile de vară pe care le petrecuse cu Llew. Ar fi putut să se ducă în port ca să-l întâlnească, dar nu s-a dus. Trebuia s-o găsească pe fiica ei. Fiica ei! Ultima dată când păşise pe aceste străzi avea optsprezece ani.

A decis să urce pe strada Norei dinspre port, pentru că nu voia să vină din partea cealaltă, care dădea spre ţărmul de nord. Va mai putea vreodată să păşească pe acolo fără să revadă noaptea aceea – Llew care alerga, bolovanii care cădeau şi viaţa pe care o cunoscuseră încheindu-se pentru totdeauna? Păşea prin mulţimea de familii cu copii înfierbântaţi care agitau spade de plastic.

Ajunsă acasă la Nora a sunat la sonerie. Nici un răspuns. A ridicat ciocănelul de bronz – o sirenă înşelătoare – şi a bătut de trei ori energic. Linişte. Nu se vedea nici un semn de viaţă la ferestre, iar când a ridicat capacul de la cutia de scrisori din uşă nu s-a auzit nici un sunet din interior. S-a întors să privească marea. De aici se vedea şi Castle Hill. Era uşor să şi-l imagineze pe Llew alergând pe sub arcada de la Castle Beach. *Chloe! O, aici eşti, hai să mergem!* Parcă îi auzea vocea în vânt.

A oftat. S-a întors din nou spre uşă, ca şi când aceasta ar fi putut să-i spună ce se alesese de viaţa Norei.

– Le căutaţi pe fetele alea? a întrebat o voce din spatele ei.

Jasmine s-a simţit imediat şi în mod inexplicabil vinovată.

Accentul acela, tonul acela îi aminteau de copilărie.

Crezi că eşti mare, nu-i aşa, Chloe Samuels.

Că Megan este iute de picior, aşa să ştii.

S-a măritat cu un neamţ! Cum a putut?

Jasmine s-a întors, amintindu-şi că are 75 de ani. A văzut o femeie în jur de 50 de ani, cu păr pe faţă şi coadă demodată. Era robustă şi suspicioasă, îmbrăcată cu un hanorac de un albastru nedefinit, cu pantofi comozi şi pantaloni negri dintr-un fel de amestec de poliester. Genul de femeie cu care Jasmine nu s-ar fi putut înţelege niciodată.

– Bună ziua, sunt mama Norei. O cunoaşteţi? a întrebat.

– A, mama, desigur. Măi, măi. V-aţi întors din Italia, nu-i aşa? Presupun că nu ştie că veniţi, aşa este? Şi de ce aţi venit acum şi aici?

Jasmine uitase – aproape – de curiozitatea impertinentă a unor oameni. Dar nu mai era micuţa Chloe Samuels cea politicoasă.

– Asta mă priveşte pe mine, a spus. Presupun că nu pot spera să ştiţi unde este fiica mea?

– Păi, da! Femeia a tras adânc aer în piept, apoi l-a suflat din nou afară, ca un taur. Am şi altceva mai bun de făcut decât să le ţin socoteala ăstora două. Fără îndoială că este cu roşcatul, cu neozeelandezul ăla al ei. A venit aici să scape de impozite, aşa cred – îi ştiu eu pe ăştia de peste ocean. Sau poate că a plecat cu taică-meu. Că preferă să-şi petreacă timpul cu străinii decât cu propria fiică, după cum se pare! Dacă îl vedeţi, să-i transmiteţi salutări de la mine! Dacă îşi mai aminteşte cine sunt. Asta este, nici nu pot să vă spun cum e cu bătrânii, mai ales când le-au ruginit în aşa hal balamalele, aşa cum e cu taică-meu!

Jasmine nu prea înțelegea, dar nu merita să discute. O cunoștea pe această femeie sau, cel puțin, cunoștea acest gen de femeie.

– Am să încerc să o găsesc, mulțumesc, a spus și a plecat grăbită.

Se întreba dacă Nora se împrietenise cu o femeie bătrână și senilă – poate era o persoană pe care o cunoștea Kaitlin.

A străbătut orașul, observând toate restaurantele și magazinele care nu existaseră pe vremea ei. Dar Paragon era la fel, cu balustradele lui negre, eduardiene. Denumirea aceasta o făcuse întotdeauna să zâmbească. Esplanada era la fel: clădiri în culori pastelate și palmieri. Iar țărmul sudic era tot acolo: plaja aceea lungă, netedă, cu nisip galben-auriu și cu marea în spatele ei.

Pescărușii care planau cu aripile ca niște săbii. S-a oprit să respire, apucându-se de balustradă. Nu știa dacă este în stare să coboare acolo. Era locul lor mai mult ca oriunde în altă parte, locul unde se întâlneau, unde făceau picnicuri, purtau conversații lungi în timp ce soarele îi dogorea în spate, unde se cufundau în apa ca gheața și unde râdeau, râdeau atât de mult! Nu credea că mai râsese așa vreodată după aceea!

S-a întors în oraș. Încă nu putea privi țărmul de sud.

NORA

Nora se plimba pe strada Warren, căutând monede în crăpăturile pavajului. Le căuta întotdeauna de când Llew îi spusese că el și mama lui se uitau mereu după ele. Deocamdată nu găsise nimic, dar gândul că sub picioarele ei ar putea fi monede pierdute – o comoară ascunsă! – era atât de îmbietor, atât de specific pentru Tenby, încât trăia cu speranța că va găsi.

În afară de faptul că vâna monede, pentru prima dată nu avea nici o țintă. Astăzi nu avea cursuri. Buni avea prieteni la ceai, la o întâlnire lunară. Kaitlin era la lucru, iar Logan ieșise cu barca cu pânze, împreună cu Brendan și Sylvie.

O invitaseră și pe ea, dar copiii abia veniseră de câteva zile, iar Nora simțea că au nevoie să petreacă un timp fără ea. Îi era greu să spună nu, pentru că adora să fie cu ei trei. Dar chiar și așa, dorea să respecte unitatea familiei; nu voia să fie „în plus", cum ar fi spus Brendan. O să-i vadă mâine.

Nu ar fi trebuit să-și facă griji că sosirea copiilor va pune capăt idilei estivale. De fapt, își făcuse o idee despre cum ar arăta viața dacă ea și Logan ar fi cu adevărat împreună. Nora nu simțise niciodată până atunci că face parte dintr-o familie – ea și Jasmine alcătuiau o pereche specială, dar aparte. Acum, conversațiile intense și nopțile pasionale de care se bucuraseră Logan și Nora se îmbinau cu partidele de înot, cu vizitele în patru la adăposturile pentru animale, cu grătare împreună cu Molly, Andy și cele două perechi de copii. Cinele luate la lumina lumânărilor în restaurante scumpe fuseseră înlocuite cu saloane de înghețată sau chipsuri rontăite în timp ce ședeau pe zidul portului, iar Nora constatase că îi plac la fel de mult ca și celelalte. Cine știa?

Se simțea la fel de aproape de Logan ca și înainte – mai puțin dezbrăcată, desigur, dar la fel de aproape – iar acum, Sylvie și Brendan erau și ei aici. Sylvie era nonconformistă, încăpățânată și imprevizibilă. Îi plăceau formațiile indiene, *Doctor Who* și graffiti. Spunea orice îi trecea prin minte și era de re-

gulă amuzantă, uneori însă dezastruoasă. Brendan era tăcut și potolit. Avea un aer academic, ca un adevărat student, iar conversația cu el era de regulă serioasă și îți dădea motiv de reflecție. Nora reușea să fie jovială cu Sylvie și serioasă cu Brendan. Putea fi ea însăși – această persoană nouă, relaxată – cu amândoi. Se întreba cum s-ar fi descurcat cu Nora cea veche, legată de smartphone, jonglând cu cererile de la birou, neavând niciodată timp să mănânce, să citească sau să savureze viața.

Dacă Logan era ponderat, copiii lui erau exuberanți. O salutaseră entuziasmați pe Nora, iar dacă ea nu i-ar fi lăsat în mod deliberat să fie numai ei trei împreună, lor nici nu le-ar fi trecut prin cap. Acum, când vor pleca înapoi în Noua Zeelandă, îi va fi dor de trei persoane.

Gândul acesta o deprima. A schimbat repede subiectul.

În dimineața asta, făcuse în sfârșit cunoștință cu Anna. Anna avea o zi bună și venise la Tenby să bea o cafea înainte de tura lui Kaitlin. Era o femeie frumoasă, zveltă și cu păr cârlionțat la fel ca al lui Kaitlin, dar auriu și cu ochi migdalați. Era palidă și se clătina din când în când. Nora vedea pe chipul ei suferința din ultimele luni. Anna făcea în prezent un tratament cu radiații și se pare că doctorii spuseseră că există toate motivele să se ajungă la o recuperare deplină din nou. Dar chiar și așa, Nora suferea pentru ei toți. Kait fusese așa de bună cu ea. Greg la fel – sendvișurile gratuite însemnau foarte mult. Spera că șansele Annei de recuperare erau cu adevărat bune. Kaitlin părea să minimizeze șansele. Dacă ar avea un semn...

Iată-l, o sclipire de argint între rosturile dalelor din trotuar – o piesă strălucitoare de 50 de pence!

– Oh! a exclamat Nora.

Strada era pustie. Bine. A îngenuncheat și a băgat două degete în spațiul strâmt, dar nu a putut s-o apuce. Eforturile ei nu au făcut decât să împingă moneda mai departe, în buruienile care creșteau printre dale.

– La naiba, a murmurat Nora, neștiind ce să facă. Dacă ar fi avut o riglă, dar nu purta la ea genul acesta de lucruri.

„Nu sunt decât 50 de pence!", spunea o parte a creierului ei. „Nu vei plăti chiria cu asta!"

„Este o monedă norocoasă", riposta cealaltă parte. „Trebuie s-o scot pentru Anna." Nora a scotocit în poșetă după pensetă. A băgat-o cu grijă în crăpătură, având grijă să o țină bine – nu

voia în nici un caz să o scape. Era concentrată, uitase de tot ce era în jur, când a auzit o voce venind ca din pământ:

– Nora, draga mea! Te simţi bine? Ce faci aici?

Nora a ridicat privirile uluită. Halucinaţii auditive! Suna exact ca...

– Mama! O, Doamne, Dumnezeule! Mamă, tu eşti? Ce faci aici?

A sărit în picioare şi şi-a pus braţele în jurul femeii pe care o iubise toată viaţa. S-a dat înapoi ca să se uite la ea, fără să-i vină să creadă. Era aici, mică, îndărătnică, şic – atât cât se putea, în pantaloni negri strâmţi şi cu o bluză neagră fără mâneci. Nu în Italia, aici! Stătea în faţa Norei şi arăta... emoţionată. Plină de speranţe. Au izbucnit în râs şi s-au îmbrăţişat. Nora a strâns din pleoape şi i-a spus în gând, cât a putut de tare, „mulţumesc". Fuseseră vremuri când era întotdeauna fericită când o vedea pe mama ei. Acest lucru se schimbase pentru un timp. Apoi, se schimbase din nou. Revenise înapoi, la momentul când nu era nimeni altcineva pe toată planeta pe care ar fi vrut să-l vadă mai mult decât pe ea.

S-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, râzând şi plângând.

– Cum de ai ajuns aici? a întrebat Nora. Eşti bine?

Prin minte i-a trecut un gând ca un şoc electric. Dar dacă mama ei era bolnavă? De ce venise înapoi mai devreme? Situaţia Annei o făcuse să devină sensibilă. A îndepărtat-o pe mama ei ca s-o examineze mai bine. Arăta altfel, dar bine. Pentru prima dată de când o ştia Nora, Jasmine îşi tăiase părul. Acum îi ajungea exact până sub maxilar. Nu se mai vopsise, astfel că la rădăcină erau câţiva centimetri argintii. La oricine altcineva ar fi arătat ca şi când ar fi renunţat să lupte cu bătrâneţea. La Jasmine arăta numai ca o schimbare de modă. Era foarte bronzată.

– Da, da, sunt foarte bine, a asigurat-o Jasmine. Dar voiam să te văd, doream foarte mult să te văd. Am fost plecată prea mult timp. Îmi pare rău că în ultima vreme am fost atât de distantă, dar acum totul s-a terminat. Dar tu ce faci? Ce făceai acolo jos, în patru labe? Sper că nu eşti bolnavă?

– Nu, sunt bine. Încercam numai să scot o monedă dintr-o crăpătură.

Jasmine a privit-o uimită.

– Serios? Aşa făceam şi eu când eram copil.

– Ştiu, a spus Nora, care şi-a amintit că mama ei nu ştia încă de Llew. Adică îmi imaginez. Este o monedă de 50 de pence

acolo şi vreau s-o scot ca să-i fac o amuletă Annei.

– Cine este Anna?

– Mama lui Kaitlin. Are cancer. Uite, am scos penseta...

– Nu, nu cu asta. Ai nevoie de o mână foarte mică. Ajută-mă să mă aplec.

Jasmine s-a aşezat cu grijă în genunchi, iar Nora i-a arătat unde este moneda. Doi bărbaţi au trecut pe lângă ele şi le-au privit pieziş, dar nu au spus nimic.

– O văd! Stai puţin...

Jasmine şi-a scos cele trei inele mari, cu pietre semipreţioase, şi i le-a dat Norei. Apoi a introdus cu abilitate mâna în spaţiul îngust şi a scos triumfătoare moneda de argint.

– *Voilà*!

– Mamă, eşti nemaipomenită! Lasă-mă să te ajut.

A ajutat-o pe mama ei să se ridice din nou în picioare.

– Arăţi minunat, a spus ea încet.

Nu numai că arăta uimitor de bine – asta se înţelegea de la sine. Dar semăna mai mult cu acea Jasmine de care îi fusese dor Norei. Gata să râdă, mai puţin defensivă. Ochii ei albaştri erau limpezi, iar colţurile gurii nu erau lăsate dezaprobator în jos.

I-a dat înapoi lui Jasmine inelele şi a băgat moneda în buzunar.

– Kaitlin o să fie încântată. Ai venit exact în momentul potrivit.

– Eşti drăguţă să spui asta, dar cred că am întârziat cam optsprezece luni. Voiam să fiu aici, lângă tine, Nora, în momentele grele, dar nu am putut, însă acum aş vrea să-ţi explic, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Hai să mergem acasă şi vorbim despre tot. O, mami! Bine ai venit acasă!

CHLOE ȘI NORA

Acasă. Jasmine păşea ca printr-o vrajă prin Tenby împreună cu fiica sa. Nora arăta aşa de bine. Avea părul puţin mai lung, ciufulit mereu de briză. Îi stătea bine să nu mai fie chiar perfectă, mai puţin oficială. Pielea îi devenise aurie în urma plimbărilor lungi şi a stării de bine, încordarea şi neliniştea din purtarea ei dispăruseră; păşea legănat, ca şi când s-ar fi aşteptat la o minune la fiecare colţ. Ca de pildă, mama ei de mult pierdută să se materializeze în faţa ei. Şi era aşa de fericită să o vadă pe Jasmine, indiferent de orice altceva, încât făcea să fi meritat totul, călătoria lungă, înfruntarea temerilor, îngenuncherea pe trotuar.

Jasmine încerca să nu privească prea mult în jur. Nu voia ca vechile amintiri s-o copleşească înainte să-i ofere o explicaţie coerentă Norei. Se uita în schimb la fiica ei. Când Nora era mică, Jasmine fusese ancora ei. Acum se uita la Nora şi se simţea în siguranţă.

Casa Norei era decorată cu gust şi răspândea o atmosferă de relaxare şi confort.

– Este foarte frumos aici, a spus Jasmine, în timp ce Nora punea ceainicul să fiarbă. Ai aflat până la urmă de ce o închiriază atât de ieftin?

Nora a pus jos ceainicul şi s-a uitat la ea.

– De fapt, da. Dar, mami, trebuie să stăm jos. Cred că multe din cele ce avem să ne povestim se vor suprapune.

Jasmine se întreba dacă, de când venise aici, Nora aflase despre verile acelea de demult. Se întreba cât de mult îi povestise mama ei.

– Ţi-e foame? a întrebat Nora. Eşti obosită? Vrei să te odihneşti înainte să stăm de vorbă?

– Sunt extenuată, dar vreau mai întâi să stăm de vorbă. Trebuia să o fac de foarte mult timp şi mă bucur aşa de mult să te văd. Dar aş face moarte de om pentru o ceaşcă de Earl Grey, dacă ai.

– Mami, locuiesc cu un *gourmet*. Avem de toate. Serios, mami, orice dorești, spune-mi și există șansa să fie aici.

– Ei bine, Earl Grey, așa cum am spus și... mi-e puțin cam foame. Ceva gustos? Ușor?

– Pate de macrou cu lipie? Și o salată de fasole verde?

– Perfect!

– Și câteva prăjituri galeze de la Buni?

– Dumnezeule, da!

Când te gândești că viața continuase aici la fel ca întotdeauna, că mama ei încă mai făcea prăjituri galeze, ceaiul turnat era o adevărată delectare, valurile veneau și plecau, iar oamenii se îndrăgosteau în Tenby... era copleșitor. Astupase aceste imagini zeci de ani. Acum era gata să se bucure din nou de aceste lucruri vechi. Și-a amintit cum învățase să înoate pe când era copil, cum învățase să aibă încredere în apa mișcătoare. Acum se simțea la fel.

Sus, salonul spațios, luxos, Nora s-a îndreptat din obișnuință spre fereastră. Jasmine a ezitat.

– Ce s-a întâmplat, mami?

Nora a privit înapoi peste umăr.

– Nimic. Te deranjează dacă stăm aici? Eu... adică, această canapea pare foarte confortabilă, iar pe mine mă cam dor toate oasele din cauza drumului.

Trebuia să stea departe de fereastră. Nu suporta să privească afară, la Castle Hill, la poteca spre stâncile unde ședea Sam cel Roșu.

Haide, Chloe! Astăzi o să-i fac o fotografie bună. Simt eu!

Jasmine a clipit ca să-și alunge lacrimile.

Nora a pus tava pe măsuța de cafea și a mai îmbrățișat-o încă o dată pe mama ei. Își imagina ce însemnase pentru ea să vină până aici, după atâta vreme. Simțea cum silueta ei mică tremura puțin când îi ținea mâna și o privea afectuos.

– Mami, te rog să nu-ți faci griji, știu deja o mulțime de lucruri din ceea ce te pregătești să-mi povestești. Sunt sigură că sunt mai multe de povestit, dar te asigur că lucrurile nu sunt așa de rele cum crezi. Toată lumea te iubește, toți îți simt lipsa. Vreau să aud tot ce vrei să-mi povestești, dar nimic nu contează. Important este că ai venit înapoi.

Jasmine s-a lăsat în jos ca o frunzuliță și s-a cufundat în canapea. Nora a turnat ceai în două cești și s-a așezat alături de mama ei, cu picioarele încrucișate.

– Cine începe?

– Încep eu, a spus Jasmine hotărâtă. Eram în Italia şi îmi era dor de tine. Îmi era dor de mama. Şi îmi era dor chiar şi de Tenby, din momentul în care mi-ai scris şi mi-ai spus că eşti aici; ieri nu am mai putut răbda, iar în dimineaţa aceasta am venit cu avionul acasă...

– În dimineaţa aceasta? Să nu-mi spui că ai venit direct de la aeroport!?

Jasmin a încuviinţat din cap, iar părul ei în două nuanţe, tuns şic, a sărit în sus şi în jos. Ce mai pereche erau mama ei şi Llew, şi-a spus Nora, amândoi săreau în avion sau în tren şi porneau spre Tenby într-o clipă.

– Nu e de mirare că eşti obosită! Oricum, mă bucur că eşti aici. Continuă.

Jasmine a ridicat privirile şi s-a uitat la şemineu.

– Asta e clepsidra mea? Cea de acasă?

Nora a privit şi ea.

– O, da! Întotdeauna mi-a plăcut. Era s-o las în apartament, dar am luat-o în ultima clipă.

– Când am plecat de la Nant-Aur la Londra, am luat-o şi eu tot aşa, în ultima clipă. Îmi amintea de mami.

– Mie îmi amintea de tine, a zâmbit Nora.

Jasmine a dat din cap.

– Cunosc toată simbolistica, nisipul timpului şi mortalitatea, şi faptul că poţi să o întorci şi să realizezi un nou început, dar ştii ce a însemnat pentru mine?

– Ce?

– Legătura dintre mamă şi fiică. Întotdeauna mă gândeam că unul dintre vase este mama, iar celălalt sunt eu. Şi eram legate, înţelegi, prin acea legătură mică şi subţire din mijloc; iar nisipul era iubirea sau forţa vieţii, care curgea din ea în mine. Când te-am avut pe tine, mi-am dat seama că şi fiica o susţine pe mamă la fel ca şi mama pe fiică.

– Asta este foarte drăguţ, mami. Exact aşa este.

– Iar pe această notă... a spus Jasmine privind la Nora, vreau să-mi cer scuze, aşa cum se cuvine, pentru că în ultimii doi ani am fost o cotoroanţă. Tu erai atât de stăpână pe tine, atât de bine – iar asta era tot ce îmi doream pentru tine – sau, cel puţin, aşa am crezut. Presupun... de fapt, ştiam că nu eşti fericită, nu eram foarte sigură, dar tu spuneai întotdeauna că eşti fericită, iar asta era ceea ce voiam să aud. Dar viaţa este mai mult decât muncă şi siguranţă financiară şi rutină. Dacă este cineva care ştie acest lucru, aceea sunt eu. Dar iubirea... vreau

să spun, ceea ce îţi luminează viaţa... ei bine, aceasta poate fi periculoasă, iar eu nu voiam să suferi. Dar te-am dezamăgit aşa de tare.

– Nu m-ai dezamăgit, mami. Te rog să nu-ţi faci griji. Anul trecut, când am trecut prin toate acelea, eram îngrozită. Nimic nu mai era ca înainte, nu mai era aşa cum credeam eu că trebuie să fie. Credeam că lumea mea s-a sfârşit. Şi am avut dreptate, s-a sfârşit, s-a prăbuşit. Dar a fost bine, pentru că însemna că pot să-mi construiesc alta nouă şi mai bună. Este foarte bine, am trecut cu bine prin asta.

– Văd şi eu. Mai mult decât bine, arăţi minunat, draga mea, atât de fericită şi de frumoasă, iar asta este ceea ce meriţi. Vreau să ştii că sunt plină de admiraţie faţă de curajul tău. Toată teama, toată deruta – tu le-ai privit drept în faţă, ai vorbit cu Jennifer şi ai trecut prin toate. Îmi pare tare rău că nu am fost alături de tine. Îmi pare rău că m-am îndepărtat. Dar nu puteam suporta să înfrunt teama ta, pentru că nu o înfruntasem niciodată pe a mea.

Nora a dat din cap şi a rămas tăcută. Nu se gândise niciodată în felul acesta. Nu se gândise niciodată că avea de ales atunci când lucrurile începuseră să se deruleze pentru ea. În mod cert, nu simţise că este vorba despre curaj – dorea pur şi simplu să scape de acele sentimente nebuneşti. Nu o mai văzuse de mult pe mama ei atât de sinceră, atât de serioasă. Şi sesiza şi durerea ei, aproape vizibilă ca o aură în jurul siluetei ei micuţe. Cum de nu o văzuse niciodată până acum? Probabil pentru că Jasmine o ţinuse ascunsă în străfundul sufletului ei. Sărmana ei mamă!

A stat liniştită şi a ascultat-o pe Jasmine care îi povestea despre cearta din familie atunci când Chloe Samuels, în vârstă de zece ani, neavând voie să meargă la Dansul adolescenţilor, alergase peste dune şi se împiedicase – literalmente – de băiatul care avea să devină cel mai bun prieten al ei din lume.

– Nu ţi-am povestit niciodată despre Llew, a spus calm Jasmine.

Nora şi-a schimbat poziţia. Nu voia să o întrerupă pe mama ei, dar nici nu voia să asculte ca şi cum nu ar fi auzit niciodată de Llew. Era ca şi când i-ar fi câştigat încrederea sub un pretext fals.

– Buni mi-a spus că ai avut un prieten pe nume Llew, a spus Nora. Da, şi n-o să-ţi vină să crezi, dar... acest Jones, proprieta-

rul meu... este chiar Llew. Nu am ştiut până săptămâna trecută.

Nora se uita la mama ei care absorbea acest fapt remarcabil. Pălise puţin.

– Dar nu este aici, nu-i aşa? a întrebat în cele din urmă. Aceasta este casa lui. Ai spus că a plecat.

Nora a înghiţit în sec.

– A plecat, aşa este. Dar acum s-a întors, mami. Imediat ce a aflat că sunt fiica ta, a venit în mare grabă înapoi. Nu-ţi face griji, nu stă aici. Locuieşte în oraş. L-am cunoscut, mami, este foarte drăguţ. Dar... te-a rănit. Şi îmi pare aşa de rău.

– M-a rănit? O, da, aşa cred. Dar nu sunt sigură că eu am privit lucrurile în felul acesta. Eu i-am făcut lui rău, vezi, asta este. Nu îl deranjează că stai aici, acum, când ştie cine eşti?

– Bineînţeles că nu!

– Nu. Nu l-ar deranja. Llew nu a fost niciodată meschin. Totuşi nu va vrea să mă vadă, Nora.

– De fapt, doreşte să te vadă. Chiar doreşte, mami. Mă întreabă mereu când te întorci. Este cât se poate de clar că... că abia aşteaptă. Vrei să continui povestea, mami? Am vrut numai să ştii că... că îl cunosc. Puţin.

– Nu-mi vine să cred, a şoptit Jasmine. Să nimereşti tocmai în casa lui! Este rudă cu Kaitlin? Aşa s-a întâmplat?

– Nu. Kaitlin este din altă familie de Jones. A fost o întâmplare.

Era mai bine să nu menţioneze despre Kaitlin că este nepoata Almei, pentru că aceasta ar fi putut deraia complet conversaţia.

Jasmine a tras adânc aer în piept şi a muşcat o bucăţică de pate cu pâine prăjită.

– Este minunată! Kaitlin găteşte admirabil.

– Da. Nu am să pot să o las niciodată să se mărite şi să plece. Am să mor de foame.

Jasmine a înfulecat şi ultima bucăţică şi şi-a înfăşurat palmele în jurul ceştii de porţelan ca o fetiţă mică.

– Mama spunea întotdeauna că momentul ales este un lucru de la Dumnezeu. Toate acestea urmau să iasă acum la lumină. Aşa că, dă-mi voie să-ţi spun...

Nora a ascultat aceleaşi poveşti pe care i le spusese Llew: despre vânătoarea de monede şi despre zilele petrecute pe plajă; despre cutreieratul prin oraş cu Llew în căutarea imaginii perfecte; despre dans şi laptele cu cafea de malţ; despre felul în

care se străduia întotdeauna să țină pasul cu verișoara ei capricioasă și cu prietenele ei urâcioase. A râs când a auzit că în tinerețe mama ei se îndrăgostise de Iestyn și că avusese încurcături stânjenitoare.

Jasmine a avut grijă să-i povestească Norei totul despre acele ultime veri, exhumând amintirile pe care le ignorase atâta amar de vreme. I-a povestit despre vara cu varicelă; cum o ajutase Llew pe ea, apoi cum îl ajutase ea pe el. I-a povestit despre perioada când între ea și Llew fusese ceva mai mult decât o prietenie. Cum se împletiseră firele, își dădea seama ea acum, când relata povestea. Momentele când se întâmplaseră evenimentele: varicela care întrerupsese fluxul obișnuit al activităților lor de copii, forțând-o să-l vadă într-o nouă lumină. Cum o luase deoparte tatăl ei ca să-i vorbească despre viitor. Clepsidra pe cale să se răstoarne pentru a marca o nouă fază, înainte să fie pregătită pentru ea.

– L-am iubit întotdeauna, chiar și înainte de ultima vară, a spus Jasmine. De fiecare dată când încercam să mă gândesc la viitor, Llew era și el acolo. Indiferent cât de mult îmi spuneam că am să mă mărit cu un băiat drăguț de la oraș care îmi va putea oferi viața pe care am crezut întotdeauna că o doresc, mă împiedicam mereu de Llew. Era sufletul meu pereche, Nora. Într-un fel, ne-am găsit când eram prea tineri. Nu aveam suficientă experiență ca să ne dăm seama ce este între noi. Aproape că am înțeles atunci când Iestyn a venit înapoi la Kite Hill. Fusese în California, locuia la Londra. Era întruchiparea tuturor visurilor mele de tânără fată. La început, am fost amețită. Și încurajată, căci Iestyn mă vedea ca pe o sirenă frumoasă, așa cum îmi dorisem întotdeauna să fiu.

Nora înțelegea. Era extraordinar să-și spună că fusese o vreme când mama ei nu se simțise frumoasă, nu fusese sigură de propria putere. Să-și spună că Chloe trecuse prin îndoielile și stânjenelile adolescenței exact la fel ca oricine altcineva. Nora avusese totdeauna impresia că Jasmine intrase în lume stând deja în picioare, pe deplin formată și glorioasă, la vârsta de 20 de ani. Un simbol al drăgălășeniei feminine, la înălțimea căruia Nora nu se va ridica niciodată. Dar nu fusese deloc așa.

Llew îi povestise Norei despre Iestyn numai că era pe drum ca să se întâlnească cu Chloe atunci când se produsese acel accident cumplit. Acum, Nora a aflat despre întâlnire și despre ceea ce înțelesese Jasmine atunci. Ceea ce se întâmplase cu Llew și Chloe fusese o cruzime prea mare. Nu era sigură că

momentul fusese ales de Dumnezeu, indiferent ce ar spune Buni. O soartă crudă le smulsese celor doi viitorul. A sărutat-o pe mama ei pe obrazul moale.

– Îmi pare tare rău, a şoptit.

Nu e de mirare că Jasmine fugise de iubire, o abătuse şi pe Nora de la acest drum periculos, o ţinuse departe de locul care avea atâtea amintiri. Dar expresia de frică revenise în ochii lui Jasmine. I-a şters lacrimile Norei şi s-a lăsat o tăcere grea de aşteptare.

– Mai este ceva, a spus Jasmine în cele din urmă.

Şi cu o voce calmă, privind tot timpul în poală, Jasmine i-a povestit despre Michael Everley, despre lucrurile pe care le spusese şi le făcuse şi despre lucrul cumplit pe care încercase să-l facă, dar nu reuşise, datorită lui Llew şi a alunecării de teren.

Nora stătea ţeapănă, cu inima bătând nebuneşte, detestând ceea ce avea să urmeze, detestând faptul că mama ei trecuse printr-o asemenea situaţie. Iar când a aflat că, până la urmă, ceea ce era mai rău nu se întâmplase, a răsuflat uşurată. Momentul era dat de Dumnezeu!

Jasmine a început să împletească ciucurii unei perne cu degete nervoase.

– Nu am mai spus nimănui. Atunci, toată lumea era atât de preocupată de accident, de modul cum fusese rănit Llew, de ceea ce însemnau acele leziuni, încât restul a rămas îngropat. A fost rănit pentru că m-a salvat pe mine, Nora, şi cel mai rău este că, în parte, m-am bucurat că a venit atunci când a venit, am fost uşurată că Michael nu a reuşit să... să-mi facă ce-i făcuse lui Megan. Da, a violat-o, a dat ea din cap când Nora a rămas cu răsuflarea tăiată. În vara aceea, când s-a dus în Franţa, a născut un copil. După aceea, a fost zdrobită foarte mult timp şi am discutat despre aceasta abia mulţi ani mai târziu. Dar ideea este că mi-a părut bine că nu mi s-a întâmplat şi mie.

– Firește că ţi-a părut bine, mami! Şi mie îmi pare bine că nu s-a întâmplat.

– Dar cu ce preţ, Nora, cu ce preţ pentru Llew!

– Dar nu a fost alegerea ta, mami, nu ai vrut tu să se întâmple aşa.

– Însă el avea grijă de mine. Nu aş fi fost acolo dacă Iestyn nu mi-ar fi sucit capul. Llew nu ar fi venit acolo dacă nu m-ar fi căutat pe mine. Numai dacă mi-aş fi putut limpezi gândurile

cu o zi mai devreme. Chiar și cu trei ore mai devreme. Dacă nu m-aș fi dus niciodată la acel picnic...

– Mami, înțeleg, dar ești foarte aspră cu tine însăți. A fost cât pe-aici să fii violată.

Nora s-a cutremurat. Detesta să folosească acel cuvânt în legătură cu propria mamă. În legătură cu oricine altcineva.

– Dar nu ai vorbit niciodată despre asta. S-a pierdut sub straturile necazurilor care i s-au întâmplat lui Llew. Ai trecut în aceeași noapte prin două traume uriașe. Probabil că aveai mintea distrusă. A fost o situație îngrozitoare. Cea mai cumplită. Dar, ia gândește-te, dacă Llew nu ar fi venit să te salveze, el ar fi fost sănătos, dar tu nu ai fi fost. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat cu tine. Llew nu și-ar fi dorit niciodată să pățești așa ceva.

Jasmine a zâmbit și a strâns-o de mână.

– De când a devenit fetița mea atât de înțeleaptă? Ai dreptate, firește, nu ar fi dorit. Dar nimeni nu a știut niciodată de ce alerga Llew cât îl țineau picioarele prin ploaia de pietre din noaptea aceea și nimeni nu va ști niciodată lucrurile oribile pe care mi le-a spus Michael. A fost din vina mea? Am făcut eu ceva care să-l facă să creadă că doream să...

– O, mami, mami! Nora s-a apropiat pe canapea și și-a înfășurat brațele în jurul mamei sale. Nu a fost nimic din vina ta! A fost pur și simplu o noapte cumplită, îngrozitoare. O serie întreagă de evenimente oribile pe care nu le putea prevedea nimeni. A clătinat din cap uimită.

Să nu ai încredere în iubire, Nora, oricine te poate dezamăgi. Acum, Nora înțelegea. În toți acești ani, Jasmine nu vorbise despre tatăl Norei. Nici măcar despre Llew. Se învinovățea pe ea însăși, vorbea despre ea însăși. Dar Nora o iubea la fel de mult, deși știa totul. Ușurarea era uriașă.

– Megan mai trăiește? a întrebat Nora în cele din urmă, după ce Jasmine s-a liniștit din nou.

Jasmine a negat, dând din cap.

– S-au dus și Susan, și Heinrich. S-au dus cu toții, Nora, poate cu excepția lui Richard. Ultima dată când am auzit despre el, locuia undeva prin Shropshire. Mi-ar fi plăcut să o cunoști pe Susan, Nora. Și ea ar fi fost încântată să te cunoască. A fost foarte bună cu mine, să știi. Ce familie nefericită. Au avut atât de multe de înfruntat, într-un fel sau altul.

– Ce s-a întâmplat cu Megan și cu copilul? Sărmana Megan.

– Sărmana Megan, a încuviinţat şi Jasmine şi i-a explicat că mai târziu Megan o căutase. Familia din Franţa fusese o binecuvântare. Nu numai că i-au asigurat un loc unde să nască copilul, dar l-au şi adoptat. Megan a venit acasă gândindu-se că va putea lăsa totul de partea cealaltă a Canalului. Dar, bineînţeles, nu a fost aşa de uşor pentru ea.

– Bineînţeles că nu. Până la urmă, a fost fericită?

– Aşa cred. S-a căsătorit şi a avut doi copii. Şi-a deschis un salon de coafură. Mi-a scris o dată, prin anii '70, ca să-mi spună că fiul ei din Franţa o căutase – Auguste, aşa îl chema. Megan mi-a scris pe adresa mamei, care mi-a trimis după aceea scrisoarea. Mi-a trimis şi adresa lui, în cazul în care aş vrea să iau legătura cu el.

– Şi l-ai contactat?

– Niciodată. Dar am păstrat scrisoarea.

– Atunci, am putea...

– Am putea... Oricum... Jasmine s-a emoţionat. Acum, ştii de ce am fost o mamă cum am fost, Nora. Exilul este un lucru dureros şi încercam să compensez, presupun că aşa ar spune Jennifer a ta. Am vrut să-ţi ofer un model de mamă puternică, independentă. Am vrut să-ţi arăt că poţi avea o viaţă bună, minunată, fără iubire romantică, fără rădăcini, fără vinovăţie. Poate ţi-am făcut un deserviciu.

– O, mamă, a zâmbit Nora. Îţi sunt recunoscătoare pentru că mi-ai arătat cum să fiu o femeie puternică. Mă bucur că nu am acceptat niciodată o relaţie OK – oricum, nu permanentă. Dacă aş fi acceptat, acum nu aş fi fost liberă să fiu împreună cu Logan. Ia tu ai fost întotdeauna o legendă, asta e sigur. Dar trebuie să fi fost...

Jasmine a încuviinţat din cap.

– Sunt extenuată. Iar după aceea am aflat că Llew putea totuşi să meargă... Aceasta a fost ultima picătură pentru mine. Purtasem acest sentiment de vinovăţie atâţia ani, iar el nici măcar nu-mi dăduse de veste. M-am pierdut când m-am gândit cât de tare trebuie să mă urască. De aceea nu ţi-am fost de nici un folos în timp ce te zbăteai cu necazurile tale. De abia aflasem. Blestematul ăsta de internet!

– Mami, nu te urăşte, de asta te asigur. Dimpotrivă.

– Păi, atunci, de ce nu...

– Nu ştiu. Va trebui să-l întrebi singură. Voi doi trebuie să staţi de vorbă şi să daţi totul pe faţă.

– Nu cred că pot, Nora. Cum pot să dau din ochii cu el, după atâția ani?

Nora i-a aruncat privirea pe care i-o aruncase de atâtea ori Kaitlin când sosise la Tenby.

– Pentru că te-ai descurcat așa de bine cât timp ai evitat totul? a întrebat. Haide, mami, cum să nu poți? Când ai ajuns așa de departe?

– Da, ca să pun lucrurile la punct cu tine! Și cu mama! Nu știam că Llew este aici.

– Dar este aici și trebuie să aibă un motiv. Trebuie să mergi fericită mai departe. Nu poți face asta dacă ignori faptul că acum tu și Llew sunteți din nou în Tenby.

– Știu. Ai dreptate. Dar trebuie s-o văd mai întâi pe mama. Doamne, Nora, a trecut atât timp. Și acum are 93 de ani. Ce a fost în capul meu? Nu va fi aici pentru totdeauna. Trebuie să o văd înainte de orice altceva.

– OK, sunt de acord. Dar după aceea să vii înapoi aici și să stai de vorbă cu Llew, să îi cunoști pe Kaitlin și pe Logan, fiindcă viața merge înainte. OK? Nu mai fugi!

Jasmine a încuviințat din cap și și-a șters fața cu dosul palmei.

– Gata cu fuga, a consimțit.

Nu știa cum va putea face față întâlnirii cu Llew. Dar mai întâi se va duce acasă, iar mama o va ajuta. Îți venea să râzi. Avea 75 de ani și tot ce voia era să-și vadă mama.

NORA

A doua zi, Logan a apărut în faţa uşii şi a implorat-o pe Nora să meargă două zile la Londra cu el şi cu copiii. Voiau să vadă neapărat oraşul, după cât se pare, şi doreau la fel de mult ca Nora să vină cu ei ca să-i conducă.

– Ştiu ce ai să spui, a insistat Logan, dar doresc foarte mult să vii cu noi. Te asigur.

– Da, de ce nu? a spus Nora, încântată de bucuria care se citea pe chipul lui. Mama s-a dus la Nant-Aur în dimineaţa aceasta. O să fie foarte plăcut pentru ea să stea două zile numai cu Buni.

Lui Logan i-a căzut falca.

– Cine s-a dus unde?

– Îţi spun pe drum, a râs Nora.

Aşa că au plecat. La Londra, timpul a zburat pe neobservate. Sylvie era numai „Oh!" şi „Ah!" la Madame Tussauds, în Turnul Londrei, în Piaţa Camden. Brendan privea sincer şocat, în timp ce schimbau autobuzele unul după altul sau luau metroul spre South Bank, coborând lângă râu, unde au cumpărat bilete pentru London Eye.

– Parcă e îndrăgostit! i-a şoptit Logan Norei în timp ce Brendan stătea de vorbă cu o chelneriţă de la cafeneaua Tate Modern. Nu de fată, de oraş!

Erau clipe minunate, dulci-amare, din cauza faptului că Logan urma să plece curând.

Vineri de dimineaţă, Nora i-a telefonat mamei ei ca să-i spună că veneau acasă. Logan dispăruse ca s-o ajute pe Sylvie să-şi facă bagajele, acum umflat şi de două ori mai mare din cauza achiziţiilor de la Camden. Nora stătea rezemată de maşină împreună cu Brendan, care privea înainte ca un băiat hipnotizat. În timp ce aşteptau, a sosit un e-mail pe telefon.

Era de la Lou, de la agenţia de recrutare la care îşi lăsase datele după ce plecase de la universitate. Parcă era o altă viaţă acum. Când a văzut numele companiei, a avut impresia că

greşiseră adresa. A citit e-mailul şi nu-i venea să creadă. Lou îi scria că avea un post vacant care se potrivea perfect pentru Nora. Şi era permanent.

Am explicat că nu eşti disponibilă momentan, dar au vrut să-ţi vadă oricum CV-ul. Au fost foarte impresionaţi şi consideră că eşti perfectă pentru job. Ai putea să vii cumva la un interviu săptămâna viitoare? Dacă le placi şi doreşti postul sunt dispuşi să aştepte până eşti gata să începi. La sfârşitul lui septembrie dacă vrei, ca să ai timp să te muţi înapoi şi să-ţi rezolvi treburile.

– O, Doamne, a spus Nora.

A deschis ataşamentul în care erau detalii despre post. Un salariu foarte bun, o companie foarte interesantă după cum se prezentau lucrurile, o companie care organiza evenimente. Domeniul ei de excelenţă. A dat mai jos să vadă fişa postului: organizare de evenimente, coordonare cu diverse domenii industriale, gestionarea bugetului, gestionarea echipei administrative, legătura cu clienţii...

Privirea i s-a împăienjenit şi a închis telefonul. Un post excepţional, după vechile ei criterii. Un post impresionant, în conformitate cu capacităţile ei, beneficii bune, potrivire perfectă. Atunci de ce se simţea atât de... depăşită?

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Logan, apărând alături de ea. Eşti OK, draga mea?

– Sunt bine. Sylvie a terminat? Oh, sunteţi toţi aici. Foarte bine, hai să mergem.

S-a urcat tulburată în maşină şi s-a lovit la cap. Logan o privea întrebător. Dar Nora înţelesese în sfârşit de ce Kaitlin nu-i spusese că mama ei are cancer. Nici ea nu voia să-i spună încă despre oferta de serviciu, ca şi cum aceasta ar fi putut să le strice timpul care le mai rămăsese. Nu voia ca sfârşitul să devină o realitate.

În seara aceea, Nora se pregătea pentru masă încercând să nu plângă. Nu are voie să plângă, pentru că o să-şi strice machiajul făcut cu grijă. La naiba. Plângea.

Ieşeau cu toţii în oraş să sărbătorească întoarcerea de la Londra: Logan, Nora, Slyvie şi Brenda, Molly, Andy, Angie şi Carter. Şi Kaitlin şi Llew. Mama ei era în apropiere, viaţa era perfectă. Nora nu voia să se schimbe nimic, dar se va schimba.

„Doamne, stăpâneşte-te!", a murmurat Nora în sinea ei, ştergându-se delicat sub ochi cu muchia palmei.

A aruncat o privire în oglindă şi s-a strâmbat. Era nostim ce diferenţă putea fi între „uşor mânjit" şi „pătat de lacrimi".

Mergeau, desigur, pe ţărmul sudic, să ia masa pe plajă, cu cocteiluri pentru adulţi şi cu vedere spre oceanul de culoarea agatei pentru toţi. Nora purta o rochie nouă, pe care i-o făcuse Lilian – un turcoaz delicat, care arăta ca marea într-o anumită lumină, cu fustă petrecută, cu decolteu în V la spate. Sexy, dar nu atât de sexy, încât să nu o poată purta în faţa copiilor prietenului ei. Prietenul. Ce cuvânt!

Nu-i venea să iasă, să mai numere încă o zi care trecea, aducând sfârşitul şi mai aproape.

– Nora, eşti gata? a răsunat vocea lui Kaitlin în sus pe scări. E timpul să plecăm!

CHLOE

După trei zile petrecute cu mama ei la Nant-Aur, Jasmine simţea că este din nou Chloe. Au fost zile dulci-amare, pline de emoţii. Chipul lui Gwennan când a deschis uşa şi şi-a văzut fiica a fost o imagine pe care Jasmine nu o va mai uita cât timp va trăi. Au căzut una în braţele celeilalte plângând şi nu s-au mişcat din casă timp de patruzeci şi opt de ore, au vorbit şi au tot vorbit, făcând pauze numai ca să mănânce şi să doarmă şi să facă nenumărate ceainice de ceai.

În dimineaţa aceea făcuseră o plimbare pe deal şi prin pădure. Vechile poteci erau neschimbate, mirosurile şi sunetele erau tot cele din copilărie. Gwennan şi Jasmine – sau Chloe, cum fusese şi cum va fi întotdeauna pentru mama ei – se schimbaseră totuşi. Panta uşoară era dificilă pentru Jasmine, care avea picioarele înţepenite şi dureri în spate. Dar era o fiinţă rapidă, în comparaţie cu Gwennan, care abia putea să se târască, cu o viteză de melc, dar şi cu o mare determinare. Mama ei era foarte bătrână, Jasmine trebuia să admită. Faptul că o vedea o dată la câteva luni şi vorbea la telefon nu însemna mare lucru. Pentru unele mame şi fiice poate că era bine, dar pentru ele nu era suficient, tot aşa după cum nu era nici pentru ea şi Nora. Familia lor era apropiată. Familia lor era deosebită. Se va muta acasă, a decis ea, simţind mirosul de caprifoi de la marginea pădurii.

După plimbarea prin natură, amândouă s-au ghemuit pe canapeaua din salon şi au dormit. Când s-au trezit, Gwennan s-a uitat la ea cu grijă.

– Trebuie să te duci şi să vorbeşti cu Llew, *bach*, a spus ea. Am să vin să vă văd pe tine şi pe Nora peste o zi sau două. Dar nu se poate să mergi mai departe fără să stai de vorbă cu el. Nu e bine pentru tine.

Şi mama, şi fiica ei! Amândouă! Jasmine era speriată. Ar fi fost foarte mulţumită să rămână pentru totdeauna la Nant-Aur cu mama ei, dar cunoştea privirea aceasta din ochii ma-

mei sale. Şi acest ton al vocii. Tonul pe care îl folosea cu profesorii şi cu medicii.

Era la jumătatea drumului spre Tenby, când şi-a amintit de mesajul pe care îl primise mai devreme de la Nora. Va fi plecată astăzi cu Logan şi cu prietenii ei. Şi cu Llew. Jasmine a tras pe dreapta şi s-a gândit să se întoarcă la Nant-Aur, amânând Tenby pentru ziua următoare. Dar ştia ce va spune Gwennan. Aşa că a mers mai departe şi s-a cazat la acelaşi B&B. Nora ar fi vrut să stea cu ea, dar Jasmine voia să-şi păstreze măcar iluzia că ea este cea care controlează lucrurile. Apoi a ieşit în oraş, oprindu-se în acelaşi loc care dădea spre ţărmul sudic, unde stătuse acum câteva zile.

Era o seară minunată. Oamenii în vacanţă se plimbau încoace şi încolo. Pescăruşii se roteau în sus şi în jos, deasupra căruciorului cu îngheţată. Soarele arunca pete aurii pe suprafaţa apei şi întindea pe nisip adevărate văluri de mireasă din spumă.

A pornit în susul drumului care ducea spre plajă. Era greu să nu se simtă din nou ca la cincisprezece ani, când mergea spre ţărmul de sud să se întâlnească cu Llew.

– Doamne! a exclamat Jasmine, oprindu-se şi apucându-se de balustrada de metal.

Chiar făcea toate acestea? Să apară acolo? Să dea ochii cu el pentru prima dată după aproape şaizeci de ani, în faţa unei încăperi pline de străini? Dar va fi şi Nora acolo. Nu trebuia să fie mare lucru. Numai dacă vor putea fi suficient de politicoşi unul cu altul, să spargă gheaţa, să-şi dea seama că nu mai are motive să ocolească Tenby... şi totul ar fi minunat. Acum, dacă ajunsese atât de departe, îşi dădea seama că nu mai poate da înapoi. Şi ce altceva să facă? Să-şi petreacă seara citind? Să se plimbe prin oraş? Nu. Clocotea de adrenalină. Nu era nimic altceva de făcut acum, decât să meargă înainte.

A început să coboare poteca. Pe plajă era o construcţie mare din lemn şi sticlă, exact ca vechea cafenea Fountains. Ce minunat că aleseseră acelaşi loc pentru restaurant. Păi, este un loc foarte bun, la urma urmelor. Vederea ajută mâncarea să alunece în jos. Era foarte ciudat să vadă într-o nouă amenajare un loc pe care îl cunoscuse atât de bine şi care dispăruse de mult. O potecă de scânduri ducea spre el peste nisip şi a observat că dunele erau pline de tufe verde-închis, nu ca ierburile înalte şi moi de acum şaizeci de ani.

„Scoate-ţi trecutul din cap, du-te să-i vezi, iar după aceea du-te la culcare. Ai nevoie să dormi după toate acestea. O mică pauză ar fi foarte plăcută", a murmurat ea pentru sine.

I-a trebuit un minut ca să-şi dea seama care dintre aceste geamuri ale restaurantului nou era uşa şi, în timp ce privea aşa, un bărbat a ieşit, privind exasperat la un telefon mobil. Inima i-a tresărit, căci bărbatul semăna foarte mult cu Llew. Nu-şi putea lua ochii de la el, atât de dulce era amăgirea că se uita din nou la el. Avea o grămadă mare de păr cărunt care stătea în toate direcţiile, exact la fel ca părul lui Llew. Avea acelaşi mers săltăreţ şi plin de încredere, de-a dreptul flamboaiant, şi-a spus brusc, deşi acesta nu ar fi fost cuvântul corect pentru prietenul ei ciufulit de odinioară.

– Eric? Eric? Mă auzi? striga el cu voce tare, iar Jasmine a încremenit.

Era vocea lui Llew. La naiba, acesta era chiar Llew, firește!

– Llew? a rostit ea, dar nu s-a auzit nici un sunet.

– Eric, închide, semnalul de aici este oribil. Uite ce este, sunt la un dineu special, aşa că dacă te pierd acum, trebuie să aştept până mâine, a spus Llew încruntându-se.

– Ce? Ce? Eric?

Apoi a renunţat, a închis telefonul şi l-a pus la loc în buzunar.

– La naiba! a spus şi s-a întors să intre din nou în restaurant.

– Llew, a spus Jasmine din nou, mai tare. Llew Jones!

Bărbatul a încremenit. S-a întors. A văzut-o. Iar ochii lui, ochii aceia ai lui de leu, verzi-căprui-aurii, s-au făcut mari.

– Chloe? a spus el fără să-i vină să creadă. Chloe, chiar eşti aici?

Jasmine s-a aplecat peste balustradă.

– Da.

– Dar eşti în Italia. M-am senilizat. O, Glenda are dreptate când spune că m-am prostit, nu-i aşa?

– Nu, Llew, sunt eu. Sunt aici.

– Chloe? O, Dumnezeule mare, ce bine îmi pare să te văd. Chloe, eu niciodată... vreau să spun, întotdeauna...

– Te iubesc, Llew.

Llew a râs, s-a împiedicat puţin, s-a uitat la ea ca şi când ar fi putut să dispară în orice clipă.

– Şi eu te iubesc. Ei bine, noi am mers întotdeauna direct la ţintă, nu-i aşa? Fără convorbiri convenţionale, fără politeţuri, chiar după ce nu ne vedeam un an întreg.

– Sau mai mult de cincizeci.

– Sau mai mult de cincizeci, a fost el de acord. Chloe, ce păcat de timpul irosit! Îmi pare rău, îmi pare aşa de tare, tare, tare rău!

Jasmine vedea cum expresia lui devine din uluită îngrozită şi a început să plângă.

– Şi mie îmi pare rău, Llew, a spus printre suspine. Îmi pare tare, tare rău şi te iubesc aşa de mult.

– Vino încoace, fetiţă, femeie prostuţă. Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Nu ai făcut nimic rău! Eu am fost de vină! Prostul de mine! Acum, vino încoace.

Picioarele lungi au ajuns la ea cu paşi mari, a luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns, în timp ce ea simţea cum i se uşurează inima, deceniile de dor se risipeau acum ca un val. În cele din urmă, s-au îndepărtat unul de altul. Llew o privea uluit şi îi desena conturul feţei cu degetele.

– Eşti frumoasă, Chloe, a spus el simplu şi fericit. Deşi am auzit că acum te cheamă Jasmine. Să-ţi spun aşa?

– Nu. A scuturat din cap, iar părul ei negru cu alb a fluturat. Sunt Chloe, tot Chloe!

Llew a tras-o din nou aproape.

– *Duw*, mă bucur să aud asta, a spus el.

NORA

– Unde este Llew? a întrebat Kaitlin, storcând o felie de lămâie în margarita. Se simte bine? Să-i mai comand o bere?

– A spus că lipseşte numai un minut, a murmurat Nora. Să mă duc să-l caut?

– O, Dumnezeule! a exclamat Sylvie. Uitaţi! Se giugiuleşte cu cineva!

– Ce? Nu vorbi prostii, Sylvie, a spus Logan.

– Taaati, şi bătrânii au porniri sexuale, doar ştii şi tu!

– O, Doamne, nu mai spune sexual! Ai numai doisprezece ani. Aşteaptă să ajungi la nouăzeci.

– Da, numai că tocmai ai confirmat ce spuneam eu.

– Ce vrei să spui, cum adică Llew se giugiuleşte? a întrebat Nora oripilată. Îşi dădea seama că, în adâncul sufletului ei, îşi dorise ca el şi mama ei să fie în sfârşit împreună. E drept că era cam târziu, dar dacă ar fi putut fi fericiţi... S-a ridicat şi s-a dus la capătul mesei unde stătea Sylvie.

Era adevărat. Llew îmbrăţişa o femeie mică de statură într-o rochie roşie elegantă, a cărei faţă era ascunsă de sărutările lui pasionale. Stai puţin, mică, elegantă, nu putea fi decât o singură persoană!

Nora se simţea ca hipnotizată şi voia să întoarcă privirile. Nu se cuvenea să privească un cuplu pradă pasiunii. Dar cei doi nu păreau să se sinchisească de faptul că era în plină zi şi în preajmă erau copii. Era un prim sărut care continua ceva mai mult timp.

– Ei bine, a spus ea în cele din urmă, o să vină înăuntru când termină. Cred că ar fi bine să mai punem un tacâm pentru mama.

– Mama ta? a spus Kaitlin sufocându-se. O, Nora, asta e minunat! Acum, dacă ai putea s-o rogi să-l convingă pe Llew să ne lase să stăm în casa lui pentru totdeauna...

CHLOE

Jasmine s-a trezit după ce visase despre Țara Galilor. Fusese un vis atât de autentic, încât pentru o clipă crezuse că este acasă, că în orice clipă va apărea mama ei zâmbind să-i spună că este timpul să meargă la școală. Apoi a simțit pe obraji lumina soarelui și a auzit un singur strigăt care sfâșia liniștea dimineții, plin de dor, plin de *hiraeth*. Un pescăruș! Tenby! Era în Tenby! Cu fluturii cunoscuți în stomac, atunci când începea ceva minunat... S-a ridicat în capul oaselor și s-a lovit la cap. Iar apoi i s-a oprit respirația. Nu era cândva prin anii '50 și nu era vacanța de vară. Era în 2015 și petrecuse noaptea cu Llew!

Era acolo, dormea adânc alături de ea, pe jumătate atârnat în afara patului. Era un pat de o persoană, dar o dată și jumătate mai lat. Ea era strivită de perete, iar Llew stătea agățat de pat într-un unghi ciudat, ca o insectă înțepătoare. Jasmine nu va înțelege niciodată cum de nu căzuse afară din pat. A zâmbit și și-a mușcat buza.

Duw, ce purtare, Chloe Samuels! – șoptea un cor de voci în capul ei.

Știu! – a răspuns ea în șoaptă. *E minunat!*

Ce o să spună mama ta, tu ce crezi?

Cred că va spune că era și timpul.

S-a strecurat încetișor înapoi ca să nu-l trezească pe Llew și pentru că oasele ei nu mai erau ce fuseseră cândva, iar o noapte într-un pat prea strâmt nu-i făcuse foarte bine. A rămas întinsă, cu ochii larg deschiși, privind în sus. Semăna atât de mult cu prima dimineață din vacanțele ei de copil, când se trezea fierbând de emoție și de nerăbdare, dar se temea să nu o trezească din somn pe Megan. A chicotit. Semăna atât de mult... totuși.

Seara trecută, Nora se oferise să o conducă înapoi la B&B, dar Llew insistase că o conduce el.

– Dar pot să mă duc și singură! Doar știu drumul.

– Acum sunt alte vremuri, a spus Llew. Nu poți să mergi singură pe întuneric, așa cum făceam altădată. Te conduc.

Așa că o luase de mână, le spuseseră noapte bună celorlalți și o condusese afară în noapte, adevărată întruchipare a galanteriei de modă veche, care cerea să-ți conduci prietena în siguranță până la ușă...

– Fleacuri, a spus Llew când ceilalți nu-i mai puteau vedea. Vii cu mine, Chloe Samuels, am așteptat destul și, ca să fim sinceri, nu mai întinerim.

– Dar, Llew! Cei de la B&B o să fie îngrijorați!

– Dă-le un telefon.

O sărutase din nou, degetele lui se jucau în părul ei de la ceafă, iar Jasmine simțea că i se înmoaie genunchii.

– Da, a murmurat ea ca prin vis. Le telefonez.

Dar bineînțeles că acolo nu aveau semnal, așa că a trebuit să telefoneze de la restaurant. Spre marea ei stânjeneală, telefonul era în spatele barului. Ultimii câțiva băutori stingheri de la bar ascultaseră cu interes cum le explica celor de la B&B că rămâne peste noapte la fiica ei. Când a închis telefonul, au chicotit. Llew a privit-o amuzat.

– Fiica ta? Nu pot să cred că te jenezi la vârsta ta.

– Și ce era să spun? De regulă nu rămân cu cineva de la prima întâlnire, doar știi asta, Llew Jones!

– Prima întâlnire! A izbucnit în râs. Da, cred că așa este. Desigur, ideal ar fi să te duc acasă, în frumoasa mea locuință din Tenby, și să te impresionez cu bunăstarea și cu gustul meu. Dar acolo locuiește fiica ta, așa că vom merge în camera de deasupra restaurantului.

Iar acum erau aici. Oblonul de la fereastră nu reușea să ascundă lumina zilei. A privit în jur. În colț era un rastel pentru haine cu câteva cămăși, pantaloni și sacouri. O ușă ducea spre baia mică. Un scaun. Asta era tot. Slavă Domnului că stătea aici și le lăsa pe Nora și pe Kaitlin să-și trăiască visul de vară în casa lui minunată. În căpriori erau pânze de păianjen, iar pe jos un covor decolorat. Și-a mișcat emoționată degetele de la picioare. Era în Tenby! Era în pat cu Llew! Și-a întors capul spre pieptul lui și i-a inspirat mirosul.

Llew a deschis un ochi și s-a uitat la ea. A zâmbit larg. A încercat să se apropie mai mult de ea și a constatat că îi alunecase fundul. După ce a gemut și a râs puțin, au ajuns din nou unul lângă altul, cu picioarele lui lungi înfășurate în jurul ei, în timp ce buzele lui o sărutau pe ceafă.

– Era și timpul, Chloe Samuels, a spus el. Era și timpul!

Nu au mai ieşit din cămăruţa de deasupra cârciumioarei până la prânz.

– Şi asta cu un băiat care nu putea sta înăuntru nici cinci minute când strălucea soarele, l-a tachinat ea, trecându-şi degetele pe pieptul lui şi jucându-se cu perişorii lui cărunţi. Când îl văzuse pentru ultima oară pe Llew nu avea deloc păr!

– Păi, vezi tu, i-a explicat el, dându-i la o parte părul de pe faţă şi sărutând-o iarăşi şi iarăşi, nu mai sunt un tinerel, am descoperit că există lucruri chiar mai bune decât să înoţi şi să bei milkshake.

Jasmine a rămas cu răsuflarea tăiată.

– Nu, serios!? Care sunt acestea? Spune-mi şi mie! Arată-mi!

– *Duw*, ce şmecheră eşti, Chloe Samuels. Îţi arăt eu imediat...

În cele din urmă au coborât, Chloe tot în rochia ei roşie din ziua precedentă. Dave, proprietarul, şi Mary, femeia de serviciu, care umpleau frigiderele şi trebăluiau, au ridicat privirile şi au fluierat admirativ.

– Bravo, bătrâne Leonard Jones! a spus Dave. Chiar că era şi timpul, dacă nu te superi că îţi spun.

S-au dus la Cabană să ia micul dejun. În materie de toaletă personală nu făcuse altceva decât să-şi treacă de câteva ori cu pieptenul lui Llew prin păr şi să-şi dea cu puţină apă pe faţă. Crema de zi, fardurile, hainele curate erau toate ostatice la B&B. Puteau să aştepte! Asta era bine cu Llew, nu trebuia niciodată să te prefaci.

– Acum suntem bătrâni, a murmurat ea, luându-l de mâini peste masă.

– Te simţi bătrână? Eu nu mă simt bătrân. În afară de şoldul meu nenorocit.

– Nu, dar mă gândeam şi eu aşa. Nu sunt fardată, mă vezi exact aşa cum sunt. Şi cum m-ai văzut întotdeauna. Dar acum nu mai sunt ca o piersică, nu mai sunt tânără şi...

– Păi, da, e adevărat că eşti cu doi ani mai mare decât mine, a mormăit el. Nu ştiu ce să zic, Chloe, este ca şi când aş sta cu bunica, nu-i aşa? Oh!

A râs răutăcios, în timp ce Chloe i-a dat o palmă peste braţ.

– După cât m-ai chinuit mereu pentru că eram cu doi ani mai mic, a continuat Llew, apucându-i ambele mâini şi ţinându-le strâns, ca să se simtă în siguranţă. „Ce ştii tu, Llew Jones, nu eşti decât un tinerel!", a imitat-o el.

– Nu o să mă scuteşti niciodată de asta, aşa e? Poate că totuşi încă nu te-ai maturizat! Dar a zâmbit şi l-a sărutat. Totuşi cred că o să mă descurc şi cu un băieţel acum. Dacă pe tine nu te deranjează să fii cu o femeie mai în vârstă.

– Chloe, eşti la fel frumoasă ca întotdeauna. Nu avem timp de pierdut ca să ne permitem să fim timizi sau complexaţi. Da, suntem puţin ridaţi. Da, sexul merge puţin mai altfel decât acum cincizeci de ani. Da, am sărit direct de la adolescenţă la starea în care ne strâmbăm şi gemem la fiecare jumătate de oră din cauza unei dureri sau împunsături. Ţie îţi pasă? Mie nu-mi pasă. Suntem împreună. Asta e tot ce contează. Hai să nu mai pierdem timpul cu altceva şi să ne bucurăm şi să sărbătorim fiecare minut pe care îl mai avem de petrecut împreună, cu fiecare centimetru din trupul nostru. Poate că sunt într-adevăr şubrezite, dar tot ne mai pot oferi plăcere.

– Totdeauna ai avut o gândire inteligentă, Llew Jones. Ai avut întotdeauna o perspectivă diferită faţă de a tuturor celorlalţi. Mai bună.

-Mai puţin o dată. Chipul lui Llew a devenit grav. După accident.

– Oh, Llew. Era firesc. Prin ce ai trecut! Ce au spus doctorii! Nici acum nu pot să mă gândesc cât ai fost de înfricoşat.

– Aşa este. Dar uite ce s-a întâmplat. Ne-am pierdut unul pe altul. Îmi pare rău, Chloe. Te-am alungat. Dar... nu vedeam cum ar fi putut să fie mai bine. Nu voiam să te ştiu legată de mine aşa – de dragul tău, dar şi de dragul meu. Nu voiam ca femeia pe care o iubeam să fie îngrijitoarea mea, să mă vadă atât de neputincios. Cum aş mai fi putut menţine vie iubirea când orice lucru – fizic, emoţional, practic – ar fi fost o luptă? Mi-au spus fel de fel de lucruri la spital şi că nimic nu va mai fi simplu tot restul vieţii mele. Controlul intestinelor, Chloe, dureri din cauza presiunii, repoziţionarea picioarelor periodic ca să nu se scurteze ţesuturile moi... aceasta a fost toată viaţa mea în timpul recuperării, toată viaţa tatălui meu. Nu am vrut să fie şi a ta. Ştii ce e nostim? În toţi aceşti ani fără tine, am regretat această hotărâre. Dar acum, când te-am căpătat înapoi, constat că îmi pare bine că am fost cruţat de aşa ceva. Acum este timpul nostru şi suntem suficient de bătrâni ca să-l apreciem. Am avut fiecare vieţile noastre. Acum, putem să le punem laolaltă.

Jasmine s-a şters la ochi.

– Dar, la naiba, Llew, tot aş vrea să nu fi irosit 55 de ani! O, am de gând să profit la maximum de fiecare moment cu tine acum, de asta poţi fi sigur, dar ar fi meritat fiecare secundă de luptă ca să fiu alături de tine. Ar fi meritat, să nu-mi spui altceva.

– Atunci, nu am să încerc, *cariad*!

– Aşadar, ce s-a întâmplat, Llew? Ultima dată când te-am văzut, spuneai că nu vei mai merge niciodată. Doctorii aşa spuneau, toţi păreau siguri, chiar şi tu erai sigur! Apoi te-am văzut pe internet – nu de mult – şi am comandat unul dintre DVD-urile tale. Acolo mergeai din nou pe stânci!

– Care DVD? Nu cel cu păsări?

– Nu, cel cu peisaje marine.

– O, ce bine. Cel cu păsări este o porcărie.

– Nu contează calitatea marketingului în imperiul tău artistic! Spune-mi ce s-a întâmplat cu tine. Cât timp nu ai putut să mergi?

– Doi ani. Şi nici nu am simţit nimic în picioare. Apoi, încă un an până când am putut să merg cu bastonul şi să şchiopătez prin casă. Şi cred că încă doi ani până mi-am recăpătat capacitatea de a merge.

Ochii lui Jasmine s-au umplut din nou de lacrimi. În toate aceste decenii plânsese poate de zece ori, iar acum plângea din cinci în cinci minute!

– O, Llew! Sigur că este mai bine decât toată viaţa, dar ai pierdut atât timp, iar totul numai din cauza mea!

– Chloe, sunt şocat! Cu siguranţă că nu ai gândit aşa niciodată? Cum se poate să fie din cauza ta?

– Bineînţeles că aşa am crezut. Dacă nu m-aş fi dus la întâlnire cu Iestyn, nu ai fi venit să mă cauţi. Dacă Michael nu m-ar fi atacat, nu ar fi fost nevoie să mă salvezi, nu te-ai fi pus într-o asemenea primejdie. O, Llew, de ce nu ai luat niciodată legătura cu mine? Ţi-am tot scris în primul an. Am crezut că nu m-ai iertat niciodată pentru ceea ce ţi s-a întâmplat!

Dar Llew se încruntase şi îi strângea şi mai tare mâinile.

– *Cariad*, noaptea aceea a fost la fel de rea pentru tine ca şi pentru mine. Când te-am auzit ţipând... De-a lungul anilor, acea amintire mi-a provocat mai multă suferinţă decât accidentul. Dar ai spus că te-a atacat Michael? Michael Everley?

– Da, Llew, dar cine ai crezut?

– Am presupus că era Iestyn.

Bineînțeles. O noapte întunecoasă, un loc romantic pentru întâlnire... fusese acolo unde se așteptase Llew să fie – și-a dat seama Jasmine – dar nu cu bărbatul cu care se aștepta să fie. I-a povestit repede ce se întâmplase.

– Dumnezeule mare! Llew era șocat. Ticălosul acela de Michael a locuit ani buni în Tenby! Dacă aș fi știut că a fost el, l-aș fi ucis! Vorbesc serios. L-am urât pe Iestyn zeci de ani. Dar, de fapt, a fost un fel de erou.

– A fost blând cu mine. Știi ce s-a întâmplat cu Michael, Llew? Nu mai este aici, nu-i așa?

– A murit demult, a spus Llew cu oarecare satisfacție. Am auzit că a avut un atac de inimă major. Dar plecase deja de mult din Tenby. Înainte să plece se îngrășase foarte tare. S-a încruntat. Știi, au circulat niște zvonuri despre el și una dintre fetele de aici, acum mi-a venit în minte. Ceva urât.

– Annie Williams? Megan?

Chipul lui Llew a fost străbătut de un șoc.

– Vrei să spui că...?

Jasmine a încuviințat din cap și i-a povestit despre Michael și Megan.

– Ce ticălos dezgustător a fost. Nu știam. Și, iubita mea, ai pățit ceva atunci? Mi-ai spus că el nu... că am ajuns acolo la timp. Era adevărat? Sau mi-ai spus așa numai pentru că nu voiai să mă întristezi și mai rău.

– Era adevărat. M-ai salvat, Llew, și îți recunoscătoare pentru totdeauna. Dar îmi pare rău că te-a costat atât de scump.

– Aș fi făcut-o oricum, indiferent de cost, știi că așa aș fi făcut.

I-a mângâiat fața.

– Când mă gândesc că a încercat să-ți facă rău. Și Chloe, îmi pare rău. Ai încercat atât de mult să fii alături de mine. Dar eu nu am fost lângă tine. Cred că aveai mare nevoie de mine atunci.

– Aveam, dar ce a fost a fost. Nu te mai gândi la asta acum, a spus ea încet. Trebuie să lăsăm trecutul în urmă și să privim spre viitor.

– Știu, ai dreptate, dar trebuie să faci și tu la fel cu accidentul meu. Știi, în mod indirect, mi-a oferit un dar incredibil. OK, în primul an a fost groaznic, dar când tata nu a mai putut suporta să mă vadă așa deprimat, mi-a cumpărat pensule și un șevalet, și asta a fost! Am pictat ce vedeam de la fereastra mea, am pictat florile pe care mi le aducea, l-am pictat pe el... Și

atunci mi-am dat seama că aceasta nu era fotografie, era o magie pentru mine, prindeam frânturi de viaţă, lumea, oamenii. Acum aveam o cale nouă pe care să pornesc. Mi-am scos toate fotografiile. Le-am pus deoparte pe cele cu tine – nu puteam să suport să mă uit la ele – dar tot mi-au rămas destule să pictez. Sam cel Roşu, doamna Isaacs şi Megan, şi fetele...

Apoi, tata m-a dus la oamenii care erau dispuşi să-mi pozeze. Dorinţa mea de a picta a devenit un al doilea eu. Iar când am ieşit din nou în lume, dispoziţia sufletească mi s-a îmbunătăţit şi gândurile mi s-au limpezit. Mai ţii minte povestea pe care ţi-a spus-o Blossom despre Cyd Clarisse? Că a luat lecţii de dans ca să-şi întărească picioarele după ce avusese poliomielită? Aşa a fost şi cu mine. Viaţa m-a împins în altă direcţie, o direcţie pe care nu aş fi găsit-o niciodată dacă aş fi fost capabil să continui să fotografiez. Într-o zi, am simţit înţepături şi furnicături în picioare, iar după acea a început o durere ascuţită. Nu am fost niciodată în viaţă atât de fericit să simt durerea, pentru că am înţeles imediat ce înseamnă. Am aflat că, în cei doi ani în care eu mă străduiam să mă obişnuiesc cu paraplegia permanentă, corpul meu a avut alte idei. Nervii au început să se regenereze.

– Un miracol, Llew! Un adevărat miracol al adormirii, ca plantele care stau iarna sub pământ. Nu este nici un semn de schimbare, dar când vine momentul...

– Exact. Un miracol al adormirii. Când am împlinit douăzeci şi doi de ani, eram din nou complet refăcut. Şi nu a fost o zi, în tot acest timp, în care să nu mă gândesc la tine. De fapt, mă gândisem întotdeauna că, dacă am să pot merge din nou, voi putea totuşi să fiu cu tine. Mi-am promis că atunci, atunci şi numai atunci te voi căuta. Acesta era stimulentul meu cel mai puternic. Dar când a venit momentul, am şovăit. Ştii proverbul: „Cine şovăie este pierdut?" Nimic mai adevărat.

Am început să mă întreb dacă mă vei putea ierta vreodată pentru felul în care m-am purtat cu tine şi pentru că am păstrat tăcerea atât de mult timp. M-am gândit să mă duc la Nant-Aur să-i cer mamei tale adresa, dar într-o zi m-am întâlnit cu Evie în oraş. Auzise de la Megan că eşti fotomodel, că locuieşti la Londra şi ieşi în oraş cu un producător de film. Chloe, asta era tot ceea ce îţi doriseşi de când erai copil. Deşi acum puteam să merg din nou, am pierdut o mulţime de timp şi tot nu aveam nimic să-ţi ofer. Nu am încetat nici o clipă să mă gândesc la asta. Dar îmi era teamă că, dacă o să-ţi scriu, o

să vii înapoi pentru că aşa promiseseşi şi erai o fată care îşi ţinea întotdeauna promisiunile. Asta însemna să întorci spatele tuturor visurilor tale. Iar ca să fiu sincer, eram la fel de înspăimântat că nu vei veni. Nu ştiu cum aş fi putut îndura aşa ceva. Teama şi indecizia sunt la fel de paralizante ca o vătămare a măduvei spinării, Chloe. Asta nu înseamnă că mi-am pus în gând să nu te mai contactez niciodată. Numai că nu am făcut-o într-o anumită zi... nici a doua zi... şi aşa au trecut încă cinci ani.

Pe atunci locuiam la Londra şi lucram la o bancă, încercând să mă pun pe picioare financiar. Într-o zi m-am dus la recepţie să împrumut un capsator şi recepţionista avea un exemplar din *Vogue* deschis pe birou. Şi acolo erai tu, pe toată pagina, făcând reclamă pentru o brăţară cu diamante. Aveai părul negru ca noaptea, dar erai inconfundabilă. O, Chloe! Erai uluitoare. Fotografia aceea mi-a spus mai bine decât mi-ar fi putut spune orice zvonuri că te-ai realizat, că făceai parte din altă lume. Nu mai erai Chloe a mea. O, acum ştiu că nu era adevărat, dar pe atunci aşa am simţit. Aş vrea să-mi fi păstrat cumpătul, Chloe. Aş vrea să te fi căutat atunci.

– O, iubirea mea! Mă bucur că nu m-ai căutat atunci. Imaginează-ţi, era cu un an înainte să-l cunosc pe Steve! Iar dacă nu l-aş fi cunoscut pe Steve, nu aş fi avut-o pe Nora.

Llew a zâmbit.

– Aşadar, e bine că am fost laş?

– Foarte bine. Şi ce ai făcut după acea, laşule?

– Fotografia aceea a ta a fost catalizatorul care m-a făcut să fug înapoi la Tenby, înapoi la pictură, să încerc din nou. Numai că de astă dată aveam şi bani în bancă. Aveam ceva de oferit... cuiva. Şi atunci am întâlnit-o pe Sandra... din nou. Sandra Sharples cum se numea pe atunci; probabil nu-ţi mai aminteşti că ţi-am vorbit despre ea.

Chloe a zâmbit.

– Sandra Sharples din Llandeilo sau Llandovery. O fată frumuşică. Primul tău sărut. Îmi amintesc, Llew Jones.

– Da, era tot frumuşică, ne-am înţeles bine. Şi eram singur. O, nu erai tu, dar eram o pereche acceptabilă şi am ţinut foarte mult unul la altul.

– Mă bucură că ai avut pe cineva, mă bucur că ai avut o familie. Eu l-am avut pe Steve pentru un timp. Nici el nu era ca tine, dar mă făcea să râd şi mi-a dat-o pe Nora.

– Nora este o femeie deosebită. Voi fi încântat să o cunosc mai bine. Acum, cât despre Glenda...

Chloe a zâmbit.

– Ne-am cunoscut.

– Da, foarte bine. Glenda nu lasă întotdeauna cea mai bună impresie, știu. Nu este... adică Sandra credea că nu este... prea frumușică. Aspectul, hainele și toate astea însemnau foarte mult pentru Sandra și ar fi vrut ca Glenda să fie mai grațioasă, mai feminină. Pe tema asta ne și certam uneori. Mie mi se părea că Glenda este foarte drăgălașă așa cum este. Era fetița mea! Dar a crescut cu un fel de înverșunare în ea, pentru că nu era așa cum ar fi dorit mama ei să fie. Dar seamănă cu ea în celelalte privințe, este inteligentă, are simț practic. O calc pe nervi cu... țicnelile mele, cum le spune ea. Și, apropo, ar fi furioasă dacă ar ști că ți-am spus. Dar voiam să știi... nu i-a fost ușor întotdeauna. Se așteaptă ca oamenii să vadă la ea tot ce e mai rău. Dar are o inimă bună și o iubesc și...

– Llew, *cariad*, o voi iubi chiar dacă îi vor trebui patru ani ca să-mi spună un cuvânt politicos. Dacă este vreun om care să știe că aparențele nu înseamnă toată povestea, acela sunt eu.

– Știu. Am vrut numai să o înțelegi puțin. A scuturat din cap. Toți anii aceștia... nu am irosit o mulțime de timp?

– Mult prea mult.

Chloe privea afară la strada aglomerată, apoi s-a aplecat peste masă și și-a pus mâinile pe fața lui.

– Hai să dăm toate acestea la spate și să mergem înainte. Hai să fim, în sfârșit, cu adevărat fericiți.

NORA

Nora ședea în locul ei obișnuit de la fereastră, privind spre port, și asculta cum sună telefonul la Londra. Se simțea puțin emoționată – era corect ceea ce făcea? Era o parte din viața ei veche...

Printase descrierea postului pe care i-o trimisese Lou; era întinsă în fața ei. Vara era pe terminate, Logan se pregătea de plecare, acolo era un salariu mare. Și avea patruzeci de ani... Următorul pas inteligent nu era să-și găsească un serviciu bun? Telefonul sună a cincea, a șasea oară... Nu vorbise nici cu Logan, nici cu mama ei despre asta. Mama ei era așa de fericită, că Nora voia s-o lase în pace un timp. Iar cu Logan convorbirile lor erau ca și când ar fi pipăit pielea în jurul unei vânătăi. Nu putea să vorbească despre nimic din ceea ce s-ar fi putut întâmpla după plecarea lui.

Nouă, zece sonerii... Apoi cineva a răspuns.

– Nora? Iartă-mă că te-am făcut să aștepți. Era cineva la ușă. Ce mai faci?

– Bună, Jennifer, sunt bine, chiar foarte bine, mulțumesc. Și tu?

– Foarte bine, mulțumesc de întrebare.

– Mă bucur să vorbesc din nou cu tine. Chiar așa și era, a realizat Nora ușurată.

– Și eu! Mă tot întrebam cum te descurci. Știi cum procedăm, Nora, avem cincizeci de minute. Cum pot să te ajut?

Nora a râs.

– Am nevoie de o părere. Sunt aproape la sfârșitul vacanței mele din Tenby și a fost... incredibil. În mai multe feluri decât mi-aș fi imaginat. Dar acum trebuie să iau unele decizii și am început să mă învârt mereu în cerc...

– Și eterna mașină de spălat a minții se înțepenește mereu pe ciclul de centrifugare. Începe de unde crezi de cuviință și o să vedem ce putem face.

Nora i-a relatat pe scurt povestea verii ei de la Tenby, de la început până la sfârșit.

– Aș putea să plec, a încheiat ea, aș putea să merg în Noua Zeelandă cu Logan. Dar atunci aș pierde tot ce am câștigat anul acesta. Am prieteni minunați aici. Mama se va stabili aici. Bunica este aproape și este foarte bătrână – nu este un moment în care să vreau să fiu de partea cealaltă a oceanului. Dar... acesta este bărbatul pe care îl iubesc! Nu ar trebui să vreau să-l urmez până la capătul lumii? Nu este ca și când aș avea o carieră aici. Sunt între două slujbe, două locuințe, simt că nu am totuși un motiv solid să rămân aici... Și așa am ajuns la cel de-al doilea aspect. Am posibilitatea să obțin un post. Trebuie să sun astăzi la agenție și să le spun...

Apoi i-a povestit lui Jennifer despre serviciu, având grijă să se concentreze pe avantaje, pe laturile pozitive și pe motivele pentru care era o idee bună. Apoi i-a spus despre telefonul pe care îl primise chiar în dimineața aceasta de la agenția imobiliară din Kingston. Se pare că tocmai ceruseră o prelungire a contractului pentru încă șase luni chiriașii ei, preferabil chiar pe un an.

– Așadar, aș putea să mai stau puțin... a spus Nora pe un ton meditativ, dar nesigur, însă asta înseamnă numai să trag de timp, nu-i așa? Pot să continui la nesfârșit să închiriez apartamentul și să lenevesc mereu, nu-i așa? Se poate?

Apoi a început să înșire argumentele pro și contra ale diverselor cursuri de acțiune care o ținuseră trează în ultimele nopți.

– Simt că înnebunesc, a conchis ea.

A urmat o pauză. Nora știa că Jennifer așteaptă să vadă dacă mai are ceva de spus. A inspirat adânc și a așteptat.

– Ei bine, Nora, aud aici diverse lucruri. Dar mai întâi aș vrea să-ți pun o întrebare. De fapt, două întrebări. Cum te-ai simțit când ai primit mesajul referitor la acest post nou? Știu, știu.

Nora a zâmbit.

– Cum m-am simți? Mmm, rău. Primul meu gând a fost: „O, nu!" Ca un copil care se joacă în recreație și aude că sună clopoțelul să intre din nou în clasă. „Mate!"

– Foarte bună comparație! Și cum te-ai simțit când chiriașii au spus că vor să rămână în apartamentul tău?

Nora își amintea că vorbise cu Sarah cu telefonul ținut între umăr și ureche, în timp ce scotea un borcan cu unt de arahide

din bufet.

– O, fericită! a spus imediat. Era ca și când aș fi primit o amânare și nu aș mai fi fost silită să fac ceea ce nu voiam să fac... Oh!

– Vezi, uneori poate fi o întrebare folositoare, nu-i așa?

Nora parcă vedea zâmbetul lui Jennifer.

– OK, ești răzbunată. Știi, am petrecut toată vara gândindumă că mă voi întoarce la acel gen de muncă. Credeam că mă voi duce înapoi revigorată și recunoscătoare pentru timpul minunat pe care l-am petrecut și că voi continua apoi să trăiesc viața adevărată.

– Așadar, ce a reprezentat această vară pentru tine, Nora – o barieră ca să nu cazi în groapă, o ocazie să-ți reîncarci bateriile?

– Nu, a spus Nora hotărâtă. Așa credeam atunci când am sosit aici. Dar acum... Aș vrea să fi fost mai mult decât atât.

– Ce anume?

– O... fundație.

– O fundație, OK. Spune-mi mai mult.

– Cred că ceea ce am găsit aici este mai mult decât un răgaz. Este un întreg mod nou de a fi. Este începutul... unei vieți. O viață plină de suflet, așa cred. O, știu că trebuie să fie mai mult. Vara aceasta s-a referit numai la relațiile personale: mama mea, Kaitlin, Molly și bunica. Logan, firește... Trebuie să-mi găsesc un serviciu.

– Așa spui mereu. Și desigur că este important să ai stabilitate financiară. Dar, Nora, te aud vorbind mereu ca și când anumite lucruri ar avea mai multă valoare decât altele, deși nu par să fie lucruri importante pentru tine personal. Aud cum îți contrazici propria judecată, așa cum făceai atunci când ne-am cunoscut.

Nora a rămas tăcută un minut. Era adevărat că nu voia să se întoarcă. Se obișnuise să se plimbe cu mugetul mării verzi-cenușii alături.

– Simt că am nevoie de mai mult timp, a șoptit Nora.

– Este perfect logic. Cred că subestimezi cât de mult ai realizat, Nora. Ultima dată te-am văzut acum șase luni și aveai anxietăți cumplite, relația cu mama ta era într-o stare proastă și te simțeai izolată și în derivă în lumea ta. Acum ai găsit un loc și oameni pe care îi iubești, ești relaxată și încrezătoare și afli foarte multe despre ceea ce funcționează pentru tine și ceea ce nu funcționează. Ai identificat munca drept următorul

domeniu de care dorești să te ocupi – ai sentimentul puternic că „ai nevoie de mai mult timp". Nu poți să ți-l acorzi?

Nora a zâmbit. A simțit un mic fior în interior, care a pornit din stomac, a trecut prin piept și a ajuns în obraji. Totul clocotea. O carieră nouă. Dar tot se mai auzea vocea aceea sâcâitoare din capul ei, care spunea că este prea târziu pentru ea să aibă o carieră nouă. Dar aceeași voce îi spusese cândva că este prea târziu să găsească iubirea.

– Oare poate fi chiar așa de simplu? s-a întrebat Nora.

– Cred că știi răspunsul, Nora.

Nora a dat din cap afirmativ. Poate fi atât de simplu cât permiți să fie, a realizat ea brusc. Oamenii au un milion de modalități ingenioase de a complica lucrurile, dar aceasta nu înseamnă că este o idee bună. S-a dus la șemineu, unde stătea clepsidra mamei ei. A întors-o, iar nisipul a început să curgă din nou. Putea să înceapă o nouă fază. De fapt, aceasta începuse deja.

– Mulțumesc, Jennifer, totul pare acum mult mai clar.

– Mă bucur, Nora. Și oricând dorești să stăm de vorbă, te rog să mă contactezi. Și noroc!

CHLOE

– Şi deci, când ai început să mă pictezi? a întrebat Jasmine, potrivindu-şi ochelarii de soare şi frunzărind programul expoziţiei lui Llew.

I-l dăduse Kaitlin cu o seară înainte. Era uimitor să se vadă pe ea însăşi tânără, privindu-se din pagini.

– Hm?!

Llew a întins mâna după termosul cu cafea pe care îl cumpăraseră pentru plajă. Şedeau unul lângă altul pe ţărmul sudic, aşa cum făcuseră de atâtea ori altădată, deşi acum aveau şezlonguri împrumutate de la Glenda. La vârsta aceasta, era mai greu să se aşeze pe nisip şi să se ridice după aceea.

– Spuneai că nu puteai suporta să te uiţi la fotografiile mele când ai început să pictezi. Dar în cele din urmă te-ai uitat, e clar.

– O, a fost după ce s-a prăpădit Sandra şi nu mai trebuia să mă simt vinovat pentru că mă gândeam la tine. Durerea se estompase între timp; rămăsese numai o tristeţe dulce-amară. Am scos fotografiile şi am pictat, şi am pictat. Ştiam că sunt cele mai bune lucrări ale mele, dar nu puteam să le expun. Erau prea preţioase şi prea personale. Într-un fel nostim, atunci am fost cel mai fericit după atâţia ani – ore şi ore întregi numai cu tine! Nu cu tine cea reală, dar cu tot ce putea fi mai apropiat de tine.

– Dumnezeule, Llew, nu am ştiut nimic. Credeam că nici nu poţi suferi să te gândeşti la mine.

– Nu tocmai. Şi, apropo, am încercat să te caut şi online dar, bineînţeles, singurele menţiuni despre Chloe Samuels erau despre fotomodelul din anii '60. Nu ştiam că între timp te numeai Jasmine Banquist. Oricum, la începutul acestui an am avut din nou un val de inspiraţie, aşa că am început să te pictez din nou. Mă pregăteam să mă instalez undeva şi să duc o viaţă retrasă – ceva obişnuit în cazul meu, ştii – când m-a izbit gândul că să încep să pictez ceva ce am mai pictat este treapta

cea mai de jos pe care poate să decadă un pictor. Am simțit un val de nerăbdare. M-am gândit: de ce o pictez din nou? Ar trebui să o găsesc! Am 73 de ani, ce mai aștept?

– Nebunule, nebun minunat ce ești, a spus Chloe, luându-l de mână. Nu te-ai gândit niciodată să te duci la mama și s-o întrebi unde sunt?

– Ba da, bineînțeles, dar nu știam dacă mai este sau nu în viață. Iar dacă era, știam că este foarte bătrână. Nu voiam s-o tulbur. Nu știam cât de mult i-ai povestit. Nu simțeam că pot să apar așa, pur și simplu... „Bună ziua, sunt cineva din trecutul fiicei dumneavoastră. E drept că s-ar putea să-i fi zdrobit inima și i-am spus că nu mai vreau să o văd niciodată, dar după cincizeci de ani m-am răzgândit, așa că puteți, vă rog, să-mi dați numărul ei de telefon?" Nu voiam să facă un atac inimă.

– Apreciez acest lucru.

– Apoi mi-am amintit că Eric, agentul meu, îmi scrisese – o, cam acum șase luni sau cam așa ceva – în legătură cu o retrospectivă. Pe atunci, spusesem ferm nu – aveam și eu toane, sunt uneori cam excentric.

– Nu mai spune!

– Ei bine, l-am sunat și i-am spus că am lucrări care nu au mai fost expuse și că doream să fac o expoziție, dar numai dacă îmi garanta maximum de publicitate. A acceptat imediat! A spus că va căuta o galerie dispusă să-mi organizeze retrospectiva și va reveni când va avea vești. Două ore mai târziu, telefonul a sunat, totul s-a aranjat, dar au vrut să mă duc imediat la Londra, pentru că aveau o pauză în timpul verii și voiau să vadă tablourile imediat. Așa că m-am dus chiar așa!

– Dar de ce publicitate maximă? Credeam că erai în faza de recluziune.

– Da, dar mă gândeam că vei vedea tablourile și vei lua legătura cu mine. Eram convins! Nu puteam suporta să stau așa și să sper, așa că am locuit la Londra până s-a deschis expoziția, am vorbit puțin la televiziune, am dat câteva interviuri și am făcut demonstrații, am încercat să mă ocup cu ceva, știi. De aceea am închiriat casa atât de ieftin, de aceea m-a bătut Glenda la cap... Apoi, expoziția s-a deschis și am primit e-mailul de la Nora, în care spunea că este fiica ta. Nu văzuseși tablourile, dar ea le-a văzut.

Jasmine a dat din cap uimită.

– Şi le-am ratat pentru că eram în Italia! Uite ce poţi să pierzi când fugi de acasă! Nu am ştiut absolut nimic până când nu am venit aici şi n-am găsit-o pe Nora căutând monede în crăpăturile din trotuar, pentru că tu îi spuseseşi că aşa făceam noi cândva!

Llew a zâmbit, înclinând capul în sus spre soare şi închizând ochii.

– Ştiam că mă vei găsi.

NORA

Era o zi perfectă de toamnă. Frunzele roşii zburau în derivă prin dimineaţa scânteietoare, în timp ce Nora se ducea la Nant-Aur să o ia pe bunica ei. Siluetele întunecate ale cailor se mişcau prin ceaţa palidă liliachie care învăluia dealurile. Lumina soarelui înflorea în văluri ceţoase care se dădeau la o parte ca să trimită câte o strălucire ocazională printre copaci.

Gwennan stătea în cadrul uşii din faţă, ca şi când ar fi aşteptat un taxi, cu mica sacoşă pentru o noapte gata pregătită. Nu s-au mai oprit nici măcar să mănânce o prăjitură galeză şi au plecat înapoi spre Tenby, ajungând la ora zece în faţa casei. Gwennan urma să stea în camera Norei, iar Nora să stea la Logan. Logan şi copiii îşi amânaseră zborul cu o săptămână, ca să fie aici la nuntă. Pleacă mâine, se gândea Nora şi inima i se strângea, după care se înviora din nou. Astăzi nu era vorba despre asta. Iar ei nu se despărţeau pentru totdeauna.

Se pregăteau în camera Norei, Kaitlin invada din când în când ca să împrumute dresuri, agrafe de păr sau o brăţară.

– Acum tu şi doamna Watkins veţi fi surori, a chicotit ea o dată. O, cine s-ar fi gândit!?

– Apropo de asta, a continuat ea altă dată. Nu-i aşa că s-a îmblânzit de când Llew a informat-o despre tot? Şi nu-i aşa că a fost admirabilă în privinţa organizării nunţii?

Printre întreruperi, Nora i-a împărtăşit bunicii ei ultimele planuri. Închiriase apartamentul din Kingston pentru alte douăsprezece luni. Nu că ar fi sperat să se mai întoarcă vreodată acolo, dar să se apuce acum de vânzare era ceva pentru care nu avea energie în momentul de faţă. Ca şi înainte, venitul de la apartament va acoperi chiria, nu în casa lui Llew, ci într-un alt loc unde va locui împreună cu Kaitlin, cam la o jumătate de kilometru distanţă.

Llew şi Jasmine erau de-a dreptul comici în disperarea lor că acum fetele nu vor mai avea la dispoziţie pogoane întregi de spaţiu în care să zburde, un decor scump şi nici vedere spre

mare. Nora și Kaitlin râdeau de ei. Vor fi la zece minute de mers de jos până la mare. Vor fi fericite și vor sta confortabil în noua lor casă terasată. Aveau o mică grădină, dar nici una dintre ele nu știa cum să o îngrijească, însă le va sfătui Buni. Vor locui într-unul dintre cele mai frumoase orașe imaginabile, înconjurate de kilometri întregi de țărm și de peisajul rural.

– Nu este prea ponosită! le-a spus Kaitlin. Nu vom suferi chiar așa de mult!

– Și apoi, a adăugat Nora, tatăl meu vitreg este pictor. Avem artă de lux la dispoziție!

– Și cu serviciul ce se aude, *bach*? a întrebat Gwennan, care se lupta fără succes să-și prindă la gât un pandantiv cu un diamant în formă de stea.

A capitulat și i-a întins lănțișorul Norei.

– M-am înscris la două agenții pentru angajare temporară. Nu mă angajez pentru nimic pe termen lung și am să mă gândesc ce îmi doresc cu adevărat să fac, a pus Nora, încheind pandantivul și privind la bunica ei. Arată foarte bine pe bluza ta, Buni. Îmi place cum ești îmbrăcată. Gwennan purta o bluză mov-albăstruie, care îi scotea în evidență culoarea ochilor, și arăta frumoasă și strălucitoare pe fundalul părului ei lung și alb, strâns într-un coc lejer.

– Trebuie să arăt cât se poate de bine, *bach*. Nu ți se mărită fata în fiecare zi, nu-i așa? Nu pot să neg că sunt mult mai fericită de astă dată. Nu am nimic împotriva tatălui tău, așa să știi, Steve a fost un băiat de treabă. Dar Llew este cel adevărat, nu-i așa, Nora?

– Sută la sută. Ești gata, Buni?

– Așa cred, *cariad*. *Duw*, ce frumos arăți. Este cea mai frumoasă rochie de domnișoară de onoare pe care am văzut-o vreodată. Dar mama ta a avut întotdeauna un gust admirabil.

– Da, așa este. Hai să vedem dacă este gata și Kaitlin O, să nu uit cadoul!

A luat un pachet moale, împodobit cu o fundă: cuvertura pe care o făcuse la cursul lui Molly și pe care se grăbise să o termine pentru astăzi. Bucăți de trecut și de viitor cusute laolaltă: azuriu, piersică, verde și galben – culorile blânde și frumoase de la Tenby.

– Nora, vreau să știi că sunt foarte mândră de tine. Știi ceva? Acum câteva luni îmi era tare milă de mine însămi – nu e ceva ce mi se întâmplă des – și am rostit o rugăciune. O rugăciune

în care ceream mult. Mă simțeam atât de singură, atât de tristă că nu vă mai vedeam pe tine și pe mama ta.

– O, Buni, îmi pare așa de rău!

– Șșșt, *bach*, ascultă! Așa că am rostit rugăciunea și i-am spus lui Dumnezeu că trebuie să vă aducă înapoi la mine pe amândouă, că trebuie să existe o cale pentru ca lucrurile să fie mai bine decât sunt. Și nu mult timp după aceea, ai venit la Tenby. Iar după alte câteva luni, a venit și mama ta, se căsătorește cu Llew și așa mai departe. În ultima vreme, mi-am amintit foarte des acea noapte. Necunoscute sunt căile Domnului, nu-i așa?

– Așa este, a spus Nora, amintindu-și la fel de viu de parcă ar fi fost ieri ziua când stătea la serviciu și visase la țărmul sudic, știind că are nevoie de alt peisaj, de un aer diferit pe care să-l respire.

– Când a fost noaptea aceea, Buni, îți amintești? Când ai rostit rugăciunea?

– Îmi amintesc. Era înainte de Crăciun. Îmi amintesc că mă uitam pe fereastră la câmpurile înghețate și la lumina lunii care strălucea reflectându-se în ele. Îmi amintesc cum mă gândeam că puterea care creează atâta frumusețe în fiecare iarnă poate, în mod cert, să facă un lucru atât de neînsemnat și să-mi aducă cele două fete acasă. Și le-a adus.

Înainte de Crăciun. Exact atunci când Nora văzuse plaja. Când străbătuse ca prin vis coridorul până la ușa Oliviei și demisionase.

Jasmine se pregătea să se mărite într-o rochie simplă de culoarea stridiei, lungă până la jumătatea gambei, cu o fustă lejeră, evazată, un corset simplu și puțină dantelă. Era ca una dintre rochiile lui Ginger Rogers, dar mai simplă, fără pene sau volane. Cu toate acestea, rochia îi trezea dorința de a dansa. Nora și Kaitlin erau domnișoare de onoare și purtau rochii de culoarea piersicii. Rochia Norei era o coloană superbă de șifon de culoarea piersicii, despicată până sus pe un picior, iar Kaitlin purta o rochie de satin fără bretele, cu o fustă bogată care se termina la câțiva centimetri deasupra genunchiului. Glenda se îmbrăca la ea acasă, dar Jasmine o ajutase să aleagă un taior roz elegant. Era domnișoara de onoare a tatălui ei.

Jasmine a zâmbit în oglinda din hol, apoi și-a pus un trandafir alb mic în părul argintiu, ca să se potrivească cu crinul alb delicat al Norei și cu floarea miresei albă împletită în bu-

clele bogate ale lui Kaitlin. Jasmine își tunsese părul mai scurt, astfel că linia părului vopsit era acum la un centimetru de vârful firelor, ca un tiv negru. avea ochi mari albaștri și strălucitori și, per ansamblu, și-a spus ea, arăta cât se poate de bine. Ce ciudat că pierduse atât timp în adolescență frământându-se dacă este frumoasă sau nu, apoi tinerețea, de la douăzeci de ani, îngrijorată ce se va întâmpla dacă nu va mai fi frumoasă... iar acum, când trecuse de 70, se simțea cu adevărat frumoasă. O bătaie în ușă a anunțat sosirea lui Logan care venise să le însoțească la biserică. A rămas tablou când a văzut-o pe Nora.

– Iisuse, mama ta se poate lipsi de tine ora următoare? i-a șoptit la ureche.

– Nu cred, a șoptit Nora la rândul ei, dar știi că poartă noroc să săruți o domnișoară de onoare după ceremonie, da?

S-a uitat la mama ei, care radia de iubirea care nu murise niciodată, deși renunțase la ea. S-a uitat la Logan și s-a mirat că se gândise că era prea târziu pentru ca iubirea să mai aibă loc în viața ei, că fusese uluită să vadă cum arată, cum se simte. Ca și când ar fi fost cine știe ce mare complicație, când, de fapt, era foarte simplu. Iubirea e iubire. La orice vârstă.

– Înainte să plecăm, este o tradiție pe care trebuie să o respectăm, a spus Logan.

A scos telefonul zâmbind.

– În salon, doamnelor, vă rog.

– Adică, vrei să spui că trebuie să urcăm din nou scările acelea? a întrebat Gwennan.

– Îmi pare rău, draga mea. „În fața șemineului", așa a spus Llew. Nu pot să-l dezamăgesc pe om în ziua nunții lui.

– Sigur că da! a exclamat Jasmine, bătând din palme și pornind înainte. Are perfectă dreptate.

Așa că Logan a făcut fotografiile în acea zi. Mireasa, domnișoara de onoare, și mama miresei, toate trei în fața șemineului, strălucind și înfloritoare, înainte să plece în micul orășel de pe malul mării.

EPILOG

Gwennan a plecat de la petrecerea de nuntă la ora unsprezece. *M-am descurcat foarte bine pentru o persoană de vârsta mea.* Nora, Dumnezeu s-o binecuvânteze, o dusese cu taxiul în casa frumoasă a lui Llew și o așteptase până o văzuse culcată în pat, în camera ei. I-a adus o ciocolată fierbinte să soarbă din ea înainte să adoarmă și și-a mai făcut de lucru până când Gewnnan i-a poruncit să se întoarcă la petrecere. Atunci s-a întors la Logan și la copiii lui, la Kaitlin și la ceilalți prieteni. Avea o viață bună aici. Și era o nepoată bună, cea mai bună. Păcat că Logan locuia pe partea cealaltă a planetei.

I-a venit totuși să zâmbească atunci când Brendan – un băiat adorabil, așa de serios – venise și se așezase în fața tatălui său și a Norei, pe la mijlocul petrecerii. Băuse jumătate de pahar de șampanie și se simțea curajos.

– Tată! a spus el grav. Putem să vorbim puțin? Trebuie să iau o decizie importantă în următoarele săptămâni și am nevoie de binecuvântarea ta.

Ce băiat bun, își spusese Gwennan. *Uneori, trebuie să ceri ceea ce dorești.*

Logan era foarte emoționat. În acel moment îi amintea de Dafydd. Bărbații se fâstâceau când copiii lor creșteau; mai mult decât femeile. Brendan începuse să explice că anul viitor, când va veni momentul să se înscrie la universitate, dorește să vină să studieze la Londra. Totul fusese pe neașteptate și părea foarte îngrijorat; chiar credea că tatăl lui va fi de acord? Privirea pe care o schimbaseră între ei Logan și Nora fusese de neprețuit.

Gwennan și-a terminat ciocolata și a întins mâna spre lampa de pe noptieră, apoi a șovăit. A dat la o parte pătura și a traversat camera frumoasă a Norei. Fusese o zi mare. În sfârșit, își văzuse fiica recăsătorită. Venea să locuiască acasă, Nora rămânea și ea aici, iar Gwennan era cea mai fericită femeie din lume.

S-a dus la fereastră şi a dat perdelele la o parte. Vederea era alta decât la ea acasă. În locul câmpurilor, valurile din port unduiau în lumina lunii. În locul galaxiilor împrăştiate pe cerul întunecat a văzut puţine stele şi o multitudine de lumini portuare. Departe, în largul mării, se vedea conturul neclar al unui vas mare. Mâine-dimineaţă soarele va răsări deasupra oceanului. Iar Chloe va fi la locul ei, la fel cum era şi Gwennan în locul ei.

S-a străduit să îngenuncheze, dar când era cam pe la jumătate efortului, s-a răzgândit şi a tras un scaun mai aproape de fereastră. Şi-a împreunat mâinile şi şi-a aţintit privirea spre orizontul ca cerneala, spre marea în mişcare.

– Doamne, Dumnezeule, a început Gwennan, îmi cer iertare că nu îngenunchez, dar am 93 de ani şi sunt sigură că vei înţelege. În primul rând, doresc să-ţi mulţumesc din nou că mi-ai adus fetele înapoi. Mulţumesc, Stăpâne, pentru această zi minunată cu toate bucuriile ei. Ştiu că, după acest miracol, nu mai trebuie să cer nimic. Dar nu este pentru mine şi poate că îţi place să asculţi rugăciunile oamenilor şi să le dai ce îţi cer. Felul în care faci aceasta este atât de neaşteptat şi de ingenios, încât cred că trebuie să o faci. Oricum, este pentru Nora, te rog să-i dai o viaţă fericită cu Logan, te rog, Doamne! Te rog, fă ca Logan să vină şi să se stabilească aici cu familia lui adorabilă, ca să putem fi cu toţii împreună. Dacă ai putut să le aduci pe Chloe şi pe Nora la mine, ştiu că poţi să faci şi asta, Doamne, Dumnezeule, aşa că nu mai spun nimic. Amin.

A pus scaunul la loc şi a mai privit o dată marea, după care a tras perdeaua şi s-a dus înapoi în pat. A închis ochii şi a zâmbit. Avea sentimentul că se exprimase foarte clar.

MULȚUMIRI

A fost o adevărată bucurie să mă documentez pentru *Timpul soarelui* și să o scriu. Mulțumesc, ca de obicei, tuturor oamenilor amabili care m-au sprijinit în muncă și în viață. Adresez mulțumiri deosebite următoarelor persoane: mamei mele, pentru povestirile ei minunate, nostalgice și pline de evocări despre verile din Tenby, care mi-au oferit sămânța inspirației pentru această carte. Tatălui meu, pentru rolul de ajutor de documentarist! Și pentru ideile pe care mi le-a oferit în legătură cu povestea lui Daf și locul lui de muncă. Amândurora, pentru atât de multe evadări magice în Tenby. Și, ca de obicei, pentru iubirea și sprijinul lor neclintit și pentru că sunt încântați de cariera mea de scriitoare.

Juliei Joshua, pentru că mi-a sugerat ideile referitoare la cutia de brioșe și la varicelă, lui Margaret Jones pentru ajutorul dat în documentarea cu privire la prepararea – și consumarea! – prăjiturilor galeze.

Mulțumirile cele mai călduroase echipei de la Quercus și lui Furniss Lawton – am fost binecuvântată în privința agenților literari și a redactorilor, iar dacă ar fi să numesc tuturor persoanelor talentate și indispensabile pentru mine și pentru cartea mea care m-au ajutat, aș ajunge să reproduc toată lista personalului! Mulțumiri speciale lui Kathryn Taussi și Eugenie Furniss, fără de care cărțile mele nu ar fi ceea ce sunt, iar viața mea de scriitoare nu ar fi nici pe jumătate atât de fantastică.

Primilor mei cititori – neprețuiți ca întotdeauna prin comentariile lor, prin încurajările și informațiile oferite în stadiul incipient al scrierii: Jane Rees, Ellen Pruyne, Stephanie Basford-Morris.

Întregului personal de la hotel Atlantic din Tenby pentru primirea călduroasă, pentru ospitalitatea minunată și pentru că mi-au oferit o locuință pe care am apreciat-o foarte mult.

Lui Rosie Jones și Angela Jones pentru sprijinul și sfaturile referitoare la accidentele de coloană vertebrală.

Lui Jules Rees pentru orele de dans și de fitness care m-au ajutat să-mi păstrez trupul și sufletul conectate.

Lui Jacks Lyndon pentru ceaiul încântător și pentru îndrumările referitoare la cuverturile din petice (deși se pare că am petrecut mai mult timp notând terminologia de specialitate decât cosând cu adevărat petice!).

Lui Bruce Newman din Brains, pentru că mi-a dat permisiunea să folosesc numele South Beach Bar Grill în carte.

Poze de familie ale lui Tracy

Vedere spre Castle Hill

Mama și mătușa
în anii 1950

Mătușa mea
pe țărmul nordic

Mătușa mea

Țărmul nordic

REȚETĂ PRĂJITURĂ GALEZĂ

Aceasta este o rețetă de prăjitură galeză, exact ca aceea pe care o face Nora cu bunica ei în „Timpul zorilor", numai că aceasta este rețeta bunicii mele.

Cu drag, Tracy!

Prăjiturile galeze ale bunicii

Cantitate: suficient pentru a hrăni un mic sat

Ingrediente

- 1 kg făină (amestecată cu praf de copt)
- 500 g unt sau margarină (sau jumătate-jumătate, cu cât este mai mult unt, cu atât gustul este mai bun)
- 500 g zahăr
- 250 g stafide
- 2 linguriţe cu sare
- 4 ouă mari sau şase mici

Preparare

1. Se amestecă făina, margarina sau untul şi sarea. Se frământă cu vârfurile degetelor până când amestecul seamănă cu firimiturile de pâine. (Sfatul bunicii: nu gâdilaţi, intraţi bine în el!)
2. Se adaugă zahărul şi stafidele şi se amestecă bine.
3. Se bat uşor albuşurile de ou şi gălbenuşurile şi se toarnă într-o adâncitură în mijlocul amestecului. Se omogenizează bine.
4. Se încălzeşte timp de un sfert de oră o formă de fontă pentru prăjituri, după care flacăra se micşorează. Când tava este fierbinte, se coc prăjiturile la temperatură joasă.
5. Sfatul bunicii: Tava trebuie să aibă temperatura corectă de la început, pentru ca prăjiturile să se coacă egal şi să nu se usuce prea tare. Încercaţi să coaceţi mai întâi două sau trei, iar

dacă se rumenesc prea repede sau nu se coc îndeajuns, ajustați temperatura.

6. Se presară făină pe suprafața de lucru. Se ia aluatul, câte o minge mare o dată, și se întinde o foaie de aproape 1 cm grosime.

7. Sfatul bunicii: Presărați puțină făină pe suprafață și pe sucitor, pentru ca amestecul să nu fie prea uscat, căci altfel prăjiturile galeze vor semăna cu biscuiții.

8. Folosind un cuțit rotund, se taie prăjituri galeze cu diametrul de aproximativ 5 cm. Se lasă deoparte resturile de la tăiere, într-un bol separat, pentru a fi întinse la a doua tranșă. Procedeul se repetă până se folosește tot aluatul.

9. Se coc la foc mic și se întorc des de pe o parte pe alta. Nu le lăsați să se rumenească prea tare, dar trebuie să se pătrundă.

Sfatul bunicii: Este plăcut să lucrezi împreună cu altcineva, astfel că o persoană poate întinde și tăia aluatul, cealaltă se poate ocupa de coacere. Și puteți să și sporovăiți în acest timp.

Poftă bună!

PRIMELE MELE CINCI EROINE PREFERATE

Este greu să fii întrebată care sunt primele cinci eroine preferate din literatura de ficţiune. Este cam ca atunci când întrebi: „Care este cartea ta preferată?". Literatura este o comoară de personaje memorabile, minunate... Cum să aleg?

Este o întrebare cu o semnificaţie deosebită pentru mine acum. Odată cu cel de-al doilea roman al meu, *Florence Grace*, am fost încântată de reacţia cititorilor faţă de eroina mea, Florence. Amy, din *Amy Snow* a inspirat foarte multă iubire, ceea ce este minunat, numai că Florence era foarte diferită... M-am întrebat dacă cititorii o percep în acelaşi fel. Dar cred că a spune că numai un tip de eroină va trezi simpatie şi aprobare este ca şi când ai spune că există un singur gen de persoană care va fi apreciat. Literatura, la fel ca şi omenirea, are spaţiu pentru tot felul de persoane şi debordează de o glorioasă varietate. Altfel, unde am fi noi, cititorii?

Iar acesta este preambulul momentului dificil când trebuie să aleg numai cinci.

1. Una este, fără îndoială, Jane Eyre. Îmi place integritatea ei mândră, determinarea de a face ceea ce este în conformitate cu propriile principii – izbucnirile de temperament, spiritul şi pasiunea care îi aduc atât de multe necazuri în diverse momente ale zbuciumatei ei vieţi; nu acceptă calea uşoară, iar asta este ceva ce admir.

2. O altă mare favorită a mea din copilărie este Jo March din *Fiicele doctorului March*. Mi-a plăcut felul în care s-a închis în mansardă, fierbând de indignare împotriva nedreptăţilor vieţii, apoi a uitat totul, aruncându-se într-o lume ficţională. Atât timp cât scria povestiri sau făcea ceva creativ se simţea vie! Nu este vorba despre nici o paralelă aici! Louisa May Alcott o înfăţişează extrem de umană – încruntarea, invidia, indignarea ei... Nu este un model inaccesibil de perfecţiune feminină –

este o ființă umană, cu sentimentele, cu greșelile și cu strălucirea ei. Ador asta.

3. Apropo de greșeli... O iubesc sincer pe Emma Woodhouse din *Emma* a lui Jane Austen. Cred că este rar pentru o eroină să fie atât de imperfectă, totuși nu poți să nu o iubești, deși este absolut enervantă aproape tot timpul: mioapă, vanitoasă și băgăcioasă. Iar faptul că Jane Austen a reușit să o facă plăcută este o adevărată realizare.

4. Sunt complet fermecată de Yvaine, din *Stardust* a lui Neil Gaiman. O eroină care nu este de fapt femeie, ci o stea! Ce idee frumoasă, ispititoare! Și totuși, și ea acționează ca o ființă umană! Aruncă cu noroi în Tristan când se cunosc, îl face în toate felurile, pufnește supărată din cauza devotamentului lui romantic miop (față de altcineva). Este o extraordinară combinație de relații, totuși magică. Cred că reprezintă o rețetă minunată pentru o eroină.

5. A cincea mea alegere este o altă favorită din copilărie, Emily Byrd Starr din *Emily of New Moon*, de L.M. Montgomery. Este o fată visătoare, sufletistă, în consonanță cu natura, profund atașată de peisajul din jurul ei. Este un alt tip creator, la fel ca Jo March. De ce le place scriitorilor atât de mult să citească despre scriitori? Îmi plăcea să citesc despre Emily, cum se cuibărea sub măr și se pierdea într-o povestire în timp ce scria în prețioasele ei caiete de însemnări și căuta lumea corectă...

Deci, acestea sunt! Primele mele cinci preferate! Cred că ceea ce au toate în comun este inima. Sunt în esență persoane calde, curajoase, care nu se lasă descurajate în fața dificultăților și găsesc o cale de a le depăși. La fel ca Amy, Florence, Chloe și Nora sunt și ele puțin diferite față de cei din jur! Aceasta le dă avantajul de a avea o perspectivă unică asupra lumii lor, dar le poate crea și neajunsuri în cale. Îmi plac eroinele care nu fac totul bine tot timpul, se mai și izbesc de lumea convențională și își pun întrebări!